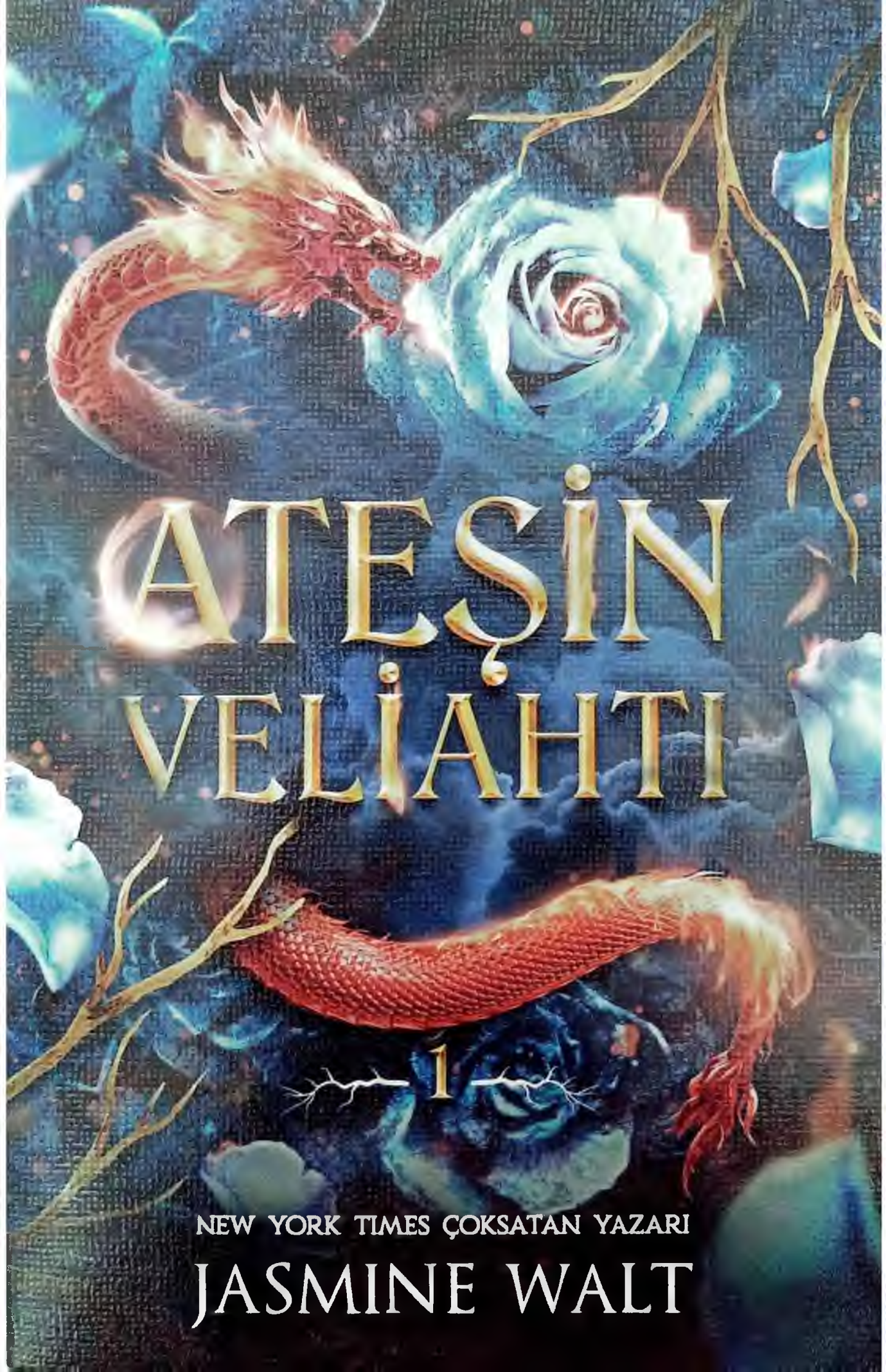

ATEŞİN VELİAHTI

1

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JASMINE WALT

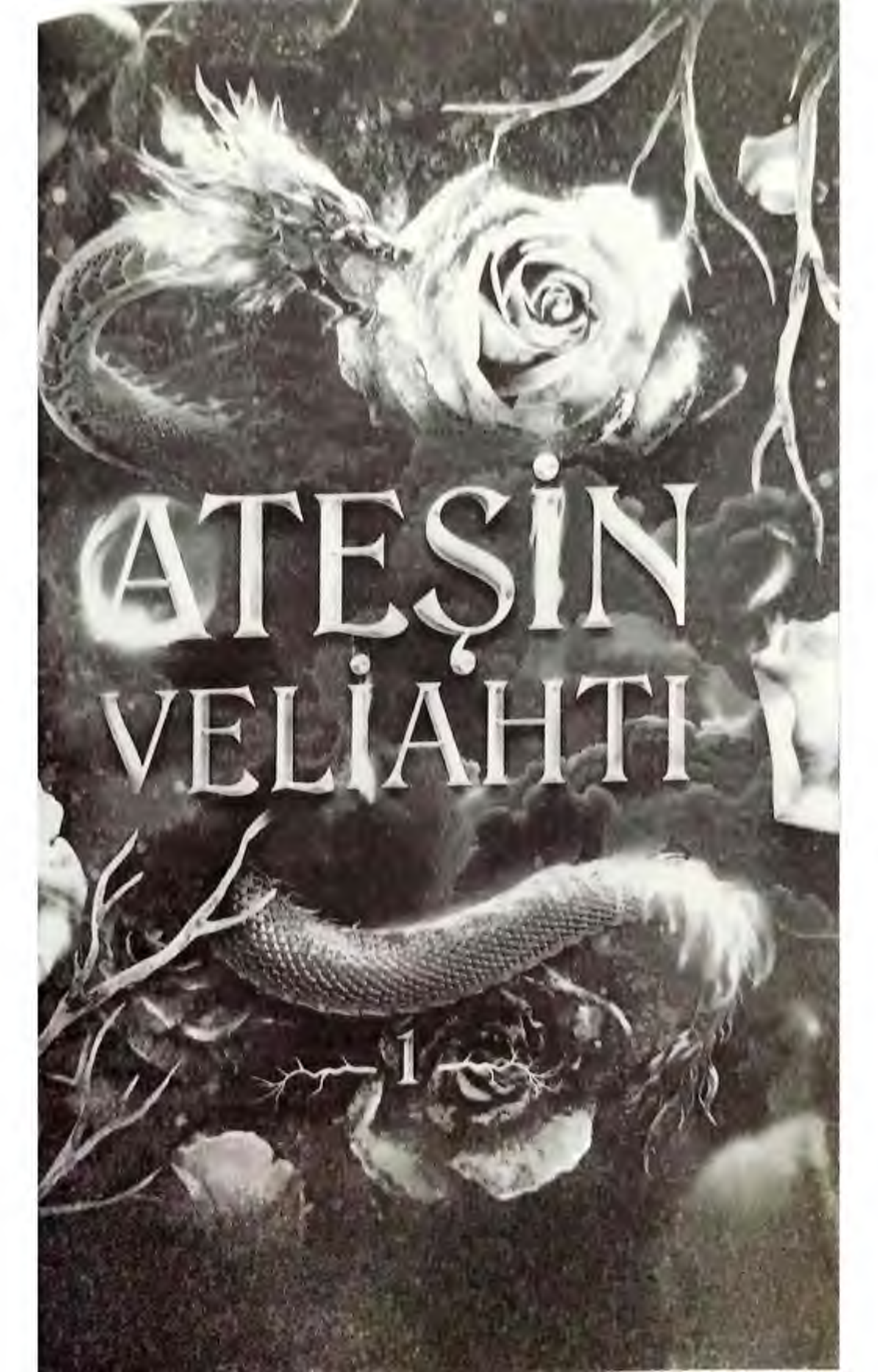
BAZI KADERLER ATEŞLE YAZILIR

Gizli büyülere sahip bir peri.
Uykusundan uyanan bir ejderha.
Karanlığın çürüttüğü bir krallık.
Gizlenmiş gerçekler.
Yasaklanmış bir bağ.
Her adımda daha da büyüyen bir tehlike.
Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir hikâye.

Gizli büyülere sahip su perisi Adara ve bir periye boyun eğmektense ölmeyi tercih edecek olsa da, vücudunun her zerresi bu kadını sahiplenmek için yanıp tutuşan Einar'ın söndürülemeyen tutkusuna, aşkın ve ihanetin çarpıcılığına hazır olun.

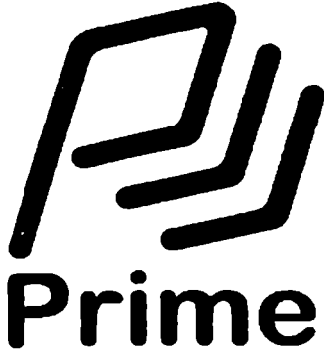
New York Times çoksatan yazarı Jasmine Walt, aşkın ve ihanetin iç içe geçtiği Ateşin Veliahtı'nda sizi karanlığın büyüüne davet ediyor.

A black and white illustration of a dragon breathing fire into a rose. The dragon is positioned in the upper left, with its head tilted back and its mouth open, exhaling a stream of fire. The fire is directed towards a large, detailed rose in the upper right. The dragon's body is covered in scales, and its wings are partially visible. The background is dark and textured, with some bare, gnarled branches or roots extending from the right side. The overall mood is dramatic and mythical.

ATESİN VELIAHTI

1

Ateşin Veliahtı

Jasmine Walt

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

Promised in Fire

Çevirmen

Begüm Konya

Editör

Özge Ceren Haciosmanoğlu

Kapak Tasarımı

Tamer Değirmenci

ISBN *****

978-625-95877-4-5

1. Baskı

Haziran 2025

Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © Jasmine Walt

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com
info@primekitap.com

Düzenleme
Ny.ozlem

Giriş

“Gerçekten tek yol bu mu?”

Ejderhalar Prensesi, Einar’ın koluna sıkı sıkıya tutundu. Üç figür, Furian Dağı’nın kalbinde duruyordu; onları aşağıda kanyan lav gölünden ayıran tek şey ince bir taş köprüydü. Arkalarındaki açık portal, yanardağın içinde şiddetli rüzgârlar estiriyor, prensesin uzun kızıl saçlarını öfkeli bir sancak gibi savuruyordu. Ancak başındaki altın taç yerinden kıpırdamıyor, tıpkı kendisi gibi kararlılıkla, öylece duruyordu. Halkının en sevdiği kişiyi yanına alıp öteki diyara götürmenin bir yolunu bulmalıydı. Ne pahasına olursa olsun.

“Bunun tek yol olduğunu sen de biliyorsun, Ylena.” Einar, prensesin ellerini nazikçe dövmeli kolundan uzaklaştırdı. Alev şekilleri bileğinden yukarı doğru kıvrılarak pazısını sarıyordu; tıpkı Ylena’nın kolundaki dövme gibi. Çok fazla ölüme ve ıstıraba şahit olmuş kehribar rengi gözleri acıyla parlıyordu ama bunu, cesaret veren bir gülümsemenin ardına gizlemeyi başardı. “Halkımızın güvenliği için kanımı vermek, ödemem gereken küçük bir bedelden ibaret.”

“Peki ya onun burada kalması şart mı?” Ylena yanlarındaki üçüncü figüre doğru döndü, altın rengi gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. “Portalı mühürlemek için sana kanından biraz verip bizimle birlikte gelemes mi? Zaten yeterince kayıp vermedik mi?”

Üçüncü figür kollarını açınca beyaz cüppesi arkasında bir kanat gibi dalgalandı. Bedeninden yayılan yumuşak, beyaz ışık gerçek yüzünü, hatta kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile gizliyordu. Radyantların doğası buydu. Ediria’yı gözetleseler de bu dünyaya ait değillerdi ve burada yaşayanların idrak bile edemeyeceği bir yerde yaşıyorlardı.

“Sana var olmayan bir ayrıcalık tanımamı istiyorsun benden,” dedi Radyant berrak bir sesle. “Her büyüünün bir bedeli vardır Prenses Ylena ve portal da bundan farklı değil. Einar burada kalmak zorunda, yoksa gölge yaratıklar da seninle birlikte yeni diyarınıza geçebilir.”

Ylena’nın gözleri, mağara ağzına kaydı ve bakışları sertleşti. Mağaranın ötesinde, halkının binlerce yıldır korumak uğruna savaştığı Hearthfyre Krallığı uzanıyordu. Ejderhalar binlerce yıldır peri halkını püskürtmeyi başarmıştı ve iki ırk arasındaki barışın sağlanmasına çok az kalmıştı. Kardeşi, Periler Prensesi’yle evlenmek için gönderilmiş ve *evlenmişti* de. Şu an yeni eşiyle birlikte balayının tadını çıkarıyor olması gerekiyordu.

Ama bunun yerine düğün sırasında öldürülmüştü. Ejderhalar Kraliçesi -yani *anneleri*- de misilleme olarak Periler Kralı’nın kellesini uçurmuştu ve barışın geleceğine olan umutları, intikam hırsının körüklediği bir savaşla birlikte kaybolmuştu. Yeni Periler Kralı, hiç vakit kaybetmeden karanlık bir güç kullanarak ejderhaların neredeyse tamamını Ediria’dan silmişti.

Geride yüz ejderha bile kalmamıştı ve yakında portalı mü-

hürlemezlerse ejderhaların hiçbirisi hayatta kalmayı başaramayacaktı. Gölge yaratıklar, topraklarını çoktan istila etmiş, bir zamanlar güzel ve aydınlık olan her şeyi yok edip karanlığa boğmuşlardı.

“Onu ben de özlüyorum, Ylena.”

Einar, prensesi omuzlarından tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. Bakışları sertti ve çenesini sıkıyordu. “Daryan ve ben de kardeş gibiydik, bunu biliyorsun. İkimiz de bir daha onun gülüşünü göremeyecek, şakalarını duyamayacak ya da ateşinin sıcaklığını hissedemeyeceğiz. Ama eğer hâlâ hayatta olsaydı halkımızın geleceğini güvence altına almak için geride kalan o olurdu. Şimdi bunu, onun yerine yapmak benim görevim; tıpkı halkımızı bu yeni diyara götürmenin ve Radyantların bize verdiği bu şans değerlendirmenin senin görevin olması gibi.”

Ylena, sesi titreyerek, “Biliyorum,” diye fısıldadı. Başını eğdi ve pazısındaki kelepçe şeklindeki altın bilekliği çıkarıp Einar’ın sol elini avuçlarının arasına aldı.

“Ylena, hayır.” Einar elini çekmeye çalışsa da Ejderhalar Prensesi onu sıkıca tuttu. “Buna ihtiyacın var...”

“Şşş.” Bilekliği Einar’ın bileğine takarken üzerindeki büyük, yakut taş parladı. “Senin buna benden daha fazla ihtiyacın var. Halkımızla aradaki bağın bir simgesi ve yaptığın şeyi neden yaptığının bir hatırlatıcısı olarak. Daryan da bunun sende olmasını isterdi.”

Ylena, gözlerinde yaşlarla ona gülümsedi. Einar ise boğazındaki düğümü bastırmak için yutkundu.

“Alevin hiç sönmesin,” dedi Einar, kısık bir sesle.

“Alevin karanlıkta tüm gücüyle parlasın,” diye karşılık verdi Ylena.

Savaşçı ve Radyant, Ejderhalar Prensesi'nin portala doğru ağır adımlarla ilerleyişini izledi. Prenses, girdap gibi dönen devasa daireye yaklaştıkça rüzgâr da şiddetlendi. Portal neredeyse siyaha yakın, mor bir renkteydi. Radyant, savaşçı ejderhanın içinde yanıp tutuşan arzuyu, onlarla birlikte portaldan geçemeyecek olsa bile en azından halkının gelecekte nasıl bir hayat yaşayacağını hayal edebilmek için portalın ötesini *görmek* istediğini hissetti.

“Öteki diyar bereketli bir yerdir,” dedi Radyant, güven veren bir ses tonuyla. “Yemyeşil ovalar, uçsuz bucaksız okyanuslar, berrak gökyüzü... Ejderhaların avlanabileceği, balık tutabileceği ve özgürce uçabileceği bir yer.”

“Peki ya avcılar?” diye sordu Einar. “Ne gibi düşmanlarla karşılaşacaklar?”

Radyant, savaşçı ejderhaya insanlardan bahsedip bahsetmemesi gerektiğinden emin olamadı. Perilerden daha kısa ömürlü, büyü yeteneği olmayan ama zekâları ve yaratıcılıklarıyla, dünyalarını neredeyse baştan aşağı değiştiren o varlıklar...

Bunun yerine, “Öteki diyarda ejderhaların kurnazlığı ile başa çıkabilecek hiçbir şey yok. Prenses Ylena olduğu sürece halkın güvende olacak,” demekle yetindi.

Einar başını salladı. Şüpheleri uçup gitmişti. Kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi ve hançerini kınından çekip çıkardı. Tunığının kolunu sıyırıp keskin hançeri koluna bastırdı. Kolundan akan kanla birlikte portaldan bir uğultu yükseldi. Kendisine sunulan kurbanı hissetmiş olmalıydı. Esen rüzgâr Einar'ın bacaklarını sardı ve kan damlalarını yere düşmeden yakalayıp girdabın içine çekti.

Portaldan mor bir ışık huzmesi yayıldı. Einar dizlerinin üze-

rine çöktü. Yayılan enerjinin şiddeti onu sersemletmişti. Radyant, kollarını kaldırıp eski ve anlaşılmaz bir dilde bir şeyler mırıldanmaya başladı. Her bir kelimesi, birer yıldırım gibi volkanın içinde yankılanıyordu. Einar, dişlerini sıkarak büyüün ezici gücüne karşı koymaya çalışırken tüm bedeni titriyordu.

Radyant'ın dudaklarından dökülen son kelime ile portal kendi içine doğru çökmeye başladı ve bir uğultuyla yok oldu. Ardından kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. Aşağıda fokurdayan lavlar bile hareket etmiyordu. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş, portalın yeniden açılıp açılmayacağını bekliyordu.

Ama açılmadı. Büyü tutmuştu. Ejderhalar artık güvendeydi.

Einar derin bir nefes verdi. "Beni gerçekten burada mı bırakacaksın?" diye sordu, başını kaldırıp Radyant'a bakarak. Az önceki kararlılığı ve azmi yok olmuştu; tıpkı çektiği dayanılmaz acı gibi. Tek hissettiği, iliklerine kadar işleyen bir yorgunluktu. Hayattan vazgeçmek üzere olan birinin yorgunluğuydu bu.

Radyant başını salladı. "Bırakmak zorundayım. Ama gitmeden önce sana son bir iyilik yapabilirim. Seni biraz olsun rahatlatacak bir şey."

Savaşçı da başını salladı. "O halde beni uyut. Bir daha asla uyanamayacağım kadar uzun ve rüyasız bir uykuya dalayım."

"Emin misin?" diye sordu Radyant, tereddütle. "Rüya görmek istemiyor musun?"

"Neden isteyeyim ki? Geçmişimin kâbuslarına hapsolmak için mi?" Einar'ın gözleri karardı, karanlık bir hatıranın yüzeye çıkmaya çalıştığı belliydi. "Hayır, böylesi daha iyi. Yoksa beni öldürmeyi mi tercih edersin?" Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Radyant başını iki yana salladı. "Artık bu kapının bekçisisin

ve hayatta olduğun sürece öyle kalacaksın. Eğer ölürsen portal tekrar açılır ve halkın, gölge yaratıkların istilasına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya kalır.”

Einar başını salladı. “O halde sonsuz bir uykuya dalacağım.”

Savaşçı ejderha gözlerini kapattı ve kolundaki dövmelemler canlanarak bedenini bir koza gibi sarmaya başladı. Kolları ve bacakları, güçlü birer uzva dönüşürken pürüzsüz teninde pullar belirdi. Uzun saçları keskin dikenlere ve bir kuyruğa dönüştü. Sırtından kanatları çıktı, burnu uzadı ve vücudu büyümeye başladı, ta ki Radyant’ın karşısında beş metre uzunluğunda devasa bir ejderhaya dönüşene kadar.

Ancak bu görkemli yaratık kanatlarını açıp uçmak yerine Radyant’ın ayaklarının dibine kıvrıldı ve altın rengi gözlerini kapattı. Artık hazırıldı.

Radyant, ejderhayı uzun bir süre inceledikten sonra elini onun burnuna koydu. Ejderhanın isteğini yerine getirecek ve onu rüyaların ve acının olmadığı derin bir uykuya yatıracaktı.

Ancak bu, sonsuz bir uyku olmayacağı gibi burada da olmayacaktı. Çünkü ejderhanın hikâyesi burada bitmiyordu. Aksine, daha yeni başlıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 1

Adara

“Hâlâ bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum, Adara.”

Ormanda koşarken yerden fırlayan bir kök ayağıma dolanıp beni az kalsın düşürüyordu. Üzerinden atlayıp küfürler savururken, öfkeyle sesin geldiği tarafa baktım ki bu büyük bir hataydı. Dikkatim dağılınca, kendimi beni pusuda bekleyen bir sarmaşığın kollarında buldum. Belime dolanıp beni hızlıca yukarı çekmeye başladı.

“Bari beni öldürmeye çalışırken konuşma ha, ne dersin?” diye bağırdım, kısa kılıcımı kınından çıkarırken. En az dört parmak kalınlığındaki sarmaşığı öfkeyle kesmeye başladım ve beni daha fazla yukarı çekmeden ondan kurtuldum. Ayaklarımın üzerine düşmeyi başardım ve koşmaya devam ettim. Hızla akan suyun sesi duyuluyordu ve çok geçmeden önümde uzanan dereyi gördüm. Karşıya geçmenin en kolay yolu kaygan taşlara basmaktı ama üzerlerindeki yosunların bana karşı bir silah olarak kullanılabileceğini biliyordum. Bu yüzden hızımı artırıp, tüm gücümle zıplayarak dereyi tek hamlede geçtim.

İşte orada, diye düşündüm. Yaklaşık yirmi metre ileride rüzgârda dalgalanan kırmızı bayrağa baktım. Bayrağı oradan alacak ve yarışı kazanacaktım.

“Akıllıca bir hamle,” dedi Mavlyn, on metre ötedeki kan üzümü ağacının dallarından aşağı doğru süzülerek yere inerken. Kestane rengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Orman yeşili tuniği ve ağaç kabuğu rengindeki taytı sayesinde hiç görünmeden ağaçlarda saklanabiliyordu. “Ama cidden hiç savaşımadan bitiş çizgisine ulaşmana izin vereceğimi mi sandın?”

Kemerine asılı bir keseden birkaç tohum çıkardı ve parmakları arasında patlayan tohumlar bir anda uzun, mor mavi sarmaşıklara dönüştü. Bu sarmaşıklar ona dolanarak âdeta kollarının bir uzantısı haline geldi. Birer kırbaç gibi bana uzanan bu sarmaşıkların sivri uçları en az bir kılıç kadar ölümcüldü.

“Pek sayılmaz.” Kısa kılıcımı tekrar çektim ve havada bir yay çizerek gelen ilk sarmaşığı savurup ikincisini ise ortadan ikiye böldüm. Kestiğim parça yere düştü ama kalan kısmı hızla kendini yenileyip tekrar uzamaya başladı. Mavlyn’e ulaşmak istiyorsam elimi çabuk tutmalıyım.

“Dikkat et,” diye uyardı Mavlyn. Sarmaşıkların arasından sıyrılarak ilerlemeye çalıştım ama o, sarmaşıkları ustalıkla kontrol ediyor ve beni kendisinden uzak tutuyordu. “Etrafına dikkat etmiyorsun.”

O sırada ayak bileğime bir şeyin dolandığını hissettim ve yer ayaklarımın altından kayarken küfrettim. “Gerçekten mi?” diye bağırdım, ayak bileğimi saran kökü keserken. Tam kurtuldum derken Mavlyn’in sarmaşıkları vücuduma dolanmaya başladı. Kollarımı vücudumun iki yanına yapıştırarak beni etkisiz hale getirdiler ve tüm bedenimi sıkıca sardılar.

“Bunun adil olmadığını ikimiz de biliyoruz,” diye hırladım, Mavlyn bana doğru yürürken. Sarmaşıklardan biri bileğimi sıkınca elim istemsizce titredi ve kılıcımı yere düşürdüm. “Seçmeler bu kadar zorlu olmayacak. Sırf orduya katılmamı istemediğin için beni böyle cezalandırıyorsun.”

Mavlyn alaycı bir şekilde güldü. Düşen kılıcı -babasından ödünç almıştık ve kendisi şansımıza şehir dışındaydı- yerden aldı ve ucuyla toprakta daireler çizmeye başladı. Bu manzara karşısında yüzümü buruşturdum çünkü babası, kılıcını ödünç aldığımızı bilmiyordu ve onu böyle toprağa sürtmemizden hoşlanacağını pek sanmıyordum.

“Seni bu denli zorlayarak aslında seçmeleri kolayca geçmene yardımcı oluyorum,” dedi. “Bana bunun için teşekkür etmelisin. Ama...” Kılıcı havaya kaldırıp bana doğrulttu: “Haklısın, seni cezalandırıyorum çünkü bu çok aptalca bir fikir. Gelecek ay benimle üniversiteye gelmelisin, gölge yaratıklar tarafından öldürülmek için orduya katılmamalısn.”

Boştaki elini salladı ve sarmaşıklar beni serbest bırakınca rahat bir nefes aldım. Mavlyn, herhangi bir bitkiyi silaha döndürme konusunda uzmandı ama aynı şey, gerçek silahlar için geçerli değildi. Babasının kılıcıyla yanlışlıkla kafamı uçurmasını istemiyordum. Sarmaşıklardan tamamen kurtulunca, o fikrini değiştirip beni bir kez daha yakalamadan ayağa kalktım ve sarmaşıklardan uzaklaşmak için birkaç adım geri çekildim.

“Seninle üniversiteye gitmemin hiçbir anlamı yok,” diye karşı çıktım. “Büyü yeteneğimle bir damla su bile getiremiyorum. Beni asla kabul etmezler.”

Bunu kanıtlamak için elimi havaya kaldırıp birkaç kar tanesi oluşturmaya çalıştım. Parmak uçlarımda hafif bir ürperti his-

settirdim ve etrafımdaki hava yoğunlaşmaya başladı. Kaşlarımı çatıp içimdeki gücü ortaya çıkarmak için odaklandım.

Ama nafile. Büyüm içimde vahşice çırpınıyor ama kendini bir türlü dışarı atamıyordu. Şakaklarım ağrımaya başladı ve sinirle dişlerimi sıktım.

“Adara, yeter!” dedi Mavhyn. Sesindeki acıma ve pişmanlık, zaten gerilmiş olan sinirlerimi daha da gerdi ve büyü yapma çabamı yarıda bıraktım. “İkimiz de su büyünü kullanmakta sorunlar yaşadığını biliyoruz. Bu yüzden benimle birlikte Talamh’a gelmeni istiyorum. Böylece güçlerinin önündeki engeli kaldırmana yardımcı olacak bir su perisi bulabilirsin. Yapman gereken şey *bu*, kaçıp ölüme gitmek değil.”

Başımı sallayıp ellerimi tayıma sildim. Tek yapabildiğim, parmak uçlarımı nemlendirmek olmuştu. Zaman zaman daha fazlasını yaptığım oluyordu; bir fincan çayı dondurmak ya da bir avuç suyu buz sarkıtına dönüştürmek gibi, ancak bu anlar çok nadirdi ve yaşımla ilerledikçe daha zor yapar olmuştum.

Talamh Üniversitesi sadece en iyi ve en yetenekli öğrencileri kabul ediyordu ve benim gibi yeteneksiz bir su perisinin, okulda yeri yoktu.

“Bu konu hakkında bir daha konuşmak istemiyorum,” dedim, Mavhyn’in yanından hızla geçerken. Toprağa saplanmış kırmızı bayrağı alıp fikirlerini savuşturur gibi ona doğru salladım. “Seninle üniversiteye gitmemi istediğini biliyorum ama kitaplarla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Krallığın kalanını görmem, gerçekten ait olduğum yeri bulmam gerekiyor. Ve benim için bunu yapmanın en iyi yolu orduya katılmak.”

Mavhyn kaşlarını çatı ama benimle birlikte köye giden patikada yürümeye başladı. Domhain’in yani toprak diyarının de-

rinliklerinde yer alan Fenwood adlı küçük bir köyde, birlikte büyümüştük. Toprak diyarı, Ediria'nın dört diyarından biriydi ve diğer tüm diyarlar gibi belirli bir elementin perilerine aitti.

Bir su perisi olarak, doğduğum günden beri bu köyde bir yabancıydım. Talamh gibi büyük şehirlerde farklı elementlere sahip periler bir arada yaşıyordu ama Fenwood gibi küçük bir köyde böyle bir şey mümkün değildi. Annem dahil birlikte büyüdüğüm herkes birer toprak perisiydi. Tüm köydeki tek su perisi bendim ve bu yeteneği, ben daha doğmadan ölen babamdan miras almıştım.

“Sadece böyle bir zamanda orduya katılmanı istemiyorum,” dedi Mavlyn, patıkada ilerlerken. “Kral Aolis, deli gibi asker topluyor ve bu yalnızca gölge yaratık tehdidinin arttığı anlamına gelebilir. Eğer seni cepheye gönderirlerse o yaratıklara karşı kendini nasıl savunacaksın?”

“Bilmiyorum ama bunun için eğitim alacağım,” diye belirttim. “Dune, ordunun gölge yaratıkları daha etkili bir şekilde öldürmek için özel silahlar üzerinde çalıştığını söylüyor.”

Ancak Mavlyn haklıydı. Batıdaki Ölü Topraklar'dan sızarak yavaş yavaş Ediria'nın kalanını istila eden gölge yaratıklar gerçekten büyük bir tehditti. Kimse onların tam olarak nereden geldiklerini bilmesede gölge büyüsünden doğdukları kesindi. Bu büyü, temas ettiği her şeye bulaşan ve bulaştığı şeyin yapısını bozan ölümcül bir büyü türüydü. Normal bitkiler ve hayvanlar, topraklarımızda dolaşan ve halkımızı tehdit eden, acımasız ve ölüm saçan yaratıklara dönüşüyordu. Eğer biri tarafından ısırılırsan, gölge büyüsü seni de ele geçirmiş oluyordu.

Bu büyü'nün etkilerini bir keresinde yolda saldırıya uğramış bir gezginin üzerinde kendi gözlerimle görmüştüm ve hiçbir

bir tedavisi yoktu. Domhain'in en yetenekli şifacılarından biri olan annem bile onu iyileştirememişti. Zavallı adam bir canavara dönüşmeden önce onun acılarına bir son vermek zorunda kalmıştı. Büyü başkalarına bulaşmasın diye adamın cesedini köyden olabildiğince uzakta yakmış ve küllerini olabildiğince derine gömmüştük.

"Dune aptalın teki," dedi Mavlyn, ağaçlar seyrelip de evinin arka bahçesi görüldüğünde. "Ve madem Dune'dan laf açıldı, bunu yapmanın sebeplerinden birinin de sevgi delisi bir yavru köpek gibi Dune'un peşinden ayrılmaman olduğunu fark etmedim sanma."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Bu doğru *değil*-"

"Biri adımı mı andı?"

Dune Terran, evin yanından geçip arka bahçeye girdiğinde Mavlyn de ben de donakaldık. Onu görür görmez nefesim ke-sildi. Uzun boyu, geniş omuzları ve özgüveniyle âdeta ışık saç-yordu. Sanki ayaklarının altındaki toprağın sahibiymiş gibi bize doğru yürüyordu. Batmakta olan güneş, bronz tenini mükemmel bir şekilde aydınlatıyor ve kestane rengi saçlarındaki altın yansımaları ortaya çıkarıyordu.

O saçların ne kadar yumuşak olduğunu çok iyi biliyordum. Karanlık köşelerde ve ara sokaklarda öpüşürken, parmaklarımı saçlarının arasında defalarca dolaştırmıştım. Öpücükleri boy-numa doğru inerken ve kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken bana yasladığı güçlü bedenini bedenimde hissetmiştim.

Köy meclisi başkanının ikinci oğlu olarak, köyün en gözde bekârlarından biriydi. Dilediği herhangi bir kadınla beraber olabilirdi ve gerçekten de çok seçeneği vardı.

Ama onca kişi arasından *beni* seçmişti.

“Seni mülküne davet ettiğimi hatırlamıyorum,” dedi Mavlyn, Dune yaklaşırken dudaklarını büzerek. Önünde bir metre yüksekliğinde çimden bir duvar yükselip de önünü kestiğinde Dune’un yüzündeki küstah gülümseme yok oldu. “Burada ne işin var?”

“Adara’yı arıyordum.” Dune’un ela gözleri benimkiyle buluştu ve aklımdan geçenleri okuyormuş gibi parladı. Gülümseyince sol yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. “Bu akşam bir randevumuz var.”

“Ah.” Yüzüm kızardı ve elim istemsizce saçlarıma gitti. Lavanta mavisi saç tellerim, bugünkü antrenmandan sonra muhtemelen bir kuş yuvasına benziyordu ve ter, toprak ve kimbilir başka ne koktuğumdan adım gibi emindim. “Önce duş alacaktım.”

“Siz ikiniz ne yapıyordunuz?” diye sordu. Üzerimdeki çimen lekelerini fark etmiş olacaktı ki kaşlarından biri şüpheyle kalkmıştı. “Bahçeyle mi uğraşıyordunuz? Neyse, öğrenmek istemiyorum.” Başka bir şey söylemeden elimi tutup öptü. “Benimle gel işte. Akşamın kalanında babama yardım etmem gerekiyor ve yarın sabah erkenden kalkıp seçmelere gideceğim. O yüzden öncesinde seninle biraz vakit geçirmek istiyorum. Tabii çok meşgul değilsen.”

Mavlyn, Dune’un arkasından bana bakıp kaşlarını kaldırdı ama onu görmezden geldim. Dune, seçmelere katılacağımı da Mavlyn’in beni seçmelere hazırladığını da bilmiyordu. Ona sürpriz yapmak istiyordum.

“Çok meşgul değilim,” dedim, kalbim ağzımda atarken. Yapacak onca şeyi varken Dune’un benimle vakit geçirmek istemesi beni mutluluktan havalara uçurmuştu. Elbette birlikte

geçirdiğimiz ufak anlarda hep karanlık ve تنها yerlerde takılıyorduk ama bunun nedeni, babasının bir su perisi ile görüşmesini onaylamayacak olmasıydı.

Ama ikimiz de ordu seçmelerini geçerse artık babasının ya da köylülerin ne düşündüğü konusunda endişelenmemiz gerekmeyecekti. Birlikteliğimizi kimseden saklamak zorunda kalmayacaktık. Tabii aynı birliğe atanırsak, ama...

“Güzel. O zaman haydi gidelim. Sana göstermek istediğim özel bir şey var.”

Tekrar elimi tutup beni çekiştirdi, bir an duraksayarak arkamı dönüp Mavlyn'e baktım. Yüzündeki hoşnutsuzluk her şeyi anlatıyordu -bunu onaylamıyordu. Mavlyn ve Dune hiçbir zaman anlaşılamamıştı, çocukluğumuzdan beri birbirleriyle didişip duruyorlardı ama ben kendimi bildim bileli Dune'dan hoşlanıyordum.

Çok yakışıklıydı, popülerdi ve karizmasıyla herkesi büyü-lüyordu. Köydeki her kadın onu istiyordu ama Dune şu anda, onlardan hiçbirisiyle birlikte değildi.

Benimleydi.

“Çok isterim,” dedim, yüzümü Mavlyn'den Dune'a çevirirken. Belki benim adıma mutlu olamıyordu ama bu, onun yargı-layıcı sözlerine ve bakışlarına katlanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Dune'un elini daha sıkı kavradım ve beni Mavlyn'den uzaklaştırmasına izin verdim. Hayatımda ilk kez, mutluluk uzanıp tutabileceğim kadar yakınımıdaydı peşinden gidecektim. Kim ne düşünürse düşünsün.

En yakın arkadaşım bile.

Bölüm 2

Adara

“Hazır mısın?”

Dune’un, kulağımanın dibindeki alaycı sesiyle gülümsedim. Beni, Mavlyn’le antrenman yaptığımız ormanın farklı bir bölgesine, evine daha yakın bir yere götürmüş ve ardından gözlerimi bağlamıştı. Omuzlarımdan tutarak beni patika boyunca yönlendirirken küçük bir kız gibi kıkırdamamak için kendimi zor tuttum ama başaramadım. İlk kez karada yürüyen bir su perisi kadar heyecanlıyım.

Dune ile ilişkimiz her zaman inişli çıkışlı olmuştu. İkimiz de birer ergenken durmadan kavga ederdik; o benimle uğraşıp alay eder, ben de ona misliyle karşılık verirdim. Aramızdaki kimyasal çekim bizi her zaman bir araya getirmiş ve bu tartışmalarımızdan hep keyif almıştık ama köydeki statü farkımız yüzünden birbirimize düşmandık.

En azından ben öyle zannediyordum, ta ki birkaç ay önceki geceye kadar. Hasat festivalinde karşılaşmış ve her zamanki gibi didişmeye başlamıştık. Ne için tartıştığımızı bile hatırlamıyorum ama sonunda kendimi bir duvara yaslanmış, onunla çılginca öpüşürken bulmuştum.

Bu hayatımdaki ilk öpücüğümü ve heyecandan resmen başım dönmüştü. Bu ilk öpücüğü ikincisi, derken üçüncüsü ve çok daha fazlası takip etmişti.

Eğer sadece öpüşmekle kalsaydık belki de buna bir dur diyebilirdim. Kendimi, Dune ile bir geleceğimiz olmadığına ikna etmek ve uzaklaşmak kolay olurdu.

Ama... Aramızdaki şey sadece öpüşmekten ibaret değildi. Uzun geceler boyunca yıldızların altında sarılıp uzanırken Dune bana umutlarından, hayallerinden ve korkularından bahsetmişti. Babasını gururlandırma arzusundan, abisinin gölgesinden çıkıp kendisini kanıtlama ihtiyacından, macerayı ne kadar sevdiğinden ve buradan çıkıp dünyayı keşfetmeyi ne kadar çok istediğinden bahsetmişti.

Dune ile birbirimize bu kadar benzediğimizi tahmin bile edemezdim. Onunla geçirdiğim her an, birbirimiz için yaratıldığımızdan daha da emin oluyordum. Aramızdaki bu karşılıklı çekimin, toplumun ya da babasının ne düşündüğüne bakılmaksızın, birlikte olmamız gerektiğine dair bir işaret olduğuna inanıyordum.

Ve şimdi Dune beni ilk kez gerçek bir "randevuya" çıkarıyordu. Midemde kelekler uçuşuyordu ve Dune'un dokunuşuyla tenim âdeta alev alev yanıyordu. Beni neyin beklediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Hazırım."

Dune gözlerimi açtı ve önümüzdeki manzara gözlerimin önüne serildi. Orman içinde küçük bir açıklığın ortasında bir piknik örtüsü, bir sepet ve iki yastık bizi bekliyordu. Dune'un özenle yaptığı ufak dokunuşları görünce kalbim pır pır etti: Et-

rafımızdaki ağaçların dallarına astığı ışıklar, bir kütüğün üzerine koyduğu bir şişe bal şarabı ve bir buket çiçek... Piknik örtüsünü ise özellikle güneş batarken ağaçların arasından süzülen turuncu güneş ışınlarının vurduğu yere sermişti.

Annem endişelenmeden eve dönmem gerekiyordu.

Ama bunun keyfini doyasıya çıkarmadan hiçbir yere gitmeyecektim.

“Bu... Bu harika.” Dune’a döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Kaslı kollarıyla belimi sararak beni kendine çekti. Topraksı kokusunu içime çekerken heyecandan başımın döndüğünü hissettim. “Bu kadar romantik olabileceğini bilmiyordum,” dedim şakayla ve yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekildim.

“Seninleyken bambaşka biri oluyorum,” dedi. O çekici gülümsemelerinden biriyle bana baktı ve kasıklarımın yandığını hissettim. Yüzümün kızarmasına engel olamayınca gülümsemesi daha da genişledi.

“Gel.” Elimi tuttu ve beni piknik örtüsünün üzerine çekti. İçine neler koyduğunu görmek için heyecanla sepete uzandım ama beni sırtüstü yatırıp üzerime uzandı. Ağırlığı, vücudumu yere bastırırken dudakları dudaklarıma değdi ve kendimi bir kez daha öpücüklerine teslim olurken buldum. Benim ellerim onun saçlarında gezinirken onunkiler benim kalçalarımdaydı. O baş döndürücü, erkeksi kokusu beni resmen sarhoş ediyordu.

“Adara,” diye inledi, çenemden boynuma doğru öpücükler kondururken. “Sana ihtiyacım var.”

İnanılmaz çekici inleyişi, kasıklarındaki ateşi daha da harlamıştı ama eli bacaklarımdan arasına uzandığında tüm vücudum bir anda gerildi. İçimde bir şüphe belirdi ve elini itip doğrulmaya çalıştım.

“Dune, bunun için hazır olduğumdan emin değilim.”

Dune başını kaldırıp, kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne demek hazır değilsin?” Elini tekrar bacaklarımın arasına götürdü ve büyük bir haz dalgası bedenimi sararken hafifçe inledim. “Üzerinde tayt olmasına rağmen sıılsıklam olduğunu hissedebiliyorum. Beni istiyorsun, Adara. Beni *hep* istedin.”

Bacaklarımın arasındaki elinin hareketi karşısında inlemek için dudağımı ısırdım. Dune haklıydı, onu hep istemiştim. Öpüşürken onunla daha ileri gitmeyi, onu içimde hissetmeyi defalarca hayal etmiştim ve şimdi isteğim gerçekleşmek üzereydi.

Sen onun için yalnızca bir oyuncaktan ibaretsin, Adara. Mavlyn’in sesi kulaklarımda yankılandı. Bunu bana defalarca söylemişti ve ben de onu her seferinde duymazdan gelmişim. *Senden istediğini alır almaz seni öylece bırakacak.*

Bu sözleri yine duymazdan gelmeyi çok istiyordum. Ama... Ya Mavlyn haklıysa? Ya Dune gerçekten de beni *kullanıyorsa*?

“Seni elbette istiyorum,” dedim. “Sadece seninle yatmaya hazır değilim. Aramızdaki bu şey... Çok yeni ve ben hâlâ senin bu yanını tanımaya çalışıyorum.”

Dune gözlerini devirdi ve elini bacaklarımın arasından çekti. Yan dönüp uzandı ve başını eline dayayıp dirseğini yere koydu. “Haftalardır ‘birbirimizi tanımaya çalışıyoruz’ Adara ve zamanımız dolmak üzere. Yarın seçmeler var ve kabul edilir edilmez yola çıkacağım. Gitmeden önce beni güzel bir şekilde uğurlamak istemez misin?”

Güzel bir şekilde uğurlamak mı? Ona şaşkınlıkla baktım, bu ani tavır değişikliği karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. “Tüm bunlar bunun için miydi? Gitmeden önce sevişip kendini tatmin etmek için mi?”

Dune'un yüz ifadesi yumuşadı. "Öyle değil," diye mırıldandı, bir yandan kalçamı tutup beni kendine doğru çekerken. "Bu sadece benimle ilgili değil. Senin de iyi hissetmeni istiyorum." Dudakları boynuma değince sırtımdan aşağı inen bir ürperti hissettim. "Gitmeden önce seninle son bir anım olsun istiyorum."

Göğsünü geri iterken iç çektim. Eğer o son cümleyi söylemeseydi pes edebilirdim. Ona gerçeği söylemeliydim.

"Eğer beni bir daha göremeyeceğinden korktuğun için sevişmeyi aceleye getiriyorsan endişelenmene gerek yok." Kaşları çatılan Dune'a gülümsedim. "Ben de orduya katılıyorum."

Dune bir an için bana baktıktan sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. "İyi şakaydı," dedi nefes nefese. Sırtüstü uzanıp gülmeye devam etti. "Gerçekten harikaydı, Adara!"

Onun bana güldüğünü gördükçe kalbim öfkeyle kaskatı keşildi. İç çekip doğruldum. "Dune, şaka yapmıyorum."

Birden gülmeyi bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Senin gibi bir kızın ordu seçmelerini geçmesi mümkün değil. Hele büyüünü bile kullanamıyorken."

"Pardon?" Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Neler yapabildiğim hakkında en ufak bir fikrin yok, Dune." Çocukken sık sık evden kaçır, köydeki savaşçıların antrenmanlarını izlemeye giderdim ve elimdeki sopayla onların yaptıklarını taklit ederdim. Köydeki milis lideri bunu yapmama izin vermişti ve ergenliğe girdiğimde, artık bir yetişkin olmaya hazır olduğum için bana hem yumruk yumruğa hem de kılıçla dövüşmenin inceliklerini öğretmişti.

Sonra bir gölge yaratık, onu nöbet tutarken öldürmüş ve be-

nım için baba figürü olmaya en yakın kişiyi elimden almıştı. Onun bana öğrettikleri boşa gitmesin diye Mavlyn'i antrenman partnerim olmaya zorladım ve yıllar boyunca dövüş yeteneklerimi geliştirmeye devam ettim.

Bu hayatta emin olduğum tek bir şey varsa o da savaşmak için doğduğumdu. Yeteneklerimi kullanmanın en iyi yolu da orduya katılmaktı; annemin istediği gibi bir şifacı olmak ya da büyü yeteneğim yeterince güçlü olmadığı için dışlanacağım bir üniversiteye gitmek değil.

Dune, "Bir yağmur fırtınası bile çıkaramayan bir su perisisin," dedi alaycı bir tavırla. "Üstelik annen oldukça yetenekli bir şifacı olmasına rağmen senin içinde bir damla bile toprak büyüsü yok. Ordunun sana ne konuda ihtiyacı olabilir ki?"

"Orduya katılmak için üstün büyü yeteneklerine sahip olmaya gerek yok," diye karşı çıktım. "Sadece savaşmaya istekli ve yetenekli olmana bakıyorlar."

Dune omuzlarını silkti. "Belki de öyledir ama bunun için savaşçı ruhuna sahip olmalısın ve sende o yok."

Dune'un bu duygusuz tavrı karşısında boğazım düğümlendi. "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle. "Benim de orduya katılmamdan mutlu olacağını sanmıştım. Birlikte olabilelim diye peşinden gelmek istemiştım."

"Birlikte mi?" Dune bana hayretle baktı. "Adara... Sen ve ben birlikte olamayız. Bunu biliyorsun."

Yer altımdan kayıyor gibiydi ve o an oturuyor olduğum için yüce Radyantlara şükrettim. "Ama birlikteyiz," diye ısrar ettim ancak sözlerim, kendi kulaklarıma bile boş geliyordu. Göğsümde asılı duran kolyeyi kavradım -altın bir halkanın içine yerleştirilmiş mavi beyaz, tuhaf bir taşı. Rahmetli babamdan

kalma bir yadigâr, soyumun bir hatırlatıcısı ve huzursuz hissettiğimde sık sık avcumda tuttuğum bir koruma tılsımıydı. “Yıllardır aramızdaki bu çekimle başa çıkmaya çalışıyoruz çünkü birlikte olmamamız ‘gerekıyor’ ama bak burada, birlikteyiz. Bu sence de birbirimiz için yaratıldığımızın bir işareti değil mi?”

Dune güldü. “Bu sadece birbirimizi becermek istediğimizin bir işareti,” dedi. “Bu, birbirimizin kaderi olduğumuz ya da seninle evlenmek istediğim anlamına gelmiyor, Adara.”

Utançtan yüzüm alev alev yanıyordu. Piknik sepetini devirerek ayağa fırladım. Dune, ekmeğin, etlerin ve peynirlerin etrafa saçılmasından dolayı okkalı bir küfür savurdu ama hayatımda ilk kez onun ne düşündüğünü umursamıyordum. Arkamı döndüm ve paramparça olmuş kalbim hızla atarken koşabildiğim kadar hızlı koşmaya çalıştım. Gözlerimden akan yaşları görmesini istemiyordum.

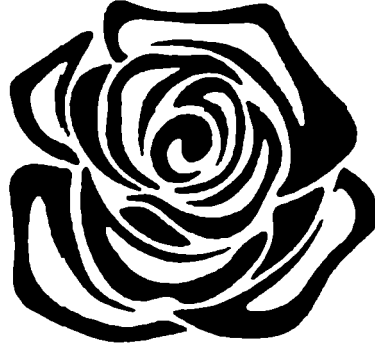
Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Bu olaydan sonra hiç hak etmiyordu.

“Ah, yapma ama Adara!” Dune bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekmeye çalıştı. “Sana sadece gerçekleri göstermeye çalışıyorum.”

Hızla Dune’a döndüm ve avcumu yukarı çevirerek kolumu geri çektim. Dune’un bileğimi tutan eli bir anda gevşedi. Tam olarak ona doğru döndüğüm anda bacağıma kaldırıp bir tekme savurdum. Botum karnına çarpınca nefesi kesildi ve iki büküm oldu.

İçimden bir ses, *Şimdi gördün mü gerçekleri?* diye bağırarak istese de kaçma isteğim daha ağır basıyordu. Onu ormanın ortasında öylece, nefes nefese bıraktım ve içimi kemiren pişmanlık hissiyle koşarak uzaklaştım.

Mavlyn haklıydı. Dune sadece benimle oynuyordu, kalbimi ve bedenimi kazanılacak bir ödöl gibi görmüştü. Ödölünü alınca da beni öylece bırakacaktı. Ama Mavlyn'in yanıldığı bir şey vardı: Öylece bırakılan Dune olmuştu, ben değil. Ve bir daha asla ama asla böyle bir hata yapmayacaktım.

Bölüm 3

Adara

“Ah, iyi ki geldin,” dedi annem, eczaneye adımımı attığımda. Tezgâhın arkasında, galsamköklerini dikkatle ince ince doğruyordu. “Şunları doğramama yardım edebilir misin? Bay Fern yarın için toplu bir dalgıç iksiri siparişi verdi ve gece boyunca demlenmesi gerekiyor.”

“Tabii.” Gözlerimin ağlamaktan çok kızarmamış olduğunu umarak tezgâha yaklaştım. Eve berbat bir halde girmek istemediğimden, kendimi toparlayabilmek için uzun yoldan dönmüş-tüm. Mora çalan mavi köklerden birini aldım ve tezgâhtaki bıçakla kökü diklemesine, daha sonra küçük parçalara doğrayacağım ince dilimler halinde kesmeye başladım. Şimdiye kadar hazırlayacağı iksirler için gerekli olan malzemeleri doğrayıp ölçerken anneme kaç kez yardım ettiğimi hatırlamıyordum bile.

Annem başını kaldırıp bana bakarak, “Günün nasıl geçti?” diye sordu. Önlüğünün altına düz ve uzun, sarı bir elbise giyiyor olmasına ve çimen yeşili saçlarını önünden çekmek için örüp bir taç gibi başına dolmasına rağmen büyüleyici görünüyordu. Uzun kirpikleri, kocaman zümrüt yeşili gözleri, belirgin elmacık kemikleri ve her zaman gülümseyip başkalarını

da gulümseten dolgun dudakları vardı. Ama onu çekici kulan, yalnızca dış görünüşü değildi; herkesi bir mıknatıs gibi kendisine çeken bir enerjisi vardı. Köydeki bekâr erkeklerin çoğu onunla flört etmeye çalışsa da annem hepsini reddetmişti. Kendini işine adanmış ve herkese kalbinin zaten onun için en kıymetli şey ile tamamen dolu olduğunu söylemişti.

Benimle.

“Fena değildi,” dedim, sesimin boğuk çıkmadığını umarak. Ama annem gözlerini kısıp yüzüme daha dikkatli baktı.

“Yanakların kızarmış ve sesin de hastalanmışsın gibi geliyor,” dedi. “Ağlıyor muydun yoksa?”

“Ben...” Gözlerim yaşlarla doldu. “Biz... Dune ile ayrıldık”

“Ah, tatlım.” Annem elindeki bıçakla kökü bıraktı ve bana sarılmak için tezgâhın etrafından dolanıp yanıma geldi. Üzerine sinmiş hanımeli ve güneşte ısınmış toprak kokusuyla beni sarmalarken hıçkırarak derin bir nefes aldım. “Çok üzüldüm. Ne oldu?”

Beni eczaneden çıkarıp arka tarafa, evimizin olduğu bölüme götürdü. Evimiz büyük değildi: İki yatak, odun sobasının yanında ufak bir oturma alanı ve bir köşede, bir paravanın arkasında, banyo yaparken kullandığımız bir küvetten oluşan basit ve açık bir alandan ibaretti. Ama ihtiyacımız olan her şey buradaydı ve burada birbirinden mutlu anılarım olmuştu.

Sobanın yanındaki sandalyelere oturduk ve anneme olanları anlatırken, Huzur Çayı’mı yudumladım. Çayın sakinleştirici etkisi sayesinde Dune’u ormanda bıraktığımdan beri ilk kez derin bir nefes alabildim.

“Hödüğe bak,” dedi annem sinirle, anlatacaklarım bittiğinde. Zümrüt rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Seninle ciddi düşün-

mediğini tahmin ediyordum ama bu kadar kabalaşmasına hiç gerek yoktu. Yarın sabah kahvaltıda yiyeceği lapaya biraz ejderotu katayım da görsün.”

Ağzımdaki çayı püskürterek kahkahalara boğuldum. “Bu seçmelerde onu kesinlikle mahvederdi,” dedim. Ejderotu kabızlığa iyi gelen bir otu ama kabızlık sorunu olmayan biri kullandığında korkunç bir ishale sebep olurdu.

“Eh, bunu istemeyiz tabii.” Annem uzanıp başımı öptü ve lavanta mavisini saçlarımı okşadı. “Seninle birlikte, ondan böyle bir intikam almanın ne kadar keyifli olacağını bilsem de o çocuğun seçmelerde başarılı olup buradan gitmesini tercih ederim. Yollarınızı ayırmanız ikiniz için de en iyisi, Adara. Senin sana layık olmayan erkeklerin arkasından ağlamak yerine bitkibilimi üzerine çalışmalarına odaklanmak lazım.”

İçimde yükselen itiraz etme dürtüsünü bastırdım. İksir malzemelerini doğrama, bitkileri ve otları tanıma konusunda kendimi epey geliştirmeme rağmen bitkibilimine bir ilgim ya da yeteneğim yoktu. Annem, onun peşinden gitmemi ve tıpkı onun gibi bir şifacı olmamı çok istiyordu çünkü bitkibilimi, doğuştan gelen bir büyü yeteneği gerektirmiyordu ama bu benim için severek yaptığım bir iş değil, tam bir angarya idi.

Yarın evden kaçıp ordu için seçmelere katılmayı planladığımı bilmiyordu. Ve söylemeye de niyetim yoktu çünkü söylersem beni durdurmak için tüm gücünü kullanacağından eminim.

“Galsamköklerini doğramayı bitirelim de ben artık yatayım,” dedim, sandalyeden kalkarken. “Yorgunum ve erkenden uymak istiyorum.”

Eczaneye döndük ve doğrama işine devam ettik. Annem bir

yandan hem tavandan sarkan hem de raflardaki cam kavanozların içindeki malzemelerin ve otların isimlerini sorarak beni ufak bir sınava tabi tuttu. Ben ona cevap verirken o da kestiğimiz kökleri eline alıp büyüünün onlara geçmesine izin verdi. Kökler birkaç saniye içinde lavanta rengine bürünüp parlamaya ve keskin bir koku yaymaya başladılar. Ardından bu büyüyle aktifleşmiş kökleri başka bir kâseye koyup işlemi tekrarlamak için eline yeni kökler aldı.

Ne kadar bitki ezberlersem ezberleyeyim ne kadar tarif öğrenirsem öğreneyim, *asla* anneminkiler kadar güçlü ve etkili iksirler yapamayacaktım. Annemden, bitkilerin doğal özelliklerini güçlendirme yeteneği bir yana, işime yarayacak herhangi bir toprak büyüü yapabilme yeteneği bile almamıştım.

Kökleri hazırlamayı neredeyse bitirmiştik ki kapı açıldı ve içeri bir adam girdi. Merakla onu incelemeye başladım. Taşıdığı ağır çantaya ve her yeri tozla kaplı, sağlam botlarına bakarak onun bir gezgin olduğunu tahmin ettim.

“İyi akşamlar,” dedi, şapkasını hafifçe kaldırıp bizi selamlayarak. “Elinizde hiç sönmezışık iksiri var mı? Burada hazırladığınızı duydum.”

“Var,” dedi annem ve ellerini önlüğüne silip raflardan birine doğru ilerledi. Sıvı bir metal gibi parlayan altın renkli iksirlerin olduğu rafa uzandı ve “Kaç tane istiyorsunuz?” diye sordu.

“Beş.”

Annem duraksadı. “Bu size pahalıya mal olacak.”

“Biliyorum.” Adam derin bir iç çekti. “Ama etrafta bu iksiri satan pek şifacı yok ve bir daha ne zaman bulabilirim bilmiyorum. Bu günlerde bu iksir olmadan seyahat etmek neredeyse imkânsız. Malum, gölge yaratıklar her yerde.”

Alacağım cevaptan korkarak, “Dışarıda durum ne kadar kötü?” diye sordum. Eğer bu adam tek başına seyahat edebiliyorsa dışarısı o kadar da tehlikeli olamazdı. Ama gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki derin çizgilerin anlatacağı çok şey olduğundan emindim.

Adam bana doğru dönünce gözleri dikkatle üzerime kilitlendi. Büyüleyici derecede yeşil gözleri vardı ve gözbebeklerinin etrafı altın rengi birer halkayla çevriliydi. Daha önce hiçbir toprak perisinde böyle bir şey görmemiştim. Beni baştan aşağı süzerek, “Bir su perisi,” dedi. “Bu gibi küçük köylerde pek su perisi görülmez.”

Gerçekten de öyleydi. Fenwood’da yaşadığım on dokuz yıl boyunca sadece bir kez bir su perisi görmüştüm. Ben dört yaşındayken annemin davetiyle köye gelen bir kadındı. Adını ya da nereden geldiğini hatırlamıyorum ama şık kıyafetler giydiğini ve güçlü bir aurası olduğunu hatırlıyorum. Bir Yüce Peri olduğu aşikârdı.

Kadın ya da erkek fark etmeksizin, Ediria’daki perilerin çoğu, bir elementin yalnızca bir yönünü kontrol edebilen, sıradan perilerdi. Mesela Mavlyn, bitkileri dilediği gibi yönetebilirdi; Dune, doğrudan toprağı şekillendirme yeteneğine sahipti. Ancak bir Yüce Toprak Perisi, bu iki yeteneğe birden sahip olmanın yanı sıra, toprak büyüyle akla gelebilecek her şeyi gerçekleştirebilirdi.

Annemin, büyü yeteneğimi değerlendirmesi için bir Yüce Peri’yi buraya nasıl getirdiğini bilmiyorum ama Yüce Peri benimle bir saat geçirdikten sonra anneme, içimde büyümüyü engelleyen, çıkış yollarını eğip bükerek çok azının dışarı çıkmasına izin veren bir şey olduğunu söylemişti. Bu engel ortadan

kalkana dek de büyümü tam anlamıyla kullanmam mümkün değildi.

Ne yazık ki meditasyonla ve büyü kontrolü pratiğiyle geçen onca zamandan sonra bile bu engelin ne olduğunu ve onu nasıl ortadan kaldıracığımı bulamamıştım. Böyle giderse hiçbir zaman bulamayacağım gibi görünüyordu.

“Bu, kızım Adara,” dedi annem. “Babası bir su perisiydi. Benim adım da Chaya. Peki sizin adınız nedir?”

“Kıryan.” Adam, gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. “Sorunuza gelecek olursak, cevabı nerede olduğunuza bağlı olarak değişir. Burada, Domhain’de gölge yaratık saldırıları hâlâ nadiren görülüyor çünkü hava perileri, gölge yaratıklar Gaoth Aire Dağları’nı geçip krallığa sızmadan önce onları öldürme konusunda çok iyi iş çıkarıyorlar. Ama sayıları artıyor olmalı çünkü her geçen gün daha fazla gölge yaratık, krallığa bir şekilde sızmayı başarıyor. Birkaç gün önce bir gölge perisinin saldırısına uğradım ve elimde hiç sönmezışık iksiri yoktu. Eğer beni ısırması başarsaydı şimdiye ölmüş olurdum.”

Tüylerim ürperdi. Gölge yaratıkları, büyü’nün etkisi altına girmeden önce normal bir hayat süren hayvanlar ve varlıklardı. Bu adama saldıran peri ise bu karanlık büyü onu kötü niyetli ve tanınmaz bir yaratığa çevirmeden önce, muhtemelen barışçıl bir orman perisiydi.

Gölge büyüsünün dünyamıza tam olarak nasıl bulaştığını kimse bilmiyordu ama hepimiz, Kral Aolis’in hepsini yok etmeden önce bir zamanlar ejderhaların yaşadığı Ölü Topraklar’dan yayılmaya başladığını biliyorduk. Bazıları ise belki de ejderhaların, beceriksizce gölge büyüsü ile uğraştıklarından ve arkalarında bıraktıkları büyü’nün yayılarak hızla kontrolden

çıktığından şüpheleniyordu. Üç element -hava, su ve toprak-diyarının liderleri, gölge yaratıkları hapsedmek için Ölü Topraklar'ın etrafına bir duvar inşa etmek adına kralla güçlerini birleştirmişlerdi. Ancak hava diyarındaki dağlar, doğrudan Ölü Topraklar'a uzandığından, zayıf bir noktaydı ve sürekli korunması gerekiyordu. Gölge yaratıklar zaman zaman buradan geçmeyi başarıyordu.

"Pekâlâ, o halde şişelerinizi vereyim," dedi annem, raftan altı şişe alıp tezgâha koyarak.

"Ama ben beş tane istemiştım," diye belirtti adam.

"Evet," dedi annem gülümseyerek. "Altmıcısı bizden."

Adam tereddüt ederek, "Emin misiniz?" diye sordu. "Bu iksirin ne kadar pahalı olduğunu biliyoru-"

"Sizin hayatınızın değeri ile kıyaslanınca hiçbir şey," diyerek adamın sözünü kesti. "Ortalık bu haldeyken tek başınıza yola çıkmaya cesaret ettiğimize göre sağlam sebepleriniz olmalı. Yine bir gölge yaratığın saldırısına uğrarsanız yanınızda iksir olduğundan emin olmak istiyorum."

Gezgin başını eğip, "O halde size minnettarım," dedi.

Kesesinden dört gümüş sikke çıkarıp anneme uzattıktan sonra iksirleri koymak için çantasını açtı. Sönmezışık ilginç bir iksirdi. Başta, etraflarını aydınlatmak isteyen dalgıçlar tarafından kullanılıyordu. İçildiğinde vücudunuzun üç saate kadar ışık yaymasını sağlıyordu. Ancak biri, vakit kaybetmeden içilirse, iksirin bu ışık etkisinin, gölge büyüsünün etkilerine de iyi geldiğini keşfetti. Eğer biri ısırıldıktan sonra çok fazla zaman geçerse ya da çok fazla ısırık almışsa gölge büyüsü, iksirin işe yaramayacağı kadar güçlü hale geliyordu ama yeterince hızlı davranılırsa hayat kurtarıyordu.

Ne yazık ki iksiri yapmak için kullanılan bitkiyi bulmak çok zordu çünkü sadece deniz suyu yakınlarında yetişiyordu. Annemin bu bitkiyi ya başkent olmasının yanı sıra Fenwood'a en yakın liman kenti olan Talamh'tan ya da su diyarı Lochanle'den ithal etmesi gerekiyordu. Her ne kadar bu iksiri herkesin alabileceği fiyatlara satmak istese de sırf bu yüzden en yüksek fiyattan satmak zorunda kalıyordu.

Gezgin bize iyi dileklerini iletip ayrıldıktan sonra annem kapıyı kilitledi. “Şu zamanda ve bu yaşta tek başına yola çıktığına göre ya çok cesur ya da çok aptal olmalı,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, Dune ile aranızda ciddi bir şey olmaması iyi oldu. Krallığımızı korumak için kılını bile kıpırdatmayan, omurgasız bir krala hizmet etmek adına bile bile ölüme gidiyor.”

“Ne?” Annemin ağzından çıkan ve vatana ihanet olarak sayılabilecek sözler karşısında şok olmuşum. Daha önce kimsenin Kral Aolis hakkında böyle konuştuğunu duymamıştım. Ejderhaları yok ederek, binlerce yıldır süren Ejderhalar ve Periler Savaşı'nı sona erdirip ülkemize nihayet barışı getiren tek kral olduğu için bir kahraman olarak görülüyordu. “Nasıl hiçbir şey yapmadığını söyleyebilirsin? Deli gibi asker topluyor, gölge yaratıklarla savaşmaları için durmadan birlikler gönderiyor...”

“Kral ve kendini beğenmiş danışmanları şatolarında ve malikânelerinde hiçbir şey yapmadan otururken, zavallı perileri ölüme gönderiyorlar demek istedin herhalde,” diye sertçe karşılık verdi. Konuşmaya devam etmek ister gibi bir hali vardı ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olacak ki başını sallamakla yetindi. “Boş ver, Adara. Bu konu hakkında zaten yeterince şey söyledim. Sen gidip uyu, ben kalan işleri hallederim.”

“Pekâlâ. İyi geceler, anne.” Onu yanağından öpüp yatağıma

gittim. Kafamda dönüp duran yüzlerce soru vardı ama hiçbirini sormamam gerektiğini biliyordum. Annem bir tartışmayı sonlandırdığında, ondan daha fazlasını duymak mümkün değildi.

Yatağıma uzanıp tavanı seyrederken yuvarlak taşın her bir noktasını hissederek boynumdaki tılsımı parmaklarımla okşamaya başladım. Beni gölge yaratıklarla savaşmaya gönderirlerse bu tılsımın onlara karşı bir koruma sağlayıp sağlamayacağını ya da ordunun, nöbet tutarken yanımızda taşımak üzere bize sönmezışık iksiri verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Orduya katılmanın doğru bir karar olup olmadığından emin değildim. Yine de seçmelere katılacaktım çünkü Dune'un, annemin ya da herhangi birinin sözleriyle beni korkutmasına asla izin veremezdim. Büyü konusunda yetersiz olabilirdim ama iyi bir savaşçı olmak için gereken tüm özelliklere sahip olduğumu biliyordum. Ve yarın Dune'a, benim hakkımda ne kadar yanıldığını gösterecektim.

Bölüm 4

Adara

“Bu bir hataydı, değil mi?”

Seçmelere katılmak için toplanan devasa kalabalığa bakarken güçlükle yutkundum. Burada türlü yeteneğe sahip en az yüz toprak perisi olmalıydı. Çoğu sırada beklerken birbirlerine yeteneklerini sergiliyor; metalleri, çiçekleri ya da toprağın kendisini şekilden şekle sokuyordu. Aralarında en zayıf olanlarının bile benim asla sahip olamayacağım büyü yetenekleri vardı ve onların yanında ben tam bir umutsuz vakaydım.

“Evet ama artık bunun bir önemi yok.” Mavlyn dirseğiyle kaburgalarımı hafifçe vurdu. Mavlyn’in ailesinden ödünç aldığımız bir kısrakla birlikte, seçmelerin yapılacağı alanı yukarıdan gören bir tepede duruyorduk. “Sırf sen son anda korkup kaçasın diye aylarca seninle antrenman yapıp, gecenin bir vakti uyanarak at tepesinde üç saat yol gelmedim. Şimdi oraya git ve o askerlere nasıl biri olduğunu göster.”

“Peki. Tamam. Haklısın.” Omuzlarımı dikleştirip yamaçtan inmeye başladım. Tepenin eteğinde, kayıt masası için uzun bir kuyruk oluşmuştu. Yeterince hazır olduğumu umarak sıraya

girdim. İhtiyacım olursa diye yine Mavlyn'in babasının kılıcını ödünç almıştım ama taşıdığım yay ve oklar ile giydiğim deri avcı kıyafetleri bana aitti. Masanın ve sıralar halinde bekleyen adayların ötesinde, seçmelerin yapılacağı devasa bir alan vardı. Alanı çeşitli bölümlere ayırmışlardı. Hangi bölümün ne için kullanılacağını tahmin etmeye çalıştım. Engelli parkuru seçmek kolay oldu. Aslına bakılırsa iki ayrı parkur vardı; biri atlar için hazırlanmıştı, diğeri de belli ki bizim için. Ayrıca köy okulundaki sıralara benzeyen onlarca sıranın dizili olduğu kenarları açık bir çadır, bir okçuluk alanı ve bir dövüş ringi vardı. Seyircilerin, seçmeleri rahatça görebileceği bir alan da ayrılmıştı. Mavlyn'in bana tezahürat etmek için orada olacağına emindim.

Sırada beklerken etrafa bakınıp Dune'u aradım. Midem korku ile kararlılık karışımı bir duygu ile kasılıp duruyordu. Bir yanım onu görmeyi hiç istemezken, egom onu bulmamı söylüyordu çünkü *beni görmesini* istiyordum. Eğer onun yüzüne vuramayacaksam bu seçmeleri geçmemin ne anlamı vardı?

Bunu Dune ile birlikte olmak için değil, ona nispet olsun diye yapmalıyım, dedim kendi kendime. Her ne kadar seçmelere katılmama başından beri karşı olsa da Mavlyn'in de bu düşüncemi onaylayacağını biliyordum. Kendimi, onun haklı olup olmadığını düşünürken buldum ama artık geri adım atmak için çok geçti. Aylardır bugün için hazırlanıyordum. Bunu başkası için değil, en başta kendim için yapmalıydım.

Ve işte orada. Gözlerim Dune'un uzun, yapılı vücuduna takıldı ve kalbim bana ihanet ederek göğüs kafesimden fırlamak istercesine atmaya başladı. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Dişlerimi sıktım ve midemde uçuşan keleklerin öf-

kemle bir bir alev alarak hızla öldüklerini ve geriye sadece kül-
lerinin kaldığını hayal ettim. Ne kadar yakışıklı olduğu ya da
bana kendimi ne kadar özel hissettirdiği umurumda değildi.
Öpücüklerinin ne kadar tatlı ve seksi olduğu da.

Bencilin tekiydi ve beni hak etmiyordu.

“Adın?”

Aksi bir sesle yerimden sıçrayıp düşüncelerimden uzaklaş-
tım. Bir şekilde sıra bana gelmiş ve ben farkına bile varmamış-
tım! Masanın başında oturan subayın kaşlarını kaldırıp bana
baktığını görünce yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu. Kızıl
kahverengi teni ve yosun yeşili saçları, onun da buradaki diğer
askerler gibi bir toprak perisi olduğunu gösteriyordu. Ben ise
lavanta mavisi saçlarım ve solgun tenimle aralarında epey sırı-
tıyordum ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Adara Greenwood,” dedim.

Subay, adım dosyasına not aldı. Bir kaşını kaldırarak, “Gre-
enwood mu?” diye sordu. “Bu, toprak perilerine ait bir soyadı.
Burada, toprak diyarında mı doğdun?”

“Evet,” diye cevapladım ama aslında tam olarak nerede doğ-
duğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, annemin beni doğduktan
kısa bir süre sonra Fenwood’a getirdiği idi. O günden beri de
burada yaşıyordum. “Annem bir toprak perisi ve beni Lochan-
lee’de değil, Fenwood’da büyüttü. O yüzden onun soyadını al-
dım.”

Subay homurdandı. “Herhangi bir toprak elementi yetene-
ğin var mı yoksa sadece su mu?”

“Ee...” Ensemi kaşıyıp düşündüm. Bu soruya nasıl cevap ve-
receğimi bilmiyordum. “Sadece su ama onu da pek iyi kullana-
mıyorum. Beni ‘beceriksiz’ olarak işaretleyebilirsiniz.”

Subayın yüzü, kızın bu kelimeyi kullanmasından hoşlanmamış gibi asıldı. “Pekâlâ. O halde seni doğrudan birinci seviyeye kaydediyorum. Büyü seçmelerine katılmana gerek yok. Ama seni uyarayım, dövüş becerilerin en üst seviyede olmalı. General Slaugh, işine yarayacak askerler istiyor, önden yem olarak sürülecek askerler değil. O yüzden eğer orduya katılarak intihar etmeye çalışıyorsan kılıcını kendine saplayıp büyük bir zahmetten kurtulmanı tavsiye ederim.”

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı ve çenemi kaldırdım. “Buraya kendimi kanıtlamaya geldim efendim,” dedim sert bir şekilde. “Ediria için *canım pahasına* hizmet etmek istiyorum. Anlamsız bir ölüm, onursuz bir ölümdür.”

Subay bir kez daha beni baştan aşağı süzdü ve yüzünde saygı dolu bir ifade belirdi. “Eğer bu söylediklerinde samimiysen burada iyi iş çıkaracaksın,” dedi.

Beklemediğim bu cesaret verici sözler karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve midemdeki düğüm de bir nebze olsun rahatladı. *Belki de o kadar kötü olmayacak*, diye düşündüm diğer adayların arasına katılırken. Özellikle Dune’un olduğu sıranın hemen yanındaki sırayı seçtim. O kendi sırasının en önündeyken ben en arkada olduğum için beni görmemişti ama onunla aynı grupta yer alacağımdan emin olmak istiyordum. Böylece her karşılaşmada onu alt edebilecektim.

“Adaylar!” Ön taraftan gelen gür bir sesle hepimiz irkildik. Hepimiz hazır ola geçip önümüzdeki alana doğru baktık. Subaylar bir sıra halinde dizilmişti ve önlerinde, bir kâbustan fırlamış gibi görünen bir peri duruyordu. Devasa bir adamdı. Boyu neredeyse iki metreydi ve güneşi yansıtmak yerine yutan, simsiyah bir zırh giyiyordu. Yapılı vücuduna bakılırsa bir

zamanlar yakışıklı biri olduğu kesindi ama yüzünün sol tarafı, doğrudan bakması güç, korkunç yanıklarla kaplıydı. Kafasının sol tarafındaki tüm saçlar ve kulağının kıkırdağı yanmış, geriye sadece erimiş, şekilsiz bir cilt kalmıştı. Sol gözünün olması gereken yerde de siyah bir göz bandı vardı. Dudağının sol tarafı da yanıklardan nasibini almıştı ve bu yüzden, yüzünde asla kurtulamayacağı, suratını ekşitiyormuş gibi bir ifade vardı.

Buna karşın, yüzünün diğer yarısı neredeyse kusursuzdu. Dalgalı kızıl saçları kafasının sağ tarafını örtüyor, yüzünün o tarafını güzelce çevreliyordu. Neyse ki alevler saçlarını tamamen yakmamıştı ve ortadan değil de sol taraftan ayırabileceği büyük bir kısmını bırakmıştı. Böylece saçlarını uzatıp kafasını büyük ölçüde kapatabilmişti. Eğer yüzündeki yanık izleri olmasaydı, bu ilginç saç modelini bilerek seçtiğini düşünebilirdim. Kalan tek gözü büyüleyici bir zümrüt yeşiliydi, kestane rengi teni pürüzsüzdü, elmacikkemikleri belirgindi ve üçgen biçimli, keskin bir çenesi vardı.

Bu adamı daha önce hiç görmediğim halde kim olduğunu hemen anladım. Bu, Kral Aolis'in sağ kolu, General Slaugh'tan başkası değildi. Gölge Muhafızları'nın lideri ve Ediria ordusunun ikinci komutanı. Ejderhalar ve Periler Savaşı'nda savaşmış, yüzünün ve muhtemelen vücudunun da sol tarafını ejderha ateşi sebebiyle kaybetmişti ama zırhı bunu çok iyi gizliyordu.

Devler aşkına, diye düşündüm ona bakarken. General'in bu seçmeleri bizzat denetleyeceğini bilmiyordum. Üzerimdeki baskının artmasıyla omuzlarım çöktü ama pes etmeyecektim ve hemen duruşumu dikleştirdim.

General Slaugh kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya devam etti. "Bu sabah burada bu kadar çok yüz görmek güzel,"

dedi. “Hepinizin bildiği gibi Kral Aolis, topraklarımızı tehdit eden ve sayıları her geçen gün artan gölge yaratıklarla savaşmak için genç ve güçlü perileri ordumuza katılmaya davet etti. Bu seçmeler hem fiziksel yeterliliğinizi hem de iyi bir savaşçı olmak için gerekli yeteneklere sahip olup olmadığınızı görmek için düzenleniyor. İşte bu sebeple, eğer aranızda sakat ya da yetersiz olanlarınız varsa hemen şimdi sıradan çıkıp dönsün. Burada zayıflığa yer yok.”

Perilerden bazıları huzursuzca kıpırdansa da kimse sırasından çıkmaya cesaret edemedi. Onlara hak veriyordum çünkü tam bu noktada geri çekilmek, herkesin önünde küçük düşmek anlamına gelirdi. Birinin bana baktığını hissederek sol tarafa baktım ve Dune ile göz göze geldim. Kaşlarını kaldırmış ve yüzünde okuması pek de zor olmayan bir ifadeyle bana bakıyordu: *Mesajı aldın. Evine dön.*

Yakında yüzündeki o alaycı ifadeyi yok edeceğimden emin bir şekilde kendimden emin bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

“İşte görmek istediğim şey bu!” diye âdeta gürledi General Slaugh. Yumruğunu havaya kaldırdı ve ayaklarımızın altındaki toprak sarsılmaya başladı. “O zaman seçmeler başlasın!”

Toprak ayaklarımızın altında titremeye devam ederken hep birlikte ilerledik. General’in çavuşları hemen harekete geçip her sırayı, alanın farklı bir bölümüne yönlendirdi. Tahmin ettiğim gibi, Dune’un olduğu sıra benim sıramla birleşti ve kendimizi çadırın altında bulduk. Özellikle onun hemen önündeki sıraya oturdum. Burası onunla alay edebileceğim kadar yakın ama kâğıdıma bakıp kopya çekemeyeceği kadar uzaktı. Dune, derslerde hiçbir zaman iyi olmamıştı ve ondan

daha üstün olan zekâmdan faydalanmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

Çavuşlardan biri -kayıt masasında kaydımı alan adamdı- her birimizin önüne tüy kalem, mürekkep, kâğıt ve kalın ciltli bir kitap bıraktı. Dune sırasının üzerinde eğilerek kulağıma, “Bu kadar yakınım otursan hayatımı zindan etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

Sesindeki meydan okuma karşısında tepkisiz kalamadım ve tatlı bir ses tonuyla, gözlerimi önümdeki kitaptan ayırmadan, “Elinden geleni ardına koyma,” dedim. “Nasıl şimdiki dek beni durdurmayı başaramadın.”

Çavuş, çadırın önündeki masasına geçip grup karşısında konuşmaya başlarken, Dune homurdanarak arkasına yaslandı. Çavuşun önündeki masada, altmış dakikaya ayarlanmış bir zamanlayıcı vardı. “Bu ilk sınav, okuma yazma seviyenizi ölçmek için,” dedi. “Sınavı tamamlamak için zil çalana kadar vaktiniz var. Başlayabilirsiniz.”

Çavuş, zamanlayıcının düğmesine bastı ve bir çınlama sesiyle birlikte geri sayım başladı. Herkes kitaplarını açmaya çalışırken çadırda telaşlı bir hareketlilik oldu. Arkamda Dune’un sessizce küfrettiğini duyunca keyifle gülümsedim. Dune’un aksine bu iş benim için çocuk oyuncağıydı. Fenwood’daki köylülerin çoğu için okuryazarlık önemsizdi çünkü büyüler sezgisel olarak kullanabildikleri için buna ihtiyaç duymuyorlardı ama annem, bitkibilimi üzerine çalışabilmem ve tıbbi metinleri okuyabilmem için okuma yazma konusunda üzerime epey düşmüştü.

Görünüşe göre büyü konusundaki beceriksizliğim şimdilik işe yarıyor, diye düşündüm, kendimi beğenmiş bir tavırla.

Sınav oldukça basitti -çavuş, okunması gereken bölümleri

karatahtaya yazmıştı ve her metinle ilgili eleştirel düşünme becerilerini ölçmeye yönelik sorular eklemişti. Metinler hiç de zorlayıcı değildi, *1001 Bitkisel İlaç* ya da *Açıklamalı Peri Anatomisi* gibi kitaplardan çok daha keyifli, birkaç fabldan ibaretti.

Okuryazarlık sınavının yarısına gelmiştim ki Dune benimle uğraşmaya başladı. Beşinci metnin sorularını cevapladığım sırada masam sallanmaya başladı. İç çekip görmezden gelmek için elimden geleni yaptım -sonuçta arkamı dönüp suratına sağlam bir yumruk indiremezdim- ama sallantı yüzünden kalemim kaydı ve yazdığım cümle mahvoldu.

“Bu senin için bile aşağılık bir hareket,” diye homurdandım. Dune da karşılık olarak kıkırdadı. Aşağı baktığımda, sıramın ayaklarının beş santim kadar çamurla kaplandığını gördüm; sanki biri sıramı tutup çamura batırmış gibiydi. Bir yandan çamura hükmederek sıramı sallarken bir yandan kaleminin sesini duyuyordum. Sinirle dişlerimi sıktım. Belli ki aynı anda birden fazla şey yapabilme yeteneğini hafife almıştım.

“Aday.”

Sıraların arasında dolaşıp kimsenin kopya çekmediğinden emin olmaya çalışan çavuş, benim sıramın yanında durdu. “Sınav esnasında konuşmanın bir sebebi var mı?”

Tüm bakışların bana çevrildiğini görünce kulaklarım yanmaya başladı. Dune, kahkahasını bastırmak için öksürmek zorunda kaldı. Olabildiğince sakın bir ses tonuyla, “Nedense sıram sallanıyor,” diye açıkladım. “Bu da cevapları yazmamı zorlaştırdığından, biraz sinirlendim.”

Çavuş önce sıramın ayaklarına, ardından arkamda oturan Dune’a baktı. Yüzündeki bıkkın ifadeden, böyle ucuz numaraları daha önce çok gördüğü anlaşılıyordu. Sınav kâğıdımı eline alıp

hızlıca cevaplarıma göz gezdirdi. Kaşlarını kaldırdı, kâğıdı sırama geri koydu ve ardından kalemimi alıp sayfanın tepesine kocaman bir A harfi çizerek daire içine aldı.

“Belli ki iyi bir okuryazarsın, Greenwood, o yüzden bu işkenceyi daha fazla uzatmanın anlamı yok. Bir sonraki seçmelere gidebilirsin. Gerçi grubun kalanını beklemek zorundasın ama en azından oradakilerin ne yaptığına bakarak sonraki mücadele hakkında fikir edinirsin.”

“Emredersiniz.” Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktım, çavuşa selam verdim ve çadırdan çıktım. Tam çıkarırken omzumun üzerinden geri baktım ve Dune’un sinirle yerinde kıpırdandığını görünce kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Benimle uğraşarak beni orduya katılmaktan vazgeçirme planı ters tepmişti ve bunun beni ne kadar keyiflendirdiğini anlatamazdım.

Çadırdan çıkar çıkmaz bir sonraki alana, engelli parkura yöneldim. Dört yüz metrelik bir pist boyunca uzanan parkurda, belli aralıklarla dizilmiş yirmi farklı engel vardı. İlk bakışta bir halat merdiveni, tırmanmak için taş bir duvar, sığ su geçitleri, ahşap denge kirişleri, altından sürünerek geçmemiz gereken teller ve en az iki çukur gördüm ama bunlardan başka şeyler de var gibiydi. Parkurun ortasında elinde kronometresi ve dosyasıyla bir çavuş duruyordu ve her adayın parkuru ne kadar sürede tamamladığını ölçüp not alıyordu. Diğer adaylarla birlikte oturup, sıradaki adayın parkuru tamamlamasını seyrettim.

Parkurda koşan peri, tellerin altından âdeta yıldırım hızıyla geçtikten sonra hızla rampayı tırmanıp aynı hızla aşağı atarken, solumda oturan aday nefes nefese, “Nasıl bu kadar kolay yapabildiğini anlamıyorum,” dedi. Yanımdaki peri ve yanında

duran diğer üç adayın parkuru yeni bitirdiği belliydi. Hepsi kanter içinde kalmış, bazılarının sağı solu kanamıştı. “Böyle giderse benim süremin yarısı kadar bir sürede tamamlayacak.”

“Sanırım babası bir subay,” dedi henüz parkura çıkmamış adaylardan biri. “O yüzden bizden daha hazırlıklı olmalı. Bizim köydeki milis güçlerinin her yıl düzenlediği engelli parkurda bunun yarısı kadar bile engel yok.”

“Bu engellerden herhangi birinin büyülü olmamasına sevindim,” diyerek araya girdim. Gerçi büyülü olsalardı da sorun değildi, Mavlyn’in eğitimi sayesinde hepsiyle başa çıkardım. Onun hazırladığı parkurlar bu kadar zorlu değildi ama bitkileri kullanarak sürekli önüme bir engel çıkarıp, aynı anda hem göreve odaklanmamı hem de çevreme dikkat etmemi sağlıyordu.

Adaylar bana tuhaf bir bakış attı ve onların gözünde artık sadece görünüş olarak tuhaf bir peri olmadığımı fark ettim. “Umarım dediğin gibidir,” dedi kadın perilerden biri. Ses tonundan kendini beğenmiş biri olduğu anlaşılıyordu. “Madem parkuru geçerken büyü yapmamıza izin vermiyorlar, o halde engellerin de büyüsüz olması gerek. Adil olan bu.”

“Peki senin bizim grupta ne işin var?” diye sordu parkuru tamamlamış olan perilerden biri. “Çadıra A Grubu ile gitmemiş miydin?”

“Evet ama gözetmenimiz, sınavı erken bitirdiğim için grubun kalanını beklerken seçmeleri izlemem için beni önden gönderdi.”

“Şanslısın,” diye homurdandı peri. “Grubundakilerden bir adım öndesin.”

Grubumdakilerden bir adım önde olmamın hiçbir önemi olmadığını söylemeyi düşündüm -sonuçta bu bir yarışma

değildi- ama sonra, çadırdan çıkarken Dune'un yüz ifadesini hatırladım ve bir şey söylemedim. Başta sadece Dune'a seçmeleri geçecek kadar yetenekli olduğumu kanıtlamak istiyordum ama artık bundan çok daha fazlasını istemeye başlamıştım. Onu her arenada yenmek istiyordum ve bir adım önde başlamak, onu yenmeme yardımcı olacaksa bu fırsatı geri tepecek değildim.

Parkurdaki peri, parkuru tamamlayınca sıra kendini beğenmiş periye geldi. Denge kirişlerinden geçerken sık sık düştüğü için parkuru tamamlaması önceki adaya kıyasla beş dakika daha uzun sürdü. Kadının son engeli de geçtiğini gören çavuş, başını sallayarak dosyaya bir şeyler yazdıktan sonra kâğıdı kadına uzattı ve o da morali bozuk bir şekilde alanı terk etti.

Başta sessizliği bozan ilk adaya, "Parkuru tamamlamak için minimum bir süre mi var?" diye sordum. Onun ve arkadaşlarının hâlâ burada olmasından, parkuru belli bir sürede tamamladıklarını çıkardım.

Eliyle terden sıırıslam olmuş saçlarını geriye doğru tararken, söylediklerimi onaylayarak başını salladı. Kafası, diken gibi havaya dikilmiş koyu yeşil saçlarıyla garip renkte bir kirpiyi andırıyordu. "Hepimize on dakika veriyorlar."

Yirmi engel için on dakika mı? Devler aşkına! General, sadece en iyileri istediklerini söylerken şaka yapmıyormuş.

Geriye kalan adayların her bir engeli nasıl aştıklarını inceleyerek ve en çok işe yarayan yöntemleri zihnime kazıyarak parkuru tamamlamalarım sessizce seyrettim. Son aday da parkuru tamamladığında, benim grubum alana doğru ilerlemeye başladı. Dune en öndeydi. Sol elindeki ve yanağındaki mürekkep lekelerini fark edince sıııttım. Belli ki testi verilen sürede bit-

rebilmek için olabildiğince hızlı yazmaya çalışmıştı ve yüzünün asıklığına bakılırsa bu pek de kolay olmamıştı.

Parkuru yöneten çavuş, diğer grubu gönderdikten sonra bizi sıraya dizdi ve kuralları tek tek açıkladı. On dakikamız vardı, büyü kullanmak kesinlikle yasaktı ve bir engel tamamlanmadan sonrakine geçmemiz mümkün değildi.

“Bayan Greenwood, buraya herkesten önce geldiğiniz için başlama ayrıcalığı da sizin.”

Eyyvah. Güçlkle yutkunararak grubumun kalanına şöyle bir göz attım. Bizden önceki grubu izleme ve değerlendirme fırsatım olmasına rağmen parkuru koşacak ilk kişi olma fikrine bayılmamıştım. Ancak grubun ve Dune’un benimle alay eden yüz ifadesinin ötesinde, bekleme alanında duran ve bana el sallayan Mavlyn’i gördüm. Onu görmek kendime olan güvenimi geri getirdi. Duruşumu dikleştirdim ve çavuşa döndüm. Başkalarının ne düşündüğünün bir önemi yoktu. En yakın arkadaşım bana destek olmak için buradaydı ve onu gururlandıracaktım.

“Emredersiniz.” Bir adım atıp sıradan çıktım ve çavuşun karşısına geçtim. “Hazırım, efendim.”

Çavuş, parkurun ortasındaki yerini aldı ve gümüş düdüğünü çaldı. Vakit kaybetmeden harekete geçtim, halat merdivene tırmanıp diğer tarafa atladım ve hızla sığ su geçitlerine yöneldim. Sığ suyun içinde çapları olsa olsa on santim olan kütükler rasgele sıralanmıştı. Hiç zorlanmadan birinden diğerine zıplayarak bu engeli de hemen aştım. Ardından tellerin altından sü-rünerek geçtim.

Üçü bitti, kaldı on yedi.

Dik rampayı tırmanırken diğer adayların gözlerinin üzerim-

de olduğunu hissedebiliyordum. Rampanın ardından kendimi aşağıdaki çukurun içine bıraktım. Çukur yuvarlak ve pürüzsüz duvarları taştandı. Yani çukurdan çıkmanın tek yolu, karşı tarafta duvara oyulmuş delikleri kullanarak tırmanmaktı. Yerdeki tahta kazıkları kaptığım gibi ulaşabildiğim en yüksek deliklere geçirdim ve kendimi hızla yukarı çektim. Kollarım biraz sızlasa da yıllardır yaptığım okçuluk sayesinde vücudumun üst kısımları epey güçlenmişti, bu yüzden kolayca tepeye ulaştım.

Sıradaki engel bir dizi denge kirişiydi. Önümde uzanan kirişlerin her biri bir öncekinden daha yüksekti ama önceki grupta bu aşamada başarısız olan perilerin aksine, çukurdan çıkarken bir hayli yorulmuş olan kollarımı kullanmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Bunun yerine, ilk kirişe doğru hızla koşarak havaya zıpladım ve mükemmel bir zamanlamayla tam ortasına iniş yaptım. İvmemi kaybetmek istemediğimden hiç durmadan ikinciye ve ardından üçüncüye zıpladıktan sonra beni bekleyen maymun barlarına atladım. Metal çubuklar terli ellerim için fazla kaygandı. Bir ara kayıp düşecek gibi oldum ama şans benden yanaydı ve bir şekilde tutunmayı başardım.

Ejderha nefesi aşkına, diye içimden sövdüm çünkü vücudum titremeye başlamıştı. Endişe tüm vücudumu sarmaya başladı ve nefesim daraldı. Yerden epey yüksekteydim ve şimdi düşersem, denge kirişlerine kadar koşmak ve hepsini baştan geçmem gerekecekti. Bu da bana değerli zamanımdan kaybettirecekti.

“Haydi, Adara!” Mavlyn çığlık çığlığaydı. “Bunu başarabilirsin!”

En iyi arkadaşımın moral veren sözleri tüm endişelerimi savurdu ve bu sayede derin bir nefes alıp devam edebildim. Var gücümle vücudumu öne doğru sallayarak bir sonraki çubuğu

yakaladım ve tüm çubukları bir bir geçtikten sonra engelin sonundaki halata tutunup, hızla kayarak yere indim.

Sırada, üzerlerine basmadan geçmem gereken bilek seviyesinde bir dizi tel vardı ama her fırsatta sarmaşıklarını ayak bileklerine dolayan Mavlyn sayesinde bu engeli de kolaylıkla geçtim. Onun ardından üzerlerine basarak geçmem gereken dikey çubuklar ve önce üzerlerinden sonra altlarından geçmem gereken üç kiriş geldi. Sonra, bu kez içi kum dolu bir çukur daha... Neyse ki bu kez çukurun köşeleri vardı ve tırmanmak için yeterince uygun olduğundan kolaylıkla çukurdan çıkmayı başardım.

On ikisi bitti, dedim kendi kendime, çukurdan çıkarken. Kaldı sekiz.

Kalan engeller nispeten kolaydı: tünelleri sürünerek geçmem, birkaç kirişin üzerinden atlamam, daha fazla merdiven çıkıp birkaç çukurdan çıkmam ve iki duvarı tırmanmam gerekiyordu.

“Yedi dakika on üç saniye!” diye bağırdı çavuş, bir ip veya güvenlik ağı olmadan tırmanmak zorunda kaldığım son kaya duvarına tırmanıp da parkuru tamamladığımda. Parkurdan çıkıp beni değerlendirmesi için yanına yürüdüğüm sırada, bana etkilendiğini belli eden bir bakış attı. “Daha önce sıradan bir perinin bu parkuru bu kadar çabuk tamamladığını görmemiştim.”

Bu övgü karşısında rahatsız olarak omuzlarımı silktilim. “Büyümün zayıflığını başka yollarla telafi etmek zorunda kaldım,” diye şaka yaptım. Ama gerçekte de, çocukluğumdan beri her zaman yaşıtlarımdan daha hızlı ve güçlüydüm. Bunun, büyü konusundaki yetersizliğimin telafisi olarak bana bahsedilen bir yetenek olduğunu düşünüyordum.

Çavuş hafifçe güldü ve dosyasına bir şeyler not ettikten sonra beni yerime yolladı. Diğer adayların yanında dikilmek yerine, alanı geçip doğruca heyecandan olduğu yerde zıplayan Mavlyn'in yanına gittim.

"Adara, inanılmazdın!" diye çığlık atarak boynuma sarıldı. Ayaklarımın altındaki çimenler, onun heyecanına eşlik ederek titreşiyordu. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki nefes almakta güçlük çekmeme rağmen gülümsüyordum. "Sen engelleri bir bir aşarken Dune'un suratını görmem lazımdı. Annenin en acı iksirlerinden birini içmiş gibiydi."

Kahkahayı patlattım. "Dune'un gerçeklerin acı tadına bakmasının vakti gelmişti," dedim arkamı dönüp ona doğru bakarak. Gerçekten de Mavlyn'in dediği gibi suratı sirke satıyordu ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kendini beğenmiş, kendinden emin ve başkalarının ne düşündüğünü umursamayan ve herkesle alay eden Dune'a alışmışım. Başarımdan bu kadar rahatsız olduğunu görmek içimde tarifi güç, başımı döndüren bir coşku yarattı ve kendime olan güvenimi daha da güçlendirdi.

"Neden bu kadar endişelendiğimi gerçekten hiç bilmiyorum," dedim başımı sallayarak. "Beni o kadar iyi hazırlamışsın ki sana bir iyilik borçluyum."

"Neden endişelendiğini ben de bilmiyorum," diye takıldı Mavlyn. "Güçlü, hızlı ve inanılmaz derecede yeteneklisin. Üstelik çok uzun zamandır bu an için canla başla çalışıyorsun. Lanet olası Dune'u bir ejderha pisliği gibi ezip geçersen borcunu ödenmiş sayabilirsin. Bunu başarırsan beni bir başıma bırakıp orduya katılman bile umurumda olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Senden başka kimsenin bu anı bana

vicdan azabı çektirmek için bir fırsat olarak görmesini bekle-miyordum zaten,” dedim.

Mavlyn sırttı ve dirseğiyle beni drtt. “Ee, arkadaşlar bu-nun için değil midir?”

Grubun kalanı parkuru tamamlarken Mavlyn’in yanında kaldım. Yarısı başarısız olup alanı terk etmişti ama Dune, par-kuru başarıyla tamamlamıştı. Engellerin tümünü ilk deneme-sinde geçti ama bu canımı o kadar da sıkmadı çünkü parkuru benden otuz saniye daha uzun sürede tamamlayabilmişti.

“Bunu itiraf etmekten nefret etsem de gerçekten dişli bir ra-kip,” dedi Mavlyn, Dune parkurdan çıkarken. “Onu her adımda yenmek istiyorsan tüm hünerlerini sergilemen gerekecek.”

“Planım en başından beri buydu zaten.”

Bir sonraki aşama olan okçuluk seçmelerinin yapılacağı ala-na ilerlerken kendimi çok daha özgüvenli hissediyordum. Ok-ulukta Dune ile benzer performanslar sergileyerek berabere kaldık ama atlı engelli parkurda ve yakın dvşte onu geride bırakmayı başardım. Başarıyla tamamladığımız her bir seçme-de Dune’un hayal kırıklığı da gözle görülür şekilde artıyordu. Teke tek dövüş arenasına geldiğimizde artık resmen burnun-dan soluyordu.

Çavuş, dövüş kurallarını açıklarken birinin beni izlediği his-sine kapılarak ürperdim. İçgüdüsel olarak kenardaki izleyicileri taradım ve General Slaugh’un doğrudan bana baktığını görün-ce az kalsın bayılacaktım. Zümrüt yeşili gözünü kısmış, beni inceliyordu ve bu manzara tüylerimi diken diken etti. İçimden bir ses, bu perinin dikkatini çekmenin pek de iyi bir şey olma-dığını söylüyordu ama neden böyle hissettiğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Sonuçta şimdiye dek tüm aşamalarda üstün

bir performans sergilemiştim ve General Slaugh'un benden etkilenmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Orduya katılıp savaşmayı planlıyorsam bir generalin dikkatini çekmek iyi bir şey olmalıydı, değil mi?

Neyse ki ben içimde yükselen, kalabalığa karışıp gözden kaybolma dürtüsüne yenik düşmeden General Slaugh'un bakışları başka tarafa kaydı. Ama bu rahatlama kısa sürdü çünkü General doğrudan -çimenleri temizlenmiş dairesel bir toprak alandan ibaret olan- dövüş ringine admını attı ve grubumuza döndü.

“Teşekkürler çavuş,” dedi, çavuş kuralları açıklamayı bitirdiğinde. “Normalde sizi bugün Çavuş Onyx'in test etmesini istemiştim ancak gölge yaratıkların artan tehdidini göz önüne aldığımızda, bu görevi benim üstlenmemin daha doğru olacağına karar verdim. Her biriniz, yeteneklerinizi değerlendirebilmem için ringe çıkıp benimle üç dakika boyunca dövüşeceksiniz. Bu süre zarfında size ölümcül bir darbe indiremezsem seçmeleri geçmiş olacaksınız.” Sözlerinin etkisini artırmak için kısa bir ara verdikten sonra ekledi: “Eğer aranızdan biri bana, ölümcül olsun ya da olmasın, herhangi bir darbe indirmeyi başarırsa onu doğrudan subay olarak görevlendireceğim.”

Adaylar arasında bir uğultu yükselirken omuzlarımın istemsizce dikleştiğini fark ettim. Sıradan periler asla doğrudan subay olarak görevlendirilmezdi. Yüce Perilerden biri olmadığın sürece rütbelerini kazanmak için canla başla çalışman gerekirdi. General Slaugh'un dikkatini çektiğim için aklımda dolanan şüphelerin hepsi bir anda uçuverdi. Kendimi kanıtlamak için önüme büyük bir fırsat çıkmıştı ve sırf biraz gözüm korktu diye geri adım atacak değildim.

General Slaugh, Çavuş Onyx'e dönünce çavuş hızla selam durdu. General'in beklenmedik kararından dolayı şaşırmış gibi

görünüyordu ama hemen kendini toparlayıp elindeki dosyaya baktı. “Sandra Lockwood,” diye seslendi. “Seninle başlıyoruz.”

Yanımdaki perinin kaskatı kesildiğini gördüm ama hemen öne atılıp ringde onu bekleyen General Slaugh’un yanına gitti. Çavuş, ikisine de tahta antrenman kılıçlarını uzattı. Ringde pozisyon almalarını dikkatle izledim. Bu, pek çok açıdan adil olmayan bir eşleşmeydi. Bir kere, General Slaugh, savaş tecrübesi bir yana, doğuştan gelen yeteneği, üstün gücü ve hızıyla bir Yüce Peri’ydi ve rakibinden en az kırk, kırk beş kilo fazlası vardı. Ancak Sandra, bedeninin küçüklüğünü avantaja çevirmeyi başarmıştı: General’in darbelerinden ustalıkla kaçınıyor, General’in savunmasını aşmak için beklenmedik ve zayıf noktalardan saldırmaya çalışıyordu. Sandra, General’in iç bacağına hedef alan bir darbe indireceği sırada hepimiz nefesimizi tuttuk. Ancak General Slaugh çok daha hızlıydı. Çavuş, karşılaşmanın bittiğini belirten düdüğü çalmadan hemen önce, kılıcının kabbzasıyla Sandra’nın darbesini son anda engellemeyi başardı.

“İyi iş çıkardın,” dedi General Slaugh ve Sandra, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle ringden ayrıldı.

Çavuş, “Dune Terran,” diye seslendi ve Dune, ringe çıktı. Tahta silahların olduğu raftan kendine uzun bir kılıç seçti ve her ne kadar bunu itiraf etmek istemesem de General ile karşı karşıya geldiklerinde nispeten birbirlerine denk rakipler olduklarını fark ettim. Dune neredeyse General kadar uzun ve yapılıydı. Üstelik seçtiği kılıcın uzunluğu da General’in kılıcına yakındı. Yani sahip oldukları savunma alanları da eşit sayılırdı.

Dövüşmeye başladılar ama General Slaugh’un kendisini tuttuğu çok açıktı. Bir Yüce Peri olarak fiziği ve gücü açısından buradaki tüm adaylardan üstün olmasına rağmen, bu üstünlüğünü

onları yenmek için kullanmıyordu. Aksine, rakibinin seviyesine inerek dövüşüyor ve bu sayede, adayların tekniklerindeki kusurları tespit ediyordu. Dune, rakibine saldırırken gereğinden fazla ileri gidiyor ama aynı zamanda hemen toparlanıyor ve General üstünlük sağlayıp ona bir darbe indirmeye fırsat bulamadan geri çekiliyordu. Birbirlerinin menzillerine girip çıkarken tahta kılıçları durmadan birbirine çarpıyordu ve çavuş tam düdüğünü çalmak üzereyken Dune birden döndü ve tahta kılıcıyla General'in kaburgalarına boydan boya bir darbe indirdi.

Kalabalıktan hayret dolu bir ses yükseldi ve hemen ardından sanki zaman durmuş gibi bir sessizlik oldu.

"Güzel," dedi General Slaugh tek gözü parlarken ve o sırada düdük çaldı. "Ölümcül bir darbe değil ama yine de bir darbe. Tebrikler, aday."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Dune, göğsü kabararak selam dururken. Yüzündeki neşe, bana bir an için ondan nefret ettiğimi bile unutturdu ve yanma gidip onu tebrik edebilmeyi diledim. Babasımı ve ağabeyini etkilemeyi ne kadar çok istediğini, eve dönüp onlara bu haberi vermenin, onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Ama tekrar gruba, yanımıza döndüğünde yüzünde beliren o küstah gülümseme, içimdeki tüm güzel duyguları öldürdü. Yanımdan geçerken omzuyla omzuma vurdu ve "Bakalım bunun üzerine çıkabilecek misin?" dedi.

Ona cevap verme isteğini bastırdım ve sadece gözlerimi devirdim. O sırada çavuş, "Adara Greenwood," diye seslenince yerimden sıçradım. Kahretsin. Sıra ne çabuk bana gelmişti!

Güçlükle yutkunarak ringe adımımı attım ve tahta silah rafından kısa bir kılıç seçtim. Mavlyn'in babasından ödünç aldı-

ğım kılıçla benzer uzunlukta ve ağırlıktaydı ama tek bir farkla. Bunun kabzası alışkın olduğumdan daha pürüzsüz ve kaygandı. Yanlışlıkla elimden kayıp gitmemesi için dikkatli olmam gerekecekti. Derin bir nefes aldım ve kılıcı test etmek için havada bir iki kez savurdum.

“Gergin görünüyorsun aday,” dedi General Slaugh, beni dikkatle izlerken.

Hemen kılıcı savurmayı bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Dune’un bakışlarının üzerimde olduğunu bilerek, “Hayatında ilk kez, gerçek bir savaş deneyimi olan bir asker ile dövüşecek olan herhangi bir aday kadar gerginim efendim,” diye karşılık verdim. Slaugh, diğer adaylara herhangi bir şey dememiş ya da onların nasıl hissettikleriyle bu kadar ilgilenmemiştir.

General kahkaha attı. Tepeden vuran parlak güneş ışığı, yüzündeki yanık izlerini iyice ortaya çıkararak onu daha da korkutucu gösteriyordu. Güçlkle yutkundum ve bakışlarım yüzünden gölgesine kaydı. Gözlerim kocaman açıldı çünkü gölgesi hareket ediyor, kenarlarından dokunaçlara benzer karanlık filizler uzanıyordu. General’in vücudunda da benzer filizler görmeyi bekleyerek hemen kafamı kaldırdım ama hiçbir şey yoktu.

Bu da neyin nesiydi şimdi?

General, tepkimi fark ettiyse bile bunu belli etmedi. “Biraz küstah mıyız neyiz?” dedi. “Bakalım bu tavrını destekleyecek kadar yetenekli misin.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan saldırıya geçerek aramızdaki mesafeyi bir anda kapattı. Az önce ringin diğer ucundayken şimdi kılıcını bana doğru sallayarak üzerime geliyordu. Son anda kısa kılıcımı kaldırarak darbesini savuşturdum ama kılıca inen darbenin gücünü kollarımda hissederek dişlerimi sıktım.

General bana bunu neden yapıyordu? Önceki dövüşlerde ilk saldırı hakkını rakibine vermişti. Gerçekten küstah olduğum için miydi? Yoksa farklı olduğum, onca toprak perisi arasındaki tek su perisi olduğum için miydi? Seçmelerde üstün performans gösterdiğim için de olabilirdi ama nedense bu ihtimal bana pek de kuvvetli gelmiyordu.

Ne için olduğunun önemi yok, dedim kendi kendime. Eğer General bana karşı daha sert oynamak istiyorsa bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Şu an önemli olan tek şey, ona nasıl karşılık vereceğimdi.

Kısa kılıcımı daha da sıkı kavrayarak geri sıçradım ve General'in uzun menziline çıktım. Uzun kılıcına karşılık kısa kılıçla savaşmak benim için büyük bir dezavantajdı, bu yüzden bu oyunu daha akıllıca oynamak zorundaydım.

İşte bu sebeple hiç beklemediği bir şey yaptım.

Yani hiçbir şey.

Kılıcımı indirip elimde gevşekçe tuttuğumu gören General kaşlarını çatı. "Benim karşımda gardını düşürmeye nasıl cüret edersin?" diye hırladı ve kılıcını kaldırdı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp tekrar saldırıya geçti ama ben yine geri çekilip menziline çıktım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, bana saldırabileceği kadar yaklaşp, darbesini engelledikten sonra geri çekilerek beni ringin etrafında bir süre kovalamasına izin verdim. Diğer adaylardan çok daha hızlı, âdeta yıldırım hızında hareket ediyorduk ve General'in gözündeki şüpheyi görebiliyordum. Benim fiziksel becerilerime sahip biriyle karşılaşmayı ummadığı belli oluyordu.

"Kaçmayı bırak aday," diye bağırdı, ben bir kez daha geri çekildiğimde. "Tek stratejin geri çekilmek olduğu sürece hiçbir savaş kazanamazsın."

“Geri çekilmiyorum,” dedim, tatlı tatlı gülümseyerek. “Sadece doğru anı bekliyorum.”

General gözünü kırptı ve afallayarak bir an duraksayınca bana beklediğim fırsatı vermiş oldu. Kılıcımı kaldırarak vahşî bir saldırıda bulunmak için ileri atıldım ve tam da beklediğim gibi kılıcımı geniş bir açıyla savurarak beni engellemeye çalıştı. Ancak benim yanıltıcı hamlelerime alıştığı için bunu yapmakta biraz geç kalmıştı. Aranızdaki mesafeyi hızla kapatıp kılıcımın kılıcının kabzasına vurdum. Kılıcı, zırhlı elinden fırlayıp yere düşünce General de dengesini kaybedip dizlerinin üzerine düştü. Sırtı bana dönük ve tamamen savunmasız bir haldeydi.

Kılıcımı General’in ensesine dokundurduğumda kalabalıktan korku dolu bir ses yükseldi. Ardından geri çekilip saygıyla eğildim. Korku ve zafer duygusu, içimde savaşmaya ve üstünlük kurmaya çalışıyordu ama General ayağa kalkıp da yüzünü bana dönünce ifadesiz bir şekilde ona baktım. General bana bakarken kimse hareket etmiyor, çıt çıkarmıyordu. Onun yüzü de en az benimki kadar ifadesizdi.

“Ölümcül bir darbe,” dedi nihayet. “Elli yıldan fazla süredir bana ölümcül bir darbe indirmeyi başaran tek bir aday olmamıştı.”

“Bunun bir nedeni var General,” diye bir ses yükseldi ve başımı çevirdiğimde Dune’un ringe adım attığını gördüm. Gözlerini kısmış, öfkeden kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla parmağını bana doğrultuyordu. “Sizin gibi deneyimli bir askerin, bir aday tarafından yenilgiye uğratılması mümkün değil. Adara adil bir şekilde dövüşmüyordu. En başından beri hile yapıyordu ve bunu size kanıtlayabilirsiniz!”

Bölüm 5

Adara

“Hile mi?” Bu haksız suçlamaya karşı ellerimi yumruk yaparak hızla Dune’a döndüm. “Sen ne saçmalıyorsun?”

Dune bana doğru yaklaşırken öfkeyle dişlerini gösterdi. “Bunu daha önce nasıl hiç düşünemediğime inanamıyorum.” dedi ve elini uzattı. Parmakları tunik gömleğimin ve deri göğüs zırhımın altına sıkıştırdığım zinciri kavradı ve rahmetli babamın bana bıraktığı koruma tilsimini meydana çıkardı. Vücudum buz kesti çünkü bu tilsimi hayatım boyunca boynumdan bir kez olsun çıkarmamıştım ve seçmelerden önce çıkarmak da aklıma gelmemişti. Acaba onu takıyor olman bana gerçekten de bir avantaj sağlamış mıydı?

“Başından beri bu kudret taşı takıyordu,” diyerek mavi beyaz taşı Generale doğru salladı. “Onun hepimizden çok daha güçlü ve hızlı olmasının tek açıklaması bu.”

“Kudret taşı mı?” diye sordum kafam karışmış bir şekilde. Daha önce kudret taşı diye bir şey duymamıştım. Dune neden bahsediyordu? “Bu yalnızca bir koruma tilsimi. Bana fazladan güç ya da hız vermiş olması imkânsız. Onu bırak!”

Zinciri Dune’un elinden almaya çalıştım ama sertçe çekince

koparak elinde kaldı. Sırtarak, elinde sallanan tılsımla birlikte General'e doğru bir adım attı.

"Bakalım şimdi de süper hızlı ve güçlü olabilecek misin?" diye alay etti.

"Kolyemi geri ver seni pislik!" İçimdeki tüm öfkeyi serbest bırakarak bağırdım ve elimi uzatıp ileri atıldım. Hareket ederken göğsümden yükselen bir sıcaklık hissettim ve ben bile daha ne olduğunu anlayamadan, elimden koca bir ateş topu fırlayıp hızla Dune'a doğru ilerledi.

Dune bağırarak kendini kenara attı. Ateş topu, Dune'u geçerek baston yutmuş gibi dimdik duran General'i kıl payı ıskaladı. Yüzü korkuyla gerilen General'in gözü cam gibi parlıyordu. Ateş topu önlerindeki toprak zemine düşüp çimleri tutuşturunca seçmeleri izlemeye gelen seyircilerden çığlıklar yükseldi. Saniyeler içinde seçmelerin düzenlendiği alan alevler içinde kaldı ve tüm periler can havliyle sağa sola koşturmaya başladı.

Tüm bu kargaşayı büyük bir şaşkınlıkla izlerken olduğum yerde donup kaldım. Yanık çim ve et kokusu resmen burun deliklerimi yakıyor, dört bir yandan yükselen çığlıklar kulak zarlarımı delmeye çalışıyordu. Bu nasıl olabilirdi? O ateş topu gerçekten benden mi çıkmıştı?

Ama bu imkânsız, diye düşündüm. Etrafımda alevler yükselirken bile uyuşmuş bir haldeydim.

Üzerindeki şaşkınlığı ilk atan General oldu ve "Biri şu ateşi söndürsün!" diye bağırdı. Dune, komut üzerine hemen harekete geçip alevlere doğru koştu. Kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve komutuyla birlikte yerden bir toprak dalgası yükseldi. Alevlerin daha da yayılmasını engellemek için toprağı kullanarak alevleri basturmaya başladı. Birkaç metre ötede alev almış ve

kendilerini söndürmek için yerde yuvarlanan, elleriyle kıyafetlerine vuran periler vardı. Onlara yardım etme dürtüsüyle öne atıldım.

Daha iki adım atmışken General önümde belirdi.

“O kadar çabuk değil,” diye homurdandı ve tam beni tutacakken, aniden yerden fişkırان kökler ayak bileklerine dolanmaya başladı. Korkuyla geriye doğru sıçradım ve arkamı döndüğümde, kalabalığın içinde kısmen saklanan Mavlyn’i gördüm. Kollarını uzatmıştı, kan ter içindeydi ve kendisinden çok daha güçlü olan General’i zapt etmek için tüm gücünü kullanıyordu.

“Adara, kaç!” diye bağırdı. “Ben seni korurum!”

Arkama baktım ve General Slaugh’un yere serildiğini gördüm. Topraktan daha fazla kök fişkırıp kollarını ve bacaklarını tamamen sarmış, onu yerde tutmaya çalışıyordu. General öfkeden âdeta kükreyerek kökleri koparıyordu. Bu korkunç ses kendime gelmemi sağladı ve vakit kaybetmeden harekete geçtim. Tekrar arkamı dönüp doğruca binicilik arenasına koştum. Mavlyn’in atı Butterfly hâlâ oradaydı. Bağlı olduğu direğin başında, tüm bu kargaşadan dolayı toynaklarını sinirli bir şekilde yere vuruyordu. Sinirli oluşu üzerine pek düşünmemeye çalışarak onu çözdüm, sırtına atladım ve topuklarımla vücuduna hafifçe vurdum.

Butterfly hemen harekete geçti. Alanda hızla koşarak yanan çimenlerin üzerinden atlarken ve çığlık atan perilerin arasından geçerken sırtına sıkıca tutundum. Birkaç asker bizi durdurmak için Butterfly’ın dizginlerini yakalamaya çalışsa da güçlü atın hızına yetişemediler ve çok geçmeden herkesi arkamızda bıraktık.

Anayola çıktığımızda kısarak dörtmala koşmaya başladı ve

General'den kısa sürede olabildiğince uzaklaşmak istediğim için dizginlerini serbest bıraktım. Tepeleri bir bir aşarken, esen rüzgâr saçlarımı sanki General'in ellerinin bir uzantısıymış gibi çekiyordu. Birilerinin peşime düşmüş olabileceğinden korkarak ilk on dakika boyunca sürekli arkamı kontrol edip durdum. Ama peşimde kimse yoktu. Askerler muhtemelen kargaşayı kontrol altına almakla ve yaralılarla ilgilenmekle meşgullerdi. Alanda çıkan yangını çıkaranın ben olduğumu hatırladıkça vicdan azabı duyuyordum. Yangın *benim* eserimdi.

Peki ama nasıl? O ateşin benden nasıl çıkmış olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordum. Ben bir su perisiydim, hem de oldukça beceriksiz bir su perisi. Su ve ateş karışık elementler olduğu için ateşi kullanabilmem imkânsız olmalıydı. Üstelik tarih boyunca bu iki elementi birden kontrol edebilen bir peri görülmemişti. Soyağacımda bir tane bile ateş perisi olmayışından hiç bahsetmiyorum bile, zaten bundan üç bin yıl kadar önce ejderhaların saldırısı sonucu soyları tükenmişti.

Boynumdaki tılsımın içinde ateş olabilir miydi? Tabii tılsım, gerçekten de kudret taşı denilen şeyse. Ama hayır, ateş tılsımdan değil, doğrudan elimden çıkmıştı ve tılsım boynumda değil, Dune'un elindeydi. Ateşi hissetmiş ve görmüştüm; hedefi Dune olan öfkemin bir uzantısıydı.

Bir tepeyi daha aştık ve nihayet Fenwood Köyü görüş alanımıza girdi. Ormanın kenarına dizilmiş taş evlerin görüntüsüyle rahatladığımı hissettim ve yavaşlaması için Butterfly'ın dizginlerini çektim. Köye ağır adımlarla girdik ve Butterfly hemen Mavlyn'in evine doğru yöneldi ama ben dizginleri tekrar çekip onu kendi evime doğru yönlendirdim. Yanlarından geçtiğim köylüler bana endişeli gözlerle bakıyorlardı.

Muhtemelen saçların darmadağındı ve Butterfly'ın da kan ter içinde olduğunu tahmin edebiliyordum. Meraklı bakışlarını görmozden geldim. Annemin yanına gitmem ve ona olanları anlatmam gerekiyordu. Eminim ki bana tüm bu olanlar için mantıklı bir açıklama yapacaktı.

Mavlyn'in atını başıboş ve ilgisiz bırakmak istemediğimden Butterfly'ı olabildiğince kurulayıp avluya bağladıktan sonra eve koştum.

"Adara!" diye bağırdı annem, ben kapıyı arkamdan çarptığımda. Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Odun sobasının üzerinde kaynayan yulaf lapası tenceresinin başında duran annem yeşil gözleri öfkeden alev alev yanarak bana döndü.

"Neredeydin?" Elindeki tahta kaşığı bana doğru sallayarak bağırdı. Terden sıırıslıklam olmuş yüzüme sıcak lapa sıçradı ama sicağı hissetmedim bile. "Gün doğmadan, ardında bir not bile bırakmadan nasıl evden kaçarsın? Beni meraktan öldürdün resmen!"

"Anne, özür dilerim." Ellerimi omuzlarına koyup gözlerinin içine baktım. "Şu an çok kızgın olduğunu biliyorum ama General ve adamları buraya gelmeden önce seninle konuşmam gerek. Peşimdeler."

Annemin yüzünün rengi attı. "General Slaugh mu?" diye sordu. Gözleri dehşetle açıldı. "Adara, lütfen bana seçmelere gitmediğini söyle. Sabahtan beri seçmelerde olmadığını söyle."

İçimde yükselen korkuyla birlikte güçlölkle yutkundum ve başımı salladım. "Gitmekle kalmadım, anne. Seçmelere katıldım."

"Ne demek katıldım?" Annem duyduklarına inanamıyordu.

“Neden böyle bir şey yaptın ki? Seni bir şifacı olman için yetiştiriyorum Adara, savaşçı değil!”

“Çünkü su büyümü kullanamıyorum, değil mi?” diyerek sözünü kestim. “En azından bana hayatımı boyunca bunu söyledin ve ben de aptal gibi sana inandım. Ama bu işin içinde başka bir şey var, değil mi anne? Beni köyden çıkarmamak için neden bu kadar uğraştığını ve beni, hiç sevmediğimi bildiğin bir alanda eğitmekte ısrarcı olduğunu açıklayan bir sır saklıyorsun.

Annemin yüzü daha da soldu ve destek almak için yanındaki sandalyeye tutunmak zorunda kaldı. Ardından bakışlarını, bir zamanlar tılsımımın olduğu boynuma kaydırды. “Kolye,” diye fısıldadı. “Kolyeyi çıkarmışsın. Demek böyle öğrendin.”

“Neyi?” diye bağırdım, her gün birlikte yemek yediğimiz masaya yumruğumu indirerek. Bu hareketime karşılık sobadaki ateş yükseldi ve annem etekleri tutuşmadan önce çığlık atarak uzaklaşmayı başardı. “Ateş büyüsü yapabildiğimi mi? Tüm mesele bu mu? Soba bu yüzden mi az kalsın patlıyordu?”

“Adara, sakinleşmen gerek.” Annem olabildiğince sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışsa da ellerimi tutarken gözlerindeki çaresizliği gördüm. “Lütfen bana bugün neler olduğunu anlat. Kolyeni neden çıkardın ve General Slaugh tam olarak ne gördü?”

Sakinleşmek istemiyordum. Tüm bu olanlara, su yüzüne çıkmak üzere olduğunu hissettiğim tüm gerçeklere ve sırlara karşı öfkeyle bağırarak ve haykırmak istiyordum. Ama annemin arkasında titreyip duran sobayı görünce durdum. Sobanın ateşi kesinlikle duygularıma bir karşılık vermişti ve az kalsın Dune’u yanıp küle çevirecek olan o ateş de öfkemin bir ürünüydü.

Bu yüzden derin bir nefes alıp oturdum ve anneme her şeyi anlattım.

“Ah, seni aptal çocuk,” dedi annem, ben anlatmayı bitirdiğimde. General Slaugh’un beni ringe çağırdığı anı anlatmaya başladığımda oturduğu yerden kalkmış, odanın içinde ileri geri dolaşmaya başlamıştı. “Seçmelere gitmen, General’in dikkatini çekmen ve koruma tılsımını çıkarman... Yapılabilecek tüm hataları yapmışsın...”

“Şuna koruma tılsımı demeyi bırak!” diye bağırıp yine lafını kestim. İleri geri yürümeyi bırakıp durdu ve şaşkınlıkla yüzüme baktı. “Dune onun bir kudret taşı olduğunu söyledi. Bu da ne demek oluyor? Kolye gerçekten babamdan mı kaldı? Benden sakladığın başka neler var?” Her bir soruyla sesim daha da yükselmiş, parmak uçlarımdan alevler çıkmaya başlamıştı. “Bugün yaşanan her şey için beni suçlayıp duruyorsun ama bunca zamandır benden bir şeyler gizleyen sendin! Nasıl bir anne evladına bunu yapar?”

Kelimeler istemsizce dudaklarımdan döküldü ve annemin gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğümde midem kasıldı. “Ö-özür dilerim,” diye kekeledim. “Öyle demek isteme-”

“Hayır, haklısın.” Annemin yüzü de omuzları da düştü. “Seni bu gerçekten korumak için o kadar uzun zamandır uğraşıyorum ki... Ama bunu senden sonsuza kadar saklayamayacağımı bilmem gerekirdi. Hepsi benim hatam. Ben-”

O sırada kapı sertçe vuruldu ve annem aniden konuşmayı kesti. “Eczanenin arka kapısından kaç,” diye fısıldadı, ön kapıya doğru yürürken. “General Slaugh ile ben ilgilenirim.”

“Katiyen olmaz!” Hançerimi elime alıp ayağa fırladım. “Beni almaya gelen General ile baş başa bırakmayacağım seni!”

“Adara, lütfen.” Annem beni kolumdan tutup dükkânın kapısına doğru itmeye çalıştı. “Şu an sana her şeyi açıklamak için vaktim yok ama *ne olursa olsun*, General’in seni yakalamasına izin veremezsin.”

“Ama-”

Kapı birden büyük bir gürültüyle açılınca annemle donakaldık. Tek gözünü kısmış ve yanık dudaklarını öfkeyle birbirine bastırmış olan General Slaugh içeri girdi. O an, gözünün renginin annemin gözleriyle aynı olduğunu fark ettim ama hemen arkasındaki figürü görünce bunu düşünmeye fırsat bulamadım.

“İşte burada,” dedi Dune, beni gösterip sırtarak. Gözlerindeki parıltı resmen midemi bulandırdı. İçten içe bu kadar kötü olan birini nasıl olmuştu da bu kadar yakışıklı bulabilmişim? “Size, onu bulacağımızı söylemiştim General.”

Ama General, Dune’u dinlemiyordu bile. Hatta bana bile bakmıyordu. Olduğu yerde kalakalmış, sadece ama sadece tek bir kişiye bakıyordu.

Anneme.

“Gelsyne?” General’in yüzü şaşkınlıkla birlikte gevşedi. “Öldüğünü sanıyordum.”

Gelsyne mi? Onun da en az benim kadar şaşkın olacağını düşünerek anneme baktım. Ancak tek gördüğüm, General Slaugh’un karşısına geçerken dikleşmiş omuzları ve kararlı yüz ifadesi oldu.

“Gelsyne öldü,” dedi keskin bir ses tonuyla ve bana **siper** olurcasına General ile benim arama girdi. “Ben köy şifacısı Chaya’yım ve şu an evime izinsiz girmiş bulunuyorsunuz. Lütfen bir an önce evimi terk edin. Saat geç oldu ve kızım **benim** dinlenmeye ihtiyacımız var.”

General Slaugh alay ederek güldü ve gözünü bana dikti. “Kızın mı? Buna inanmak güç.” Bana doğru bir adım daha attı ve zümrüt yeşili gözüyle beni baştan aşağı süzdü. “Ateşi yönetebilen bir su perisi,” diye mırıldandı. “Kehanet sonunda gerçekleşti demek.”

“Kehanet mi?” Annemin arkasından çıkıp öne gitmeye çalıştım ama annem beni koluyla engelledi. “Neden bahsediyorsunuz?”

General tekrar güldü. “Ah, işte bu harika!” dedi başını sallayarak. “Gerçeği ondan gizledin, değil mi Gelsyne? Kral bile onu ararken, bu kadar uzun süre boyunca onu saklamayı böyle başardın demek. Kral neredeyse yirmi yıldır hem Lochanleedeki hem de Beanntan Deigh’teki tüm yenidoğanları tek tek alıp ateş büyüsü yapıp yapamadıklarını test ediyor. Onu Domhain’de aramak hiç aklına gelmedi tabii.”

“Çünkü Kral Aolis’in beyninin çırpılmış yumurtadan farkı yok,” diye tısladı Gelsyne. “Şimdi dönebilir ve kralına başarısız olduğunu söyleyebilirsin, kuzen. Nefes aldığım sürece Adara’yı almana izin vermeyeceğim.”

“O zaman bu sorunu ortadan kaldırmamız gerekiyor, değil mi?”

Slaugh’un bedeni titreşip dalgalanmaya, çevresindeki hava puslu bir hale gelmeye başladı. Zırhı eriyerek tenine karışırken kasları genişledi, bacakları kısalıp kolları uzadı ve her tarafından gümüş yansımali siyah tüyler fışkırarak kocaman, gümüş sırtlı bir gorile dönüştü. Kükreyerek, tek bir adımla odayı boydan boya aştı ve annemi üst gövdesinden yakaladığı gibi duvara çarptı. Annem hem başına aldığı darbeden hem de gorilin devasa parmaklarının kaburgasını sıkmasından dolayı acıyla bağırdı.

“Anne!” Yardım etmek için anneme doğru koştum ama Dune kaldırdığı kılıcıyla yolumu kesti.

“O kadar kolay değil,” dedi cık cıklayarak. “Bizimle geliyosun.”

“Çekil önümden,” diye hırladım. Parmak uçlarımdan alevler yükseldi ve bu kez onları bastırmak için hiçbir şey yapmadım. Dune korkuyla bir adım geri atınca içimi büyük bir tatmin duygusu sardı ve alevlerin çok daha büyük bir ateş topuna dönüşmesine izin verdim. Daha parlak, daha sıcak...

“HAYIR!”

Annem elini bana doğru uzattı ve vücudundan yeşil ve parlak büyü dalgaları yayıldı. Ayaklarımızın altındaki yer titremeye başladı ve birden, tam altımdaki zemin ikiye yarılarak bir tuzak gibi açıldı. Altımda uzanan karanlığın içine düşerken bir an için annemle göz göze geldik ve o kısacık anda bile gözlerinde sayısız duygu gördüm: Suçluluk, pişmanlık, öfke, kararlılık...

Ama en önemlisi, sevgi.

Sonra yer beni tamamen yuttu ve her şey yok oldu.

Bölüm 6

Adara

“Hayır!” diye çığlık attım, toprak başımın üzerinde kapanırken. Elimle toprağı kazıp dönmeye çalıştım ama daha bir avuç toprak almışken gelgit dalgası gibi görünmez bir güç, beni hızla ileri doğru itmeye başladı.

“Dur, dur, dur, dur, DUR!” diye haykırdım ama toprağın durmaya niyeti yok gibiydi. Aklımın almadığı kadar hızlı bir şekilde beni evden uzaklaştırıyordu. Beynim sarsılıyor, kalbim ağzımdan çıkacakmış ve kemiklerim eriyormuş gibi hissediyordum. Panik tüm vücudumu ele geçirmişti ve etrafımdaki toprak gümbürderken bayılmamak için var gücümle direniyordum.

Tam sonsuza dek toprağın altında kalacağımı düşünmeye başladığım anda toprak beni âdeta tükürerek fırlattı. Sert bir şekilde yere indim. Ciğerlerimdeki toprağı çıkarmak için öksürüp tıksırıyor, gözlerimdeki çamurları siliyordum. Tüm vücudum şaşkınlıktan ve korkudan tir tir titriyordu. Çevrem o kadar hızlı dönüyordu ki midem bulanıyordu. Bu histen kurtulmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Derin bir nefes alıp olduğum yerde kaldım ve iyi şeyler düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Nihayet kalp atışlarımı sakinleştirdi ve kulaklarımdaki uğultu dinerek yerini etrafımdaki çalılıkların arasındaki vahşi yaşamın seslerine bıraktı. Yavaşça gözlerimi açtım ve şükürler olsun ki fırl fırl dönen bir dünya yerine sakince duran ağaçlarla karşılaştım. Yaklaşan kışın habercisi olan kuzey rüzgârları yapraklarını dökmüş, hepsini neredeyse çıplak bırakmıştı.

İnleyerek yerimden kalktım. Her yerim ağrıyordu. Vücudumun her bir yanına sayısız tekme ve yumruk yemiş gibi hissediyordum -ki bir bakıma yemiştım de. Kaşlarımı çatıp etrafıma bakındım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Ayaklarımdaki altındaki toprak hiç bozulmamış gibi görünüyordu, sanki az önce yer yarıp beni ormanın ortasına tükürmemiş gibi. Ve gerçekten de bir ormanın tam ortasında gibiydim, ağaçların ötesinde ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Ah, bir de sis vardı. Ağaçların gövdelerini saran, havayı bulanık gösteren sis bulutları.

"Aman ne güzel," diye mırıldandım. Annemin yanına nasıl dönecektim? General Slaugh'un ona neler yapabileceğini düşününce bile tüylerim ürperdi. Beni buraya gönderenin annem olduğundan emindim ama nasıl? Tüm hayatım boyunca onun bir şifacı olduğunu ve yeteneğinin, herhangi bir bitkinin konsantre özünü çıkarıp etkili ilaçlar yapmak olduğunu düşünmüştüm. Annemin beni evden kilometrelerce uzağa gönderebilecek kadar etkili bir şekilde toprağı kontrol edebiliyor olması, onun bir Yüce Peri olduğunu gösteriyordu.

Benden sakladığı bir sır daha.

Bu düşünce, kalbimin sızlamasına sebep oldu ama şimdilik bunu bir kenara bırakmak zorundaydım. Annemin sırlarını düşünecek vaktim yoktu. Annem şu anda büyük bir tehlike al-

tındaydı ve başına korkunç bir şey gelmeden önce eve dönmenin yolunu bulmam gerekiyordu. Nereye gideceğimi bilmediğimden, önümdeki dar geyik patikasını takip ederek ileri doğru yürümeye başladım. Eğer yürümeye devam edersem önünde sonunda ormanın sonuna ya da en azından nereye gitmem gerektiğini gösteren *bir tür* işarete ulaşacaktım.

Her adımında orman daha da sessizleştikçe beni sessizce izleyen varlıklar olduğunun farkına vardım ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Elimi kaldırdım ve varlığını yeni keşfettiğim gücümün uyanmasına izin verdim. Çok geçmeden avcumda, derimin hemen üzerinde asılı duran bir alev belirdi. Hava yeterince aydınlıktı ama ateş, yırtıcıları benden uzak tutmaya yardımcı olacağından, yürüyüşüme elimde ateşle devam ettim. Sadece, seçmelerde olduğu gibi ateşin kontrolünü kaybetmemek için dikkat etmem gerekecekti.

Keşke zamanında daha fazla seyahat etmiş olsaydım, diye düşündüm sık ormanda yürürken. Bu düşünce canımı sıktı çünkü şimdiye dek sadece birkaç kez Fenwood'un dışına çıkmıştım ve genelde annemle birlikte komşu köylere gitmiştik. Bir keresinde de annemin ihtiyacı olan nadir bitkileri ve kitapları bulmak için Talamh'a gitmiştik. Bu denli eğitilmiş bir peri olmasına rağmen annemin Fenwood gibi küçük bir köyde ve muhtemelen çocukluğunun geçtiği eğitim yuvalarından uzakta yaşamayı seçmesini hep tuhaf bulmuştum. Ama bu akşam olanlardan sonra Fenwood'u belirli bir amaç için seçip seçmediğini merak etmeye başladım. Beni meraklı gözlerden uzakta, güvende tutmak için.

Peki ama neden gizlenmem gerekiyordu? Güçlerim hiç şüphesiz sıradışıydı, ateşi nasıl kontrol edebildiğimi hâlâ anlayabil-

miş değildim... Ama Kral'ın beni yakalamayı neden bu kadar çok istediğini anlayamıyordum. Bir de General Slaugh'un bahsettiği kehanet vardı. Bu da neyin nesiydi? Ve annem neden ateş büyümü General'e ve Dune'a karşı kullanmama engel olmuştu? Annem ile General'in birbirlerini sevmedikleri açıktı. Eğer annem gerçekten bir Yüce Peri ise, Slaugh ile aynı hanedandan olmalıydı. Öyleyse nasıl düşman olmuşlardı?

Yürürken kafamda dolanan bu düşünceler, yeni soruları da beraberinde getirip duruyordu. Şakaklarım zonklayana ve ayaklarıma kara sular inene kadar, saatlerce ağaçların arasında yürüdüm. Tek isteğim durup dinlenmekti. Seçmeler ile toprak tarafından yutulduğum travmatik an arasında vücudum gerçekten bitkin düşmüştü ve her yerim ağrıyordu.

Ama duramazdım. Annem tehlikedeyken asla.

"Yolunu mu kaybettin, ufaklık?"

Kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Erkek bir toprak perisi bir kayanın üzerine oturmuş, piposunu tütürüyordu. Yele gibi beyaz saçlarının altından uzun ve sivri kulakları görünüyordu. Koyu teninde yaşlılığın getirdiği çizgiler vardı ve üzerindeki solmuş, yıpranmış tuniğinin bir zamanlar çok daha iyi durumda olduğu kesindi ama yemyeşil gözleri parlak ve keskindi. Gözbebeklerinin etrafında altın rengi birer halka vardı.

Bu gözler. Bu gözleri daha önce, başka birinde görmüştüm. Ama nerede? Hatırlamak için kendimi zorladım ama o kadar yorgundum ki doğru düzgün bir şey düşünemiyordum.

"Siz kimsiniz?" diye sordum nihayet, bir yandan da etrafta medeniyete dair başka bir işaret olup olmadığına bakarak. Belki de yakınlarda bir ev vardı ve bu adam da orada yaşıyordu. "Ve ben neredeyim?"

“Ah, gerçekten kayboldun demek.” Puposundan derin bir nefes çekip mavi gri renkte, üç tane duman halkası üfledi. Bu rengi çok iyi biliyordum, saçlarımla aynı renkti. “Barrowood Ormanı’ndayız, kızım.”

Güçlkle yutkundum. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, Barrowood Ormanı, Fenwood’un rahat bir otuz kilometre doğusunda, Talamh’a giden yolun yarısında bir yerdeydi. Şimdiye dek doğru yönde gidiyor olduğumu varsaysam bile eve gitmem saatler sürerdi! Bu da yetmezmiş gibi bu ormanın lanetli olduğu hem iyi hem de kötü ruhlara ev sahipliği yaptığı söyleniyordu. Başından beri tüylerimin neden diken diken olduğuna şaşırmasamalıydım.

“Buradan çıkmam için bana yardım edebilir misiniz?” diye sordum. “Eve, annemin yanına gitmem gerek. Kendisi büyük tehlike altında.”

Yaşlı peri gülümsedi ve başıyla sol tarafa doğru işaret etti. “Yardıma ihtiyacı olanlar daima ışıkları takip etmelidir. Işıklar, seni gitmen gereken yere götürecektir.”

İşaret ettiği tarafa dönüp baktım. Geldiğim yol bir noktada ikiye ayrılıyordu ve yeni patikada, belirli aralıklarla havada süzülen, minik, mavi ışık küreleri vardı. Gördüklerimin gerçek olduğundan emin olmak için gözlerimi kırptırdım. Daha önce bu patikanın da ışıkların da orada olmadığından emindim, orada olsalardı kesin fark ederdim.

“Ama bu nasıl-” Periye bunun nasıl mümkün olduğunu sormak için arkamı döndüm ama ortadan kaybolmuştu. Havada süzülen pipo dumanı, onun az önce orada olduğuna dair tek kanıttı.

“Devler aşkına,” diye homurdandım ve tekrar önüme dön-

düm. Bu yabancı adamın sözünü dinlemek iyi bir fikir miydi bilmiyordum ama başka bir seçeneğim var mıydı ki? Yürümekte olduğum patikanın beni bir yere götüreceği yoktu ve dürüst olmak gerekirse, birkaç saatliğine sığınabileceğim güvenli bir yer bulmaya gerçekten ama *gerçekten* ihtiyacım vardı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, başlayan günbatımıyla birlikte kızılımsı bir altın rengine dönüşmüştü ve daha fazla ayakta duracak gücüm kalmamıştı.

Kalan son gücümle tekrar yola koyuldum. Işıldayan minik kürelerin tuhaf bir şekilde yatıştırıcı bir etkisi vardı; sanki duyduğum korkuyu ve yorgunluğu hafifletiyor, beni sessizce ileri çağırıyorlardı. Birdenbire cesaretlendim ve içgüdüsel olarak adımlarımı hızlandırdım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama içimde, bu patikanın beni önemli bir yere, görmem gereken bir şeye doğru götürdüğüne dair bir his vardı.

Yaklaşık bir saat kadar yürüdükten sonra patika genişledi ve minik ışık küreleri olmasa tökezlemeden ilerleyemeyeceğim, ağaç kökleri ve sarmaşıklarla dolu bir yola dönüştü. Sonunda, paslanmış eski bir kapıya rastladım. En az üç metre yüksekliğinde, dört bir yanını sarmaşıkların sardığı bir kapıydı ve görünmeyen bir güç tarafından eğilmiş gibi, menteşelerinden ayrılarak açılmıştı. Kapının ilerisinde unutulmuş bir çağdan kalma, eski bir kalenin kalıntıları uzanıyordu. Çatısının ve duvarlarının bir kısmı çökmüş ve taşları yosun bağlamış olsa da bu geceyi geçirebileceğim kadar sağlam görünüyordu.

Pelerinimi sıkıca vücuduma sararak temkinli adımlarla kaleye yaklaştım. Ön kapı kilitliydi ve bana en yakın delik tırmanamayacağım kadar yüksekte, en az üç metre yukarıdaydı. Bir an için bu sorunu nasıl çözebileceğimi ve ateş büyümünü kullanıp

kullanamayacağımı düşündüm ama çok riskli olduğu için bundan hemen vazgeçtim. Bunun yerine yakınımıdaki büyük bir tuğlayı kaptığım gibi tüm gücümle kapının topuzuna vurdum. Topuz, darbenin etkisiyle kırıldı ve mekanizması parçalar halinde yere saçıldı.

Haydi bakalım, dedim kapı ağır ağır açılırken. Eşikten geçtim ve içeriyi aydınlatmak için ateş büyümü kullanarak yine küçük bir ateş topu yarattım. Kulenin içi genişti ve bir zamanlar kütüphane ya da çalışma odası olarak kullanılmış gibi görünüyordu. Bir kenarda büyük bir masa ve sandalye, bir başka kenarda laboratuvar ekipmanına benzeyen birtakım eşyalar ve birinin oturup bir şeyler okuyabileceği birkaç kanepe ve sandalye vardı.

Kulenin tepesine kadar spiral bir şekilde uzanan ve tozlu ciltlerle dolu olan kitap rafları, kule duvarlarının tamamını kaplıyordu. Her katta, aralıklarla yerleştirilmiş tekerlekli merdivenler vardı ve içimden, oraya çıkıp raflardaki kitapları keşfetmek geliyordu. Ama ne yazık ki kule merdivenlerinin bir kısmı çökmüş, üst katlara erişmeyi imkânsız hale getirmişti.

Ama odadaki en dikkat çekici şey ne kitaplar ne merdiven ne de laboratuvarı; merdivenin önünde kıvrılmış bir şekilde yatarak merdivene giden yolu tamamen kapatan, devasa bir ejderha heykeliydi.

Heykele bakarken âdeta nefesim kesildi. Çok uzun zamandır tek bir ejderha bile görülmemişti. Sonuncuları, ben doğmadan önce, Ediria'yı binlerce yıldır kasıp kavuran Ejderhalar ve Periler Savaşı'nın son günlerinde öldürülmüştü. Ejderhalar, yüzyıllardır topraklarımızı ele geçirmeye çalışmışlardı ve o zamanlar bir general ve kralın sağ kolu olan Kral Aolis, hepsini yeryü-

zünden silip topraklarımızı geri almıştı. Anlatılan hikâyelere göre önceki kral, ejderhalar tarafından öldürüldükten sonra Radyantlar, Kral Aolis'e özel bir silah bahşetmişti ve Kral Aolis bu silahı kralın intikamını almak ve Ediria'yı tüm tehditlerden korumak için kullanmıştı.

Herhangi bir perinin, bir ejderhayı böyle gerçekçi bir heykel ile ölümsüzleştirmek istemesi imkânsızdı. Kıvrılmış yatıyor olmasına rağmen, ejderha en az beş altı metre uzunluğundaydı. Sadece başı bile vücudumun iki katı kadardı ve hem sırtından hem kuyruğundan çıkan dikenler neredeyse kolumla aynı boydaydı. Heykeltıraş, ejderhanın derisini oluşturan her bir pulu bile en ince ayrıntısına kadar, titizlikle oymuştu.

Kendimi tutamayarak uzandım ve ellerimi taş pulların üzerinde gezdirdim. Kolumdan başlayıp omurgama doğru inen bir ürperti hissettim çünkü soğuk havaya rağmen heykel ılıktı. Ejderhalar gerçekten böyle mi görünüyordu? Savaşta ejderhalardan biriyle karşı karşıya gelmek nasıl olurdu?

Tam elimi çekecekken heykel bir anda titremeye başladı. Sert gri taşın, elimdeki ateş topunun yaydığı ışıktaki parıldayan yakut renkli pullara dönüşmesini izlerken şaşkınlıktan nefesim kesildi. Heykelden bir homurtu yükselince çığlık atarak geriye doğru sendeledim.

Ejderhanın uzuvları hareket ediyor, kanatları açılıyor ve kuyruğu savruluyordu. Korkudan dizlerimin bağı çözüldü ve büyük, altın rengi bir göz açılıp da doğrudan bana baktığında yere yığılmamak için var gücümle direnmek zorunda kaldım.

Bu heykel, bir heykel değildi. Gerçek bir ejderhaydı.

Ve ben onun akşam yemeği olmak üzereydim.

Bölüm 7

Einar

Sıcaklık

Yabancı olduğum bir hisle kıpırdandım. Tenime merakla dokunan, onu anlamaya çalışan parmaklar... Kim böylesi narin bir uzuvla bana dokunmaya, beni sırf ailem güvende olsun diye içine hapsolmayı seve seve göze aldığı, evim haline gelmiş bu karanlıktan çekip çıkarmaya cüret etmişti?

Bu dokunuşu göz ardı etmeye ve kendimi tekrar karanlığın kollarına bırakmaya çalıştım ama sıcaklık derime nüfuz ediyor, kanıma karışıyordu. Kemiklerime. Kaslarım istemsizce kıpırdandı ve üzerimdeki uyku büyü, tenimdeki toz tabakası gibi yavaşça kalkmaya başladı.

Göğsümün derinliklerinden bir homurtu yükseldi ve uyku mu bölen bu davetsiz misafirin kim olduğuna bakmak için tek gözümü araladım.

Karşımda, peygamber çiçeği mavisi gözleri dehşetle açılmış, bana bakan bir kadın vardı. Boğazımdaki hırıltı aniden kesildi ve güzelliğinden büyülenmiş bir şekilde ben de ona baktım. Süt gibi beyaz bir ten, düğme gibi bir burun ve gül gibi pembe dudaklar... Aynı anda hem davetkâr hem iştah kabartıcı kıvrımlar... Lavanta

mavisi saçları, kalp şeklindeki yüzünün etrafında vahşi bir yele gibiydi ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip gerçekten de görüldüğü kadar yumuşak ve ipeksi olup olmadıklarını anlamak için karşı koyulmaz bir istek duyuyordum.

En azından saçlarının altından görünen sivri kulaklarını fark edene kadar. Avcundan gelen ateşin titrek ışığında güç bela görünüyorlardı ama ne gördüğümünden emindim.

Bir peri. O lanet olası bir peri.

İçimde kabaran öfke, bu kadına duyduğum tüm arzuyu bir anda yok etti. Kalenin duvarlarını titreterek kükrediğimde, yüzünü kapatarak geriye doğru sendeledi. Halkının, halkıma yaptıklarından dolayı onu parça parça etmek için üzerine atılmaya hazırlanırken tüm vücudum kasıldı.

“Hayır! Lütfen bana zarar verme!”

Tatlı ses tonu içimde bir şeyleri uyandırdı ve tam ona saldıracakken, görünmez bir bağ ile donakaldım. Ne olduğunu fark ederek homurdanmaya başladım. Ruhumu sıkı sıkıya saran bağ beni olduğum yere âdeta çiviliyor, bu kadının emirlerine uymaya zorluyordu.

Eş bağı.

Az önceki duvarları titreten kükremem sebebiyle tavandaki kirişlerden biri kopmuştu ve düşmek üzereydi. Kadın çığlık atınca içgüdüsel olarak tepki verip onu korumak için kanatlarımdan birini açarak ona siper ettim. Ahşap kiriş kanadıma çarparak kimseye zarar vermeden yere düştü ama açımı ayarlamamış olacaktım ki, kadını korumak isterken kanadıyla ona çarpıp onu yere serdim. Gerisin geriye düştü ve kafasını sert bir şekilde yere çarpı. Öyle ki çarpma sesini *duydum*.

Hasiktir.

Göğsüm, hiç hoş olmayan bir suçlulukla sıkıştı ve kirişi bir kenara fırlatıp iki ayaklı formuma döndüm. Kanatlarım sırtıma doğru katlandı, gövdem küçüldü, uzuvlarım uzadı ve pullarım eriyerek pürüzsüz bir cilde dönüştü. Hemen perinin -pardon, eşimin diye düzeltti kafamda yankılanan içsesim- yanına koştum ve dizlerimin üzerine çökerek, başını kucağıma aldım.

“Hey. Hey!” diyerek onu omuzlarından tutup sarstım. Korku ve öfke sesime yansiyordu. “Uyan!”

Peri, kucağımda kıpırdanmaya başladı. Gözlerini hafifçe açtı. Başta bakışları donuktu ve bir an için birbirimize baktık. Onun gözlerinin içine bakınca eve dönmüş gibi hissettim ve bu beni öfkeliendirdi.

Evim, uzun zaman önce bu kadının türü tarafından yok edilmişti. Benim için artık bir ev *yoktu*, en azından bu ıssız diyarda.

Pozisyonumuzun ne kadar uygunsuz olduğunu fark eden perinin yanakları kızardı. “Sen de kimsin?” diye sordu, doğrulmaya çalışırken.

“Hareket etme,” dedim sertçe, onu tekrar geri yatırırken. Yakındaki bir tahta parçasını alıp üzerine doğru ateş üfleyerek onu yaktım ve yüzünü daha iyi görebilmek için periye yaklaştırdım. Gözbebeklerine bakıp elimle başının arkasında herhangi bir şişlik olup olmadığını kontrol ettim.

“Kes şunu.” Peri ellerimi itti ve kucağımdan uzaklaşarak yere oturdu. Kendime *o bir peri, düşmanın ta kendisi*, diye hatırlatarak içimde yükselen onu tekrar kendime çekme isteğini güçlükle bastırdım. “İyiyim,” derken eliyle başının arkasını ovuşturması, içimde yeni bir suçluluk dalgası yarattı. “Soruma cevap vermedin. Sen de kimsin?”

“Adım Einar,” dedim, ona dokunmamak için ellerimi yum-

ruk yaparak. Öfkeyle dolup taşmama rağmen engel olamadığım bir arzu, içimde hapsolmuş vahşi bir yaratık gibi çırpınıyordu. Onun benim olduğunu ilan etmek ve teninin her bir noktasına dokunup izimi bırakmak istiyordum. “Ben uyandırdığın ejderhayım.”

Gözleri kocaman açıldı ve ileri, az önce ejderha formumda uzandığım yere baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Sen... Yani...” doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. “Eh, bu en azından o odunu nasıl tutuşturduğunu açıklıyor,” diyerek toparlamaya çalıştı.

“Bu odadaki ateş yakabilen tek kişi ben değilim.” Beni uyardığında elinde tuttuğu ateş topunu hatırlayarak kaşlarımı çattım. “Nasıl oluyor da ateş büyüsünü kullanabiliyorsun? Artık hiçbir perinin ateş gücü olmadığını sanıyordum.”

“Eh, bunu sen benden daha iyi bilirsin, değil mi?” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Sonuçta ejderhalar Ediria’ya geldiklerinde tüm ateş perilerini öldürmüşlerdi.”

Nesiller boyu söylenen ve ırklarımız arasındaki nefreti körükleyen o tanıdık yalanı duyunca öfkeyle homurdandım. “Ejderhalar, ateş perilerine hiç dokunmadı,” diye karşılık verdim. “Biz Ediria’ya gelmeden önce zaten yok olmuşlardı.”

“Ah, yani diyorsun ki tam da siz geldiğiniz sırada *öylece* ortadan kayboluverdiler, öyle mi?” diye alay etti peri, tatlı bir ses tonuyla. “Ne kadar da şanslıymışsınız.”

Ona dokunma isteğimi bir kez daha bastırmak için yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuçlarıma battı -ama bu sefer ellerimi boğazına dolayıp onu boğmak istiyordum. Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Neredeyiz?” diye sordum. Hatırladığım son şey, Furian Dağı’nın kalbinde olduğumdu. Uykuya daldığım

yer orasıydı, harabe bir kule değil. Buraya nasıl gelmişim? Ve daha da önemlisi, neden özellikle buradaydım?

“Barrowood Ormanı’ndayız,” diye cevap verdi peri. “Ormanın tam olarak neresinde olduğumuzu bilmiyorum. Ruh ışıklarını takip ettim ve onlar da beni buraya getirdi.”

“Ruh ışıkları mı? Ne saçmalıyorsun?”

Peri, omuzlarını silkti, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Kaybolmuştum ve ormanda karşılaştığım yaşlı bir peri, eğer ışıkları takip edersem beni gitmem gereken yere götüreceklerini söyledi. Efsanelere göre, Barrowood Ormanı lanetliymiş ve ruhlarla doluymuş, bu yüzden o ışıkların bir tür hayalet ya da onun gibi bir şey olduklarını düşündüm.”

Perinin söylediklerini düşünürken kaşlarımı çatıttım. “Kulağa aura ışıkları gibi geliyor.” Aura ışıkları, birer ışık varlığı olan ve yukarıdan dünyamızı izleyen Radyantların işi olmalıydı. Ruhlar âleminden oldukları için nadiren bizim diyarımızda görünürlerdi ancak zaman zaman, belirli kişileri ya da olayları yönlendirmek istediklerinde birtakım işaretler gönderirlerdi.

Görünüşe göre Radyantlar beni uyandırma vaktinin geldiğine karar vermişlerdi. Bu yüzden üzerimdeki uyku büyüsunü bozabilecek güce sahip tek kişiyi, eşimi, göndermişlerdi.

Peki ama neden? Bu ihanet karşısında öfkeleniyor, içten içe kuduruyordum. Perilerin gözlerinden ve kulaklarından uzakta derin bir uykuda olmam çok önemliydi. Portalın kapalı kalmasının ve halkımın güvende olmasının tek yolu buydu. Bize yardım etmek için yaptıkları onca şeyden sonra Radyantlar neden şimdi bizi böylesine büyük bir tehlikeye sokuyorlardı?

“İyi misin?” diye sordu peri, kaşlarını kaldırarak. “Her an patlayacak gibi görünüyorsun.”

İç çekip yüzümü ovuşturdum. Bu karışıklıktan nasıl kurtulacağımı bulmak için bu peri hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşerek, “Adın ne?” diye sordum. “Ve ormanda neden kayboldun?”

Peri, kollarını göğsünde kavuşturunca memeleri daha belirgin hale geldi. Onu saçları darmadağın olmuş, yüzü kızarmış ve çınlıplak halde altımda yatarken hayal ettim. Ellerim memelerini kavrarken dudaklarımla pembe meme uçlarından birini yalayıp emiyordum. Zevkle inlerken sesi duvarlarda yankılanıyor ve uzun bacaklarını belime-

“Aloo?” Perinin sesiyle daldığım hayalden uyandım ve gözlerimi kırpttırıp kendime geldiğimde doğruca bana baktığım fark ettim. “Söylediklerimin *bir kelimesini* bile duydun mu?”

“Affedersin,” diyerek başımı salladım. Kulaklarım utançtan alev alev yanıyordu. Resmen bir ergen gibi davranıyordum! “Çok uzun süredir uyuyordum. Hâlâ uyum sağlamaya çalışıyorum.”

Peri oflayarak, “Adımın Adara olduğunu ve tüm bu sorulara cevap vermekten sıkıldığımı söylemiştim,” dedi. “Burada *ne* yaptığını ve seni uyandırmadan önce neden taştan bir heykel olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Adara. İsmi ona çok yakışıyordu ama bunu ona söyleyemezdim. “Burada ne işim olduğunu inan ben de bilmiyorum,” dedim. “Eğer doğru hatırlıyorsam, Barrowood Ormanı toprak diyarında yer alıyor ama Radyantlar beni uyuttuğunda Furian Dağı’nın kalbinde, Hearthfyre’daydım.”

“Hearthfyre mı?” Adara kaşlarını çatı. “Ölü Topraklar’ı mı kastediyorsun? Ayrıca yanlış mı duydum yoksa seni uyutanların *Radyantlar* olduğunu mu söyledin?”

“Ölü Topraklar mı?” diye öfkeyle tekrarladım. “Halkın, benim yurduma böyle mi diyor?”

“Şey, orası bir süredir senin yurdun değil,” dedi Adara düz bir sesle. “Ejderhalar ve Periler Savaşı biteli neredeyse yirmi yıl oldu.” Gözleriyle beni süzerken başını yana eğdi. “Bunca yıldır uyuyor muydun?”

“Öyle olmalı,” diye homurdandım. “Ama bu yeterince uzun değil. Sonsuza dek uyumayı planlamıştım.”

Adara yüzünü ekşiterek, “Neden?” diye sordu. “Bu korkunç bir şey.”

“Türünün son üyesi olarak, türünden nefret eden bir diyarda yaşamaktan daha korkunç değil. Ayrıca bana acımana gerek yok,” diyerek tersledim ama onun yüz ifadesi yumuşamaya başlamıştı. “Halkımın hayatta kalabilmesi için bir fedakârlık yaptım ve bundan pişman değilim.”

Kaşlarını çatı. “Halkımın hayatta kalabilmesi için derken ne demek istiyorsun? Kral Aolis’in ejderhaların hepsini öldürdüğünü sanıyordum.”

“Evet,” dedim yavaşça. “*Hepsini.*”

Adara gözlerini devirdi. “Sen karşımda olduğuna göre *hepsini* öldürmemiş demek ki.” Birden ayağa fırlayarak odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. “Devler aşkına, bununla uğraşacak vaktim yok.”

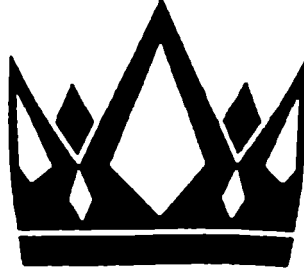
“Neyle uğraşacak vaktin yok?” diye sordum.

“Huysuz ve yaşlı bir ejderha ile tartışmaya!” diyerek ellerini havaya kaldırdı. “Bu ışıkların beni neden sana getirdiğini anlayamıyorum. Yaşlı peri, ışıkların beni gitmem gereken yere götüreceğini söyledi ama benim köyüme dönmem ve anneme ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ve sen de yardımcı olmuyorsun!”

“Adara, bekle...” diye s  ze başladım ama çoktan kapıdan fırlayıp ormana karışmıştı. Bir s  re yıpranmış halının üzerinde oturdum ve gitmesine izin verip veremeyeceğimi g  rmeyi bekledim. Yollarımızı burada ayırabilirsek her şey çok daha kolay olurdu. Gen   ve acemi biri gibi g  r  n  yordu ve bebek bakıcılığı yapacak havada değildim.

Ancak bir dakika kadar sonra, eş bağı beni kendisine doğru çekmeye başladı. Dişlerimi sıkarak karşı koymaya çalıştım ancak b  y  n  n etkisi, hızla yakıcı bir hisse d  n  şt  . Acı, her geçen dakika v  cudumu sarıyordu. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Hurlayarak oturduğum yerden kalktım ve kapıdan dışarı fırladım. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Beni kendi felaketime s  r  kleyecek bile olsa Adara’yı takip etmek zorundaydım.

Bölüm 8

Kral Aolis

“Majesteleri, General Slaugh döndü.”

Gaoth Aire generali ile bir görüşmenin ortasında olan Kral Aolis kaşlarını çatı. Bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Sabahlarını taht odasında halkın isteklerini dinleyerek geçirdiğini ve bu şekilde rahatsız edilmekten hoşlanmadığını herkes biliyordu.

“Ne olmuş döndüyse?” diye sordu, tüm Gölge Muhafızları gibi siyah mat bir zırh giymiş, uzun boylu bir su perisi olan başçavuşuna. “General kaleye her geldiğinde ya da kaleden her ayrıldığında bana haber vermene gerek yok, Kian. Eğer Slaugh’un beni görmesi gerekiyorsa buradaki işim bitene kadar bekleyebilir.”

Çavuş boğazını temizledi. “General Slaugh meşgul olduğunuzu biliyor ama ısrarla bunun oldukça önemli bir mesele olduğunu söylüyor. Yanında bir esir getirmiş, görevini tamamlaması için epey yardımı dokunacak bir kadın.”

Kral Aolis, karşısındaki hava perisini hemen unutarak tahnında doğruldu ve “Onu derhal içeri alın,” diye emretti. Hava diyarından gelen periye bir el hareketi yaparak, “Gidebilirsiniz general,” dedi.

General, “Ama Majesteleri!” diye karşı çıktı. Cıva gibi gümüş gözleri öfkeyle parlıyordu. Gümüş plakalarla güçlendirilmiş soluk mavi deri zırhı, omuzlarını dikleştirip kendini savunurken gıcırdadı. “Takviye birlikleri için yaptığımız planı konuşmayı henüz bitirmemişt-”

“Size zaten açıkladığım gibi, gölge yaratıklara karşı mücadeleye destek olmaları için aktif olarak daha fazla asker topluyorum,” dedi Kral Aolis sert bir ses tonuyla. “Zamanı geldiğinde takviye birlikleri göndereceğiz. O zamana dek siz ve Şimşek Süvarileriniz, sınırı korumaya devam etmelisiniz. Tıpkı Ejderhalar ve Periler Savaşı’nda olduğu gibi bu şimdi de sizin göreviniz.”

General karşı çıkmak için ağzını açtı ama Kral Aolis, tahtının yanındaki gösterişli stantta duran siyah mızrağa uzandı. Avcunun içindeki mızrak uğuldayarak canlandı ve Aolis’in içinde, karşı koyması güç bir açlık hissi uyandırdı. Ediriadaki herkes, Aolis’in ejderhaları yok edip krallığa barışı getirdiği efsanevi silah Kader Mızrağı’na saygı duyardı.

Generalin bunun gerçek Kader Mızrağı olmadığını ya da onu kullananın, Aolis’in nadiren ödeyeceği korkunç bir bedeli olduğunu bilmemesi iyi bir şeydi. Kendi iradesi üzerinde kalan son kontrolü de kaybetmek istemiyorsa bunu yapamazdı.

Generalin beti benzi attı ve ağzını kapattı. “Beni affedin majesteleri,” dedi, kralın önünde eğilerek. “Bir an için kendimi kaybettim. Derhal Gaoth Aire’e dönüyorum.”

“Güzel. Lord Oren’a selamlarımı iletin.”

Hava perisi general, taht odasından çıktı ve Kral Aolis, iç çekmemek için kendini zor tuttu. Bunun, Gaoth Aire’den alacağı son haber olmayacağını biliyordu. Diğer hanedanların neredeyse hiç desteği olmadan, sınırda gölge yaratıklarla tek baş-

larına savaşmaktan yorulmuşlardı. Şimdiye dek Aolis'in diğer hanedanlardan aldığı rehineler, diğer diyarların onun boyunduruğu altında kalmasını sağlamıştı ancak yöneticilerinin ita-atkârlığının bir noktada sona ereceğini biliyordu. Gölge yaratık tehdidi kontrol edilemeyecek duruma gelirse, çocuklarının güvenliklerini bir kenara bırakıp Kral Aolis'e geleceklerdi.

Bu yüzden generali huzurundan uzaklaştırmış ve Slaugh'un gelmesine izin vermişti. Bu görev başarılı olmak zorundaydı, başka çaresi yoktu ve soylu hava perisinin, bu konuda herhangi bir ilerleme katedilmediğini öğrenmesine henüz hazır değildi.

"General Slaugh'u içeri gönderin," diye emretti Aolis, başça-vuşa. Sesinden ne kadar sabırsız olduğu anlaşılıyordu. Çavuş, çift kanatlı kapıyı aralayıp başını uzattı, bir saniye sonra kapı ardına kadar açıldı ve Slaugh içeri girdi. Aolis, General Slaugh'u görünce mızrağın sapını daha da sıkı kavradı. Meraktan ve heyecandan yerinde durmakta zorlanıyordu. Slaugh'un arkasında başını öne eğdiği için uzun ve koyu renk saçları yüzünü örten bir kadın vardı. Eteği ve sol kolu yırtılmış, koyu yeşil bir elbise giyyordu. Sol kolunda iyileşmekte olan bir kesik olduğunu fark etti. Elleri vücudunun önünde bağlanmış, omuzları yenilginin verdiği ağırlıkla çökmüştü. Aralarında bir boğuşma yaşandığı kesindi ancak Slaugh onu bir şekilde buraya getirmeyi başarmıştı.

Bu, aradığı kişi olabilir miydi? Gölge yaratıkları geri püskürtüp krallığı birleştirecek olan ateşin ve buzun kızı?

"Majesteleri." Slaugh tahtın önünde diz çökerek başını öne eğdi ancak kadın dimdik ayakta durmaya devam etti. Kadın nihayet başını kaldırdığında ise Aolis şaşkınlıktan âdeta tokat yemiş gibi oldu. Bir zamanlar neredeyse her gün gördüğü o ta-

nıdık yüz ve zümrüt yeşili gözlerdi bunlar ama eskiden olduğu gibi ona gülümsemek yerine, bastırmak için en ufak bir çaba göstermediği bir öfkeyle parlıyorlardı.

“Aolis,” dedi dişlerinin arasından. “Uzun zaman oldu.”

“Gelsyne.” Aolis, şaşkınlığını sesine yansıtmamayı zor da olsa başardı. Ona diz çökmesini emretmesi gerektiğini biliyordu ancak görmeyi hiç beklemediği bu manzara karşısında, kadının diz çöküp çökmemesi pek de önemli değildi. “Seni Prenses Olette ile düğünden kaçtığın günden beri görmedim. Kâhin bana Olette’in öldüğünü söylediğinde senin de öldüğünü varsaymıştım. Peki neden saraya hiç dönmedin?”

“Çünkü hiçbir zaman hain bir krala hizmet etmek gibi bir niyetim olmadı,” dedi Gelsyne öfkeyle.

Kral Aolis oturduğu yerde gerildi. “Bu diyarda yaşayan herkes, sarayın bir parçası olsun ya da olmasın bana hizmet eder,” diye hırladı. Aolis konuştuğu, odadaki gölgeler de onun ruh haline tepki vererek titriyordu. Gelsyne gözlerini kısarak, gölgelerin uzamaya başlayışını seyretti.

“Anlaşılan sadece hain değil, aynı zamanda yozlaşmış bir kralmışsın,” dedi alay ederek.

Kral Aolis derin bir nefes aldı. İçinde yükselen açlığı bastırdı ve gölgeler istemeye istemeye geri çekildi. Bir an için neredeyse kontrolünü kaybetmişti. Bu kabul edilemez bir şeydi.

“General.” Slaugh’a seslenerek ayağa kalkmasını işaret etti. “Bu sürtüğü nerede buldun ve onu vatana ihanetten idam etmek yerine neden huzuruma çıkardın?” Prensesi kaçırmak, ölüm cezasıyla sonuçlanabilecek büyük bir suçtu ve Aolis, yıllar önce Gelsyne için bir idam emri çıkartmıştı. Slaugh’un onu idam etmek için Aolis’in iznine ihtiyacı yoktu.

Slaugh ayağa kalkarken sıırttı. “Gelsyne’i Domhain’in küçük köylerinden birinde saklanırken buldum. Son on dokuz yıldır orada yaşıyormuş. Sıradan bir peri gibi davranıyor ve köy meclisi başkanmın küçük oğlunun dediğine göre Chaya adını kullanarak köyde şıfacılık yapıyormuş. Ama asıl dikkatimi çeken Gelsyne değil, kızı Adara idi. Bugün seçmelere katıldı ve teke tek dövüş sırasında ateş büyüsu kullanarak neredeyse adaylardan birini öldürüyordu.”

“Ateş büyüsu mü?” diye tekrarladı Kral Aolis. Kalbi hızlanmıştı ve heyecanla tahtından fırlamamak için kendini zor tutuyordu. “Emin misin?”

“Elinden bir ateş topu fırlatıp neredeyse tüm alanı ateşe verdi,” dedi Slaugh. “Bir su perisi olduğunu düşünürsek bunu yapması imkânsız olmalıydı.”

“Su perisi mi?” Aolis, bakışlarını Gelsyne’e çevirdi. Kadının yüzünün rengi atmıştı. “Nasıl oldu da bir su perisi kızın oldu, Gelsyne?” Kızın soyunun nereden geldiğini gerçekten çok merak ediyordu. Hava ve suyu kontrol edebilen bir Yüce Peri olarak, bu kızla uzaktan bile olsa akraba olma ihtimali vardı.

Gelsyne başını kaldırdı. “Gerekirse ölürüm ama sana, Adara’yı yakalamana yardımcı olacak tek bir bilgi bile vermeyeceğim.”

“Artık bu saraya karşı hiç sadakat beslemiyor olman çok üzücü, Gelsyne,” dedi Aolis, yapmacık bir ses tonuyla. “Benimle işbirliği yapsan bu ikimiz için de çok daha az acı verici olurdu. Kızınla, bu her ne kadar nadir bir yetenek olsa da, sadece ateş büyüsu yapabildiği için ilgilenmediğimi görmüyor musun? Asıl ilgilendiğim şey, onun gölge yaratıkları yenmek için ihtiyacımız olan kişi olması ve işte bu yüzden onu bulmamı engellemene izin vermeyeceğim.”

Gelsyne alay ederek burnundan soludu. “Ne dersen de ama senin krallığı kurtarmaktan çok tahtını korumakla ilgilendiğini ikimiz de biliyoruz, Aolis. Eğer bu doğru olmasaydı Daryan’ı düğününde öldürtmezdin. Olette’in kalbini kazanan ejderhaya duyduğun nefret ve kıskançlık, yüzyıllardır süren savaşı sona erdirmekten çok daha önemliydi senin iç-”

Slaugh, zırlı eliyle Gelsyne’e bir tokat atarak onu susturdu. Eski bir saray mensubu olan Gelsyne, çılgık atarak geriye doğru sendeledi. Yanağında açılan kesikten süzülen kan damlaları çenesinden akarak göğsüne damladı. Bunu gören Aolis’in içindeki karanlık güçler yeniden uyandı.

Devam et, diye fısıldadı içindeki karanlık. Onu yakala ve tadına bak. Bizim için.

“Bu kadarı yeter,” dedi Aolis, dişlerinin arasından. İçindeki karanlıkla mı Slaugh’la mı yoksa Gelsyne’le mi konuştuğundan emin değildi ama bu durumun kontrolden çıkmasına izin veremezdi. “İhanet dolu sözlerin bu sarayda hoş karşılanmıyor, Gelsyne. Onu zindana götürün,” diye emretti. “Onu daha sonra sorgulayacağım.” Aolis bunu hemen şimdi yapmak istiyordu ama önce içindeki karanlığı tamamen kontrol altına aldığından emin olması gerekiyordu.

“Ama majesteleri...” diye itiraz etti Slaugh. “Eminim ki sizin daha önemli işleriniz vardır. Bu konuda iyi olduğumdan, dilerseiz onu bizzat sorgulayabilirim. Kızı yakalamamıza yardımcı olacak bilgiler vereceğinden şüphem yok.”

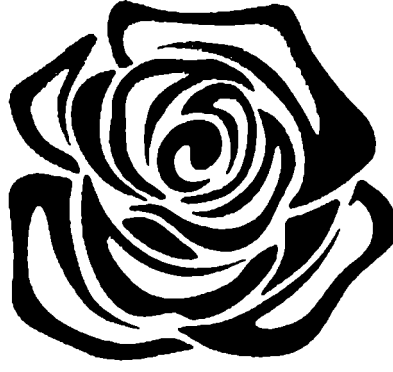
Aolis başını salladı. “Hayır. Bu işi kendim halledeceğim.”

Kralın adamları Gelsyne’i taht odasından çıkarırken kadın çırpınıyor, ettiği küfürler duvarlarda yankılanıyordu ama Aolis de Slaugh da bunları duymazdan geldi. “En güvendiğin iki as-

kerini yanına al ve Adara'yı bana getir. Gelsyne'den herhangi bir ilgili bilgi alırsam haber gönderirim ama kızı bulmak için vakit kaybetmeden harekete geçmeliyiz."

Aolis, emin olmak için Adara'yı kendi gözleriyle görmek istiyordu ama içten içe bu kızın, Kâhin'in kehanetinde geçen ve yaklaşık yirmi yıldır aradığı çocuk olduğundan emindi. Onu bulmak, krallığını kurtarmanın ve çaldığı tahtındaki yerini korumanın tek yoluydu.

Çünkü Gelsyne haklıydı. O hainin tekiydi. Ama her şeyi krallığının geleceğini güvence altına almak için yapmıştı ve tüm günahlarının boşa gitmesine izin veremezdi.

Bölüm 9

Adara

“Bu resmen delilik,” diye mırıldandım, harabeden hışımla çıkarken. Bu durum tam anlamıyla bir kargaşadan ibaretti. Bu sabah uyandığımda büyü anlamında beceriksiz bir periydim. Tek amacım Ediria ordusuna katılmaktı, böylece Dune’a ve anneme benim hakkımda yanıldıklarını ve boğucu derecede güvenli Fenwood Köyü’nün dışında da bir yerim ve amacım *olduğunu* gösterebilecektim. Büyü yapabilme yeteneğinin her şeyden üstün görüldüğü bir dünyada bile hâlâ bir değerim olduğunu...

Ama yalnızca birkaç saat içinde tüm hayatım geri dönülmez bir şekilde değişmişti. Şimdi, damarlarımda dolaşan ateş büyü-süyle -peri soyundan silindiği düşünülen bir büyü ile- herkes tarafından aranan bir periydim. Bu da yetmiyormuş gibi bir şekilde Ediriada yaşayan tek ejderhayı bulmayı -ve de sinirlendirmeyi- başarmıştım.

Dürüst olmak gerekirse hâlâ nefes alıyor olmam bir mucizeydi.

Beni ejderhaya götürürken aura ışıklarının aklında ne olduğunu bilmiyordum ama Einar bana yardım edecek gibi görün-

müyordu. Tek yapmak istediği benimle kavga etmektir ve benim buna harcayacak vaktim yoktu. Slaugh, annemi ağır yaralamış ve hatta, daha da kötüsü, kaçmama yardım ettiği için misilleme olarak öldürmüş bile olabilirdi. Hem zaten Einar'ın perilerden ölümüne nefret ettiğini düşününce, bana yardım etmesini bekleyemezdim, değil mi?

“İnanılmaz,” diye homurdandım kendi kendime. Tüm bu olanlara öfkelenmekle o kadar meşguldüm ki hafif hırıltıyı duymamıştım bile. Vücudum, daha beynim bu sesi algılayamadan tepki verdi ve ormandaki bir açıklığın ortasında aniden dudum.

“Bu da ne...” Ağaçların arasından çıkıp gelen bir kurt görünce sözlerim yarım kaldı. Kömür karası kürkü ve elim büyüklüğünde dişleri olan, devasa bir canavardı. Birkaç metre öteden bile başının neredeyse omuz hizama ulaştığını ve o çenesinin vücudumu ikiye ayırabilecek kadar güçlü olduğunu görebiliyordum.

Ama kurtla ilgili beni en çok korkutan şey ne dişleri ne çenesi ne de iri gövdesiydi. Beni korkutan şey, kürkünün uçlarında karanlık filizlerin dalgalanıyor olması ve karanlığın yuttuğu gözlerinin tamamen katran karası olmasıydı.

Bu yalnızca bir ulukurt değildi, lanetlenmiş ve başka bir şeye dönüşmüş bir yaratıktı.

Bir gölge yaratık.

Üç kurt daha açıklığa adımını attığında korkudan kanım dondu ve doğruca kısa kılıcıma uzandım. Elim kılıçla değil de deri taytımla buluşunca avcum terlemeye başladı. Kılıcı, seçmelerde Slaugh ile dövüşmek için tahta kılıçla değiştirmek zorunda kalmış ve apar topar kaçınca orada bırakmıştım. Han-

çerim hâlâ botumda olsa da böyle devasa canavarlarla savaşırken pek işe yaramayacağını biliyordum. Ateş büyümünü kullanmak çok daha iyi bir seçenek olacaktı.

“Sakin olun bakalım,” diye uyardım kurtları, yavaşça bir adım geri çekilirken. Ellerimi kaldırıp avuçlarımı açarak ateş büyümünü çağırmaya çalıştım ancak tüm bedenimi saran korku yüzünden parmaklarımdan yükselen alevler zayıftı. Kurtlar ateşe karşılık dişlerini gösteriyor, hırıltılarıyla gecenin sessizliğini bıçak gibi kesiyorlardı. Parmaklarımdaki ateş tamamen söndü ve kendimi kaçınılmaz sona hazırlayarak güçlüğüyle yutkundum.

İlk kurt üzerime doğru atıldı. Büyük, siyah vücudu havada süzülürken ağzından karanlık gölgeler fırlıyordu. Korkuyla çılgılık attım ama bedenim hayatta kalma içgüdüleriyle harekete geçti ve tam zamanında kendimi kenara attım. Canavar arkamdaki ağaca çarparak acıyla inledi ama diğer üç kurt hızla bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Birinin sertçe kapanan çenesinden son anda kaçtım ama bir diğeri kolumu yakalayıp keskin dişlerini etime geçirdi.

Hayır! Isırığın açtığı yaranın etrafındaki damarlar kararmaya başladıkça beynim bunu reddediyor, içsesim kafamın içinde âdeta haykırıyordu. Gölge büyüğü böyle yayılıyordu; büyüğün etkisindeki yaratıklar kurbanlarını ısırarak ya da tırmalayarak büyüğü onlara bulaştırıyordu. Annem beni aceleyle evden göndermeden önce yanıma sönmezışık iksiri almaya fırsatım olmamıştı, bu yüzden büyüden kurtulma şansım yoktu.

Birdenbire içimdeki tüm savaşma isteği kayboldu ve omuzlarım çöktü. Artık direnmenin bir anlamı yoktu. Bir gölge yaratığa dönüşmektense kurtların beni paramparça etmesine izin vermeyi tercih ederdim. Büyüğün etkisindeki herkes doymak bilmeyen ve

düşüncesiz bir açlıkla bu karanlık büyüü yaymak için kendilerine yeni bir av arayıp duruyordu ve ben halkıma bunu yapamazdım. Onları bu korkunç hastalığın pençesine atamazdım.

İkinci bir kurt daha bana saldırıp baldırımı ısırınca bu kez dayanamayıp çığlık attım. Ancak kulakları sağır eden bir kükreme sesi çığlığımı bastırdı ve üzerimize, batmakta olan güneşin ışığını bile kesecek kadar büyük, uğursuz bir gölge çökerken kurtlar oldukları yerde donakaldı.

Nefesimi tuttum ve başımı kaldırıp yukarı baktım. Yakut kırmızısı parlak pulları ve dev kanatlarıyla tepemizde bir ejderha uçuyordu.

En ufak bir uyarıda bile bulunmadan, ağzından püskürttüğü alevlerle önümdeki açıklığı yakıp küle çevirdi. Kurtlar acıyla uludu ve dişlerini etimden sertçe çekip bu cehennemden kaçmaya çalıştılar ama artık onlar için çok geçti.

Tıpkı benim için de çok geç olduğu gibi.

Kurtlar etrafımda birer küle dönüşürken, zavallı uzuvlarım beni bu ateş fırtınasından koruyabilirmiş gibi kollarımı kaldırarak başımın üzerine siper ettim. Ama tenime değen alevler, bir sevgilinin okşayışı gibi sıcacık ve yumuşacık hissettiriyordu. Kurtların çığlıkları kül ve duman arasında kaybolup giderken, içimdeki buz gibi korku da yine içimde yükselen rahatlama dalgasıyla eriyip gitti.

Bu rahatlama, ejderha tüm ağırlığıyla açıklığa inerken kopan gümbürtü yüzünden uzun sürmedi. Kanatlarını sertçe çırparak alevleri uzaklaştırmaya başladı. Alevlerin beni terk etmesine karşı çıkarak bağırdım ve onları geri çağırmaya çalıştım ama rüzgâr onları doğrudan Einar'ın açık ağzına savurdu. Einar'ın alevleri yutmasını şaşkınlıkla seyrettim.

Ejderha ile birbirimize bakarken kulakları sağır eden bir sessizlik çöktü aramıza. Ormanda hiçbir hayat belirtisi yoktu, hareket eden tek şey, ulukurtların kömürleşmiş kalıntılarından yükselen siyah dumanlardı.

Ejderhanın vücudu dalgalanmaya ve gözümün önünde dönüşmeye başlayınca nefesim kesildi. Yakut kırmızısı pullar yerini pürüzsüz, bronz bir tene, omuz hizasında koyu renk saçlara ve beni ilk gördüğünde öfke ve tiksintiyle buruşan ama şimdi oldukça yakışıklı görünen bir yüze bıraktı.

Yüzünde hâlâ belli belirsiz bir öfke olsa da başka bir şey daha vardı. Beni inceleyen altın rengi gözleri, gönülsüz bir merakla parlıyordu. Sanki onu sinir eden ama bırakıp gidemediği bir bulmacaymışım gibi.

Bu andan yararlanarak ona dikkatle baktım. Kaleden onu doğru düzgün görememiştim. Güneş artık tamamen batmıştı ve ayışığı, bronz tenini gözler önüne seriyordu. Omuzları geniş, vücudu kaslıydı. Vücudunun üst kısmı çıplaktı ve giydiği dar pantolon, kaslı bacaklarını, güçlü baldırlarını oraya çıkarıyordu. Göğsünden başlayıp sağ koluna kadar uzanan ve tüm kolunu kaplayan, alev şeklinde bir dövmesi ve sol bileğinde kırmızı taşlı altın bir bileklik vardı.

Korkunç güç gösterisine rağmen -ya da belki de bu yüzden- içimde tuhaf bir istek uyandı: Ona uzanıp kolundan başlayarak parmağımla dövmesinin kıvrımlarını takip etmek istiyordum. Hatta belki daha da aşağı, karın kaslarına ve pantolonunun içinde kaybolan adonislerine kadar inmek...

“Bana öyle bakmayı kesmelisin,” dedi Einar nihayet sessizliği bozarak. Sesi sertti.

Hayalimden sıyrılıp kendime geldim. “Nasıl bakıyordum

ki?” diye sordum, yanaklarım alev alev yanarken. Devler aşkına, uzun süredir ona mı bakıyordum?

“Sanki beni tepeden tırnağa yalamak istiyormuşsun gibi.” Benimle dalga geçtiğini düşündüm ama yüzündeki ifadeden ne kadar ciddi olduğu anlaşıyordu. Gözleri yine altın rengine bürünmüştü ama bu kez açlıktan parlıyorlardı ve o an, uzun zamandır görülmemiş, oldukça yetenekli bir avcıyla burun buruna olduğumu idrak ettim.

Ama yine de ulukurtların aksine, ondan kaçmak istemiyordum. Ona yaklaşmak, ona meydan okumak, açlığının ne kadar derine indiğini ve açlığını dindirmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordum.

Bana ne oluyordu böyle? Ölümün eşiğindeyken böyle şeyler düşünmemeliydim.

Boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmeye çalışarak, “Beni kurtardın,” dedim. “Ama neden? Tüm perilerden ne kadar nefret ettiğini açıkça göstermiştin.”

“Sırf meraktan.” Gözleriyle açıklığı tararken dudaklarını sıkıca kapattı ve kurtlara dikkatle baktı. “Gökyüzünden kurtların sana nasıl saldırdığını seyrettim ve karşılığında verdiğin aptalca tepkiyi gördüm. Neden onlara böyle teslim oldun? Neden ateş büyünü kullanmadın?”

Suçlayıcı ses tonuyla gözlerim doldu ve duyduğum utanç yüzünden ona karşı hissettiğim çekim yanıp kül oldu. Tıpkı Dune gibi Einar da benim beceriksiz olduğumu düşünüyordu. “Pes etmek istememiştin aslında ama kurtlardan biri beni ısırmişti,” dedim öfkeyle ve kolumu kaldırıp ona doğru uzattım. “Beni kurtardığın için sana minnettarım ama gölge büyü sü tüm bedenimi sarıp beni ele geçirmeden önce beni öldür-

sen iyi olur. Bir gölge yaratığa dönüşmektense ölmeyi tercih ederim.”

Einar bir kaşını kaldırdı ve kaslı kollarını göğsünde birleştirdi. “Bana gölge büyüsünden pek de etkilenmişsin gibi gelmiyor,” dedi.

“Ben... Ne?” Koluma baktım ve bir an için nefesim kesildi. Tüm kolumu saran ve kalbime doğru hızla ilerleyen siyah damarlar görmeyi bekliyordum. Ancak akıl almaz derecede hızlı bir şekilde iyileşmeye başlamış yara izi dışında kolum tamamen normal görünüyordu.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedim kısık bir sesle. Aklım o kadar karışmıştı ki başım dönüyordu. “O kurtlar gölge büyüsünün etkisiyle birer canavara dönüşmüşlerdi. İlk kurt beni ısırduğunda damarlarımın siyaha dönmeye başladığını *gördüm*.”

“Bu imkânsız,” dedi Einar, kesin bir dille. “Hayal görmüş olmalısın.” Çıplak ayağım uzatıp parmağıyla canavarlardan birini dürttü ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Kimse gölge büyüsünün etkilerinden kaçamaz. Ejderhalar bile.”

Ona şüpheyle baktım. “Bunu bizzat deneyimlemişsin gibi konuşuyorsun.”

“Elbette deneyimledim,” diye hırladı Einar. “Muhteşem kralın Aolis’in savaşı kazanmasının sebebi gölge büyüsünü ustalıkla kullanabiliyor olmasıydı.”

Ağzım açık kaldı. “Kral Aolis’in ejderhaları öldürmek için gölge büyüsü kullandığını mı düşünüyorsun yani?”

“Kullandığını düşünmüyorum, biliyorum. Buna bizzat şahit oldum.”

Einar’ın sesindeki saf acıyla nefesim kesildi ve bir süre boyunca ne diyeceğimi bilemedim. Kral Aolis’in, hiçbir element

perisinin kullanamayacağı bir güç olan gölge büyüsünü kullanmış olması fikri mantıksızdı. Herkes onun, ejderhaları sınırlarına geri püskürtmek ve öldürmek için kendisine Radyantlar tarafından verilen Kader Mızrağı'nı kullandığını biliyordu. Işık varlıkları olan Radyantların, ona gölge büyüsünden yapılmış bir silah vermesi imkânsızdı.

Buna rağmen, Einar'ın gözlerindeki acının gerçek olduğunu, kimsenin böyle rol yapamayacağını da biliyordum. Kral Aolis'in, halkını öldürmek için gerçekten de gölge büyüsü kullandığına inanıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, savaş sırasında daha dünyada bile olmadığım için neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyecek kişi ben değildim. Aksine, her geçen saniyeyle birlikte aslında hiçbir şey bilmediğim daha da açık hale geliyordu.

"Bu konuşma bizi hiçbir yere götürmüyor," dedim homurdanarak. "Beni kurtardığın için teşekkürler ama artık gitmem gerek. Annemi bulmam ve birtakım soruların cevaplarını öğrenmem gerekiyor."

Tam arkamı dönmüş gidecekken, daha bir adım bile atmadan Einar önüme geçti. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Büyük elleriyle omuzlarımı tutup üzerime doğru eğilirken kendimi dövüşmeye hazırlayarak güçlkle yutkundum. "Ben kendi sorularımın cevaplarını öğrenene kadar olmaz."

Bölüm 10

Einar

Parmaklarım Adara'nın omuzlarına değdiği an sorularıma cevap alma isteğim buharlaşıp uçtu. Artık tek isteğim onu kendime yaklaştırmak ve burnumu saçlarına gömüp kokusunu içime çekmekti. İçimde uyanan arzuya karşı koymaya çalışarak dişlerimi sıktım. Vücudumun her bir zerresi onun bana ait olduğunu ve ona sahip olmam gerektiğini haykırıyordu.

Onu istemiyorsun, diye hatırlattım kendime. Belli ki bu cümleyi önümüzdeki günlerde daha çok söyleyecektim. *Eş bağının etkisiyle böyle düşünüyorsun. O hâlâ pis, eli kana bulanmış bir peri.*

Adara, bendeki zayıflık anımı sezmiş gibi gözlerini kıstı. Hareketlerini takip edemeyeceğim kadar çevik bir şekilde sol kolumu iki eliyle kavradı ve etrafında dönerek tüm ağırlığıyla eğildi. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan beni sırtladığı gibi ters çevirerek açıklığın öbür ucuna fırlattı.

Şaşkınlıkla oflayarak ondan birkaç metre uzakta, sert toprağa çakıldım.

“Sana aradığın cevapları verecek başka birini bul,” diye bağırdı omzunun üstünden, alaycı bir ses tonuyla. Toprak ayak-

larının altında ezilirken Adara uzaklaşıyordu. “Seninle oyun oynayacak vaktim yok,” diye ekledi.

Homurdandım. Benden bu kadar kolay uzaklaşabileceğini mi sanıyordu gerçekten? Ayağa fırlayıp havada birkaç takla attıktan sonra tam önüne indim. Yüzümün ortasına indirmek için yumruğunu kaldırsa da bu kez hazırlıklıydım. Onu bileğinden yakalayıp engelledim.

Adara öfkeyle dişlerini sıkarken kaşımı kaldırdım. “Ulukurtlar tarafından yenmek üzereyken bu savaşçı ruhun neredeydi?”

“Yolumdan çekil.”

Adara, bileğini elimden kurtarıp bir kez daha yumruğunu bana doğru salladı. Saldırısını engelledim ve bu dövüşten keyif aldığımı fark ederek ona kendi hamlemle karşılık verdim. Birlikle dövüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunu asla ona itiraf etmeyecek olsam da Adara’nın yetenekli olduğu belliydi.

“Bana birkaç sorunun cevabını vermeden gidemezsin.” Eğilip bacağımla ona çelme takmaya çalıştım. Son anda zıpladı ve havalandığı sırada bana bir tekme savurdu. Tozlu botunun tabanı burnuma doğru hızla geliyordu ama ben bunu yapacağını tahmin ettiğimden, sırtüstü uzanarak tekmesinden kaçındım. Bu pozisyondayken ayağımla kalçasına bastırdım ve bir elimle de onu ayak bileğinden tutup çektim.

“Devler aşkına!” Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış vaziyette yere yuvarlanırken şaşkınlıkla bağırdı. Kendimi doğrultup üzerine eğildim ve onu hareket edemeyeceği şekilde tuttum. Öfkeyle çırpınıp bana bir kısmını ilk kez duyduğum türlü küfürler savururken, onu dizlerim ve dirseklerimle bastırarak sıkıca tutmaya devam ettim. Ona hareket edebileceği hiçbir alan bırakmamıştım.

Ancak Adara'nın kokusu burnuma geldiğinde bunun çok büyük bir hata olduğunu anladım. Okyanus, nilüfer çiçeği ve kor kokusunun büyüleyici bir karışımıydı. Vücudum anında tepki verdi. Şehvet, damarlarımda yakıcı bir şekilde dolanmaya başlarken, Adara'nın vücuduma yaslanmış vücudunun her bir kıvrımını hissettim. Sertleştiğimi hissedebiliyordum ve uyarıldığımı fark etmemesi için dua ederek içgüdüsel olarak kendimi geri çektim.

Ne yazık ki bu Adara'ya beni üzerinden atabilmesi için bir fırsat vermişti. Ellerini göğsüme dayayarak beni itti ve bacaklarımın arasından geçerek benden kurtuldu. Tam zamanında döndüm ve elinde parlayan bıçağı gördüm. Bana saldıracağı anı bekleyerek nefesimi tuttum.

Ama saldırmadı. Bunun yerine olduğu yerde kaldı. Bir dizini yere koymuş, bir ayağıyla da yere sağlam bir şekilde basıyordu. Elindeki bıçağı, sivri ucu bana bakacak şekilde sıkıca tutuyordu. Uzun ve örgülü saçları iyice dağılmış, lavanta mavisi dalgaları yüzünün etrafını çerçevelemişti. Peygamber çiçeği mavisi gözleriyle beni dikkatle incelerken soluk teni ayışığının altında parlıyordu.

Daha önce hayatımda bu kadar güzel ve ölümcül bir şey görmemiştim.

“Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?” diye sordu nefes nefese. Mermer gibi pürüzsüz yanakları kızarmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. “Daha önce çok askerle antrenman yaptım ama böylesini hiç görmedim.”

Bu sözleri, duyduğum şehveti bir bıçak gibi kesti ve yüreğimi sızlatan acı dolu bir anıyı su yüzüne çıkardı. Daryan ve ben, hem çocukluğumuzda hem ergenliğimizde durmadan güreşir-

dik. Benim gücüme ve vücudumun iriliğine karşılık onun hızı ve kurnazlığı vardı. Bu dövüşler bana, bir dövüşü kazanmak için sadece doğal güçlerin yeterli olmadığını; becerinin, zamanlamanın ve doğru anı beklemenin, çok büyük fark yarattığını öğretmişti.

Ama sonuç olarak artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu. Daryan ölmüş ve beni, kalbimde asla dolduramayacağım bir boşlukla; beni teselli edecek bir yurdum bile olmadan, koca bir hiçliğin ortasında öylece bırakmıştı.

“Bir arkadaşımдан,” diye cevap verdim. İçimdeki o boşluğu bir nebze olsun doldurmasını umarak perilere duyduğum öfkenin tekrar yükselmesine izin verdim ve içimde kalan son arzu kırıntılarını da böylece yok ettim. “Sivri peri kulakların onun adımı duymaya layık olmadığı için sana adını söylemeyeceğim.”

Adara gözlerini devirdi. “Ah, yine benden nefret etmeye döndün demek. Harika.” İç çekti ve ağırlığını dizinden alarak yere oturdu. “Bu fırsatı değerlendirip giderdim aslında ama seninle dövüşürken o kadar yorulduğum ki biraz şekerleme yapacağım.” Başını arkasındaki ağaca yasladı ve lavanta mavisini kirpiklerini kırıştırarak gözlerini kapattı.

“Keşke ben de uykuma kaldığım yerden devam edebilsem,” diye mırıldandım. “Tek isteğim bu.”

Adara bir gözünü araladı. “Tek isteğin bu mu?” diye sordu. “Sorularına cevap almak istediğini sanıyordum.”

Omuz silktim. “Eğer bu lanetli krallıkta bir başıma yaşayacaksam o cevapları almam gerek. Büyülü uykuma dönebilecek olsaydım onlara hiç ihtiyacım olmazdı. Hayatımın kalanını beni görür görmez öldürecek perilerle dolu ve gölge yaratıkların istilasıyla mahvolmuş bu topraklarda geçirmek istemiyorum.”

“Hmm.” Adara diğer gözünü de açtı ve düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. “Peki ya seni tekrar uyutabilecek olsaydım?”

Adara bunu diyene dek dirseğime yaslanmış, uzanıyordum ama şimdi doğrulup oturmuştum. “Nasıl?” diye sordum şüpheyile. Periler sadece element büyüsü yapabiliyordu, böyle büyüleri yapmaları mümkün değildi çünkü beni sonsuza dek uyutan Radyantların güçlerine sahip değillerdi.

Gerçi o da sonsuz değilmiş ya, diye homurdandım. Eğer o Radyant’ı bir daha görürsem bu konuyu onunla mutlaka konuşacaktım.

“Annem,” dedi Adara. “Güçlü bir şifacıdır ve krallıktaki en etkili iksirleri ve ilaçları o hazırlıyor. Seni uzun süre uyutacak bir iksir hazırlayabilir. Hatta dilediğinden erken uyanma ihtimaline karşı fazladan bir şeyler de vereceğinden eminim,” diye ekledi bir kaşını kaldırarak.

Sessizce homurdandım. Bu, sonsuz uyku ile aynı şey değildi... Ama hiç yoktan iyiydi. Ne kadar uzun süre uyanık ve hareketli olursam öldürülme olasılığım da bir o kadar artacaktı ve bu, göze alamayacağım bir riskti. Portalı kapalı tutan tek şey benim hayatta kalmam iken bunu yapamazdım.

“Bu iksire ulaşmak için ne yapmam gerekiyor?” diye sordum.

Adara gülümsedi. “Beni köyüme götür yeter.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bunun o kadar da basit olmadığını hissediyorum, doğru mu?” dedim. “Daha önce annene ne olduğunu öğrenmek için köyüne dönmen gerektiğini söylemiştin. Öyle diyerek neyi kastediyordun?”

Adara’nın gözleri donuklaştı. Endişeli görünüyordu. “Bu biraz uzun bir hikâye ve sana anlatmak istediğimden emin değilim.” Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve gümüş ayışı, bir kez

daha o güzel yüzünü aydınlattı. “Tek bilmen gereken şey, Kral Aolis’in adamlarından birinin annemle bana saldırmış olması ve annemin, beni ondan uzaklaştırmak için toprak büyüsünü kullanması. Ben burada olduğuma göre bu, annemin o adamlarla tek başına yüzleştiği anlamı geliyor ve bu yüzleşmenin sonucunu öğrenmem gerek. Annem onu yenebildi mi yoksa... O...” Alt dudağı titremeye başladı.

Üzüntüsünü kalbimin derinliklerinde hissettim ama bir yandan da söylediklerini anlamlandırmaya çalışmakla meşguldüm. “Annenin bir şifacı olduğunu söylemiştin. Nasıl oldu da seni oradan göndermek için toprak büyüsü yapabildi? Eğer benim bilmediğim bir ışınlanma iksiri yoksa otlarla böyle bir şey yapılabileceğini sanmıyorum.”

“Bu da cevabını almak istediğim sorulardan biri çünkü buna ben de anlam veremiyorum,” dedi Adara sert bir sesle. “Şu an hiçbir şeye anlam veremiyorum. Neden ateş büyüm var, neden General annemle benim yanıma geldi, annem neden bir Yüce Peri olduğunu gizledi..? Hiçbirini anlamıyorum! Bu sabah uyandığımda, ateş büyüm olduğunu bile *bilmiyordum*.”

Ona bakakaldım. “Daha *bugün* mü öğrendin?”

“Evet!”

“Eh, bu da ateş büyün üzerinde tam kontrol sahibi olmayışını açıklıyor,” dedim ve Adara’nın yanakları kızardı. “Tamam, tamam.” O daha cevap vermeden elimi uzattım. “İkimizin de neler döndüğüne dair en ufak bir fikri yokken burada oturup konuşmamız ve tartışmamız tam bir zaman kaybı, buna katılıyorum. Ama aynı zamanda bana uyku iksirini alacağımın garantisini veremiyorken seni köyüne götürmek için bir neden göremiyorum.”

“Çünkü yapacak daha iyi bir işin yok,” dedi Adara düz bir şekilde.

Ağzımı açtım ve hemen kapattım. Gözlerimi gökyüzüne dikerek, “Haklısın,” diye homurdandım. Ay tam tepede, dolunay evresindeydi ve bu, görüşü artırdığı için iyi bir şeydi ama aynı zamanda gökyüzü bulutluydu ve bu da hâlâ uyanık olan herhangi bir perinin beni görme olasılığını azaltıyordu. “Pekâlâ, seni köye götüreceğim ama sıkı tutunduğundan emin ol,” diye uyardım, yavaş yavaş dönüşmeye başlarken. “Düşersen seni yakalayacağıma söz veremem.”

Bu elbette koca bir yalandı. Eş bağından nasıl kurtulacağımı çözene kadar Adara’nın kılına zarar gelmesine izin veremedim. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Benden biraz da olsa korkması ve bana saygı duyması ikimiz için de daha iyi olacaktı. O bir kadın olduğundan, eş bağından benim kadar etkilenmiyordu. Bu bağın sebep olduğu herhangi bir duyguyu kolaylıkla göz ardı edebilirdi ve ona karşı kaba olursam bu duyguları bertaraf etmesi çok daha kolay olurdu.

Şu an ihtiyacım olan son şey, Adara’nın benim yanımda güvende hissetmesiydi çünkü bu, karşılıklı olarak bir şeyler hissetme yolunda bir sonraki adımdı. Ve Adara herhangi bir şekilde beni önemsemeye başlarsa aramızdaki eş bağını koparma şansım ortadan kalkardı.

Bölüm 11

Adara

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

Einar, sabırsızlıkla dikenli kuyruğunu sallayıp homurdandı. Kuyruğunun hareketiyle yerden bir toz bulutu yükseldi ve öksürmeye başlayıp hızla yüzümü kapattım. Ardından soğuk bir rüzgâr esince kollarımı vücuduma doladım. Üşüyordum ve bu nadir bir durumdu. Bir su perisi olduğumdan buzla da bir bağım vardı ve bu yüzden soğuğu neredeyse hiç hissetmezdim. Muhtemelen soğuktan değil, gerginlikten titriyordum.

Einar’ın altın rengi gözlerinden biriyle bana sert bir bakış attığını fark edince, “Bana öyle bakma,” dedim. “Sen omurgasından dikenler fışkıran, altı metrelik devasa bir kertenkelesin. Gökyüzünde yapacağım en ufak hata kendimi şişlemekle sonuçlanabilir.”

Einar, gözünü gökyüzüne çevirdi. “*Bu kadar ödle olmayı bırak,*” demişti henüz iki ayaklı formundayken kendimi şişleme korkumdan bahsettiğimde. Dönüşmeden önce sırtına nasıl tırmanacağımı ve kendime zarar vermemek için nereye tutunmam gerektiğini defalarca, sabırla anlatmıştı. “*Seninle bir anlaşmamız var ve senin türünün aksine biz ejderhalar, verdiği-*

miz sözü tutarız. Seni annene sağ salim ulaştıracağım ama bunun için sırtıma çıkman gerek.”

Derin bir nefes alarak ejderhaya yaklaştım. Bir elimi altın pullarının üzerine koydum ve bu anın tadını çıkarmak için bir an durdum. Yaşayan, nefes alan bir ejderhaya dokunuyordum ve kafamı gövdemden ayırmaya çalışmıyordu. Benden önce herhangi bir peri bu ayrıcalığa sahip olmuş muydu? Daha önce herhangi bir peri bir ejderhanın sırtına çıkmış mıydı? Bunu yapacak olan ilk peri olabileceğim fikriyle tüm korkularım uçup gitti. Ayağımı Einar'ın ön bacağının arkasındaki çıkıntıya koydum ve dikenlerinden birini yakalayıp kendimi yukarı çektim.

Einar, nihayet başardığım için onaylarcasına homurdandı. Boynunun üzerinde, benim boylarımda olduğu için rahatlıkla tutunabileceğim bir diken vardı. Kanatlarının arasında diken-siz bir bölge vardı ve boynuna kadar devam ediyordu. Bu bölgeye uzanıp kollarımı dikenin etrafına doladım.

“Sırtında kalmayı becerebileceğimden emin misin?” diye sordum endişeyle. “Sen gökyüzünde havalı hareketler yaptığın sırada ya yanlışlıkla dikenini bırakırs-”

Einar kanatlarını çırpıp sözümü yarıda kesti ve neredeyse beni sırtından düşürecek kadar ani bu hareketiyle çığlık attım. Yüzümü pullu derisine gömdüm ve Einar havalanmadan önce koşup kanatlarını çırparken tüm gücümle dikene sarıldım. Hızla yükselirken midem âdeta takla attı ve kusmamak için güçlükle yutkundum.

Neyse ki çok geçmeden yükselmeyi bıraktık ve Einar da kanatlarını daha yavaş çırpmaya başladı. Kafamı kaldırıp etrafa bakabilmek için cesaretimi toplayana kadar uzun bir süre aynı şekilde yatmaya devam ettim.

Kafamı kaldırdığımda ise gördüğüm manzara nefesimi kesti.

Yerden bakıldığında gökyüzünde gri bulutlardan başka bir şey görünmüyordu. Devasa bir battaniye gibi tüm gökyüzünü kaplamışlardı. Bu yüzden yukarıdan baktığımda da kasvetli bir manzara ile karşılaşacağımı düşünmüştüm ama Einar bulutların üzerine çıkmış ve kendini güçlü bir hava akımının kollarına bırakmıştı. Tepemizde sonsuz ışığı ile her yeri aydınlatan ay ile altımızda kabarık bir bulut denizinin üzerinde süzülüyorduk. Bulutlardaki boşluklardan zaman zaman aşağıyı görebiliyordum ve ne zaman bir orman ya da vadi görsem âdeta başım dönüyordu.

Bu rüya gibi bir deneyimdi ve her anından keyif alıyordum.

Merakla ve heyecanla elimi Einar'ın pullarında gezdirdim. Yakut rengi pulları, ayışığı altında dalgalanarak parlıyordu ve dondurucu bir yükseklikte olmamıza rağmen sıcacıklardı. Bildiğim kadarıyla ejderhaların derilerinde demir bulunuyordu ve her türlü peri büyüüne karşı doğal bir koruma sağlıyordu. Uçma ve ateş püskürtme yeteneklerini de ekleyince, neden bu kadar çetin bir düşman oldukları anlaşıyordu.

Tüm vücudumu, ejderhanın büyük miktarda demir içeren vücuduna bastırduğım için bir tür zayıflık ya da yorgunluk hissetmeyi bekliyordum ama tek hissettiğim, Einar'ın vücudundan yayılan güvenli sıcaklık ve sanki ayın üflediği, yanaklarımı öpen rüzgârdı. Bu bana, dışarıda kar fırtınaları koparken, annemle odun sobasının başında oturduğumuz ve bana krallığın dört bir yanından topladığı hikâyeleri anlattığı akşamları hatırlattı.

Annem. Onu düşününce kalbim sızladı ve elim istemsizce tılsımuma gitti. Tılsımımın her zaman olduğu yer bomboştu. Dune'un onu nasıl koparıp aldığını hatırlayınca midem kasıldı.

Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bir yandan Dune'un ihaneti ve acı sözleri kalbime bir hançer gibi saplanmıştı ve daha bir gün önce, ona âşık olduğumu ve sırf ondan ayrılmamak için krallığın öbür ucuna gitmeye hazır olduğumu düşünüyordum. Ama diğer yandan, eğer tılsımımı koparıp almasaydı ateş büyüğü yapabildiğimi asla keşfedemeyecektim.

Slaugh'un beni Kral Aolis'e götürmek istemesine şaşırmamak gerek, diye düşündüm, bir yandan elimi kaldırıp bulutlara dokunurken. Bulutun içinden geçerken parmaklarıma yapışan buz kristalleri, elimi tekrar Einar'ın pullarına koyduğum an eriyip yok oldular. Ateş ve su büyüğü uyumsuzdu ve bildiğim kadarıyla şimdiye dek bu iki elementi birden kontrol edebilen bir peri görülmemişti. Bazı Yüce Periler iki elementi kontrol etme yeteneğine sahipti ama bunlar genelde birbirlerini tamamlayan elementler olurdu: su ve hava, toprak ve hava, toprak ve su ve bir zamanlar, ateş perileri hâlâ hayattayken ateş ve hava ile toprak ve ateş gibi.

Ateşi kontrol edebilen son perinin ne zaman öldüğünden emin değildim ama çok, çok uzun zaman önceydi. Ejderhalar dünyamıza geldiğinde çok azı bu soykırımdan sağ kurtulmayı başarmıştı ve binlerce yıldır soyları her geçen gün azalarak sonunda tükenmişti.

Soyağacımda bir yerde, bir ateş perisi olmalıydı. Ateş büyüğü yapabilmemin tek açıklaması buydu. Annemin bunu bildiğine hiç şüphe yoktu çünkü ona söylediğimde hiç şaşırmamıştı. Bana tüm hayatım boyunca taktırdığı "koruma" tılsımı da bunca yıl boyunca bu gücümü bastırmıştı. Bu da su büyümünü neden kullanamadığımı açıklıyordu; o değerli taş, gücümün sadece çok ufak bir kısmını kullanmama izin veriyordu.

Tam şu anda su büyümü kullanıp kullanamayacağımı düşünürken Einar aniden eğilerek inişe geçti. Kalın ve yoğun bir bulut tabakasının içine dalınca öksürmeye başladım. Bulutlar bitip de Fenwood gözlerimin önünde belirince gözlerimi kırptırdım. Köydeki kulübelerin ve evlerin bacalarından dumanlar ağır ağır yükseliyordu ve bakışlarım Mavlyn'in evine takıldığında göğsümde bir sızı hissettim. Eve dönmeyi başarmış mıydı? Kaybolduğumu biliyor muydu? Kaçmama yardım edebilmek için büyüsünü kullanmıştı ve askerlerden biri bunu fark etmişse muhtemelen onu tutuklamışlardı. Benim yüzümden karanlık bir zindanda zincirlenmiş bir şekilde oturuyor olma ihtimalini düşününce suçluluk duygusu tüm bedenimi sardı. Annem gibi onu da bulmam ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Einar'ın köyün hemen dışında bir yere iniş yapacağını düşünmüştüm ama bunun yerine köyün etrafından dolanarak Fenwood Gölü'ne doğru gitti. Göl, Fenwood Ormanı'nın ortasında, köyden yaklaşık beş kilometre uzaklıkta yer alıyordu ve kimselere görünmeden inmemiz için harika bir noktaydı. Oldukça gergin hissederek Einar'ın sırtından atladım ve o iki ayaklı formuna dönerken kıyafetlerimi düzelttim.

"Bak hâlâ yaşıyorsun," dedi Einar kaşını hafifçe kaldırıp rüzgârdan darmadağın olmuş saçlarımı ve kızarmış yüzümü incelerken. Altın rengi gözleri karanlıkta parlıyordu ve dolgun dudaklarında kibirli bir gülümseme vardı. "Hatta bundan keyif almış gibi görünüyorsun."

"Abartmayalım ha, ne dersin?" Parmaklarımla saçlarımı tarayıp ördüm. Gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. Evet, gerçekten de çok keyif almıştım ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Haydi gel, köy şu tarafta."

Şimdiye dek sayısız kez yürüdüğüm patikayı takip ederek ormanda yürümeye başladık. Bir su perisi olarak gölün berrak ve durgun suyu bana her zaman huzur verdiğinden, burayı hem bir sığınak hem de bir kaçış noktası olarak kullanmıştım. Gölün derinlerine dalıp suyun altında kalabildiğim kadar kalıyordum. Yosun ormanları ve yosunlar arasında hızla hareket eden rengârenk balıklar, bana bambaşka bir dünyadaymışım gibi hissettiriyordu. Her ne kadar sık sık su yüzüne çıkma ihtiyacı duysam da suyun altında otuz dakika kalabiliyordum ki bu, hiçbir toprak perisinin kalamayacağı kadar uzun bir süreydi. Günlük işlerden kaçmak veya artık canıma tak ettiğinde diğer çocukların zorbalıklarından uzaklaşmak için harika bir seçenektir.

İçimde kabaran endişe dalgasıyla adımlarım hızlandı ve çok geçmeden neredeyse koşmaya başlamıştım. Einar bundan şikâyetçi olduysa bile sesini çıkarmadı ve sorunsuz bir şekilde bana ayak uydurdu. Ağaçlar seyrelipe de evim görüş alanımıza girdiğinde kalbim duracak gibi oldu. Çatının büyük bir kısmı kopmuştu ve neredeyse vücudum kadar kalın ve dikenli sarmaşıklar çatıdaki açıklıktan dışarı fışkırarak evin kenarlarından sarkıyordu. Ne olduğunu henüz kavrayamasam da içten içe bir şeylerin yolunda *olmadığını* biliyordum.

“Adara, dur.” Einar beni kolumdan yakalayıp durdurdu. “O sarmaşıkların gölge büyüsünün etkisi altında olduğunu daha buradan hissedebiliyorum.”

Slaugh’un gölgesindeki karanlık filizleri hatırlayınca midem korkuyla kasıldı. Slaugh da gölge yaratıklardan biri miydi? Kralın bundan haberi var mıydı? Orada öylece dururken kafamda bunun gibi sorular dönüp duruyordu ama aradığım cevapları burada bulamayacağımı biliyordum.

İçeri girmek zorundaydım.

Kolumu Einar'ın elinden kurtarıp ardına kadar açık olan kapıdan içeri girerken Einar bir küfür savurdu. Annemden hiçbir iz olmasa da evin her yerinde, bir boğuşma yaşandığına dair izler vardı. Mobilyalar devrilmiş, tabaklar kırılmış ve annemin beni uzaklaştırmak için yeri yarıp beni içine ittiği alandaki döşeme tahtaları sökülüştü. Dışarıdan gördüğüm dikenli ve karanlık sarmaşıklar, yataklarımızın arasındaki boşlukta yerden fırlayarak duvarları ve tavanı sarmış, titreşiyordu. Sarmaşıklara değmemeye çalışarak odada gezinmeye ve herhangi birinin bedeni ya da bir ipucu var mı diye her köşeyi araştırmaya başladım.

Eczaneye adım attığımda tüm şişelerin ve kavanozların kırıldığını, tüm o değerli karışımların yere dökülüp toprağa karıştığını gördüğümde gözlerimden yaşlar süzüldü. Tavandan sarkan taze otlar yerlere saçılmış ve ayaklar altında ezilmişti. Kazan ise devrilmiş ve bir kenarı içe doğru ezilmişti.

“Bunu neden yaptılar ki?” diye bağırdım, Einar arkamda sessizce dururken. “Neden sadece evimizi değil, annemin tüm emeğini de mahvettiler?”

“Bir mesaj vermek için,” dedi Einar hüzünlü bir ses tonuyla. Altın rengi gözleri odayı tararken gözlerinden keder okunuyordu, muhtemelen kendi halkının uğradığı vahşet anlarını hatırlıyordu. “Sana neye muktedir olduklarını ve onlara karşı gelirsene neler olacağını göstermek için.”

“Bu şiddet çok anlamsız.” Olanları kavramaya çalışırken başımı salladım.

“Dün akşam buraya tam olarak kim geldi?” diye sordu Einar. “Ve ne istediğini söyledi?”

İç çektim. Einar'a olayları üstünkörü anlatmıştım ve o da detayını sormamıştı. "Adı General Slaugh," dedim. "Seçmelerde ateş büyüsünü kullandığımı gördü ve beni bulmak için buraya geldi."

Einar'a yaşananları kısaca özetledim. Başmdan beri büyü yapma yeteneğimle ilgili yaşadığım sorunlardan, tılsımımdan, Slaugh ile dövüşümden ve ardından Dune'un bana nasıl ihanet ettiğinden bahsettim. "Slaugh ayrıca bir kehanetten bahsetti ve annemi başka bir isimle, Gelsyne olarak tanıyor gibiydi," diye bitirdim. "Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim ama her şey çok hızlı gelişti."

Einar çenesini sıktı. "General Slaugh ile savaş alanında karşı karşıya gelmiştim," dedi. "Acımasız canavarın teki. Sırf düşmanlardan birine ulaşmak için kendi askerlerinin can çekişen bedenlerinin üzerine basarak geçtiğini gördüm. O ve on askeri, kuzenlerimden birini yere serdiğinde Slaugh'u yakan bendim."

"Harika," diye mırıldandım. Slaugh'un şu anda burada olmaması iyi bir şeydi. Onu yakıp vücudunu mahveden ejderha ile yüz yüze gelince aklını kaçıracığından emindim. Odaya bir kez daha bakıp başımı salladım. "Gölge büyüsüyle lanetlendiği halde köylülerin neden evi yakıp küle çevirmediğini anlayamıyorum. Mavlyn'i bulmam ve sağ salim eve döndüğünden emin olmam lazım. Onun bana detayları anlatacağını umuyorum."

"Bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin misin?" diye sordu Einar, ben ön kapıdan çıkarken peşimden geliyordu. "Şu Dune denen kişi senden kurtulmaya çalışırken ortalıkta görünmemen daha iyi olabilir."

"Şu an Dune umurumda bile değil." İçimde büyüyen öfkeyle birlikte adımlarım da büyüdü, ta ki parmak uçlarımdan çatırtılar

yükselene kadar. Etrafımdaki hava her an alev alabilecekmiş gibi hissediyordum. “Annemi bulmam çok daha önemli.”

Öfkeyle köyün içine doğru yürümeye devam ettim. Gecenin serinliğine rağmen vücudum alev alevdi ve kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaparak dişlerimi sıktım. Yapmak isteyeceğim son şey köyü ateşe vermekti.

Ama sinirlenmemek elde değildi. Belli ki kimse anneme yardım etmek için parmağını bile oynatmamıştı. Sokaklarda herhangi bir dövüş izi olmadığı gibi bizimki dışında hasar almış tek bir ev de yoktu. Slauch benim için gelmişti ve istediğini alamayınca da evimi mahvetmişti ve... ve...

Bunu düşünme, yaşlar gözlerimi yakarken kendimi tuttum. Annemin başına ne geldiğini bilmiyordum. Henüz.

Mavlyn’in evine vardığımda ay neredeyse gözden kaybolmak üzereydi ve alacakaranlık ufukta kendini göstermeye başlamıştı. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapıya vurdum. Evdekileri uyandırmaya yetecek kadar yüksek ama komşuların duyamayacağı kadar da sessiz olduğumu umuyordum. Evin içinden gelen ayak seslerini duydum ve çok geçmeden Mavlyn’in annesi Seema kapıyı açtı. Görünüş olarak Mavlyn ve annesi neredeyse birbirlerinin aynısıydı. Onları birbirlerinden ayıran tek şey annesinin daha sert, olgun yüzü ve uyumadan önce ördüğü kestane rengi saçlarının arasındaki griliklerdi.

“Adara!” diye haykırdı Seema, yeşim rengi gözleri kocaman açılarak. “Ah, Radyantlara şükürler olsun ki iyisin!”

Sokağın karşısındaki evden bir ışık belirince istemsizce ürperdim. “Mavlyn sağ salim eve döndü mü?” diye sordum fısıldayarak. “Onu seçmelerde bırakıp gitmek zorunda kaldım ve hiç vaktim olmadığından-”

Sözlerim, ahşap yer döşemelerinden gelen ayak sesleriyle yarıda kesildi. İçimi büyük bir umut kapladı. Mavlyn, annesinin arkasından başını uzattı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan verandaya çıkıp tüm gücüyle bana sarıldı.

“Mav!” dedim nefes nefese ve ona sımsıkı sarılarak. “Mav, iyi olduğuna o kadar sevindim ki! Nasıl oldu da askerlere yakalanmadan dönmeyi başardın? Anneme ne olduğunu biliyor musun?”

“Askerler ne yaptığımı fark etmedi bile,” dedi Mavlyn sabırsızlıkla ve beni tepeden ayağa süzmek için geri çekildi. Beni incelerken gözleri yaşlarla doldu ve başını salladı. “Köye döndüğümde sen de annen de çoktan gitmiştiniz. General Slaugh’un ikinizi de götürdüğünü sandım!”

“Götürmek mi?” Öyleyse annemi öldürmemiştii. Hem korkudan midem düğümlenmiş hem de rahatladığım için dizlerimin bağı çözülecek gibi olmuştu ve hangi duyguya teslim olmam gerektiğinden emin olamıyordum. Mavlyn’in annesine dönerek, “Onu götürürlerken gördün mü?” diye sordum.

Seema dudaklarını sıkıca birleştirdi ve bakışları benden, en başından beri sessizce dikilen Einar’a kaydı. Gözleriyle sokağı herhangi bir tehlikeye karşı kontrol ederken ben de daha fazla pencereden mum ışığının süzölmeye ve aralanan perdeler arasından daha fazla gözün bizi izlemeye başladığını fark ettim. Burada çok dikkat çekiyorduk. Seema nihayet bir adım geri çekilip kapıyı ardına kadar açmadan önce bir süre düşündü.

“Bunu içeride konuşsak iyi olur,” dedi. “Dışarısı senin için pek güvenli değil.”

Tanıdık ve otoriter bir ses, “Adara’nın gideceği tek yer, General Slaugh dönene kadar içine tıklılacağı bir hücre olacak,” dedi.

Dune'un sesini duyar duymaz arkamı döndüm ve sokağın aşağısından bize doğru yürüdüğünü gördüm. Arkasında tamamı silahlı on adam daha vardı ve hepsi milis kuvvetlerinin üyeleri-ydi. Birlikte büyüdüğüm perilerin, gözlerinde korku ve öfkeyle kılıçlarını bana doğrultmuş olduklarını görmek midemi altüst etti.

"Seni pislik," diye tısladım. Avuçlarımda alevler belirme-ye başladı ve Mavlyn'in annesinin arkamda korkuyla nefesini tuttuğunu hissettim. "Seçmelerde beni küçük düşürmeye çalış-mak seni kesmedi, değil mi? İlla General Slaugh'u kapıma ka-dar getirmen gerekiyordu. Annemi alıp götürdüğü ve evimizi yerle bir ettiği için mutlu musun?"

Dune irkildi ama kılıcını indirmede. "Ben böyle olmasını is-temedim. Bu benim suçum değil," diyerek kendisini savundu. "Teslim olsaydın General de Chaya'yı alıp götürmezdi."

"Teslim mi olsaydım?" diye hırladım. Avuçlarımdaki alevler daha da büyüyerek adamların yüzlerine gölgeler düşürüyor ve gözlerindeki korkuyu açıkça gösteriyordu. Güç gösterimden rahatsız oldukları belliydi ki onları suçlayamazdım. "Ne için? Yanlış bir şey yapmadım ve General'in anneme saldırmaya hakkı yoktu. Onu öldürmeye çalıştım!"

"General'in annene saldırmaya sonuna kadar hakkı vardı ve alıp götürülmesinin tek sebebi sen değilsin," diye sert bir ses araya girdi. Köy meclisi başkanı Terran gölgelerin içinden çıkarken olduğum yer-de kaldım. Oğlundan daha uzun ve zayıf bir adamdı ve kestane ren-gi saçlarına aklar düşmeye başlamıştı ancak güçlü çenesi, ela gözleri ve zahmetsizce kullandığı çekiciliği ile Dune'dan farkı yoktu. "Gels-yne, yıllar önce saraydan kaçarak ve yeni kralımıza bağlılık yemini etmeyi reddederek vatana ihanet etti. Onun köyümüzde kalmasına izin vermemin tek sebebi, oldukça yetenekli bir şifacı olmasıydı

ama kral bir gün onun varlığını keşfederse onu korumayacağımı kendisine söylemişim. Tüm risklerin farkındaydı.”

Babasının söylediklerini duyan Dune’un bile gözleri kocaman açılmıştı. Benimse bu gerçekler karşısında başım dönme-ye başlamıştı.

“Adara’nın annesinin saklandığını biliyor muydun?” diye sordu, en az benim kadar şaşkın görünen Dune.

“Biliyordum,” diye itiraf etti babası. “Ama kucağında yeni doğmuş bir bebekle gidecek hiçbir yeri yokken onu geri çeviremezdim.”

“Peki ya Adara’nın ateş büyüsü yapabiliyor olması?” diye sordu Mavlyn. “Bunu da biliyor muydunuz?”

“Hayır.” Terran bana bakarken bakışları sertleşti. “Adara, ateş büyüsüne sahip bir peri doğmayalı yüzyıllar oluyor. Gölge yaratıklarla olan savaşımızda senin yeteneklerine sahip birinin ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalısın. Peki neden kralın senin gücünden faydalanmasına izin vermiyorsun? Orduya katılmak istemenin sebebi de bu değil miydi? Kralına hizmet etmek ve krallığımızı korumak.”

Tekrar Dune’a baktım, gözlerinde büyük bir merakla pürdikkat beni seyrediyordu. Orduya katılmak isteme sebeplerimden biri de oydu ama evet, gölge yaratıklara karşı savaşımızda ordumuza destek olmak ve daha önce hiç gitmediğim diyarları keşfetmek, ait olduğum yeri bulmak istemişim.

Terran haklı olabilir miydi? Teslim olmalı ve beni krala götürmelerine izin vermeli miydim?

“*Ne olursa olsun, General’in seni yakalamasına izin veremezsin.*” Annemin beni göndermeden önce dudaklarından dökülen son cümleler kafamın içinde yankılandı.

Bir yanımda, bunca zamandır benden bir sürü şey saklamış olan anneme güvenip güvenmemem gerektiğini sorguluyordu. Ama ne olursa olsun, yaptığı her şey, söylediği yalanlar bile hep beni korumak içindi. Ayrıca sözlerini duymazdan gelsem bile gördüklerimi görmezden gelemezdim.

“Ne istediğimi bilmiyorum,” dedim sonunda. “Ama şunu biliyorum ki kralın hizmetinde olsa bile gölge büyüsünün etkisi altındaki bir periye asla güvenemem.”

Kalabalıktan hayret dolu bir ses yükseldi ve o an, neredeyse tüm köyün olanı biteni izlemek için toplandığını fark ettim. Anne ve babalar, oğulları ve kızları, gecelikleri ve bornozlarıyla, kendilerini evlerinden yalınayak dışarı atmış, heyecanla bu yüzleşmeyi seyreliyorlardı.

“Gölge büyüsünün etkisi altında mı?” diye sordu Mavlyn’in annesi. Sesi endişeliydi ve tiz çıkıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kız saçmalıyor,” dedi Terran, sert bir ses tonuyla. “General, gölge büyüsünün etkisi altında olamaz, aksi takdirde ağzından köpükler saçarak sağa sola saldırıyor olurdu.”

“Hayır, saçmalamıyor.” Einar ilk kez konuşarak bir adım öne çıktı ve iri cüssesiyle bana kalkan olmak istercesine önüme geçti. Neden bilmiyorum ama o an göğsüme oturan korku birden uçup gitti. “Ama gölge büyüsünün etkisi altında demek yanlış olur. General, büyüünün etkisi altında değildi; büyüüyü bizzat *kontrol ediyordu*.”

“Kontrol mü ediyordu?” dedi Terran tükürükler saçarak. “Bu resmen saçmalık. Hiçbir peri gölge büyüsünü kontrol edemez. Sadece doğuştan sahip olduğumuz element büyüsünü kullanabili-”

Einar, “Madem öyle,” diye araya girdi. “Kral Aolis ejderhaları nasıl öldürebildi?”

Terran, “Tabii ki Kader Mızrağı’nı kullanarak ama bu farklı

bir durum,” diyerek karşı çıktı. “Mızrak, Radyant büyüsünün bir eseri ve herkes, kralın tek başına Radyantların gücünü kullanamayacağını çok iyi biliyor.”

Einar alay ederek güldü. “Radyant büyüsü, tabii tabii.”

Terran kaşlarını çatı. “Ayrıca sen de *kimsin*? Köyümüzden olmadığın kesin.”

Einar cevap vermek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım. “Kendisi Glendar’dan bir arkadaşım olur,” dedim çabucak. Glendar, bizim köyümüzden birkaç kilometre uzakta komşu bir köydü. Einar’ın bir ejderha olduğunu söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Köylüler gözlerini bile kırpmadan onu öldürmeye çalışırlardı ve Einar’ın perilere duyduğu nefretin boyutunu düşününce, onlara karşılık verip tüm köyü küle çevireceğinden emindim. Terran ve oğlu bana düşman olmuş ve köy halkı da kendimi bildim bileli beni dışlamış olsa da bu şekilde ölmeyi hak etmiyorlardı.

“Kaç kez Glendar’a gittim ama onu bir kez olsun görmedim,” dedi Dune. Einar’ı baştan ayağı süzüyor, güçlü vücudunu ve göğsünden koluna uzanan alev desenli dövmeyi inceliyordu. Einar’ın saçları kulaklarını örtecek kadar uzun olduğu için yüce Radyantlara şükrettim çünkü kulaklarının sivri olmayışı beni ele verirdi.

“Neden bu kadar umurunda ki?” diye Dune’a çıkıştım. “Tek derdin benden kurtulmak değil miydi?”

Dune daha cevap bile veremedi Terran, “Bu kadarı yeter,” diye kükredi. Ellerini çırpı ve milis kuvvetleri, kılıçlarını tekrar kaldırarak bana doğru yaklaşmaya başladı. “Bu tartışma burada sona ermiştir. Adara, lütfen sakince bizimle gel. Olay çıkmasına hiç gerek yok.”

“Adara hiçbir yere gitmiyor.”

Seema, benimle Dune’un adamlarının arasına girerken kalabalıktan fısıltılar yükseldi. Seema ellerini kaldırdı ve ayaklarımızın altındaki toprak titremeye başladı. Toprağın derinliklerinden fırlayan taşlar havada süzülüyor, Seema’dan gelecek komutu bekliyordu. “Onu almak istiyorsanız önce beni geçmek zorundasınız.”

“Ve de beni.” Mavlyn de ellerini kaldırarak etrafındaki çiçekleri uyandırdı. Güllerin dikenli dalları kollarını sararak, adamlara doğru uzanmaya başladı.

“Seema!” diye bağırdı Terran. “Kendine gel! Sen köy meclisinin bir üyesisin!”

“Evet, öyleyim,” dedi Seema, kararlılıkla, “ve meclisin bir üyesi olarak, tavrınızın beni çok rahatsız ettiğini söylemeliyim, başkanım. Adara’yı ve Chaya’yı köyümüze ne sebeple kabul etmiş olursanız olun, onların da bu köyün birer *sakini* olduğu ve onları korumakla yükümlü olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Şu General Slaugh denen adam köyümüze geldiğinde kraldan bir emir ya da ferman da getirmiş miydi?” diye sordu Dune’a dönerek.

Dune’un yanakları kızardı. “Şey, hayır, ama...”

“O zaman konu kapanmıştır,” diye lafını kesti. “Biz Ediria Krallığı’nın bir parçası olabiliriz ama her şeyden önce Domhain’in vatandaşlarıyız. Yabancıların gelip hiçbir sebep göstermeden halkımızı alıp götürmelerine izin veremeyiz.”

Seema, meclis başkanı ile tartışmaya devam ederken Mavlyn yanıma sokuldu ve kulağıma, “Bunu al ve derhal Talamh’a git,” diye fısıldadı. Bileğinden hiç çıkarmadığı geyik boynuzlu bilekliğini söktü ve benim bileğime geçirdikten sonra ay taşının

ortasındaki ağaç sembolüne hafifçe vurdu. “Bu bilekliği Leydi Mossi’nin muhafızlarına göster ve sığınacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyle. Sana yardım edecektir.”

“Leydi Mossi mi?” dedi Einar, şaşkınlıkla. “İthir Hanedanı’nın başı ve Domhain’in hükümdarından mı bahsediyoruz?”

“Aynen öyle,” diyerek sırtıttı. “Kendisi büyük büyük teyzem olur, aramızda iki kuşak var ya da onun gibi bir şey işte. Eğer ona bu bilekliği gösterirseniz size seve seve yardımcı olacaktır.”

Einar homurdanırken ben Mavlyn’in elini sıkarak ona minnet dolu gözlerle baktım. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “Bu senin savaşın değil.”

“Sen de benim için aynısını yapardın sonuçta, değil mi?”

“Yani, tabii ki ama...”

“Aması yok. Hemen git buradan!”

Beni bir yandan yola doğru iterken, diğer yandan Dune’un dikkatini çekmek için ileri atıldı. Dune’a doğru dikenli sarmaşıklar fırlatıp kılıcını yere düşürdü ama o sırada, Dune’un büyüyle toprak titremeye ve Mavlyn’in ayaklarının altında âdeta erimeye başladı. Mavlyn’in toprağa batmakta olduğunu görünce panikle ona doğru uzandım ama ben daha onu tutamadan, başka bir el beni dirseğimden tuttuğu gibi geri çekti.

Seema, “Adara, kaç!” diye bağırdı ve taşlardan birini doğruca Dune’u kafasına fırlattı. Dune eğilmek zorunda kalınca konsantrasyonunu kaybetti. Mavlyn’in ayaklarının altındaki toprak tekrar katılaşmaya başladı. Neyse ki köylülerden birkaçı tam zamanında fırlayıp Mavlyn’i olduğu yerden çekip çıkardı. Köylülerden bazılarının milis kuvvetlerine, bazılarının Mavlyn ve Seema’ya yardım edişini şaşkınlıkla seyrettim.

“Haydi,” dedi Einar, beni kolumdan çekerek. “Sen burada ol-

duğun sürece dövüşmeye devam edecekler. Bir an önce uzaklaşmamız gerek.”

Einar’ın sözleriyle kendime geldim ve dikkatimi dövüşten uzaklaştırmayı başardım. “Bu taraftan,” dedim ve Mavlyn’in evinin açık ön kapısından içeri daldım. Ev boyunca koşup arka kapıdan çıktık ama milis kuvvetlerinden biri bizi görmüş olacak ki arkasında üç adamla birlikte bizi bekliyordu.

Einar hırslayarak adama doğru atıldı. Einar’ın gözlerindeki adamı öldürme arzusunu fark edip panikle, içgüdüsel olarak tepki verdim ve bir elimi uzattım. Ancak bu kez karşılık veren ateş büyüm değildi. Bunun yerine yerdeki çimlerin üzerindeki çiy damlaları harekete geçti ve her biri yükselip birleşerek buz kristallerine dönüştü. Bir girdap gibi dönerek düşman perilerin bacaklarına dolanarak onları hareket edemez hale getirdiler.

“Dur!” Einar’ı yakalayıp geri çektim. “Onları öldürmeyeceğiz,” dedim öfkeyle. Bana döndüğünde âdeta hırıliyordu. “Sadece kendilerine verilen emirleri yerine getiriyorlar. Onlar benim düşmanım değil.”

“Askerler de sadece emirleri yerine getiriyorlar,” dedi Einar hırslayarak. “Ama bu, kralınızın savaşta bizim askerlerimizi katletmesine engel olmadı, değil mi?”

“Off, kes şunu!” diye tersledim onu ve vücutlarını saran buz kütlelerinden kurtulmaya çalışan perilerin yanından geçtim. Buzun onları uzun süre oyalamayacağını biliyordum, o yüzden adımlarımı hızlandırdım ve ormanın içinde kayboldum. Einar da peşimden geliyordu. Göle ulaşana kadar hiç durmadan, tüm gücümüzle koştuk.

Elimi bir ağacın gövdesine yaslayıp nefes nefese, “Burada uzun süre duramayız,” dedim. “İzimizi takip edeceklerdir.” Bi-

leğimi kaldırıp Mavlyn'in taktığı bilekliği gösterdim. "Talamh'a gidip Leydi Mossi'yi bulmamız gerek. Tek umudumuz bu."

"Tek *umudum* demek istedin herhalde," diye sertçe karşılık verdi Einar. Gözleri parlıyordu. "Benden, bir ejderhadan, seni üç büyük peri hanedanlığından birinin merkezine götürmemi istiyorsun. Beni gördükleri an öldürürler."

Uzun saçlarını, dövmesini ve altın rengi gözlerini dikkatle inceleyerek onu baştan aşağı süzdüm. "Evet, öldürürler. Ama sanırım bir çözümüm var."

Einar temkinli bir şekilde bana bakıyordu. Kafamda dönen çarkları anlamış olmalıydı. "Peki neymiş çözümün?"

Sırıtmaya başladım. "Seni bir periye dönüştüreceğiz."

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 12

Einar

“Bu asla işe yaramayacak.”

Adara kaşlarını çatı. “Neden bahsediyorsun? Tabii ki işe yarayacak yeter ki uslu dur ve kulaklarına dokunmayı bırak.”

Elimi tekrar sivri kulak uçlarıma dokunmak için uzatmıştım ki Adara elime vurup indirdi. Somurttum ve “Elimde değil,” diye tersledim. “Kulaklarıma macun yapıştırılmış olması çok tuhaf.” Bakışlarımı, Adara’nın bir çeşit pudra sürdüğü koluma indirdim. Tenimle kusursuz bir şekilde bütünleşmiş ve dövmemi gizlemişti. “Ayrıca bu alevleri kapatmanın ne büyük bir saygısızlık olduğundan haberin var mı? Bu, atalarımın mezarlarına tükürmekle eşdeğer.”

Adara gözlerini devirdi. “Eğer hayatta kalmak için mezarlarına tükürmen gerekiyorsa atalarının bunu dert edeceğini sanmıyorum,” dedi. “Şimdi bir dakika sessiz ol. Şu iksiri kontrol etmem gerek.”

Adara ateşin başında diz çökerken sustum. Oyarak şekillendirdiğim tahta kaşığı aldı ve yine benim kilden yaptığım çömleğin içerisindeki iksir malzemelerini karıştırmaya başladı. Ardından kaşığı bir kenara bıraktı ve sıvının sıcaklığına aldır-

madan, parmağını içine batırıp tadına baktı. Parmağını ağzına götürdüğünde pembe dilini çıkarıp parmağını yalaması ve dolgun dudaklarıyla emmesi kasıklarımın alev alev yanmasına sebep oldu. Dişlerimi sıkarak içimde yükselen bu beklenmedik şehvet dalgasıyla savaştım.

Eş bağına boyun eğmeyecektim. Bu kadın ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun...

Yine de itiraf etmeliydim ki gerçekten çok ilgi çekici biriydi. Ateşi ve buzu aynı anda kullanabilmesi bir yana -ki bu element büyüğü yasalarına tamamen aykırıydı- yetenekli bir dövüşçüydü ve görünen o ki bitkibilimi konusunda da yetenekliydi. İlgi çekici bir paketle sarılmış gizemli bir kutu gibiydi ve tüm düşmanlığımıza rağmen o paketi yırtıp atmak ve gizemini çözmek istiyordum.

Birlikte Fenwood'dan kaçmış ve gündoğumuyla birlikte yere inmem gerekene kadar durmadan uçarak Talamh'a giden yolun çoğunu geride bırakmıştık. Yaşayan son ejderha olarak gece uçmak bile yeterince tehlikeliydi, gündüz vakti uçmak intihar etmek olurdu. Bir nehir kenarındaki ağaçlık alana iniş yapıp ağaçların arasına saklandık. Adara ağaçların altında uyuyakalmıştı ve ben de olası bir tehdide karşı gözlerimi ve kulaklarımı dört açarak nöbet tutmuştum. Etrafta herhangi bir yırtıcı hayvan yoktu ama birkaç tane tavşan yakalamayı başarmıştım ve kızarmış et kokusu, Adara'yı uykusundan uyandırmıştı.

Yemekten sonra tekrar uyuyacağını sanmıştım ama bunun yerine, benden nehir yatağındaki kille bir çömlek yapmamı isteyip ormanın derinliklerinde kaybolmuştu. Birkaç saat sonra kolları otlar ve meyvelerle dolu bir şekilde dönmüş ve hepsini ezerek o yokken ejderha ateşiyle pişirdiğim çömleğin içine atmaya başlamıştı.

Kulaklarımı ise nehir yatağındaki kili kullanarak şekillendirmiş ve yaprakların birinden çıkardığı bir tür öz ile kili esnek, lastiksi bir hale getirmişti. Bir çeşit pudra dediğim şey ise toprağı ufalayıp ten rengime uygun çiçek yapraklarıyla karıştırarak elde ettiği bir tozdan ibaretti. Son üç saattir üzerinde çalıştığı bu iksir ise sözde gözlerimin rengini değiştirecekti.

“Tüm bunları yapmayı nereden öğrendin?” diye sordum. “Bunların şifacılıkla alakası yok.”

Adara bana bir bakış attı. Dudaklarında bir tebessüm belirirken peygamber çiçeği mavisi gözleri hüznünlendi. “Çocukken farklı kıyafetler giyip orman yaratıklarından biriymişim gibi davranmayı çok severdim. Annem bana bu bahaneyle bitkileri ve iksirleri sevdireceğini düşünerek ‘taklit büyü’sü’ dediği şeyi öğretti. Bu ‘büyü’ sayesinde bitki özlerini kullanarak görünüşümü değiştirebiliyordum. Başta bu fikre bayılmıştım,” diye itiraf etti ve ateşin başından kalkıp yakındaki bir kayanın üzerine oturdu. Çocukluk anılarını düşünürken gözleri uzaklara daldı. “Çünkü saçımı ve tenimi istediğim renge boyayabilirdim ve öyle de yaptım. Her gün gökkuşağının başka bir rengine bürünüyordum ve diğer çocuklar beni resmen kıskanıyordu. Onları da boyamam için bana yalvarıyorlardı. Bu sayede bir süre boyunca köydeki en popüler çocuk ben olmuştum.”

“Peki sonra?” diye sordum. Gözlerindeki acı dolu kıvılcımı fark edince bu hikâyenin beklediğim gibi mutlu bir sonla bitmeyeceğini anlamıştım.

“Sonra, saçını boyamayı reddettiğim bir kız sinirlenip benim bir numaracı olduğumu ve aslında onlara uyum sağlayabilmek için böyle yaptığımı herkesin bildiğini söyledi. Kızın bunları misilleme olarak söylediğini bilsem de bu sözler hâlâ canımı

acıtıyor... Çünkü haklıydı. Saçlarımı yeşile boyayıp tenimi koyulaştırıyordum çünkü bu sayede bir toprak perisi gibi görünecek ve aralarına karışabilecektim. Ama görünüşte onları ne kadar taklit edersem edeyim, içimde bir damla bile toprak büyüğü yoktu. Onlardan biri değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım.”

Omuzları düşse de silkinip doğruldu: “İşte böylece saçlarımı ve tenimi boyamayı bırakıp tekrar bir su perisi gibi görünmeye başladım. İksirlere ve bitkilere olan heyecanımı da tamamen kaybettim ki bu annem için çok büyük bir hayal kırıklığı oldu.”

Tekrar ateşin başına dönerken dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. O iksir üzerinde çalışmaya devam ederken ona baktım ve lavanta mavisi saçlarının güneş ışığında nasıl parladığını izledim. Güneş ışığı soluk tenine belli bir açıyla vurduğunda bir ay taşı gibi ışıldıyordu. Mermer gibi pürüzsüz tenine dokunduğum anları hatırlayınca parmak uçlarım sızladı.

Ona nefes kesici olduğunu ve başkalarını memnun etmek uğruna kendini gizleme ya da değiştirme ihtiyacı duymaması gerektiğini söylemek istedim. Bu haliyle mükemmel olduğunu.

Eş bağının etkisiyle böyle düşünüyorsun, dedim kendi kendime. Daha önce savaş meydanlarında pek çok güzel peri ile karşılaşmıştım ve hiçbirine nefes kesici olduklarını söyleme isteği duymamıştım.

Ancak yine de içimdeki o rahatsız edici dürtüyle ağzım açıldı ve kelimeler dudaklarımdan istemsizce dökülüyordu.

“Bence sen çok gü-”

Adara hızla başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Kendime engel olmak için ağzıma götürdüğüm elimi çekip boğazımı temizledim. “Acele etmen gerektiğini söyledim,” diye

geveledim ve gözlerimin içine bakıp gerçeği görmemesi için kafamı çevirdim. “Hâlâ Talamh’a kadar yürümemiz gereken çok yol var. Sonra bir de Leydi Mossi’nin kalesine girmek için uğraşacağız.”

Adara kaşlarını kaldırdı. “Böyle dediğinden emin misin?” Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Her bir adımıyla kalçaları hafifçe sallanıyordu. Tam önümde durup çömeldiğinde ve nabzımı ölçmek için iki parmağını boynuma koyduğunda küfretmemek için kendimi zor tuttum. Boynumdan kasıklarına doğru inen, yakıcı bir arzu baş gösterirken çenemi sıktım.

“Boğazında herhangi bir şişlik olmadığı gibi ateşin de yok,” dedi elini boynumdan çekip alnıma koyarak. Her bir dokunuşuyla vücudum zevkle ürperiyordu. Ona belli etmemek ve hareketsiz durmak için yumruklarımı sıktım.

“Bana... Dokunmayı... Kes!” dedim dişlerimin arasından.

Adara biraz geri çekildiğinde yüzünden ne kadar rahatsız olduğu görülüyordu. “Sana iksiri vermeden önce iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Genellikle zararsızdır ama hasta birine verilirse semptomlarını kötüleştirme ihtimali var.” Gözlerini kıvrarak bana baktı. “Ateşin yok ama yüzün kızarmış.”

“Hasta değilim,” diye tersledim ve tekrar alnıma dokunmadan önce onu bileğinden yakaladım.

Ancak bu büyük bir hataydı çünkü vücudumun bana ihanet etmesine izin vererek onu itmek yerine *kendime doğru* çektim.

Doğruca kucağıma.

Adara heyecandan keskin bir nefes alınca ben de şaşkınlıktan oturduğum yerde sırtüstü düştüm. O da üzerime düştü ve vücutlarımız birer yapboz parçası gibi birleşti. Buna karşılık bedenim alev alev yanmaya başlayınca öfkeyle homurdandım.

Uzun bacaklarını belime dolayıp zarif elleriyle pazılarımı tutarken donakaldım. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı doğrudan hissettiğimde öyle sertleştim ki artık bunu gizlemenin bir yolu yoktu. Özellikle de birbirimize bu kadar yakınken.

Utançtan kızarma sırası Adara'daydı. Gözleri fal taşı gibi açılırken yüzündeki kızarıklık göğsüne doğru inmeye başladı. Tunığının altında sertleşen meme uçları göğsüme değiyordu ve Adara'nın da uyarılmasıyla vücudundan yayılan koku âdeta başımı döndürüyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak ve mümkün olduğunca uzağa itmek istiyordum.

Ama vücudum buna izin vermiyor, her bir hücrem ona dokunmak için deliriyordu. Onu soymak ve o leziz kokunun kaynağına ulaşana kadar parlak teninin her bir noktasını yalamak istiyordum. En ilkel içgüdülerim bana, Adara'nın tadının kokusundan bile güzel olacağını söylüyordu. Bu düşünceyle ağızım sulandı ve güçlkle yutkundum.

Ama bu arzuya teslim olmadım çünkü teslim olursam duramayacağımı biliyordum. Onu sahiplenme dürtüsü, karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. O an yapabileceğim tek şey hareketsiz kalmak ve Adara'nın benden daha iradeli olması için Radyantlara dua etmekte.

Fokurdayan suyun sesiyle Adara başını hızla kaldırıp bakışlarını benden ayırdı. "Devler aşkına!" diye bağırarak üzerimden atlayıp doğruca çömleğin yanına koştu. Çömleği ateşten aldığı gibi serin bir kayanın üzerine koydu. O iksiri karıştırırken ben de büyük bir rahatlamaıyla derin bir nefes aldım. Kalp atışlarımın yavaşlaması, vücudumun soğuması ve kaslarımın gevşemesi gerekiyordu.

“Of, ucuz atlattık.” Tahta kaşığı bir kenara bırakıp çömleği bana getirdi ve yanıma çömeldi. “İksir hazır; iç de bir an önce yola çıkalım.”

İksiri bana uzatırken benimle göz göze gelmekten kaçınarak burnuma doğru bakıyordu. Anlaşılan o da aramızda yaşanmak üzere olan şeyi kabullenmek istemiyordu ve bunun için minnettardım.

“Pekâlâ.” İksir üzerine çok fazla düşünmemeye çalışarak çömleği elinden aldım. Eğer beni zehirlemek gibi bir planı varsa şimdi tam zamanıydı. Endişeyle terlemeye başladım ve kısa bir an için çömleği çimlerin üzerine dökmeyi düşündüm.

Ama bunun yerine başımı geriye attım ve iksiri tek seferde içtim.

Bölüm 13

Adara

Bir an için iksiri yanlış hazırladığımı düşündüm ve yüreğim resmen ağzıma geldi. Einar öylece oturuyor ve bizi ele verecek olan lanet olası altın rengi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Dudaklarımı ısırarak başka bir seçeneğimiz olup olmadığını düşünmeye başladım. Tuniğimden bir parça yırtıp gözlerini bağlasam nasıl olurdu?

“Aah!” Einar ellerini gözlerine götürdü. “Gözlerime ne oluyor?”

“İşe yarıyor!” diye bağırdım sevinçle. O kadar rahatlamıştım ki... “Harika. Körmüşsün gibi davranmamıza gerek kalmayacak.”

“Ne?” Gözkapakları hızla açılmış ve kaşları çatılmıştı. Sırtımdan edemedim. Gözleri artık sıkıcı bir yeşil tonuydu ve altın renginden eser kalmamıştı. “İksirin işe yaramasaydı beni kör mü edecektin?”

“Her şeyi çok abartıyorsun,” dedim homurdanarak ve ayağa kalktım. Yaktığımız ateşin üzerini biraz toprakla kapatıp tamamen söndürmek için iyice üzerine bastım. “Haydi, gidelim. Güneş batmadan önce Talamh’a varmamız gerekiyor.”

Einar anlamadığım bir şeyler homurdandı ama *iyi* bir şey söylemediğinden emindim. Yine de bana karşı çıkmadı ve peşimden yürümeye başladı. Nehir boyunca yürüyerek başkente doğru yola çıktık. Annem beni hiç oraya götürmemiş olmasına rağmen, krallık haritalarını sık sık incelediğim için nehrin bizi doğruca şehre götüreceğini biliyordum. Annem için duyduğum endişe sürekli aklımın bir köşesindeydi ama nihayet büyük bir şehri görecektikten dolayı büyük bir heyecan duyduğumu da inkâr edemezdin.

Yürürken gözümün ucuyla Einar'a baktım. Yüzünde kararlı bir ifadeyle dümdüz ileri bakıyordu. Beni üzerine çektiğinde vücudumun nasıl tepki verdiğini hatırladıkça hâlâ tüylerim ürperiyordu. İçimde varlığını bile bilmediğim, vahşi bir açlık uyanmıştı ve bu açlığın şiddeti beni en az onun gözlerindeki tutku kadar şaşırtmıştı.

Daha önce kimseye karşı, Dune'a bile, böylesine bir tutku hissetmemiştim. Ve Dune ile hiç sevişmemiş olsak da birbirimize dokunmaktan çok daha fazlasını yapmıştık.

Kafamın içinde, *ve bu sana ne kazandırdı?* diye beni azarlayan bir ses duydum. Yasak aşkımızın verdiği heyecan ve Dune'a duyduğum özlem, gözlerimi kör etmiş ve beni ulaşamayacağım bir geleceğin hayalini kurmaya itmişti.

Ayrıca, aramızdaki karşılıklı çekime rağmen Einar'ın benden nefret ettiği çok açıktı. Bana sadece işine geldiği için yardım ediyordu. Ona karşı öfke dışında bir şey hissediyor olmam, şehvet denen şeyin ne kadar tehlikeli ve güvenilmez bir şey olduğunun ve önemli kararlar alırken kesinlikle göz ardı edilmesi gerektiğinin bir kanıtıydı.

Dune'dan öğrendiğim bir şey varsa o da kalbin bencil oldu-

ğu, tatlı yalanlar ve boş vaatler karşısında en berrak zihinleri bile bulandırabileceğiydi. Güvenebileceğim tek şey zihnimdi ve bu güvenilirliği ancak onu baştan çıkaran şeylerden uzaklaşarak ve önümdeki yola odaklanarak koruyabilirdim.

“Buz büyün,” dedi Einar, nihayet sessizliği bozarak. Hâlâ önüne bakıyor olsa da dikkatini bana verdiğini hissedebiliyordum. “Kullanabildiğin tek su büyüsü bu mu?”

“Bildiğim kadarıyla öyle.” Tam ormanın kıyısından dönerken bakışlarımı onun baktığı yöne çevirdim. Önümüzde kıvrımlı bir yol uzanıyordu ve uzakta, yüksek surların arkasından görünen uzun binalarıyla Talamh şehri bizi bekliyordu. Hepsinin üzerinde ise Leydi Mossi’nin Toprak diyarını yönettiği Ithir Kalesi’nin kuleleri yükseliyordu. Mavlyn’in bana verdiği geyik boynuzlu bilekliğe dokundum ve Ithir Hanedanı’nın başındaki kişiyle ile görüşebilmem için yeterli olmasını umdum. Sonuçta Mavlyn, Leydi Mossi’nin uzaktan akrabasıydı ve benim bir su perisi olduğum o kadar belliydi ki kendimi sevdirmek zor olacaktı. Söylentilere göre kendi soyuna son derece sadıkken yabancılara hiç güvenmiyordu ve hiçbir toprak yeteneğimin olmaması benim aleyhimeydi.

“Aslında bugüne kadar buz büyümü bile tam olarak kullanmıyordum,” diye devam ettim sessizliği bozmak için. “Sanırım o tılsım -ya da artık her ne ise- hem ateş hem buz büyümü bastırıyordu.”

“Enteresan.” Einar bana kısa bir bakış attı. “Buz büyünü daha iyi kontrol ediyorsun. Su perisi tarafını daha çok benimsediğini düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değil.” Dudaklarını büzdü. “Savaş zamanı senin türün tam bir baş belasıydı. Hava perileriyle yarışıyordunuz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Hava perileri daha mı kötüydü?” Ejderhalar ateş yaratıkları olduğundan, en büyük düşmanlarının su perileri olduğunu düşünmüştüm.

Einar başıyla onayladı. “Şimşek süvarileri bizi gökyüzünde kovalar, biz yere inmek zorunda kalana kadar mızraklarıyla kanatlarımıza saldırırlardı. Yerde ejderha formumuzda savaşmak çok zor olduğundan mecburen şekil değiştirdik ve bizi koruyan demir derimiz olmadan büyülere karşı epey savunmasız kalırdık.” Birden ürperdi. “Donmuş, toprak ya da taş altında kalmış kaç ejderha askeri gördüğümü bilmiyorum.”

İçim sızlasa da ciddiyetimi bozmadan, “Eminim benim halkım da ateşte kavrulmuş ya da ejderha pençeleriyle paramparça olmuş kaç peri askeri gördüğünü bilmiyordur,” dedim. Kurbanların hangi tarafta olduğunun bir önemi yoktu, bu acımasız ölüm hikâyelerini dinlemek hoşuma gitmemişi.

Einar çenesini sıktı ama bir şey demedi ki bu iyi de olmuştu çünkü Talamh’ın kapılarına yaklaştığımız. Kale kapısının parmaklıkları açıktı ama kapının iki yanında nöbet tutan muhafızlardan biri bizi durdurdu.

“Lütfen isminizi ve işinizi bildirin,” diye emretti. Göğsünde, Ediria ordusundan ziyade Leydi Mossi’nin askerlerinden biri olduğunu gösteren Ithir Hanedanı armasını -bir daire içinde, dalları ve kökleri gökyüzüne ve toprağa eşit şekilde yayılan bir ağaç- gururla taşıyordu.

“Fenwood’dan Adara ve Einar,” dedim. “Leydi Mossi ile bir görüşme talep etmeye geldik.”

Bileğimi kaldırarak ona geyik boynuzlu bilekliği gösterdim. Muhafız gözlerini kısıp bileğimi tuttu ve bilekliğin üzerindeki, zırhındaki armanın aynısı olan oymayı inceledi.

“Bu bileklikler yalnızca Ithir Hanedanı’na kan bağıyla bağlı olanlara verilir,” dedi, hâlâ bileğimi tutarken. Gözleri şüpheyle bileğimden yüzüme kaydı. “Bir su perisinde bu bilekliğin işi ne?”

Midem kasıldı ve endişe tüm vücudumu sararken resmen beynim durdu. Kendimi tehlikeye atmadan ona ne kadarını anlatabilirdim?

“Bu sadece Leydi Mossi’ye söyleyebileceğimiz bir şey,” dedi Einar, muhafızın ilgisini üzerine çekerek. Yerinde sakın sakın durmasına ve dışarıdan bakıldığında rahat görünmesine rağmen, ikisinin arasında görünmez bir gerginlik oluştuğunu hissettim. “Bizi onun huzuruna çıkarmakla yükümlüsünüz. O yüzden lütfen yolu gösterin.”

Sinirlendiği açıkça belli olan muhafız dudaklarını sıktı. Geri çekildi ve kapının diğer tarafında duran muhafızın yanma gitti. Aralarında bizim duyamadığımız bir şeyler konuştuktan sonra diğer muhafız kapıdan geçip gözden kayboldu. Dakikalarca bekledik ve kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Gergin görünürsem, gergin olmamı gerektirecek *bir şey* varmış gibi algılanırdı ve mutlaka şüphe uyandırırdı.

Nihayet ikinci muhafız, arkasında üçüncü bir muhafızla birlikte döndü. Zırhının omuzlarını süsleyen altın yapraklar, onun diğerlerinden daha yüksek rütbeli, muhtemelen bir kaptan olduğunu gösteriyordu. İkimizi de baştan aşağı süzdü, bilekliğime göz gezdirdi ve başını hafifçe salladı.

“Pekâlâ, sizi Leydi Mossi’ye götüreceğim.”

Muhafızın peşine takılarak kapıdan geçtik ve şehrin hareketli sokaklarına karıştık. Şehrin kalabalık ve kirli olmasını bekliyordum ama sokaklar şaşırtıcı derecede temizdi ve çiçeklerin koku-

su tüm havayı sarmıştı. Çiçek açmış bitkiler binaların duvarlarını neredeyse tamamen sararak onları birer beton yığınının ziyade geometrik şekilli, devasa bahçe süsleri gibi gösteriyordu. Kimi bakımlı kimi doğal haline bırakılmış sayısız bahçe, türlü bitkilere ve hayvanlara ev sahipliği yapıyordu. Bitkileri kokularından tanımaya çalışırken âdeta başım dönüyordu.

Şehir merkezindeki kaleye giden geniş yolda yürürken birkaç peri dönüp bize baktıysa da çoğunun umurunda bile olmamıştık. Nüfusun çoğunluğu toprak perisinden oluşuyordu ama birkaç hava perisi de görmüştüm. Yalnızca beyaz ve altın rengi saçlarıyla değil; sokakta uçmalarıyla ve soğuk hava akımlarıyla birlikte şehir sakinlerinin yanından, zaman zaman onları rahatsız ederek geçip gitmeleriyle de kolayca ayırt ediliyorlardı.

“Turta ister misin tatlım?”

Duyduğum sesle irkildim ve bir pastanenin önünde duran su perisini görünce gözlerim kocaman açıldı. Soluk yüzünü çevreleyen buz mavisi kısa saçları vardı ve minik turtalarla dolu bir tepsiyi uzatırken gözleri neşeyle parlıyordu. Tereyağı, şeker ve maya kokularıyla midem guruldadı ama uzun zamandır ilk kez kendime bu kadar benzeyen bu periye bakarken açlığımı aldırmadım.

Kaşları çatıldı ve endişeyle dudağını büzdü. “Burnumda bir şey mi var?” diye sordu, burnunun ucunu silerek.

“Ah!” Ne kadar kaba davrandığımı fark edince kulaklarım alev alev yanmaya başladı. “Hayır... Ben sadece...” Kaptan ile birlikte birkaç metre ileride olan Einar’ın arkasını dönüp bana sabırsızca onlara yetişmem için işaret ettiğini gördüm. “Neyse, boş verin. Affedersiniz.”

Her anlamda aptal gibi hissettim ve o kadar utanmıştım ki

çok aç olduğum halde ikram edilen tatlıyı bile almadan hızla diğerlerine yetiştim.

“Şehrin bölümleri,” diye söze girdi Einar, alışveriş bölgesinden çıkıp yerleşim alanına geçtiğimizde. “Diğer şehirlerden farklı olarak bloklar halinde değil de daireler halinde düzenlenmiş. Savunma amaçlı mı?”

“Evet,” diye onayladı kaptan. “Savaşlar sırasında Talamh’ın sık sık hedef alındığı bir dönem vardı, bu yüzden Leydi Mossi’nin annesi Leydi Danah, bölgeleri savunmayı daha kolay hale getirebilmek için şehri bu şekilde, daireler halinde düzenletti. Saldırı altında olduğumuzda vatandaşlarımızı korumak için her bölümün üzerini toprak kubbelerle kapatıyoruz. Şehrin duvarları içerisinde çok sayıda bahçemiz olduğundan, her bölgede birkaç gün boyunca yetecek kadar suyumuz ve yiyeceğimiz oluyor.”

“Enteresan,” diye mırıldandı Einar. Gözümün ucuyla ona baktım. Bakışları anılara dalmış gibiydi ve ister istemez, Talamh’a yapılan saldırılardan birinde yer alıp almadığını merak ettim. Ayrıca Einar kaç yaşındaydı? Ejderhaların da Yüce Periler gibi yüzyıllarca yaşadığını biliyordum. Leydi Mossi’nin üç yüz yaşına yakın olduğu söyleniyordu ve eğer bu küre şehir düzenini annesi inşa etmişse, üç yüz yıldan da eski bir sistemden bahsediyorduk.

Kaleye yaklaştıkça binalar daha da yükselmeye ve sıklaşmaya başladı. Tek başına bir bölgeyi kaplayan Talamh Üniversitesi’nin önünden geçerken Mavlyn’in dediklerini düşünerek bileğimdeki bileklikle oynadım. Haklıydı, bu şehirde gerçekten de su perileri vardı. Eğer bir pastanenin önünde tatlı dağıtan bir su perisi gördüysem üniversitede de en az bir su perisi olmalıydı.

Ancak orada, büyü yeteneğimle ilgili yaşadığım sorunu tespit edip çözebilecek bir su perisi yoktu. Eğer Mavlyn'i dinleyip üniversiteye gitmeye karar verseydim, büyük ihtimalle daha fazla hayal kırıklığına uğrayacaktım. Aslına bakılırsa, her ne kadar başıma tüm bunlara değmeyecek kadar büyük dertler açmış olsa da, doğru kararı vermiştim.

Yaklaşık otuz dakikalık bir yürüyüşün ardından nihayet kale kapılarına ulaştık. Şehirdeki diğer binalar gibi burada da kale duvarlarına sarmaşıklar dolanmıştı ancak tek bir farkla: Buradaki sarmaşıklar siyaha çalan koyu kırmızı bir renge sahipti ve kaleye ölümcül bir hava katıyordu.

Kapılar açılırken Einar, kasvetli bir ses tonuyla, "Ölüm sarmaşığı," dedi.

"Biliyorsun demek?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Biliyorum," dedi ve başka bir açıklamada bulunmadı. Kaptanın bizi duyabileceği bir mesafede daha fazlasını söyleyemezdi de zaten. Ama içimden bir ses Einar'ın, birkaç ejderha dostunun bu sarmaşıkların korkunç etkilerine yenik düşmesine şahit olduğunu söylüyordu. Bu şehirdeki diğer binaları saran sarmaşıklar tamamen dekoratifti -gerçi Mavlyn gibi bir peri onları da güçlü birer silah haline getirebilirdi- ama ölüm sarmaşığı adı gibi ölümcüldü. Yaprakları, temas halinde canlı dokuyu öldüren, korkunç bir zehir salgılıyordu. Tek bir dokunuş teninizi kapkara ederken, ikinci bir dokunuş etinize nüfuz ederek kemiklerinize kadar işlerdi. Zehir vücudunuzda o kadar hızlı ilerlerdi ki hayatta kalmanın tek yolu, sarmaşıkların temas ettiği deriyi vakit kaybetmeden kesip uzaklaştırmaktı.

Bu ölümcül sarmaşığın etkilerini kendi gözlerimle hiç görmemişim ama annemin bitkibilimi kitaplarından birinde oku-

muştum. Zihnimde canlanan korkunç görüntülerle ürperdim ve kapıdan geçerken tüm tüylerim diken diken oldu çünkü ölümcül sarmaşıklar beni tedirgin edecek kadar yakınımıdaydı. Saldırıya hazır örümcekler gibi duvarda bekliyorlardı. Kendi başlarına hareket edemedikleri için şükrettim.

Ama kalenin iç avlusuna girdiğimiz an karşılaştığımız manzarayla dikkatim tamamen dağıldı.

“Grifonlar!” Nefesim kesildi ve şaşkınlıktan tökezleyip az kalsın düşüyordum. Onlara bakarken heyecanla karışık bir dehşetle tüylerim ürperdi. Yarı kuş yarı canavar olan on iki devasa yaratık, avlunun dört bir yanında dolaşıyordu. Vücutlarının üst kısmı elmas gibi beyaz tüyleri, altın rengi gagaları ve pençeleriyle kartal formunda iken, alt kısmı güçlü kasları üzerinde dalgalanan parlak kahverengi tüyleri ile aslan formundaydı. Güneşin tadını çıkarırlarken uçlara doğru beyazlayan kahverengi kanatları katlanmış durumdaydı ve her ne kadar rahat görünseler de, biz avluya adım attığımız an buz mavisi gözlerini bize dikmişlerdi.

“Neden zincirli değiller?” diye sordum, yanlarından geçerken ne olur ne olmaz diyerek gözlerimi bir an olsun üzerlerinden ayırmadan.

Kaptan kahkahalarla gülerken diğer askerler de bana bakıp sıırttı. “Bir grifonu zincirleyemezsin de ondan,” dedi. “O güçlü gagalarıyla zincirleri anında koparıp üstüne bir de bağırsaklarını sökerler. Ayrıca buna gerek de yok. Leydi Mossi’ye ve binicilerine son derece sadıklar, ayrıca burada oldukça iyi besleniyorlar. Ara sıra avlanmak ya da sadece kanatlarını esnetmek için gittikleri olur ama uzun süre boyunca dolaşmaya ihtiyaçları yok.”

“Biniciler mi?”

Kaptan dünyanın en saçma şeyini sormuşum gibi kaşlarını kaldırdı. "Leydi Mossi'nin meşhur grifon binicilerini duymadın mı?"

Yanaklarım kızardı ve başımı öne eğdim. "Hiç duymadığımı o kadar çok şey var ki..." diye itiraf ettim.

Kaptan başını salladı. "Ünleri Ediria'nın dört bir yanına yayılmış durumda," dedi. "Onları evcilleştirmeyi ve sürmeyi başaran tek periler biziz, bu yüzden oldukça önemli bir mesele. Ayrıca pençeleri ve gagaları, yeryüzünde ejderha derisini parçalayabilen nadir şeylerden oldukları için tarih boyunca savaşlarda da sıkça kullanıldılar."

"Bundan eminim." Bir tepki verip vermeyeceğini görmek için Einar'a baktım ama kaleye girerken yüzü ifadesizdi. Bu deneyimin onu nasıl etkilemiş olabileceğini fark edince içimi tuhaf bir duygu kapladı. Perilerle çevriliydi ve durmadan onun halkını nasıl incitip öldürdüğümüzü dinleyip duruyordu.

Elbette ejderhalar da masum değildi ve bizim onları öldürdüğümüzden çok daha fazla periyi öldürmüşlerdi. Ancak yine de bu, benim bir ejderha inine girmemle eşdeğer bir tecrübeydi ve benzer koşullar altında ben bu kadar sakin kalabilir miydim emin değildim.

Kaptan bizi bir koridordan geçirdikten sonra camdan yapılmış, büyük ve kubbeli bir yapıya götürdü. *Bir sera*, dedim içimden, etrafı hayranlıkla seyrederken. En az yirmi metre yüksekliğindeki cam duvarlar neredeyse gökyüzüne kadar uzanıyordu ve böylece güneş ışığı tüm alana yayılıyordu. Her boyutta ve renkte türlü kelebek çiçeklerden ağaçlara, ağaçlardan çalılara uçuyordu. Bu duvarlar içerisindeki yaşamın çeşitliliği karşısında resmen büyülenmiştim.

Hemen girişte nöbet tutan muhafız, “Ayakkabılar ve silahlar lütfen,” dedi.

Gözlerimi kırptıştırarak adama baktım. “Ayakkabılar mı?” diye tekrarlardım, yanlış anladığımı düşünerek.

Başını salladı. “Leydi Mossi, çimenlerin ezilmesinden hiç hoşlanmaz.”

Yere baktım ve tüm zeminin yemyeşil çimenlerle kaplı olduğunu fark ettim ve ardından bakışlarım muhafızın botlarına kaydı. “Ama siz botlarınızı çıkarmamışsınız,” dedim.

Bir kaşını kaldırarak, “Ben bir muhafızım,” dedi, bunun zaten her şeyi açıkladığını düşünerek.

Aslında haklıydı da. Sonuçta bir saldırı durumunda muhafızların kaleyi savunmaya geçmeden önce botlarını giymeye vakitleri olmayacağı gibi ziyaretçilerden biri saldırıda bulunmaya ya da kaçmaya çalıştığında ayakkabılarının olmaması, saldırısını ya da kaçışını yavaşlatacak bir engel olacaktı.

Einar botlarını çoktan çıkardığı için ben de botlarımı çıkarıp çimenlere adımımı attım. Ayaklarım çimenlerin arasına gömüldü ve parmaklarımın arasındaki çimenleri hissettikçe içimi büyük bir huzur kapladı. Einar’ın omuzlarının gevşemesine bakınca onun da aynı şekilde hissettiğini anladım.

Leydi Mossi’nin güçlü büyüünün bu bahçenin her yerine hâkim olduğunun farkına varınca dürtülerim harekete geçti ve gözlerimle kulaklarımı dört açtım. Bu gerçeği aklımdan çıkarımasam iyi olacaktı.

Ancak yine de bu bahçeye hayranlık duymamak elde değildi. Hem sıradan hem büyülü bitkiler, alanın her yerine yayılmıştı. Mis gibi çiçek kokuları yayılıyor; arılar, kelebekler ve minik ateşböcekleri havada huzurla süzülüyordu. Annem burada ol-

saydı gördüğü tüm otlardan ve çiçeklerden bahseder, her birinin özelliklerini heyecanla anlatırdı.

Annemi düşünmek beni daldığım hayallerden uyandırdı ve bana buraya neden geldiğimi hatırlattı. Kendimi buranın güzelliğine kaptıramazdım. Halletmem gereken bir iş vardı.

Seranın tam ortasında, yürüdüğümüz patikanın sona erdiğinin işaretçisi iki muhafız vardı. Kenara çekilerek geçmemize izin verdiler ve yakut kırmızısı yaprakları olan, siyah gövdeli ağaçların bulunduğu bir açıklığa girdik. Ağaçların dallarından sarkan altın rengi elmaları görünce heyecanla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bunlar, her türlü hastalığı ve rahatsızlığı, hatta gölge büyüsünün etkilerini bile iyileştirdiği söylenen meşhur Ithir elmalarıydı. Çok uzun zaman önce bu elmalar hakkında bir şeyler okumuştum. Sadece burada yetişiyorlar ve bu eşsiz özellikleri sebebiyle koruma altında olup kimseyle paylaşılmıyorlardı.

Seranın merkezinde görkemli bir taht odası görmeyi bekliyordum ama burası beyaz koltuklar, pahalı pembe yastıklar ve ıslıl ıslıl parlayan gökkuşağı balıklarıyla dolu bahçe havuzuyla daha çok bir oturma alanı gibi dekore edilmişti. Leydi Mossi'yi nedimeleriyle birlikte orada oturup çay ve hamur işlerinin tadını çıkarırken veya bir yandan plan yapıp bir yandan balıkları beslerken hayal edebiliyordum.

Ama bugün tahtunda oturuyordu ki bunun, tebaasını ve ziyaretçilerini kabul etmek için daha uygun olduğunu düşünüyordum. Basit ama geyik boynuzundan yapılmış ve tam tepesine Ithir Hanedanı'nın armasının oyulmuş olması sebebiyle ihtişamlı bir tahttı. Sırt kısmının kenarlarında üç tane uçuk yeşil taş vardı ve üzerlerine vuran güneş ışıklarıyla sarı ve yeşil tonlarında parıldıyorlardı.

“Leydim.” Kaptan tahtın önünde durdu ve eğilerek selam verdikten sonra eliyle arkasında duran bizi işaret etti. Fenwo-
adın Adara ve Einar. Ithir Hanedanı’na kan bağıyla bağlı ol-
çuklarını iddia ederek şehrimize gelen iki peri.”

Leydi Mossi’nin kehribar rengi gözleri muhafızından bana ve Einar’a kayarken parladı. Sonbahar renklerini taşıyan, derin
dekolteli ve parlak, goblen kumaştan dokuma elbisesi ile ger-
çekten göz kamaştırıyordu. Altın sarısı, kırmızı ve zümrüt renk-
li ipler yanık turuncu, safran rengi ve patlıcan moruyla iç içe
geçmiş ve kıvrımlarını saran kumaş üzerinde eşsiz bir şekilde
dokunmuştu. Uzun, adaçayı yeşili rengi saçları gevşek dalgalar
halinde omuzlarına dökülüyor kalp şeklindeki yüzünü çerçeve-
liyordu. Uzun bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Kırmızı kil
rengi teni, sanki içten gelen bir ışıkla resmen parlıyordu. Boy-
nunda ise ortasında mavi beyaz büyük bir taş bulunan, altın
telkâri bir kolye vardı.

Gözlerim o taşa takıldığında donakaldım. Bir zamanlar taktı-
ğım tulsımla aynı renkti. Bunca yıldır güçlerimi bastıran o taşla.

İyi de Leydi Mossi neden bu taşı takıyordu ki? Sonuçta Ithir
Hanedanı’nın başındaki kişinin güçlerini tam anlamıyla kulla-
nabiliyor ve rahatça kontrol edebiliyor olması gerekirdi, değil
mi?

“Kan bağı mı?” diye tekrarladı, bir yandan bizi incelerken
dudaklarını sıkarak. Ne gördüğünü adım gibi biliyordum: Alt
tabakadan gelmiş gibi görünen yarı çıplak ve uzun saçlı bir top-
rak perisi ve bir su perisi olduğu her halinden belli olan ben.
“Çok uzak bir bağ olsa gerek.”

Görgü kurallarını ve karşımdaki kadının kim olduğunu yeni
hırlamış gibi önünde saygıyla eğildim. Einar da eğilmişti ama

çenesinin kasılmasına ve hareketlerindeki gerginliğe bakılırsa bunu ne kadar isteksizce yaptığını görebiliyordum. Halkından pek çok kişinin ölümüne sebep olmuş birinin önünde eğilmek gerçekten kötü bir his olmalıydı ama ona acıyacak değildim. Eğer hayatta kalmak istiyorsa bu rolü oynamak zorundaydı.

“Lütfen beni affedin, Leydi Mossi,” dedim doğrulurken. Gerginlikten vücudum uyuşmuş gibi hissediyordum çünkü Leydi Mossi’yi ikna etmek için tek bir şansım olduğunu biliyordum. “Arkadaşım İthir Hanedanı’ndan olduğumuzu ima etmek istememiştim. Bu onur en iyi arkadaşım Mavlyn Edendown’a ait. Bana bu bilekliği verdi ve eğer size gösterirsem bana yardım edeceğinizi söyledi.”

“Edendown.” Leydi Mossi tahtında doğruldu. Yüzünden, şüphelerinin bir kısmının yok olduğu anlaşılıyordu. İnce ve kemikli elini bana doğru uzattı. “Şu bilekliğe bir bakayım.”

Bilekliği kaptana verdim ve o da Leydi Mossi’nin avcuna bıraktı. Leydi Mossi bilekliği çevirdi ve parmak uçlarını bileklikteki armanın üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı. Kısa bir an için geyik boynuzu parçasından altın rengi bir ışık yayıldı ve sonra söndü.

Nihayet gözlerini açarken, “Evet,” dedi. “Edendown, kuzenimin gayrimeşru oğlundan türemiş olan bir aile. Statüsüne rağmen, zamanında hanemize büyük bir iyilikte bulunduğu için ona da armamızı hediye ettik.” Bilekliği kaptana geri verdi ve o da bana uzattı. Bilekliği tekrar bileğime taktığımda bir süre boyunca bir kayanın üzerinde durup güneş ışınlarını çekmiş gibi sıcaktı. “Sana sahibinin kendi rızasıyla verildiğini hissedebiliyorum, bu yüzden isteğini dinleyeceğim. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Boğazımı temizledim. “Annem, Chaya Greenwood, General Slauch ve adamları tarafından götürüldü. Onu geri almak için yardımınıza ihtiyacım var.”

Oda bir anda sessizliğe gömüldü. Sanki birden kar yağmaya başlamış ve seranın huzurlu atmosferinin üzerine buz gibi çökerek tüm huzuru silip süpürmüştü. “General Slauch mu?” diye tekrarladı. “Kendisi kralın sağ kolu ve ordusunun generali. Anneni alıp götürdüyse benim yapabileceğim hiçbir şey yok”

“Lütfen, Leydi Mossi.” Umutsuzluk, bir grifonun pençeleri gibi içimi parçalarken dizlerimin üzerine çöktüm. “Annem yanlış bir şey yapmadı. General onu alıp götürdü çünkü aslında beni arıyordu. Evinden koparılmayı hak etmiyordu.”

Leydi Mossi gözlerini kıstı. “Seni mi arıyordu? Neden?”

Einar beni uyarırcasma bir bakış attı ama onu görmezden geldim. “Büyüm yüzünden,” dedim, sağ elimi kaldırırken.

Odaklandım ve içimdeki yakıcı gücün uyanmasını bekledim. Hayatım boyunca içimde tıkanıp kalmış buz büyüünün serinliğinden çok farklıydı bu. Avcumda ufak bir alev belirirken Einar küfretti ama neyse ki Leydi Mossi’nin sesi onu bastırmıştı.

“Ateş büyü mü?” Ağzı şaşkınlıkla açılırken kehribar rengi gözlerinde avcumdaki ateşin yansımasını görebiliyordum. “Ama... Sen bir su perisisin. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Annem bana bu konuda hiçbir açıklama yapmadı. Küçükken bana sizinkine benzer bir kolye taktı...” Sözlerime devam etmeden önce boynundaki mavi beyaz taşı işaret ettim. “Ve bana bunun bir koruma tılsımı olduğunu söyledi. Ama ne zaman ki kolye benden alındı, işte o zaman hiç beklenmedik bir şekilde ateş büyüüm ortaya çıktı.

Sanıyorum ki hayatım boyunca içimde ateş büyüğü vardı ama o taş onu bastırıyordu. Bu yüzden ne ateş ne de su büyüğü kullanabiliyordum.”

Avcumdaki ateş, duygularıma ayak uydurarak dans etmeye ve parmaklarıma doğru yükselmeye başladı. Elimi hızla yumruk yaparak alevleri söndürdüm. Böylesine güçlü bir toprak perisinin karşısında kontrolümü kaybetmek, yapabileceğim en kötü şey olurdu. Sonuçta onun topraklarında, gücünün tam kalbinde duruyorduk ve bizi bir tehdit olarak görürse beni de Einar’ı da gözünü kırpmadan yok ederdi.

“Bu çok ilginç” diye mırıldandı Leydi Mossi. “Sana kudret taşından yapılmış bir kolye vermiş olmalı.”

“Kudret taşı mı?” Dune da daha önce aynısını söylemişti ama kimseye bunun ne anlama geldiğini sorma fırsatım olmamıştı.

“Evet.” Leydi Mossi’nin parmakları boynundaki taşla dokundu ve dokunuşuyla birlikte taş daha da parladı. “Kudret taşları, büyü depolamak için kullanılır. Biz periler de ihtiyaç duyduğumuzda kullanmak üzere element büyülerimizi bu taşlarda depolarız. Ama bazı taşlar vardır ki çok, çok uzun zaman önce cadılar tarafından yapılmış büyülerle doludur. Hatta arkadaşının bileğinde de onlardan biri var.”

Eli içgüdüsel olarak bileğindeki bilekliğe giden Einar’ı işaret etti. Şimdi dikkatle baktığımda, altın kelepçe üzerindeki yakut taşının içinden hafif bir ışık parladığını gördüm.

“Cadı büyüğü mü?” diye sordum, tekrar Leydi Mossi’ye dönerek. “Cadıların sadece bir mit olduklarını sanıyordum.” Küçükken onlarla ilgili hikâyeler okurdum; ruhların yardımı olmadan hem gölge hem ışık büyüğini kullanabilen, gerçekleri diledikleri gibi çarpıtacak büyüler yapabilen eski bir ırktı.

“Daha çok zamana yenik düşmüş bir efsanelerdi, diyelim. Son bin yıldır kimsenin bir cadı görmediğini düşünüyorum.” Leydi Mossi beni tekrar süzerken gözleri parladı. Neler hissettiğini, aklından neler geçtiğini bilmeyi çok isterdim. “Annenin sana güçlerinden hiç bahsetmediğini mi söylüyorsun? Ateş büyüünün hiç farkında olmadığını?”

Başımı salladım ve cadılarla ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara bıraktım. “Hayır. Onu bulmak isteme sebeplerimden biri de bu. Bana tüm bunların ne anlama geldiğini söylemesi gerek. Kralın neden beni istediğini, bu keha-”

“Adara,” diye homurdandı Einar, cümlemi yarıda keserek. Çene kasları seğiriyor, artık yeşil olan gözleri öfkeyle parlıyordu.

Leydi Mossi, adaçayı yeşili kaşlarından birini kaldırdı. “Bir sorun mu var, Einar?” diye sordu. Sesi, sakın bir gölün üzerine vuran güneş ışığı gibi tatlıydı ama altında çelik gibi sert bir uyarı olduğunu anlamak zor değildi.

Bir ona bir Einar’a bakarken yanaklarım kızardı; bir ejderha ve peri gözlerini birbirlerine dikmiş, önce hangisi pes edecek diye bekliyorlardı sanki. Einar’ın bana neden müdahale ettiğini biliyordum; fazla ileri gittiğimi ve gereğinden fazla detay verdiğimi düşünüyordu.

Belki de öyle yapıyordum. Sonuçta Leydi Mossi’yi gerçekten *tanımıyordum*. Sözü geçen, güçlü biri olması, ona güvenebileceğim anlamına gelmiyordu. General Slaugh bana bunu çok iyi öğretmişti.

Ama diğer yandan, Mavlyn ona bu kadar güvenmese beni yanına da göndermezdi. Bileğimdeki bu bileklik, bana yardım etmenin onun için bir onur meselesi olduğu anlamına geliyordu. Bu yeterli olmalıydı, değil mi?

Einar omuzlarını silkti. “Özür dilerim ama Adara bazen çok konuşabiliyor. Oldukça meşgul birisiniz ve eminim ki burada oturup bizim gevezeliklerimizi dinlemekten daha önemli işleriniz vardır.”

“Ah, sizi temin ederim ki hiç sıkıcı bir konuşma değil,” dedi Leydi Mossi. Ben ise bu sırada dişlerimi sıkıp Einar’ın bacağına tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. Leydi Mossi, düşünceli bir şekilde işaretparmağıyla alt dudağına hafifçe vurdu. “Size yardım etmek, doğrudan krala karşı gelmek olacağından, bu hemen alabileceğim bir karar değil.”

Bu fırsat ellerimden kaçıp gidiyormuş gibi hissederek alt dudağımı ısırmaya başladım. Herhangi bir şeye belki de son bir umuda tutunarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Gelsyne adı sizin için bir şey ifade ediyor mu?”

Tüm sera ölüm sessizliğine büründü. Sanki ilahi bir el uzanmış ve zamanı durdurmuş gibiydi. Leydi Mossi bana bakarken, yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkarak nefesimi tuttum.

Leydi Mossi nihayet sessizliği bozup, “Gelsyne benim torunum,” dedi. Sesi kırık bir cam gibi keskin çıkmıştı. “Ejderhalar ve Periler Savaşı’nda öldü. Onun adı senin gibi genç birine ne ifade edebilir ki?”

Einar’ın gözlerini bana dikmiş olduğunu fark ederek güçlükle yutkundum ama yine de konuşmaya devam ettim. “General Slaughter, anneme bu isimle hitap etti. Annem beni sadece Yüce Perilerin yapabileceği güçte bir toprak büyüyle oradan uzaklaştırmadan önce.” Dune bile beni o kadar uzağa, o hızla gönderemezdi. Ve annem gerçekten bir Yüce Peri ise bu, onun Ithir Hanedanı’nın bir üyesi ve Leydi Mossi’nin akrabası olduğu anlamına gelirdi. “Bunun... Bunun annemin gerçek adı olabileceğini düşünüyorum.”

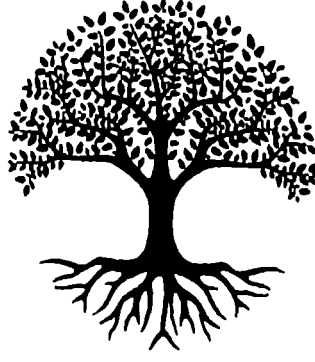
Leydi Mossi'nin gözleri yaşlarla doldu. Birden tahtından kalktı ve hızla yanıma gelip ellerimi, koyu renkli ellerinin arasına aldı. Kehribar rengi gözleriyle beni incelerken ondan yayılan adaçayı ve bal kokuları etrafımı sardı. Muhtemelen toprak perisi soyundan olduğuma dair ufak da olsa bir iz arıyordu.

Ne yaparsam yapayım ne kadar bakarsam bakayım asla bulamadığım o iz...

Sonunda boğazını temizledi ve geri çekildi. "Gelsyne'in toprak büyüsü olmayan bir çocuk doğurmuş olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi. "Ama eğer seni o büyüttüyse, soyun nereden gelirse gelsin sen onun kızısın demektir." Bakışları kararlılıkla sertleşti. "Madem General Slaugh torunumu ele geçirdi, o halde onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Başından beri benliğimi saran korku ve belirsizlik bulutları dağılmış ve nihayet içimde büyük bir umut yeşermişti. "Yani onu kurtarmamıza yardım edecek misiniz?"

"Evet." Leydi Mossi omuzlarımı tutup neredeyse morartacak kadar sıktı ama dokunuşunda beni rahatlatan bir şey vardı. "Sana söz veriyorum."

Bölüm 14

Leydi Mossi

Leydi Mossi, elindeki anahtarı yatak odası kapısının kili-dine takıp çevirirken kapısının sürgüsü yüksek bir *tıkırtıyla* açıldı. Ses tüm odada yankılanınca Leydi Mossi, elinde bal kavanozuyla suçüstü yakalanmış ufak bir çocuk gibi hafifçe yerinden sıçradı.

Onun Domhain'in kraliçesi olduğunu ve şu anda kendi kale-si içindeki kendi odasında bulunduğu düşünülürse, bu tepkisi çok saçmaydı.

Elbette *kraliçe* unvanını kullanmasına izin verilmiyordu. Ejderhalar bundan yüzyıllar önce Hearthfyre'i ilk işgal ettikle-rinde, ailesi tüm unvanlarından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Toprak, hava ve su krallıkları, ateş perilerini katleden canavar-lara karşı güçlerini birleştirmek ve birlikte hareket etmek için tek bir krallık altında toplanmışlardı.

Diğer krallıkları ikna eden kişi, Leydi Mossi'nin büyükbaba-sı, Kral Edrin'di. *Birlikte daha güçlü oluruz*, demişti, *ejderhalara karşı üç ayrı cephede savaşmaktansa bir arada durmalıyız*.

Ve uzun bir süre boyunca öyle de olmuştu.

Ama şimdi işler değişti, diye düşündü Leydi Mossi, geniş ya-

tak odası boyunca yürüyüp oturma alanını, banyoyu ve yaldızlı dört direğindeki çiçeklerden hoş kokular yayılan sarmaşıkların sarktığı, üzeri yastıklarla dolu devasa yatağını geçerken. Ejderhalar gitmişti ve Kral Aolis'in Ediria üzerindeki hâkimiyeti sallantıdaydı çünkü gölge büyüsünün yayılmasını durdurmakla o kadar meşguldü ki, krallığı yönetmenin getirdiği günlük işlerle ilgilenmiyordu bile. Bu sırada su ve hava perileri, anlaşmanın kendilerine düşen kısmını söz verdikleri sıklıkla yerine getirmeyi bırakmışken, toprak krallığı Ediria'nın kalanına yiyecek tedarik etmeye devam ediyordu.

Leydi Mossi, baş ağrısını şiddetlenmeden geçirmek için parmaklarıyla burun kökünü ovalamaya başladı. Ne zaman krallıktaki güç dengesinin adaletsizliğini düşünse başına saplanan o ağrı...

Kalenin her yerinde olduğu gibi yatak odalarında da türlü bitkiler yetişiyordu. Büyülü, süs amaçlı, zehirli ve şifalı olmak üzere çok sayıda ve farklı türde ağaca, çalıya, ota, çiçeğe ve sarmaşığa ev sahipliği yapan sera, toprak diyarının bereketini ve gücünü herkese göstermek için tasarlanmıştı.

Ama yatak odasında büyüttüğü bitkiler onun en sevdikleriydi ve hepsini sadece kendine saklıyordu.

Makyaj masasının başına oturan Leydi Mossi uzanıp aynasının ahşap çerçevesine dolanmış olan sarmaşığın çiçeklerinden birine dokundu. Zarif dokunuşuyla açılan ve neredeyse siyah denebilecek kadar koyu menekşe rengi olan yaprakların içi, dışının aksine aydınlıktı ve ılık ılık parlıyordu. Leydi Mossi, derin bir nefes aldı ve çiçekten yayılan sarhoş edici kokunun, sinirlerini yatıştırmasına izin verdi.

Gelsyne yaşıyor.

Leydi Mossi'nin içi hem öfke hem sevinçle dolup taşmıştı. Diğer peri ırklarının aksine toprak perileri inanılmaz derecede doğurgandı ve şimdiye dek birçok çocuğu olmuştu. Ama çocuklarının ona verdiği tüm torunları arasında Gelsyne onun gözbebeği idi. Çiçeklere duyduğu hayranlık, aralarındaki bağı güçlendirmişti. İki saatlerce serada vakit geçirir, bitkilerle ilgilenir, çiçeklerin ve bitkilerin farklı özellikleri ile hem iyileştirmek hem zarar vermek için nasıl kullanılabilecekleri üzerine tartışırlardı.

Aolis'in selefi Kral Cyrian, Gelsyne'i Prenses Olette'e arkadaşlık etmesi için saraya hizmet etmeye çağırdığında Leydi Mossi âdeta yas tutmuştu. Ama Gelsyne bunu yapmayı istemişti. Leydi Mossi, ona kıyamadığı için hiçbir isteğine karşı gelmezdi.

Leydi Mossi, Gelsyne'in öldürüldüğünü duyduğunda, kederinin büyüklüğünden seradaki tüm bitkiler solup gitmişti.

Serayı eski ihtişamına kavuşturması yıllarını almıştı. Ve şimdi Gelsyne'in tüm bu zaman boyunca hayatta olduğunu ama bir kez olsun kendisine ulaşmadığını öğrenmişti.

İşte bu, yeni yeni iyileşen kalbinin tam ortasına saplanan zehirli bir diken gibiydi.

Leydi Mossi derin bir nefes daha alıp biraz daha sakinleşti ve makyaj masasının çekmecelerinden birini açtı. Sandal ağacından oyulmuş küçük bir kutunun içinde bir kudret taşı vardı ama boynunda taşıdığından farklı olarak, içinde dönüp duran gölge büyüsü yüzünden bu taşın formu bozulmuştu.

Taşı ona verirken gölge büyüsünün, cadı büyüsüyle taş hapsedildiğini ve bu yüzden ona zarar veremeyeceğini söylemişti ama Leydi Mossi ona hiç inanmamıştı. Bu yüzden her zaman yaptığı gibi taş dokunacağı zaman kullanmak üzere ayırdığı

ipek eldivenini taktı ve taşı eline aldı. Onu sıkıca tutarken kollarındaki tüyler diken diken oldu. Taş buz gibiydi ve içindeki karanlık gücün, Leydi Mossi'nin tüm yaşam enerjisini ve sıcaklığını emmek için can attığını hissedebiliyordu.

“General Slaugh,” dedi, önündeki aynaya doğru. “Seninle konuşmam gerek.”

Leydi Mossi bekledi, bekledi... Tam taşı tekrar kutuya koyacakken aynanın yüzeyi buğulanmaya başladı. Gümüşü bir bulutun içinde bir gölge dönüyor, yavaş yavaş Leydi Mossi'nin çok iyi bildiği uzun ve şekilsiz forma bürünüyordu.

“Teyzeciğim,” dedi kaba sesiyle. Slaugh'un sesi, Leydi Mossi'ye birbirine sürtünen ama inatla kıvılcım çıkarmayan taşları hatırlatıyordu. Ejderha ateşi boğazını yakmadan önce Slaugh'un sesinin ne kadar derin ve pürüzsüz olduğunu hatırlıyordu. Kızıl, dalgalı saçlarını yanmış kafa derisini örtmek için yana doğru taramıştı ve göğsündeki ve kollarındaki yanıkları gözler önüne seren yakası açık, kolları sıvanmış bol bir tunik ile bir tayt giyyordu. Leydi Mossi onu günlük kıyafetleri içinde görmeye alışkın olmadığı için gözlerini kırptırdı. O da özel odasında, yatmaya hazırlanıyor olmalıydı.

General Aolis'in -*şimdiki Kral Aolis'in*- sağ kolu, Ediria'nın tüm askeri gücünün başına geçtiğinden beri onu artık resmi işler dışında pek gördüğü söylenemezdi.

“Yeğenim,” diye karşılık verdi, gerçek düşüncelerini her zamanki gülümsemesinin arkasına saklayarak. “Duyduğuma göre yakın zamanda Domhain'e gelmiş ve halkımdan daha fazla perinin katledilmesi için asker toplamışsın. Bana merhaba demek için neden uğramadın?”

Slaugh homurdandı. “Meşguldüm ve zaten Talamh yakınla-

rında değildim.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirince kafa derisindeki yanık izleri meydana çıktı. “Ayrıca her ne kadar seni görmeyi çok istesem de halletmem gereken çok daha önemli işlerim vardı.”

Leydi Mossi bir kaşını kaldırdı. “Bu işlerin ateş büyüsü yapabilen mavi saçlı bir kadınla ilgisi yok, değil mi?”

Slaugh ellerini aynanın üzerinde durduğu yüzeye dayayarak hızla ayağa fırladı. “Onun hakkında ne biliyorsun?” diye sordu. Yüzünde sabırsız bir ifade vardı. “Senin yanında mı?”

“Önce bana şunun cevabını vermelisin.” Leydi Mossi elini kaldırarak araya girdi. “Gelsyne’in elinde olduğu doğru mu?”

Slaugh iç çekti. “Evet. Kızı benden uzaklaştırmak için büyüsünü kullanınca ben de onun yerine Gelsyne’i alıp götürdüm. Şu anda zindanlarımızda çürüyor ve Kral Aolis tarafından sorgulanıyor. Şimdiye kadar edindiğimiz bilgilere göre, Adara’yı bebekliğinden beri o köyde büyütüyormuş ve güçlerini gizlemek için kudret taşlarından birini kullanıyormuş. Ama bunun dışında başka bir şey bilmiyoruz, hatta babasının kim olduğunu bile.”

“Eh, bu kadarını ben de anladım,” dedi Leydi Mossi. Slaugh, yumruklarını sıktığını görmesin diye ellerini elbisesinin eteğine gömdü. “Sanıyorum ki Gelsyne’in kuzenin olmasının senin için bir önemi yok. Değil mi?”

Slaugh’un ifadesi sertleşti. “O bir hain,” dedi taş gibi sert bir ses tonuyla. “Ayrıca krala olan sadakatim, Ithir Hanedanı’na olan bağımın çok daha güçlü. Bunu biliyorsun.”

Bu çirkin sözler karşısında Leydi Mossi’nin yüreği burkuldu. “Bunu en iyi ben biliyorum,” diye karşılık verdi.

“Beni çağırmanın bir nedeni var mı?” diye sordu Slaugh, merakla. “Sana verdiğim taş sadece acil durumlar içindi.”

“Evet.” Leydi Mossi oturuşunu dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. “Kral da kabul ederse bir takas yapabilirim. Kıza karşılık Gelsyne... ve Avani.”

“Avani mi?” Slaugh duyduğuna inanamayarak tek kaşını kaldırdı. “Kral onu sana geri vermeyi asla kabul etmeyecektir. Kuralları biliyorsun: Krallıktaki her bir diyar için bir rehine.”

“Kuralları elbette biliyorum.” Leydi Mossi’nin dudakları, Aolis’in hem gücünün hem zayıflığının aynı anda hatırlatılmasıyla istemsiz bir şekilde hafifçe kıvrıldı. Gücü, her hanedanın hükümdarını sevdiği bir kişiyi onun ellerine teslim etmeye zorlayarak sindirebilmesi ve zayıflığı ise gerçek bir kralın asla böyle taktiklere ihtiyaç duymayacak olmasıydı. “İçimden bir ses, Aolis’in Adara için her bedeli ödemeye hazır olduğunu söylüyor ve benim teklif ettiğim bedel bu. Adara’ya karşılık iki torunumu istiyorum ve onları buraya getireceksin. İyi niyetine güvenip de Adara’yı önden almana izin vermeyeceğim.”

“Dikkat edin Leydi Mossi,” diye uyardı Slaugh. “Kralımız bu kadar sert taleplerden pek hoşlanmayabilir.”

Leydi Mossi yumruklarını daha da sıktı ve çenesi öfkeyle kasıldı. “Aolis kral olabilir,” dedi alçak sesle ve sözlerine devam etti: “Ama krallığın çoğunun gıda tedarikinin kontrolü *benim* elimde. Eğer şartlarıma karşı gelmek istiyorsa, Ediria’nın kalasının açlıktan ölmesini göze alacak demektir.”

Gergin bir sessizlik oldu. Slaugh konuşmadan önce uzun uzun düşündü. “Gelmem birkaç gün sürecektir,” dedi nihayet. “O zamana dek Adara’yı gözünün önünden ayırmasan iyi edersin. Ben gelmeden kaçarsa sonuçları senin için çok kötü olur.”

Leydi Mossi, kendi kanından birinin onu tehdit etmesinden duyduğu rahatsızlığı dile getiremeden Slaugh ortadan kaybol-

du. Leydi Mossi taşı kutuya geri koydu, eldivenini çıkarıp yırttı ve yanan şömine ateşine attı. Öfkeyle, yanan eldiveni izlerken bir yandan içinde umut tomurcuklarının filizlendiğini hissetti.

Leydi Mossi yakında torunlarına kavuşacaktı ve onlara kavuştuğunda kimse, Aolis bile, ona ait olanı geri almasına engel olamayacaktı.

Bölüm 15

Einar

“Bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Adara bana bakıp gözlerini devirdi. “Buraya geldiğimizden beri aynı şeyi söylüyorsun,” dedi, parmaklarının ucundaki ateş halkasını döndürerek. Adara’nın yatak odasının balkonunda bağdaş kurmuş oturuyorduk. Hiçbir şeyi ateşe vermeden, rahat rahat ateş büyüü üzerinde çalışabilsin diye balkondaki tüm mobilyaları ve yanıcı maddeleri uzaklaştırmıştık.

“Dün ne kadar haklıysam şimdi de o kadar haklıyım.” Ben de iki işaretparmağımla tuttuğum ateş halkasını döndürüyordum. Parmaklarımı yavaşça iki yana çektiğimde ateş halkası bir kol-ye gibi kafamdan geçecek kadar uzayıp genişledi. “Üç gündür bu kalede mahsuruz ve ne zaman odalarımızdan çıksak muhafızlar bizi şahin gibi izliyor. Ayrıca Leydi Mossi, anneni bulma konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiğine dair bir şey söylemedi.”

Adara iç çekti. “Böyle şeyler zaman alır,” dedi, parmaklarıyla benim yaptığımı yapmaya çalışırken. Yarattığı ateş halkasını parmaklarıyla çekip uzatmaya çalıştı ama halka uzamak yerine genişledi ve alevler filizlenip bileklerine doğru kıvrılmaya

başladı. “Ve Leydi Mossi’nin kalede rahat rahat gezmemize izin verecek hali yok. Sonuçta aranan biriyim.”

Alevler dans ederek sol kolunu sarmaya başladığında bu kez göz devirme sırası *bendeydi*. “Yeterince odaklanmıyorsun,” diye azarlayarak, alevler daha da yükselmeden kolunu yakaladım. Ona dokunduğum an elimde ufak bir elektrik çarpması hissettim ama Adara’nın vücudundaki alevleri söndürmeye odaklanarak bunu görmezden gelmeye çalıştım. Alevler bana itaat edip elimde toplandıktan sonra avcumu hızla kapatarak ateşi söndürdüm.

“Peki bu kimin suçu?” Adara kollarını göğsünde kavuşturunca dekolteli elbisesinin içindeki memeleri sıkıştı. Gerçekten karşı koyması güç bir manzaraydı. Leydi Mossi ikimiz için yeni kıyafetler göndermişti. Bana kahverengi, yumuşacık bir deri pantolon, krem rengi pamuklu bir gömlek ve orman yeşili bir yelek; Adara’ya ise altın rengi bir büstiyer ve kolsuz mavi bir elbise vermişti. Çıplak omuzlarında altın apoletler ve kollarında da altın bileklikler vardı. Leydi Mossi, bu kostümün ölen superisi kuzenlerinden birine ait olduğunu söylemişti ve Adara’ya yakıştığını itiraf etmeliydim.

Hatta belki de çok, diye itirafta bulundum içten içe, bir yandan da bakışlarımı göğsünden yüzüne çevirirken. Vücudunun dikkatimi bu kadar çabuk dağıtabilmesi sinir bozucuydu. Eş bağı, ilahi hakla bana verilmiş olan şeyi almam için durmadan beni zorlayan, acımasız bir güçtü.

“Büyünü her koşulda kontrol edebiliyor olmalısın,” dedim, kendimi tekrar konuya dönmeye zorlayarak. “Düşmanların sen tamamen odaklanana kadar sabırla bekleyeceğini mi zannediyorsun? Sana saldırmayacaklarını; seni kızdırtmak, dikka-

hini dağıtmak ve gardım indirmek için ellerinden geleni yapmayacaklarını mı sanıyorsun?”

“Elbette hayır,” diye tersledi, gözlerinden ateş saçarak. “Ama henüz o seviyede değilim, Einar. Ateş büyüm olduğunu keşfedeli daha dört gün oldu. Onu senin kadar kolay yönetmemi bekleyemezsin.”

“Haklı olabilirsin,” diye kabul ettim. “Yine de bu, seni zorlamayacağım anlamına gelmiyor. Sana ateş büyünü nasıl kullanacağını öğretmemi istediğinde bunu biliyordun.” Bana karşı çıkmak için ağzını açınca bunu ona hatırlatmam gerekti. “Hoşuna gitmiyorsa seni eğitecek başka birini bulabilirsin.”

Bana ters ters baktı. “Beni eğitebilecek başka kimse olmadığını biliyorsun. Senin ırkın yüzünden tüm ateş perileri öldüğü için.”

İçimde kabaran öfke, ona yardım etme isteğimin önüne geçince hızla ayağa fırladım. “Burada işimiz bitti,” diye hırlayarak ondan uzaklaştım.

Gözlerime kırmızı bir perde indi ve sağa sola saldırmamak için kendimi zor tuttum. Sürekli aynı lafı duymaktan, neredeyse üç bin yıl önce atalarım tarafından işlenmiş bir suç için cezalandırılmaktan çok yorulmuştum. Perilerin neredeyse soyumuzu tüketmek için bahane olarak kullandığı bir suç.

Daha üç adım atmıştım ki narin bir el, bileğimi kavradı. Kolum, az önce ona dokunduğumda hissettiğime benzer bir çarpılmayla sızladı ve dokunuşuyla taşa dönmüş gibi olduğum yerde kalakaldım.

“Bekle.” Adara’nın sesi artık çok daha yumuşaktı ve pişman gibi çıkıyordu. “Özür dilerim, Einar. Öyle söylememeliydim.”

Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes verdim ama vücudu-

mun verdiği bu tepkiye de içten içe lanet ettim. Kolumu çekip yürümeye devam etmeli, onu arkamda bırakıp odama dönmeliydim. Hiç umurumda olmayan bu yeri ateşe vermesine izin vermeliydim.

Bunun yerine yavaşça arkamı döndüm ve gözlerimdeki saf duyguyu görebilmesi için tam karşısına geçip yüzüne baktım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde Adara nefesini tuttu. Parmakları hâlâ bileğimi kavıyordu ve nabzım hızla atıyordu. Bir yanım elini tutup onu kendime çekmek, tıpkı ormanda yanlışlıkla üzerime düştüğünde olduğu gibi bedenini bedenimde hissetmek istiyordu. O anı düşününce kasıklarına doğru inen bir sıcaklık hissettim ve diğer elimi istemsizce kaldırıp başparmağımla yanağını okşadıktan sonra alt dudağının üzerinde gezdirdim.

Gözleri kocaman açıldı ve sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Reddedilmenin acısı kalbime bir mızrak gibi saplandı. Tekrar arkamı döndüm ve hızla odadan çıkarak kendi odama yöneldim.

Adara bu kez beni durdurmadı.

İçimde kabaran duygularla başa çıkmaya çalışarak hızlı hızlı nefes alıyor, yatağımın yanındaki küçük oturma alanında, parmaklarım saçlarımın arasına gömülmüş şekilde volta atıyordum. *Bu iyi bir şey, dedim kendi kendime. Zaten seni reddetmesini istiyordun. Seni kendinden uzaklaştırsın ve böylece eş bağı kök salmasın istiyordun. Onunla tanıştığın andan beri senden nefret etmesi için uğraşmıyor muydun?*

O halde neden istediğimi elde etmeme rağmen kendimi berbat hissediyordum?

Derin bir nefes aldıktan sonra odadaki pencerelere doğru yürüyüp onları ardına kadar açtım. Güneş batmış, yavaş yavaş akşam çökerken geriye sadece ufukta ince bir çizgi halinde, soluk sarı bir aydınlık kalmıştı.

Görülme ihtimalim olduğunu biliyordum ama içgüdülerim beni sonsuz gökyüzüne kanat açmaya zorluyordu. Dört bir yanı peri büyüğü kokan duvarlarla çevrili bu yerde bir saniye daha durmak istemiyordum.

Bu yüzden üzerine fazla düşünmeden bir iki adım geri attım ve pencereye koşarak kendimi boşluğa bıraktım.

Onuncu kattan aşağı düşerken, yere tehlikeli derecede hızlı bir şekilde yaklaşıyordum. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu ve ben, bunun bir uyarı olduğunu farkındaydım ama yine de kısa bir süre için hiç müdahale etmeden düşmeye devam ettim. Sonra sırtımdan kanatlarım fırladı ve birer yelken gibi rüzgârı karşıladı. Ellerimin, ayaklarımda, kollarımda ve bacaklarımda üzerinde pullar belirdi ve parmak uçlarımda birer pençeye dönüştü. Sivri dişlerimi göstererek keyifle sııttım.

Yarı ejderha formuma geçmeyi çok uzun zaman olmuştu. Yalnızca en güçlü ejderhalar bu ara formda kalmayı başarabiliyordu ve onca yıldan sonra bile hâlâ bunu yapabiliyor olmak çok iyi hissettiriyordu.

Kaleden uzaklaşmamı sağlayacak bir hava akımı yakalayana dek kanatlarımda birkaç kez çııptım. Uçmanın verdiği özgürlük hissinin tadını çıkararak gözlerimi kapattım ve öylece süzuldüm. Hiçbir planım, gitmem gereken bir yer ya da sırtımda güvenli bir şekilde taşımak zorunda olduğum biri yoktu.

İstersem uçmaya devam edip buradan gidebilirdim.

Ama nereye? Bir bulutun içinden geçerken bunu düşünme-

den edemedim. Cildime yapışan buz kristalleri, arkamda bıraktığım ay tenli, büyüleyici gözleri olan mavi saçlı peri kızını hatırlattı. Eş bağı kalbimi çekiştirip beni ona geri götürmeye çalışırken göğsümde keskin bir acı hissettim.

Uzun yıllar boyunca, ruh eşimi bulmama yardım etmeleri için atalarım her gece dua etmiştim. Eş bağını tamamlamak, bir ejderhanın hayatındaki en büyük mutluluklardan biriydi ve birlikte büyüyüp omuz omuza savaştığım arkadaşlarımın, hayat arkadaşlarını bulmalarını ve ruh eşleriyle yaşamının tadını sürmelerini imrenerek izlemiştim.

Ama daha çok savaşta yer aldıkça ve daha fazla arkadaşımın hayatını kaybetmesini izledikçe bir eşim olmadığı için şükretmeye başlamıştım. En azından beni savaşta kaybetmenin dayanılmaz acısını çekmeyecek ya da bana da benzer bir acı yaşatamayacaktı. Ölümün eşiğinde geçen bir hayatta aşka yer yoktu; sadece çaresizce hayatta kalma çabasına yer vardı.

Bir zamanlar bu hayatta en çok istediğim şeyin böyle trajik şartlar altında bana bahşedilmiş olması, bana katlanamayacağım kadar acı veriyordu.

Uçarken Daryan'ın yüzü gözlerimin önünde canlandı. Peri nişanlısının elini tutarken kor rengi gözleri neşeyle parlıyordu. İkisi birbirine o kadar hayrandı ve birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki iki ırkı bir araya getirmiş ve aradaki savaşı neredeyse sona erdirmişlerdi.

Ancak artık ikisi de hayatta değildi, külleri zamanın ve kederin içinde kaybolmuştu ve arkalarında yükselen gölgeler, bu topraklarla birlikte uğruna savaştıkları ne varsa yutmuştu.

Bu, aşkın ve eş bağının tehlikesini gözler önüne süren bir hikâye değilse neydi?

Yine de, diye düşündüm, özellikle yoğun bir bulutun etrafından dolanıp kaleye dönerken, Adara ile bir anlaşma yapmıştım. Onun eşim olduğunu ilan etmeyi reddederken, içimde yükselen, Adara'nın geçmişindeki çatlaklar aracılığıyla gerçeği açığa çıkarma ve Daryan'ın ölümünden sorumlu perilerle yüzleşme isteğini inkâr edemezdim.

Daryan'ın ölümünü planlayan kişinin Aolis olduğundan emindim. Olette'e delicesine âşıktı ve Olette kalbini Ejderhalar Prensi'ne kaptırana dek ikisi nişanlıydı. En yakın arkadaşımı düğün gününde öldürmek isteyecek biri varsa o da bu generalden bozma kraldan başkası olamazdı.

Tek yapmam gereken, dikkatli olmak ve yıllar önce yaptığım fedakârlık boşa gitmesin diye öldürülmemeye özen göstermekti.

Kale tekrar görüş alanıma girdi ama henüz odama dönmeye hazır hissetmediğim için güney kulesinin çatısına doğru süzıldüm. Kanatlarımı katlayıp çömeldim ve etrafımı dikkatlice incelemeye başladım. Kale duvarlarını saran ve çatıya kadar uzanan kırmızı siyah sarmaşıklara göz gezdirdim. Ayaklarımı ve ellerimi kaplayan pullar, yanlışlıkla sarmaşığa dokunsam ya da bassam bile beni zehirlenmekten korurdu ama yine de çıplak tenime dokunma ihtimalleri vardı. Bu yüzden sarmaşığa bu kadar yakın olmak hiç hoşuma gitmemişti.

Kulenin tepesinde tatlı bir rüzgâr esiyordu. Başımı geriye atıp derin bir nefes aldım. Rüzgâr, endişelerimi ve olumsuz düşüncelerimi alıp götürürken vücudumun rahatladığını hissettim. Kalbimdeki acı hafifledi ve zihnim nihayet berraklaştı.

Adara'nın beni itmesinin iyi bir şey olduğuna karar verdim. Hatta beni ittiği için ona minnettardım. Hangimizin duygula-

rı üzerinde daha kontrol sahibi olduğunu göstermişti bana. Eş bağına teslim olsaydım neler olabileceğini düşününce ürperdim. Eş bağına teslim olmayı istemeyişim bir yana, Adara'nın bu bağdan haberi bile yoktu. Bağ hakkında bir bilgisi olmadan benimle birlikte olup eşleşseydi öfkeden deliye dönerdi.

Adara'yı zihnimden uzaklaştırarak bakışlarımı kale arazisinde gezdirmeye başladım. Muhafızların nerelerde konuşlandığını ve muhtemel kaçış yollarını aklıma kazıdım. Odağım muhafızlarda olunca rüzgârın taşıdığı seslerini de belli belirsiz duyar oldum. Aralarında acil bir meseleyi konuşuyor gibilerdi.

Merakla kanatlarımı açtım ve kendimi rüzgâra bırakarak çatıdan atladım. Birkaç kat aşağıda, cephaneliğe benzer bir yerin hemen üzerindeki bir balkona indim. İçeriden gelen sesleri iyice duymak için kulak kabarttım.

"...yarın geliyor," diye yakındı adamlardan biri. "Görünüşe göre krala geri götürmesi gereken bir tutsak varmış."

"Tutsak mı?" dedi diğer adam şaşkınlıkla. "Zindanda sadece Jiffry var ve kralın onu neden istediğini anlayamıyorum. Sonuçta adam sadece halka açık bir yerde çıplak gezdiği için zindana atıldı."

"Hayır, Jiffry değil." Einar, perinin ses tonundan, gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordu. "O aptal herif her ay saçma sapan bir ihlalden dolayı zindanı boylayıp duruyor. Kaptanın gözünün dönüp de onu hâlâ idam ettirmemesine şaşırıyorum. Her neyse, kuzey kulesinde kalan mavi saçlı kızdan bahsediyorum. Görünüşe göre kral onu o kadar çok istiyor ki kızı, Leydi Avani ile takas etmeyi kabul etmiş."

"Gerçekten mi?" İkinci perinin sesi şaşkınlıkla yükselmişti. "Bu kadar önemli biri olduğunu fark etmemiştim."

İki peri konuşmaya devam etti ama ben stresle uğuldayan kulaklarım yüzünden artık onları duyamıyordum. Mavi saçlı kız. Tutsak. Takas.

Leydi Mossi'nin Adara'yı burada tutmasının sebebi güvenliğini sağlamak değildi. Onu kralla pazarlık edebilmek için bir koz olarak kullanıyordu ve şartlarını kabul ederlerse Adara'yı *yarın* düşman ellerine teslim edecekti.

Bölüm 16

Adara

Einar, arkasında öfke ve kırgınlık dolu bir hava bırakarak yıldırım gibi odadan çıkınca kapı büyük bir gürültüyle çarparak kapandı. Şaşkınlıkla beyaz kapıya bakarken elimi kaldırıp dudığıma götürdüm ve az önce dokunduğı yere dokundum. Alt dudığım dokunuşunun etkisiyle hâlâ karıncalanırken az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Tepkime engel olamamıştım. Einar'ın bana öyle dokunmasına hiç hazır olmadığım gibi, içimde beni altüst edecek böylesi yoğun duyguların kabarmasını da beklemiyordum. İçimde şeytani ve şehvetli bir canavar uyanmıştı ve az kalsın dilimi çıkarıp tenini yalayacaktım. Onu tatmak, hissetmek ve güçlü bedenini benimkine bastırmak için onu kendime çekmek istemişim.

Bu beklenmedik cinsel açlık karşısında ne yapacağımı bilemeyip içgüdüsel olarak geri çekilmişim. Ve Einar'ın odadan nasıl çıktığına bakılırsa duygularını incitmiş olmalıydım.

Bu çok saçma, dedi kafamın içinde yankılanan ses. Sonuçta onun ilgisine karşılık vermek zorunda değilsin ve Einar'ın da sırf reddedildiğı için sinir krizine girmesine hiç gerek yoktu.

Doğru. Üzerimdeki şaşkınlığı atmak için başımı sağa sola

salladım ve odanın içinde dolaşmaya başladım. Bana o şekilde dokunurken Einar'ın aklından ne geçiyordu hiç bilmiyordum. Genelde benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Şimdi böyle bir yakınlık göstermesindeki amaç neydi?

Bir kere kalbimi beni sevmeyen birine açmıştım ve bir daha bu şekilde kullanılmak istemiyordum. Einar'ın ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ama oyununa dahil olmaya hiç niyetim yoktu. Tek amacım annemi bulmaktı ve Einar'ın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

Yine de, diye düşündüm pencere kenarında durup da batan güneşin ufku öpmesini izlerken, *Einar'ın haklı olduğu bir nokta vardı*. Leydi Mossi'yi kaleye geldiğimiz ilk gün verdiği karşıla-
ma ziyafetinden beri hiç görmemiştim ve bu üç gün önceydi. Birlikte annemi kurtarmak için bir plan yapacağımızı düşün-
müştüm ama o bana, bu işi ona bırakmamı ve bunun yerine büyüümü geliştirmeye odaklanmamı söylemişti.

Son birkaç gündür yaptığım şey buydu. Einar ve muhafızlar-
dan başka kimsenin olmadığı kuzey kulesinde mahsur kalmış-
tım. Nereye gitsek muhafızlar peşimizden geliyordu ve Leydi Mossi ile konuşma taleplerim reddedilip duruyordu.

Annemden haber alamadığım her gün endişem biraz daha artıyordu. Şimdiye dek Leydi Mossi'ye güvenmek için elimden geleni yapmıştım ama artık buna bir son vermeliydim.

Onunla yüzleşmem ve gerçekte neler olup bittiğini öğren-
mem gerekiyordu.

Bir an için durup seçeneklerimi düşündükten sonra odamın kapısına doğru yürüyüp kapıyı açtım. Kısa sahanlığın sonun-
da dolambaçlı bir merdiven vardı. Einar'ın odasının önünden geçip merdivenden aşağı inmeye başladım.

İçimden bir ses kapısını çalıp en azından Leydi Mossi ile görüşmeye gittiğimi haber vermem gerektiğini söylüyordu.

Ama içimdeki bir diğer ses de odasında oturup somurtmak istiyorsa onu kendi haline bırakmam konusunda ısrar ediyordu.

Ve bu akşam ikinci sesi dinlemeye karar vermiştim.

Kuleden çıkıp avluya doğru ilerlerken, kuzey kulesinin hemen dışında nöbet tutan iki muhafız peşimden yürümeye başladı. Leydi Mossi, onların güvenliğini sağlamak için orada olduklarını söylemişti ama Leydi Mossi'nin bu kadar iyi niyetli olduğunu düşünmüyordum. Sonuçta evinde kalan iki yabancıydık ve gözü sürekli üzerimizde olsun istiyordu.

Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım ama yine de bu durum beni rahatsız ediyordu.

Seraya giden patikayı takip ederek doğruca çift kapılı girişe yöneldim. Ayışığının aydınlattığı cam paneller, ışığın etkisiyle buz tutmuş gibi görünüyordu. Girişte nöbet tutan iki muhafız, yaklaştığımı görünce birbirlerine yaklaşarak girişi kapattı.

“Leydi Mossi bu akşam ziyaretçi kabul etmiyor.”

“Tüh.” Birden durarak elimi ağzıma götürdüm. “İşte bu kötü oldu. Ona veda etmeden ayrılmak istemezdim.”

“Ayrılmak mı?” Muhafızlardan biri kaşlarını çatı ve o sırada peşimden gelen diğer iki muhafızın da birbirlerine yaklaşarak dönüş yolunu kapattıklarını hissettim. “Üzgünüm ama Leydi Mossi, bir sonraki emre kadar burada kalmanız yönünde özel talimatlar verdi.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Burada tutsak mıyım yani?” diye sordum muhafızlara. İşaretparmağımın ucunda bir kıvılcım belirip küçük bir aleve dönüştü ve havada ağır ağır daireler çizerek T-U-T-S-A-K yazdım.

Gerilen muhafızlar birbirlerine baktılar. “Hayır, elbette değilsiniz,” dedi diğeri. Boğazını temizledi ve kenara çekilip kapılardan birini açtı. “Lütfen içeri buyurun.”

Dört muhafızı da arkamda bırakıp içeri girerken çaktırmadan gülümsedim. Leydi Mossi’nin öfkesiyle yüzleşmekten korktukları kadar, ateş büyüğü olan bir periye karşı savaşmaya da hazır olmadıkları belliydi.

Seraya adımımı atar atmaz havadaki değişimi fark ettim. Burası daha sıcak, daha nemliydi ve tahta doğru yürürken yüzüme su damlacıkları yapışıyordu. Buraya ilk geldiğim günden farklı olarak havada ağır ve bunaltıcı bir çiçek kokusu vardı.

Sanki çalılar arasında tüm açlığıyla üzerime atılmayı bekleyen uğursuz bir karanlık var gibiydi.

Omurgamda bir ürperti hissettim ama yine de omuzlarımı dikleştirdim ve açıklığa ulaşana kadar durmadan yürüdüm. Leydi Mossi’yi tahtında ya da koltuklardan birinde otururken bulmayı bekliyordum ama o, bunun yerine havuzun kenarındaki çimenlerin üzerine yan yatmış, parmaklarıyla suyu okşuyordu. Havuzdaki *koi* balıklarından biri de yem bulma umuduyla hızla ona doğru yüzüyordu. Çimenlerin üzerine yayılmış gül rengi elbisesinin eteği, dev bir çiçek yaprağı gibi görünüyordu.

“Adara,” dedi bana bakmadan. Balığı kızdırmaya devam ederken bir yandan da gelişigüzel bir şekilde ördüğü adaçayı yeşili saçıyla oynuyordu. “Bahçeme davetsiz bir şekilde girmen hiç hoş değil.”

Sesi sakindi ama sözlerinin altında yatan tehdit çok açıktı. “Sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yoktu Leydi Mossi,” dedim, özür diliyormuş gibi görünmeye çalışarak. “Ama buraya gelme-

min üzerinden günler geçti ve ben hâlâ annemden haber alamadım. Hiçbir şey yapmadan beklemek beni endişelendiriyor.”

“Endişelendiriyor mu?” Leydi Mossi bu kez bakışlarını havuzdan kaldırdı. Hâlâ tam olarak bana bakmasa da gözlerindeki meydan okuyan bakışı görebiliyordum. “Bana güvenmiyor musun evladım?”

“Tabii ki güveniyorum,” dedim aceleyle, o ayağa kalkarken. Benden birkaç santim kısa olmasına rağmen seranın ortasında oldukça heybetli görünüyordu. Bedeninden yayılan gücü iliklerimde hissederken yutkundum. Yüz ifadesi sakin olmasına rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Güçlü ve nadir bir büyü yeteneğine sahip olabilirdim ama ne olursa olsun şu anda Leydi Mossi’nin bölgesindeydik ve bu odadaki her şey, onun emriyle bir silaha dönüşebilirdi. Çok ama çok dikkatli olmalıydım.

“Sizin de annemi en az benim kadar kurtarmak istediğinize inanıyorum,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. “Ve bu diyarın hükümdarı olarak sorgulanmaya veya kral dışında birine hesap vermeye alışkın olmadığınızı da biliyorum. Ama bu şekilde büyük bir belirsizlikle yaşamamanın ne kadar zor olduğunu anlamalısınız. Anneme ne olduğunu, onun nerede tutulduğunu, Slaugh’un ona işkence edip etmediğini bilmemek beni mahvediyor. Annemin nerede olduğunu, planınızın ne olduğunu ve size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmem gerek.”

Leydi Mossi iç çekti ve nihayet bakışlarını bana çevirdi. Kehribar rengi gözleri pişmanlıkla doldu ve beni baştan aşağı süzerken dudaklarını sıkıca kapattı. “Eğer şartlar daha iyi olsaydı ve sen, olduğun kişi olmasaydın sana en başında gerçeği söyleyebilirdim. Ama geri alınamayacak birtakım adımlar atıldı ve

artık yapabileceğin en iyi, hatta *tek* iyi şey, burada kalmak ve olayları akışına bırakmak olur.”

“Bu da ne demek şimdi?” İçimde yükselen endişe dalgasıyla birlikte bir adım geri çekildim. Parmak uçlarımda beliren alevleri söndürmek için elimi hızla yumruk haline getirdim ama nafile...

Leydi Mossi, şimdi tamamen alev almış olan yumruğuma bakıyordu. “Hepimiz ateşin ve buzun kızımdan bahseden o kehaneti biliyoruz.” Tekrar gözlerime baktığında yüz ifadesi yumuşadı. Öyle ki özür diler gibi bir hali vardı. “Kadere karşı çıkmanın bir anlamı yok. Ne yaparsan yap Kral Aolis’in eline düşeceksin. Ama Gelsyne’in acı çekmesi için hiçbir sebep yok. Sana karşılık onun, diğer torunumla birlikte bana teslim edilmesi için bir takas ayarladım.”

İhanet, öfke ve kederden oluşan alevli bir ok gibi kalbimi delip geçti. “Ne yaptın, *ne* yaptın?”

Leydi Mossi bir kolunu havaya kaldırdı ve botlarımda altındaki çimenler birden ikiye ayrıldı. Toprak yumuşayarak çamurra dönüşürken ve bacaklarım yavaş yavaş batarken korkuyla nefesimi tuttum. Ayaklarımı çıkarmak için çırpındım ama ben daha kendimi kurtarmaya fırsat bulamadan toprak sertleşti ve beni olduğum yere mıhladı.

“Bırak beni!” Bacaklarımı saran toprağa karşı mücadele ederken bacaklarım uyuşmaya başlamıştı bile.

“Bırakamam.” Leydi Mossi’nin ifadesi sertleşti. “Slaugh’un Gelsyne ve Avani ile birlikte gelmesine bir günden az bir süre kaldı. Onları sağ salım geri almaya *bu kadar* yaklaşmışken senin buna engel olmana izin vermeyeceğim.”

Öfkeden dişlerimi sıktım ve diğer elimden de alevler

yükselmeye başladı. “Beni derhal bırak,” diye tısladım, alevler koluma doğru çıkarken. Yakıcı güçlerini düşmana karşı kullanmak için sabırsızlanarak tenimde dolaşıyorlardı. “Yoksa tüm serayı yakıp küle çeviririm.”

Leydi Mossi bir kahkaha patlattı ve parmaklarını şıklattı. Ayaklarımı saran toprak tekrar yumuşadı ve bu kez tüm vücudumu sarmak üzere yükselmeye başladı. Bacaklarımı esneterek var gücümle ileri atıldım ve doğruca havuza daldım. Yani Leydi Mossi’nin gücünün kolayca etki edemeyeceği tek yere.

“Ah, demek kendini zeki sanıyorsun,” diye alay etti, başımı su yüzüne çıkarttığımda. Havuzun kenarında duruyor, tüm vücudu yeşil bir ışıltıyla parlıyordu. Seranın dört bir yanındaki sarmaşıklar onun emriyle hareket etmeye ve kıvrılarak yere inmeye başladı. Hareketleriyle birlikte yayılan kokular başımı döndürüyordu. Bu sarmaşıkların bir kısmının uyuşturucu etkiye sahip olduğunu, bazılarının da zehirli olduğunu biliyordum. Seranın uzak köşelerinden uzun bir yol katederek geldikleri ve diğer çiçeklerin iyileştirici etkileri sebebiyle sarmaşıkların zararlı etkileri hafiflemiş olmalıydı çünkü aksi takdirde, şimdiye dek bilincimi kaybetmiş olurum.

“Oradayken ateş büyünü kullanamazsın ve elbet dışarı çıkmak zorunda kalacaksın,” dedi Leydi Mossi. Parmak uçlarını havada döndürmeye başlamasıyla birlikte havuzun kenarlarında yüzen balıklar da dönüp hızla bana doğru yüzmeye başladı. Rengârenk bedenleri canımı yakacak kadar sert bir şekilde bana çarpıp duruyordu. Leydi Mossi balıkları yönetmeye devam edip beni kendisine doğru çektikçe panikledim. “Ayağın yere basar basmaz elimdesin.”

“Öyle mi sanıyorsun?” İçimde yükselen kararlılık öyle güç-

lüydü ki paniğimin ve hatta öfkemin ötesine geçti. Başkalarının beni zayıf, çaresiz, manipüle ve kontrol etmesi kolay biri olarak görmesinden bıkmıştım. Evet, güçlerimi daha yeni keşfetmiştim ama bu güçler bana aitti ve sırf benden daha iyi bildiklerini düşündükleri için başkalarının güçlerimle ne yapmam gerektiğini söylemesine daha fazla izin vermeyecektim.

Bu *benim* hayatımdı ve kontrol *bendeydi*.

Derin bir nefes alarak yüzmeyi bıraktım ve içimdeki diğer gücün kaynağına odaklandım. İçimde uzun zamandır hazır bir şekilde bekleyen o buz gibi güce... Büyük bir şevkle karşılık verdi ve bunca zamandır tıkanmış olan büyü yollarımdan akmaya başladı. Zihnimde bu havuzun dev bir buz kütlesine dönüştüğünü hayal ettim. Çok geçmeden havuzun yüzeyi kristalleşmeye başladı ve çatırdayan buz tabakası dalgalar halinde yayılırken *koi* balıklarını da bir bir donduruyordu. Benim yakınımda olan ve neler olup bittiğini anlayan birkaç balık havuzun derinliklerine kaçmayı başarsa da diğerleri yüzeydeki buz tabakasının içinde hapsedildi.

Kendimi buzun üzerine çekip ardımda kalan boşluğu da büyümlle dondururken ölümüne sebep olduğum balıklar için üzüldüm. Onları öldürmek istemezdim ama başka çarem yoktu.

“Buna nasıl cüret edersin!” Leydi Mossi’nin yüzünden hem şaşkınlık hem öfke okunuyordu. Dudaklarını sıkıca birleştirip elini kaldırdı ve elli metre ötedeki ağaçların arasından bir kaya yükselmeye başladı. *“Ödüllü koi balıklarımı öldürdün!”*

Kolunu bana doğru savurdu ve kaya, yıldırım hızıyla bana doğru gelmeye başladı. Korkuyla kendimi bir kenara attım ve kaya buzun üzerine çarparak büyük bir delik açtı. Havuzun yü-

zeyinde çatlaklar oluştuğunu görünce buz tamamen kırılmadan önce kayanın açtığı deliği hemen onardım.

Dikkatimin dağılmasını fırsat bilen Leydi Mossi, bana bir kaya daha fırlattı ve bu kez kıl payı kurtuldum. Ama bu kadarla kalmamıştı. Seranın dört bir yanından farklı boyutlarda ve şekillerde sayısız kayayı üzerime fırlatmaya başlamış, beni korkunç bir saldırının tam ortasında bırakmıştı. Havuz çok büyük olmadığından taşlardan kaçmak için de çok az bir alanım vardı. Birkaç tanesi sırtıma ve kaburgalarımın çarptığında acıyla bağırdım. Şimdiye dek kemiklerimin kırılmamış olması bir mucizeydi.

“Böyle giderse beni öldüreceksin!” diye bağırdım, kafamı korumak için kollarımı kaldırırken.

“Ah, hiç endişelenme, aldığın tüm yaraları iyileştireceğim,” diye şarkı söyler gibi keyifle mırıldandı ve bir yemek tabağı büyüklüğündeki bir başka kayayı bana doğru fırlattı. Bu kayadan da kurtulmayı başarıp buzda açtığı deliği onardım ancak hareketlerim iyiden iyiye yavaşlamıştı ve nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. “Sonuçta krala hasarlı mal teslim etmek istemem.”

Bana yeni bir kaya fırlatmak için kolunu tekrar kaldırdığı sırada seranın tavanı sert bir şeyin çarpmasıyla paramparça oldu. Einar’ın, ağzını kocaman açmış, kol boyundaki dişlerini göstererek ejderha formunda hızla aşağı indiğini görünce şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Einar ağzından alevler saçarken Leydi Mossi telaşla çılgılık atıp yere kapandı ve alevlerden son anda kurtuldu. Yerden yükselen toprak, bir kubbe gibi vücudunu sararak onu korumaya alsa da seranın diğer kısımlarını koruyacak hiçbir şey yoktu. Ağaçlardan birkaçı alev alırken, alevlerin sera boyunca hızla yayılmasını dehşet içinde seyrettim.

Seçmeleri baştan yaşıyor gibiydim.

Einar uzun boynunu çevirerek bana döndü ve altın rengi gözü bana takıldı. Başını geri atıp kükredi ve kanatlarını bir kez, sertçe cıırttı. Bize doğru koşan muhafızlar, Einar'ın kanatlarından çıkan kuvvetli rüzgârın etkisiyle savrulup geriye uçtu. Aralarından bazıları hızla ağaçlara çarpıp başları önlerinde yere yığıldıklarında korkuyla sıçradım.

Çabuk üstüme çık!

Kalan son gücümle Einar'a doğru koştum. Giderken siyah gövdeli ağaçlardan birine yöneldim ve yakut kırmızısı yapraklarının arasından bir altın elma kopardım. İkinci bir elma daha almak istiyordum ama muhafızlardan biri kılıcını sallayarak bana doğru koşmaya başlayınca kaçmak zorunda kaldım. Son anda geriye sıçrayarak kılıç darbesinden kurtuldum ve ona buz büyümlle saldırdım. Göğsünden yayılmaya başlayan buz, çok geçmeden tüm vücudunu kaplamaya başlayınca adam çığlık attı. Ancak buz önce boynunu, sonra başını sardığında sesi birden kesildi. Geriye sadece ölüm gibi bir sessizlik kaldı.

Buz büyümlle bir adamı öldürmüştüm. Bu benim için bir ilkti.

Einar tekrar kükreyince kendimi toparladım. Dikenli kuyruğunu savurarak muhafızları tekrar ağaçlara fırlattı. Şok olmak, korkmak ya da tereddüt etmek için vaktim yoktu. Elmayı botuma sıkıştırdım ve devasa ejderhaya doğru koştum. Kuyruğunun üzerinden atladım ve sırtına çıktım.

Hâlâ kendisini koruyan toprak kubbenin içinde duran Leydi Mossi, bizi durdurmak için büyüsunü kullanmaya çalışırken yer titremeye başladı. Ama Einar çok daha hızlıydı, yer bizi içine çekmeden önce seranın tavanında açtığı devasa delikten

sıçrayarak gökyüzüne kanat açtı. Bulutlara doğru hızla kanat çırparken ve artık başımı döndürecek kadar yükseğe çıkarken can havliyle sımsıkı tutundum ona.

“Einar,” dedim güçlkle, bir yandan da sırtına vurarak “Nefes alamıyorum.”

Burnundan sertçe soludu ve bulutları bıçak gibi yararak hızla inişe geçti. Midem hoplayıp âdeta ağzıma gelirken çığlık attım. Ani hız ve basınç değişiminden dolayı gözlerim karardı ve terden kayganlaşmış avuçlarımla önümdeki dikene tüm gücümle tutunarak düşmemeye çalıştım.

“Bunu bilerek yaptın!”

İnkâr etme zahmetinde bile bulunmadan, sadece homurdanarak karşılık verdi. Sesi sinirli geliyordu. Tam olarak neye kızdığını anlayamasam da öfkeli olduğu açıktı. Sonuçta yanlış bir şey yapmamıştım ve o beni kurtarmaya gelmeden önce kendimi Leydi Mossi’ye karşı gayet iyi savunuyordum.

Einar’ın öfkesinin altmda yatan nedeni derinlemesine düşünmeye vakit bulamadım çünkü geceyi yaran, vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir çığlık duyuldu. Boynumu uzatıp baktığımda beş grifonun bulutların arasından çıktığını ve kanatlarını çırparak bize doğru geldiğini gördüm. Ayışığı altmda tüyleri ısl ısl parlıyor, gagaları tehditkâr bir şekilde ışıldıyordu ama asıl korkutucu olan sırtlarındaki binicilerdi. Göğüslerinde Ithir Hanedanı’nın armasını taşıyan, deri zırhlı askerlerin her birinin elinde birer yay vardı ve oklarını takıp bana değil de Einar’ın kanatlarına nişan alırken içimi kötü bir his kapladı.

Einar hırladı ve kanatlarını daha da sert çırparak inanılmaz bir hızla karanlık gökyüzünde ilerledi. Sayısız bulutun içinden

geçerken kulaklarım rüzgârdan uğulduyordu. Düşmemek için var gücümle Einar'a tutunuyordum. Ama Einar ne kadar hızlı uçarsa uçsun yeterince hızlı değildi. Grifonlar çok daha hafif olduklarından aradaki mesafeyi kapatarak, bize binicilerin atış menziline gireceğimiz kadar çok yaklaşmışlardı.

Size sizin silahınızla karşılık vereceğim, dedim kendi kendime ve derin bir nefes aldıktan sonra, Einar'ın sırtında peşimizdeki grifonlara bakacak şekilde döndüm. Sonra bir elimi kaldırıp, etrafımızdaki bulutlardan su damlacıkları çekerek büyümlerle buzdan mermiler oluşturdum. Ardından kolumu savurarak mermileri düşmanlarımıza doğru fırlattım.

Grifonlar mermilerden kaçmak için farklı yönlere dağıldı ve tehlike geçince tekrar eski yerlerini aldı. Okçular bu kez bana hedef aldılar ve oklarını serbest bırakırlarken tüm vücudum gerildi. Einar kuyruğunu sallayarak tüm okları savururken ben de grifonları bir kez daha dağıtmak için üzerlerine tekrar buzdan mermiler yağdırdım.

Gökyüzünde kovalamacamız sürerken bunu birkaç kez daha tekrar ettik. Grifonlardan birinin kanadını delmeyi başardım ve Einar da dikenli kuyruğuyla bir diğer grifonu yaralayıp ikisini birden aşağı gönderdi. Ama Leydi Mossi ile mücadele ederken çok fazla büyü yaptığım için gücüm yavaş yavaş tükeniyordu. Dimdik durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ve fırlattığım her buz mermisiyle birlikte kollarım daha fazla titriyordu.

Kalan grifonlar zayıfladığımı anlayıp bize iyice yaklaştı. İkisi Einar'a iki yandan saldırmak için sağlı sollu uçarken ben de ortadakiyle baş başa kaldım. Titreyen elimi kaldırıp yeni buz mermileri oluşturmaya çalıştım ancak su damlacıkları bu kez

zayıf ve isteksizdi. Biniciye iki mermi savurmayı başarsam da saldırımdan kolaylıkla kaçtı.

Tam tekrar deneyecekken grifonlardan biri Einar'ın yan tarafına hızla çarpıp onu savurdu. Sırtından aşağı uçarken var gücümle çığlık attım. Hızla yere doğru düşüyordum. Tam umudumu kesmişken pençeli bir el beni havada yakaladı. Pençeler tüm bedenimi öyle sıkıca sarmıştı ki sadece burnumdan zar zor nefes alabiliyordum. Diğer iki grifon Einar'a iki taraftan saldırmaya devam ediyor, derisini ve kanatlarını yırtmaya çalışıyordu. Havaya yayılan kan kokusundan, Einar'ın yara aldığını anlayabiliyordum ama yine de alevler püskürtüp kuyruğunu savurarak onları olabildiğince uzak tutuyordu.

Einar'ın gücü yavaş yavaş tükenirken bulut seviyesinin altına inmeye başladık. Altımızda uzanan Gaoth Aire Dağları'nı gördüğümde âdeta nefesim kesildi. Hava perilerinin diyarına yaklaşıyorduk.

"Einar, sıradağlara doğru uç!" diye bağırdım, uğuldayan rüzgârda sesimi duyurmaya çalışarak. "Grifon binicileri bizi orada takip edemez!"

Kalan son gücümü toparlayarak solumuzdaki grifonun kalbine doğru buzdan bir mızrak fırlattım. Atışım tam isabetti ve göğsüne saplanan kazıkla birlikte grifon kanatlarını kocaman açtı. Hızla aşağı doğru süzülerek binicisiyle birlikte gözden kayboldu. Diğer binici geri çekildi ancak hemen öncesinde bir ok attığını gördüm ve hemen ardından Einar'ın acı içinde kükrediğini duydum. O sırada gözlerim karardı ve bilincim kapanmaya başladı. Tüm sesler çok uzaktan geliyor gibiydi. Tıpkı uzak bir geçmişin anısı gibi kulaklarımda yankılanıyordu.

Lütfen başar. Zihnimde yankılanan son düşünce buydu.

Rüzgâr bizi uyarırcasına çığlık atarken dağ yamacına doğru düşmekte olduğumuzu düşündüm. Sert bir şekilde yere çakılmayı beklerken etrafım karardı ve her şey kayboldu.

Bölüm 17

Einar

Güüm!

Dağ yamacı, bedenimin ona çarpmasıyla birlikte sarsıldı. Kanatlarımı çekmiş, sırtımı bükmüş ve Adara'yı çarpmanın etkisinden olabildiğince korumak için göğsüme sıkıca bastırmıştım. Sol kanadım bir kayaya çarptığında acı içinde haykırdım. Ancak haykırışım, etrafımızdaki dağlardan kopan büyük kar kütlelerinin gümbürtüsüyle bastırıldı.

Bir çığ, diye düşündüm güç bela, bilincim hissettiğim acının etkisiyle kısmen kapanmışken. Etrafa bakındım ve yaklaşık yirmi metre ileride, bulutların arasından süzülen ayışığının aydınlattığı bir mağara olduğunu gördüm. Mağaranın girişinin büyüklüğünü hesaplarken kalbim sıkıştı çünkü ejderha formuyla girebileceğim kadar geniş değildi. Oraya girmek için şekil değiştirmek zorunda kalacaktım ve önümüzdeki dağ yamacından aşağı doğru gelen çığın hızını göz önüne aldığım da dönüşmem için yeterince zamanım yoktu.

Çığa karşı direnmek zorunda kalacaksın.

Gözlerimi kapattım ve pençelerimi karın altındaki engebeli ve sert toprağa sıkıca geçirerek kendimi yaklaşan çığa hazır-

ladım. Kar dalgası, bir kasırğa kadar güçlüydü ve vücuduma öyle sert bir şekilde vurdu ki yaralı kanadımda dayanılmaz bir acı hissettim. Adara'yı bu ölümcül darbeden kurtarabilmek için kendimi iyice yere yaklaştırdım ve bunun bir an önce bitmesi için dua ettim.

Nihayet gümbürtü sona erdi ve yer sallanmayı bıraktı. Gözlerimi açtığımda neredeyse burnuma kadar kara gömülmüş bir haldeydim. Çığla birlikte gelen kar yığınları mağaranın girişini kapatmıştı.

İyi ki bir ejderhaydım yoksa hapı yutmuştuk.

Kalan son gücümle ağzımı açtım ve yavaşça ateş üflemeye başladım. Ön pençelerimi saran kar eriyince sol kanadımdaki dehşet acıyı görmezden gelerek ayağa kalktım. Adara'yı göğsümde sıkıca tutmaya devam ederken ateşimle bize yol açarak yürüdüm ve en son mağaranın girişindeki karları da eritmeye başladım.

Karları eritmeyi bitirdiğimde yorgunluktan nefes nefese kalmıştım ve kanadımdaki acıdan dolayı gözlerim kararmaya başlamıştı. Her ne kadar mağarada bizi ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmediğim için ejderha formumda kalmak istesem de kanadımı iyileştirmem ve bir fırtına kopmadan ya da bir yırtıcı bizi bulmadan önce ikimizi de içeri atıp soğuktan kurtarmam gerekiyordu.

Ağzımı olabildiğince geniş bir şekilde açarak ateş püskürttüm ve mağaranın içini aydınlattım. Böylece içeride bize tehdit oluşturabilecek bir şey varsa ölmüş olacağını umuyordum. Ardından Adara'yı nazikçe yere bıraktım ve şekil değiştirdim.

İki ayaklı formuma dönüşürken kanatlarımdan omurgama doğru keskin bir acı hissettim. Derimi koruyan kalın pullarım

kayboldu, pençelerim ve sivri dişlerim içeri çekildi. Yorgun vücudum tüm bu çabadan dolayı titriyordu ve mağaranın buz gibi havası yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi midem de açlıktan guruldamaya başladı.

“Aman ne güzel,” diye kendi kendime mırıldandım, mağaranın derinliklerine doğru yürürken. Mağaranın uzak bir köşesinde küçük bir odun yığınıyla birlikte birisinin bıraktığı birkaç çıra vardı. Odun yığını, içeri üflediğim ateşle birlikte yanmaya başlamıştı bile. Ateşin etrafında hiç şüphesiz bizden önce buraya gelmiş olan kişinin avladığı hayvandan kalan kemikler gördüm. Ayağımla onları uzaklaştırdıktan sonra Adara’nın zayıf bedenini kucaklayıp ateşin yakınına getirdim.

Onu yere bırakırken, “İmmh,” diye mırıldandı. Kollarımı çekmeye çalıştım ama uyuyor olmasına rağmen kolumu sıkıca tuttu. Şaşkın gözlerle pazımın etrafına sarılmış solgun parmaklarına baktım. Bronz tenimin üzerinde büyük bir tezat oluştursalar da tenimle ilginç bir uyum da sağlıyorlardı. Bu görüntü karşısında içimde bir şefkat dalgası yükselip sert bir kayalık gibi güçlü duran öfkemi döve döve yumuşattı. Bu şefkat dalgasına karşı direnmeye, Adara’ya duyduğum nefreti canlı tutmaya çalıştım. Tek başına Leydi Mossi ile yüzleşmesi son derece tehlikeli ve aptalca bir hareketti. Bana gelmeliydi ve benden-

Sen özgürmüş gibi davranarak gökyüzünde süzülmele meşgulken nasıl senden yardım istemeye gelebilirdi ki?

Kendime sinirlenerek başımı iki yana salladım. Sözkonusu Adara olduğunda hep bir ikilem yaşıyordum. Onu koruma arzum ile duygularımı uzaklaştırma ihtiyacını arasında sıkışıp kalıyordum. Kahretsin. Bir perinin eşi olmak istemiyordum.

Bu dünyayla hiçbir alakam olsun istemiyordum. Ben sadece halkıma sadıktım ve onların iyiliği için tüm bunlardan uzak durmalıyım.

Ama şimdi ona bakarken, loş ateşin solgun tenine nasıl vurduğunu izlerken şu an hiçbir şeyle savaşılamayacak kadar yorgun olduğumu fark ettim. Tek istediğim Adara'yı kollarımın arasına almaktı ve kolumu nasıl tuttuğuna bakılırsa o da içten içe bunu istiyordu.

Bu yüzden zihnimde yankılanan tüm uyarıları duymazdan gelerek onunla birlikte ateşin yanına uzandım.

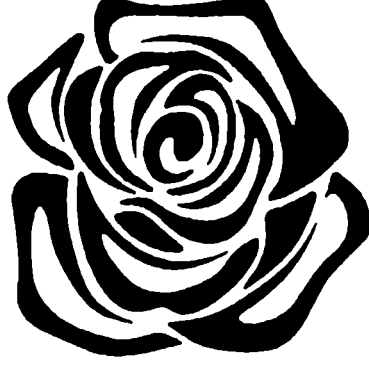
Onu göğsüme doğru çektiğim an içimdeki her şey yerli yerine oturdu. Tatlı, tuzlu ve hafif isli kokusu, yumuşacık bir battaniye gibi beni sardı. Vücudunun kıvrımları, vücudumdaki kıvrımlara ve boşluklara bir yapboz parçası gibi kusursuz bir şekilde oturdu.

Her zaman olduğu gibi kendimi vücudumu kasıp kavuracak şehvet dalgasına ve bana her dokunduğunda hissettiğim onu sahiplenme arzusuna hazırladım.

Ama hissettiğim şey bambaşkaydı. Saf huzur... Aidiyet. Sanki eve dönmüşüm gibi.

Adara göğsüme iyice sokulurken ben de yorgunluğa teslim oldum. Yavaş yavaş uykuya dalarken, kimsenin ya da hiçbir şeyin gece yarısı bize saldırarak kadar aptal olmamasını umdum.

Çünkü tüm karmaşık duygularıma rağmen, Adara'nın kılına zarar vermeye çalışan herkesi ve her şeyi gözümü kırpmadan yok ederdim.

Bölüm 18

Adara

Yanağımın altına titreşen bir şeyle derin uykumdan uyan-
dım.

Sersemlemiş bir halde, ağırlaşan gözkapaklarımı araladım ama hiçbir şey göremiyordum. Zifiri karanlıktaydım ve çevremi aydınlatacak tek bir yıldız bile yoktu. Karmakarışık düşünceler zihnimde dolanmaya başladı. Neredeydim? Ne olmuştu? Ne kadar süredir uyuyordum?

Hatırladığım son şey, Einar beni pençesiyle sıkıca tutarken Gaoth Aire Dağları'na doğru son sürat uçtuğumuzdu. Dağlara ulaşmayı başarmış mıydık? Çok fazla büyü kullandığım için bayıldığımı biliyordum ama bayılmadan önce grifonların çoğunu alt ettiğimizi düşünüyordum.

O muazzam canavar kuşların gökyüzünden birer birer düşüşünü izlediğimi hatırlayınca göğsüm suçlulukla sıkıştı ancak yanağıma değen düz yüzey tekrar titreşince dikkatim dağılıverdi. Gözlerimi kırptıştırarak neyin üzerinde yattığımı anlayabilmek için elimi uzattım. Yumuşak, keten kumaşı ve altındaki sert kasları hissettiğimde içim ürperdi.

Einar. Einar'ın üzerinde yatıyordum.

Bunu fark ettiğim an kalbim hızla atmaya başladı ama hareket etmedim. Bir kolu beni kendisine çekmek istercesine belime dolanmıştı ve bir eli de saçlarımın arasındaydı. Tam o sırada sanki anlamış gibi parmaklarıyla başımı okşadı ve sırtım boydan boya ürperdi. Kendime engel olamayıp hafifçe titreyince kalkmamdan korkar gibi beni daha da sıkı sardı.

Aslına bakılırsa gerçekten kalkmam *lazımdı*.

Ama onun kollarında olmanın, erkeksi kokusuyla sarmalanmanın huzur verici bir yanı vardı. Odun dumanı ve yıldız tozu gibi kokuyordu; yıldızlarla dolu gökyüzünün altında yanan kamp ateşi gibi keskin, büyüleyici ve rahatlatıcı. Kokusunu içime çekerken içimde bir şeyler kıpırdandı. Hayali kanatlarımı açmak ve gökyüzünde özgürce uçmak istiyordum. Hiç durmadan.

Bunun iyi bir fikir olmadığını bile bile elimi göğsüne koydum. Hissettiğim titreşim sadece nefesinden kaynaklanmıyordu; halinden memnun bir kedi gibi istemsizce mırıldıyordu. Beni kollarında tutmak ona huzur veriyordu sanki.

Ama benden ve ırkımdan bu kadar nefret ediyorken bu nasıl mümkün olabilirdi?

Parmaklarım daha yukarı, âdemelmasının üzerine, oradan da çenesine doğru kaydı. Tıpkı görme engelli birinin, birine dokunarak onu zihninde canlandırmaya çalışması gibi parmaklarımınla yüzünün her bir detayını zihnime kazıyordum. İşaret-parmağım dolgun alt dudağma dokunduğunda sıcak diliyle parmağımı yaladı.

Bu samimi temas, vücudumun âdeta alev almasına neden oldu. Hem utançtan hem heyecandan kalbim güm güm atarken elimi derhal geri çektim. Einar'ın gözleri açıldı ve ben bir

an için nefes almayı unuttum. Bakışlarında farklı bir şey vardı. Gözlerinin tekrar altın rengine dönüşmüş olması değildi farklı olan; gözbebekleri ince uzun yarıklar halinde dikey bir şekilde uzamıştı. Tıpkı ejderha formundayken olduğu gibi.

“Einar?” diye sordum tereddütle. Uyanıp uyanmadığından emin olamamıştım.

Cevap vermek yerine homurdandı ve elini enseme doğru kaydırды. Parmaklarıyla ensemi kavrayıp başımı geriye doğru yatırdığında nefesim kesildi ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dudakları dudaklarıma değdi.

Dudaklarının nazik, sıcak ve davetkâr dokunuşuyla tüm bedenim resmen alev aldı ve içgüdüsel olarak elim omzuna gitti. Ne yaptığımı fark ederek hemen kendime geldim ve karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Einar bunu fırsat bilerek dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkine değdirdi.

Büyük bir açlıkla beni öptü. Öyle bir açlıktı ki geceyi parlaklığıyla aydınlatan ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eden dev bir ateş fırtınası gibiydi. Kendimi üzerine bir yıldırım isabet eden bir odun yığını gibi hissediyordum; beklenmedik bir anda beliren ve kendini tamamen yakıp yok edecek bir aleve kapılmış bir odun yığını.

Yine de onu bırakmak istemiyordum. Ona karşılık vererek onu öpmek, içimde yanan bu ateşin acımdan geriye yalnızca küller kalana dek beni yakıp yok etmesine *izin vermek* istiyordum.

Ancak tam da o an, *en son* biriyle öpüştüğümde yaşananlar, bana saldırmak için en uygun anı bekleyerek zihnimin derinliklerinde pusuya yatmış olan zehirli bir yılan gibi ortaya çıkıp saldırıya geçti. Dune’un asla birlikte olamayacağımızı ve

benimle asla evlenmeyeceğini söylerken bana acıyan gözlerle bakışı aklıma gelince mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim ve kendimi geri çektim.

Einar, “*Hayır,*” diye hırladı ve beni tekrar kendine çekti. “*Sen benimsin.*”

Gırtlığının derinliklerinden gelen sesi sanki vahşi bir canavardan geliyormuş gibi farklıydı. Beni tekrar öpmeye çalışınca onu tüm gücümle ittim ve gerisin geriye yuvarlandı. Kalbim deli gibi çarparken ayağa fırladım ve zifiri karanlığı aydınlatmak için avcumda bir ateş yaktım.

Einar afallamış bir şekilde doğrulurken, “Ne oluyor be?” diye sordu. Loş ışığa alışmaya çalışırken bana bakıp gözlerini kırptırdı ve omuzlarına düşen dağınık saçlarını eliyle düzeltti. Ona bakarken kalbim ağzımdan çıkacak gibi atıyor, tüm vücudum titriyordu. “Beni neden uyandırdın Adara? Bir şey mi oldu?”

“Evet. Beni öptün!” Korkunç bir suç işlemiş gibi parmağımı ona doğru salladım. “Uyandığımda kendimi kollarında buldum ve kalkmaya çalıştığımda ise beni kendine doğru çekip beni öptün. Hem de dilini kullanarak!”

“B-ben...” Einar şaşkınlıkla kekeledi ve yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Eğer hâlâ bu olayın etkisinde olmasaydım muhtemelen bu haline gülerdim. “Bu imkânsız. Rüya görmüş olmalısın.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama geceleri gözlerimi kapattığımda bir ejderha tarafından öpülmenin hayalini kurmuyorum,” diye karşılık verdim ve benim yüzümün de kızardığını hissettim. Olanları anlatırken tamamen dürüst olmadığımı biliyordum ama ona kollarında olmaktan keyif aldığımı, yüzüne dokunduğumu ve parmağımı çekici du-

dağlarının üzerinde gezdirdiğimi itiraf edemezdim. “Uyanık olduğum süre boyunca seninle uğraşmak yeterince kötü zaten.”

Einar sözlerim karşısında donup kaldı. “Öyle mi?” diye sordu gözlerini kısarak. Gözbebeklerinin normale döndüğünü fark ettim ama neden değişip durduklarını sorgulayacak vaktim yoktu. “Eh, belki de yardımına koşmak yerine seni Leydi Mossi’nin insafına terk etmeliydim.”

“Gayet de iyi başa çıkı-” diye söze başladım ama aslında beni gerçekten kurtarmış olduğunu idrak edince içimde ufak bir suçluluk belirdi.

“Ya da belki de daha önce, kendi köylülerin sana sırt çevirdiğinde seni orada bırakmalıydım. Ya da dev kurtlar seni paramparça etmek üzereyken.” Einar’ın iğneleyici ses tonu içimi delip geçti. Ayağa kalktı ve âdeta hırlayarak konuşmaya devam ederken beyaz dişleri meydana çıktı. “Merak etme Adara, benimle daha fazla *uğraşmak* zorunda kalmayacaksın. Tek başına her şeyle gayet iyi başa çıkabildiğine göre artık gidiyorum.”

Omuzları dik, ellerini yumruk yapmış bir halde mağaradan çıktı. İçimde bir kıymık kadar ufak olan suçluluk hissi büyüyeerek büyük bir hançere dönüştü ve kalbime saplandı. Mağaranın dışındaki karlarla kaplı açıklığa adımını atıp da gözden kaybolduğunda midemin kasıldığını hissettim.

Devler aşkına! Aklımdan ne geçiyordu da ona bu kadar korkunç şeyler söylemişim? Ne kadar küstahça davrandığımı fark edince utançtan gözlerim yaşardı ve söylediklerimi telafi edebilmek için koşarak mağaradan çıktım. Yaklaşan şafağın habercisi olarak ufuk aydınlanmaya başladığından, uzaktaki silüetini zar zor da olsa görebiliyordum.

“Einar!” diye bağırdım arkasından koşarken ama çok uzak-

taydı ve uzun bacakları, aramızdaki mesafeyi hızla artırıyordu. Ona yetişmeye çalışmak için koşmaya başlayamadan, zaten yırtılmış olan gömleğinin parçalandığını ve sırtından kanatlarının çıktığını gördüm. Hız kazanmak için koştu ve kendini dağ yamacından aşağı bıraktı. Çok geçmeden bir hava akımına kapılıp yükseldi ve uzaklaşmaya başladı. Bu manzara karşısında ağzım açık kalmıştı.

“Einar, bekle!” O bulutların içinde kaybolurken tüm gücümle bağırdım ama o kadar rüzgâr esiyordu ki sesim aşağıda uzanan soğuk ve ıssız vadilerde yankılandı. Güneş ufukta yükseliyor ve etraftaki dağların karlı zirvelerini altın rengine boyuyordu ama bu etkileyici manzaraya rağmen kalbim acıyordu. Güneş bile göğsüme oturmuş olan kasvetli ve ağır hissi hafifletmeyi başaramazdı.

Bu sefer beni gerçekten ve tamamen terk etmişti.

Bir kez daha, “Einar!” diye bağırdım, dağın yamacında tökezleyerek. Çaresizce çok uzağa uçmadığını, sesimi duyabilecek kadar yakın olduğunu umarak adını tekrar tekrar haykırdım. Daha önce de defalarca kavga etmiş ama her seferinde farklılıklarımızı bir kenara bırakmayı başarmıştık. Dönecekti, değil mi? Dönmek zorundaydı.

Neden dönmek zorunda ki? dedi kafamın içindeki şüpheli ses. Bu yolculuktan onun ne çıkarı var? Evet, anneni kurtardığında annen Einar’ı uyutacak bir iksir yapacak ama sonuçta Ediria’daki tek şifacı o değil. Ona bu iksiri yapacak başka birini bulabilir.

“Einar, lütfen!” diye haykırdım. “Söylediklerimde ciddi değildim! Sana ihtiyacım var. Sana söylediğim tüm o kötü sözler için özür dilerim. Senin hiçbir suçun yok. Lütfen, geri gel!”

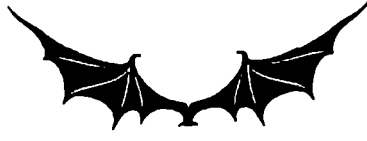
Tam o sırada üzerimde bir gölge belirdi ve kalbim heyecanla atarken Einar'ı görme umuduyla başımı kaldırdım.

Her ne kadar üzerimde süzülen yaratık kesinlikle uçabiliyor olsa da ejderhaya benzer bir yanı yoktu.

“Ooo, şuna bakın,” dedi kadın, bana keskin dişlerini göstererek. “Görünüşe göre bu sabah yuvayı doyuracak lezzetli bir kahvaltılık buldum.”

Kanatlı yaratık, kuş sesine benzeyen keskin bir çığlık attı ve bulutların arasından iki tanesi daha süzülerek yanına geldi. Onlara bakarken midem korkuyla kasıldı. Kuşla peri arasında kalmış tuhaf yaratıklardı: Başlarının tepesinde saç yerine tüyler vardı ve kolları, kanatlarıyla kusursuz bir şekilde birleşiyordu. Bacakları kuşlarınkiyle aynıydı; kalçalarının hemen üstünden başlayan tüyler bileklerine kadar uzanıyor ve pençelerle son buluyordu. Gövdelerini koruyan deri zırhlar giyiyorlardı ve zırhlarının omuzlarını kafatasları süslüyordu. Çıplak boyunlarında sivri dişlerden yapılmış korkunç kolyeler vardı ve yaratıkların her biri farklı birer silah taşıyordu.

Bu yaratıklar kesinlikle peri değildi. Bunlar birer *harpia* idi ve beni kahvaltıda yeme konusunda şaka yapmıyorlardı.

Bölüm 19

Einar

“Einar, bekle!”

Adara’nın yalvaran sesi kalbimi paramparça etti ve gökyüzünde hızla uzaklaşırken kanat çırpışlarımı bir an için yavaşlattı. Her hücrem ona dönmek, çağrısına kulak vermek ve yanına koşmak istiyordu.

Ama bunun yalnızca eş bağının etkisi olduğunu biliyordum, bu yüzden dişlerimi sıkarak bu dürtüye karşı çıktım ve kanatlarımı daha hızlı çırparak gökyüzünde yükseldim.

Buz gibi rüzgâr yüzüme çarpıp yanaklarımı tokatlıyor ve saçlarımı sert bir şekilde çekiştirip duruyordu. Ejderha formunda olsaydım çok daha rahat edeceğimi biliyordum ama gündüz vakti şekil değiştirmeyi göze alamazdım. Bu yüzden soğuğa aldırmadan devam ettim. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken kendime bunun rüzgâr yüzünden olduğunu, Adara’nın kırıncı sözleriyle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyip durdum.

Sonuçta *hoşlanmadığım* bir peri kızı için ne diye ağlayacaktım ki?

Bunun doğru olmadığını biliyorsun, dedi içimdeki ses ama bu düşünceyi ciddiye almayı reddederek bu sesi hemen sus-

turdum. Adara'dan *hoşlanmıyordum*. Evet güzeldi, cesurdu ve inanılmaz güçlere sahipti ama aynı zamanda dikbaşı, inatçı ve tam bir baş belasıydı. Herhangi bir yedek planı olmadan ya da bana danışmadan defalarca kendini tehlikeye atmış ve her seferinde onu kurtarmış olmama rağmen en ufak bir minnettarlık belirtisi göstermemişti.

Boğazımda bir şeyler düğümlendi ve güçlkle yutkunmaya çalışırken dilimde yabancı bir tat hissettim. Hafif tatlılıkla karışık lavanta ve deniz tuzu. Dudaklarım karıncalandı ve dilimdeki tadın Adara'ya ait olduğunu fark ettiğimde kalbim sızladı.

Yalan söylemiyordu. Gerçekten de onu *öpmüştüm*.

Lanet olsun. Ağzımı silerken homurdanarak küfrettim. Onu öptüğümü hatırlamıyordum ve içten içe o anı hatırlıyor olmayı dilediğim için kendimden nefret ediyordum. İçimdeki canavar, onu sahiplenmekten başka hiçbir şey istemeyen o vahşi yaratık, o an kontrolü ele geçirmiş olmalıydı.

Bu şekilde gardımı indirmek ve onu kollarıma alıp uyumak aptallıktı. Eğer Adara da isteseydi ve ilkel dürtülerime yenik düşseydim onunla eşleşmiş bir şekilde uyanacaktım. Ve eş bağı bir kez kuruldu mu asla kopmazdı.

Buna ölümün bile gücü yetmezdi.

Bu düşünceyle eş bağı göğsümü sıkıştırmaya, Adara'ya dönmem gerektiği konusunda ısrar etmeye başladı. Bağı görmezden gelmeye çalışarak kaşlarımı çattım. Ne olursa olsun, Adara'nın beni istemediği açıktı. Şimdiye dek iki kez ona adım atmış ve ikisinde de reddedilmiştim. Artık benden nefret ettiğinden emin olduğuma göre yapılacak en mantıklı şey, ona eş bağından bahsetmektir. Böylelikle beni resmen reddedebilirdi.

Bunu yapmak bana acı verecekti ama en azından bağ tam

anlamıyla kurulmadan kopacaktı ve ikimiz de kendi yollarımıza gidebilecektik.

Ama önce onu bulmam gerekiyordu.

İç çektim ve bu işi sonsuza dek bitirmek için mağaraya doğru kanat çırdım. Ama yaklaştıkça kavga sesleri duydum: çığlıklar, bağrımalar ve itişip kakışma sesleri. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı ve neler olduğunu görebilmek için aniden inişe geçip, bulutları yararak hızla ilerledim.

Aşağıdaki manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adara, üç harpia ile dövüşüyordu. Kanatlı yaratıklar yüksekte dalış yaparak ona saldırırken Adara da onlara buz mızrakları fırlatarak kendini savunmaya çalışıyordu. Mızrakları ya hedefi iskalayıp harpiaların yanından geçiyor ya da daha onlara yaklaşmadan güç kaybedip düşüyordu ama şimdilik onları uzak tutmaya yetiyordu. Adara'nın gözleri korkuyla kocaman açılmıştı ve bu mesafeden bile solgun alnından süzülen ter damlalarını görebiliyordum. Etkileyici hızına rağmen uzun süre dayanamayacağı belliydi. Özellikle de dün gece büyüünün büyük bir kısmını harcadığı düşünülürse.

Ejderha formuna dönüşmek için yeterli gücüm yoktu bu yüzden kanatlarımı geriye atıp, bir ok gibi fırlayarak bana en yakın harpiaya doğru uçtum. Tehlikeyi sezen harpia, havada döndü ve bana elindeki bıçağı fırlattı ama kollarımdaki koruyucu pullar sayesinde saldırısını engellemeyi başardım. Ardından vücudumu çevirdim ve var gücümle omuz atarak onu uzağa savurdum.

“Bu da kim?” diye çığlık atınca diğerlerinin dikkatini çekti. Adara'ya saldırmayı bırakıp bana döndüler ve gözlerini kısarak beni incelemeye başladılar.

“Daha önce böyle bir yaratık görmedim,” dedi en uzun boylu olanı. Sirtından yayını aldı ve kalçasının arkasına bağlı olan sadaktan bir ok çekti. Tüyleri deniz camı rengiydi, omuzlarındaki kafataslarının alınlarında mavi yıldızlar vardı ve üç keskin dişten oluşan bir kolye takıyordu. “Yarasa gibi kanatları, kertenkele gibi pulları ve kartal gibi pençeleri var.”

Adara, harpialardan birinin sırtına bir buz mızrağı fırlattı ancak aniden esen rüzgâr yüzünden uzağa savruldu. Sinirlenen harpia hızla dönüp Adara’ya doğru bir ok fırlattı. Adara korkuyla eğilirken içim öfkeyle parladı ve onu yakıp küle çevirmek için harpiaya bir ateş topu fırlattım.

Ama ateş topu daha ona ulaşamadan rüzgârda kaybolup gitti.

“Burada neler oluyor?” diye kükredim, hayal kırıklığı öfkemle yarışırken. Rüzgâr bile bize karşı gibiydi. “Harpiaların rüzgârı kontrol etme gücü yok!”

“Belki de rüzgâr bizden yanadır.” Diğerlerine göre daha kısa ve kıvrımlı olan harpia, bize bakıp sırıttı. Tüyleri bir kanarya gibi sarı olduğundan sevimli bir görüntüsü vardı ama yüzündeki şeytani gülümseme tam tersini söylüyordu. Kalçasındaki keseden üç tane bıçak çıkardı ve her birini parmaklarının arasına sıkıştırdı. “Her halükârda, bize haftalarca yetecek kadar etimiz olacak gibi görünüyor, değil mi Eleerie?”

Daha uzun boylu olan harpia başını salladı. “Hayır, Wynna. Kraliçe bu tuhaf yaratığı canlı isteyecektir.”

“Peki diğeri ne olacak?” diye sordu mor tüylü üçüncü harpia. “Bu kızın özel hiçbir yanı yok.”

“Bilmem farkında mısınız ama buradayım ve sizi duyabiliyorum,” dedi Adara alaycı bir şekilde sesini yükselterek. Yüzünden,

sahte bir cesaret takındığını anlayabiliyordum ama göz göze geldiğimizde bakışlarında bir minnet ve rahatlama gördüm.

Beni gördüğüne sevinmişti.

Bunu fark edince içimde bir şeylerin yumuşadığını hissettim ancak bu tatlı an, liderin -Eleerie'nin- tekrar Adara'ya dönmesiyle yarıda kesildi. "Ah evet, seni bekleterek büyük kabalık ettim." Yayını tekrar Adara'ya doğrulturken köpekbalıklarınmıki gibi sivri dişlerini gösterdi. "Kardeşlerim, haydi şunun işini bitirelim. Ne dersiniz?"

Ama daha oku fırlatmadan hava değişmeye başladı. Sabah güneşinin önünde beliren kara bulutlar dağın üzerine devasa bir gölge düşürdü. Harpiaları bile titreten buz gibi bir rüzgâr esmeye başladı. Uzaklarda bir yerde çırpılan onlarca kannedin sesi duyuldu ve sesin geldiği yöne baktığımda sadece üç zirve ötede, simsiyah kuşlardan oluşan devasa bir kuş sürüsü gördüm.

"Yüce gökler aşkına!" diye tısladı Wynna. "Bu bir gölge sürüsü!"

Sürü hızla bize doğru kanat çırparken aklıma gelen karanlık bir anıyla, korku içinde yutkundum. Aolis'in elinde korkunç mızrağıyla, tıpkı bu kuşların damarlarında akan hain büyü ile Hearthfyre'a saldırdığı o gün gözümde canlandı. Gölgeler, kiskanç bir sevgili gibi Aolis'i sarıyor; saçlarını, zırhını ve tenini okşuyor ve zehirli yılanlar gibi sürünerek vücudundan etrafa yaylıyordu. Ejderha derimiz bile bizi o mızraktan korumaya yetmemişti ve birer birer hepimizi o karanlık büyü ile acımasız yaratıklara çevirmişti. İyice yoldan çıkıp birbirimizi parçalamaya başlayana kadar da bizi birbirimize düşürmüştü.

İşte o gün öz annemi ve hayatta kalan son kız kardeşimi

öldürmek zorunda kalmıştım. Öldürmekle ölmek arasında bir tercih yapmak zorundaydım ve normal şartlarda ikisi içi de gözümü kırpmadan canımı verirdim. Ancak hayatlarının kalanında, yeni Periler Kralı'nın kullandığı gölge büyüsünün etkisi altında akılsız birer yaratık olarak yaşamalarına göz yumamazdım.

“Einar!”

Adara'nın sesiyle acı dolu anılarımdan uyandım ve kendime gelmek için başımı hızla salladım. Geçmişe takılıp kalmanın zamanı değildi. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

“Onları yenmek istiyorsak birlikte hareket etmemiz gerek,” dedim, avuçlarımda daha fazla alev toplayarak. Kollarım, gösterdiğim üstün çabadan dolayı titriyordu. Dişlerimi sıkarak tüm gücümü toplamaya çalıştım. “Eğer siz ikiniz onları bana doğru uçurmayı başarırsanız hepsini tek seferde yakıp küle çevirebilirim.”

“Buna gerek kalmayacak,” dedi neşeli bir ses. “Ben hallederim.”

Dördümüz de sesin geldiği yöne baktık ve o sırada bulutların arasından bir peri çocuğunun süzülerek geldiğini gördük. En fazla bir buçuk metre boyunda, havaya dikilmiş beyaz saçları ve muzırlıkla parlayan, fırtına grisi gözleri vardı. Siyah bir yelek, bol bir pantolon ve bağcıklı botlar giyyordu. Alnında, saçlarının hemen başladığı yerde pirinçten yapılma bir uçuş gözlüğü vardı.

Ve ağırlığını rahatlıkla taşıyor gibi görünen bir bulutun üzerinde duruyordu.

“Bir hava perisi,” dedim sertçe. “Adara'yla benim büyülü saldırılarımızı engelleyen sendin!”

“Tabii ki,” dedi sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi şaşkınlıkla bana bakarak. “Arkadaşlarıma zarar vermenize izin veremezdim ya.”

“Harpialarla arkadaş mısın yani?” diye bağırdı Adara yereden, yüzünde en az çocuğun yüzündeki kadar şaşkın bir ifade vardı. “İyi de onlar perileri yiyor!”

“Eh, bu konu üzerinde çalışıyoruz,” dedi hava perisi sırtarak. Ardından başını kaşıyarak harpialara döndü ve “Aslında sizi de geri itiyordum,” diye itiraf etti. “Onları öldürmenizi istemedim.”

“Ne?” diye çığlık atan Wynna oldukça öfkeli görünüyordu.

“Bunun için zamanımız yok,” diye araya girdi Eleerie, ikisini de tersleyerek. “Gölge kuşları neredeyse üstümüze kadar geldi Leap!”

“Ah, doğru.” Leap, Eleerie’ye mahcup bir bakış attı. “Sayılarını biraz olsun azaltmayı deneyeyim.”

Bacaklarını genişçe açtı, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve hızla kuşlara doğru ilerledi. Bulutlar korkutucu bir şekilde gürleyip bir araya gelerek kuş sürüsüne doğru devasa bir şimşek fırlattı. Kuşlardan yedisi oracıkta yere çakılırken diğerleri öfkeyle çığlık atarak dağlara doğru kaçtı.

Bu çocuk sadece bir hava perisi değil, aynı zamanda bir şimşek süvarisiydi. Gökyüzündeki elektriği kontrol edebilen ve onu bir silah olarak kullanabilen, nadir ve ünlü hava perisi savaşçılarından biriydi.

Gölge kuşları bize tek tek saldırabilmek için farklı yönlere uçup küçük gruplara ayrıldı. İçimde yükselen ve beni ele geçirmeye çalışan o tanıdık korkuyu bastırıp kuşlara büyük bir ateş

topuyla saldırdım. Kuşlar çığlıklar içinde yanarken, ona yardım etme içgüdüleriyle Adara'ya doğru kanat çırpmaya başladım.

Ama Adara tek başına harika iş çıkarıyordu. Alevden bir kırbaçla kuşlar daha ona yaklaşmadan her birini tek tek yere indiriyordu. Büyüsü üzerinde bu denli kontrol sahibi olması karşısında ister istemez etkilendim. Büyü rezervleri azaldığı için doğrudan büyüünü kullanarak ateş toplarıyla saldırmak yerine, ateş büyüünü bir silah formuna getirmişti. Onu kan ter içinde gölge yaratıklarını cesurca savuştururken, saçları rüzgârda savrulurken ve ayakları, güçlü bir meşe ağacının kökleri gibi yere sapasağlam basarken görünce göğsüm gururla kabardı.

Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmemiştim.

Harpialardan biri, acı dolu bir çığlık atınca başımı sesin geldiği yöne çevirdim ve gölge kuşlarımdan birinin, keskin pençelerini onun koluna geçirdiğini gördüm. Pençelerinden süzülen kara büyü yavaş yavaş cildine yayılıyordu. Büyünün onu vahşi bir gölge yaratığa çevirmesini izlerken âdeta kanım dondu.

“Hayımmmm!” Peri çocuk haykırarak harpiaya doğru koştu. Elini kaldırıp parmaklarının uçlarına daha fazla şimşek çağırdı ve ardından kuşlara nişan alarak hepsini fırlattı. Havada bir cirit gibi süzülen şimşekler, gökyüzündeki kuşları tek tek öldürdü.

Ancak şimşeklerden biri harpiaya da isabet etti.

“Aria!” diye bağırdı Eleerie. Büyünün etkisi altındaki perinin yay gibi gerilen vücudu, kendisine isabet eden şimşegin etkisiyle titriyor ve resmen yanıyordu. Eleerie havada bir ok gibi, hızla süzüldü ve ölümcül bir darbe almış olan arkadaşını yere düşmeden yakaladı.

Diğer harpia, Wynna, “Hayır,” dedi gözyaşlarına boğulurken. Kalan kuşların hepsi ölmüş, yere düşen bedenleri, bembeyaz

kar örtüsünün üzerinde siyah lekeler bırakmıştı. Beyazlar içindeki bir gelinin eteklerine is bulaşmış gibi görünüyordu. Wynna ve Eleerie, Aria'yı nazikçe yere indirdiler. Leap ve ben de sessizce arkalarından gittik.

Düşman olabilirdik ama bu harpiaların çektiği acıyı çok iyi biliyordum.

Harpialar, yoldaşlarını yavaşça yere yatırırken Adara da ateş kılıcını söndürerek yanlarına koştu. Dizlerinin üzerine çöktü ve "Hâlâ nefes alıyor mu?" diye sordu.

"Evet ama bunun bir önemi yok," dedi Eleerie sert bir ses tonuyla. Titreyen parmağıyla Aria'nın kolunu işaret etti. Koltundaki siyahlık artık neredeyse parmaklarına kadar ulaşmıştı. "Büyü Aria'ya çoktan bulaştı. Onu hemen öldürmemiz gerek yoksa o da... O da..." Hıçkırıklara boğuldu.

"O da bir gölge yaratığına dönüşecek," diye tamamladı Leap, fısıldayarak. Üzerinde durduğu buluttan atlamış, gri gözlerinde yaşlarla yanımızda dikiliyordu. "Bu benim hatam, Eleerie. Dikkatimin bu kadar dağılmasına izin vermemeliydim."

Wynna, kolunu Leap'in omzuna dolayarak onu kendine doğru çekti. "Senin hatan değil. Aria tıpkı bizim gibi oldukça yetenekli bir savaşçı. Çok iyi savaştı."

Harpialara ve hava perisi çocuğa bakarken onlara karşı bir sempati duymaya başladım. Dördü bir aile gibi görünüyordu, tıpkı savaşın ve çatışmaların paramparça ettiğine şahit olduğum pek çok aile gibi. Beni ve Adara'yı yakalayıp öldürmeye çalışmış olsalar da ve her ne kadar kendimi savunmak için onları gözümü kırpmadan öldürebilecek olsam da kendi türlerinden birinin gölge büyüsü yüzünden ölüşüne tanık olmalarını izlemek istemiyordum.

Leap ve harpiaları tıpkı benim gibi seyreden Adara'ya baktım. Kendi içinde bir savaş veriyor gibi bir hali vardı. Sanki büyük bir kararın eşiğindeymiş gibi gergin görünüyordu. Bir dakika kadar sonra derin bir iç çekti.

“Arkadaşınız bugün ölmek zorunda değil. Onu kurtarabilirim.”

Harpialar, Adara botundan bir şey çıkarırken şaşkınlıkla ona baktılar. Avcunda duran altın elmayı görünce gözlerim kocaman açıldı. Leydi Mossi'nin serasında gördüğüm elmalardan biriydi bu.

Leap'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Bu bir Ithir elması mı?” diye sordu, sesi şaşkınlıktan titreyerek.

“Evet,” dedi Adara, diğer elini uzatırken. “Biri bana bir bıçak versin lütfen.”

Wynna, bıçaklarından birini çıkardı ama bıçağı Adara'ya vermeden önce tereddüt etti. “Nereden bilelim senin-”

“Ne? Onu öldürmeye çalışmayacağımı mı?” dedi Adara, alaycı bir tonla. “Zaten yapmayı planladığınız şey tam olarak bu değil miydi?”

Wynna'nın yanakları öfkeyle kızarsa da bıçağı Adara'ya uzattı.

“Birinizin onu tutmasını, diğerinizin de ağzını açmasını istiyorum,” dedi onlara. “Acele etmelisiniz. Çok vaktimiz yok. Ve sen,” dedi Leap'e işaret ederek, “şurada nöbet tutup bize saldıran başka bir şeyin olmadığından emin ol.”

Leap başını sallayıp bulutuna atladıktan sonra yaklaşık on metre kadar yükseldi. Hem neler olup bittiğini görebilecek kadar yakın hem de etrafı kuşbakışı görebilecek kadar uzak bir mesafedeydi. Ben de boş durmak istemediğim için Aria'nın ba-

caklarını tuttum. Eleerie omuzlarını tutarken Wynna da Aria'nın ağzını açtı.

Adara bıçak yardımıyla elmadan bir dilim kesti. Meyveden anında koyu kıvamlı, altın rengi bir şurup akmaya başladı. Adara akan şurubu Aria'nın yarasının üzerine damlatırken kestiği dilimi de ağzına sokuşturdu. Aria'nın bedeni elmaya karşı koymaya çalışarak kıvranmaya başladı ama Wynna onun çenesini kapatıp açarak elmayı çiğneyip yutmasını sağladı.

Aria'nın vücudundan simsiyah bir duman yükselmeye başladı. Adara ona elmayı zorla, dilim dilim yedirirken acıyla kıvranıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. İçindeki gölge büyüsü, bir kâğıdın üzerine dökülen mürekkep şişesi gibi bembeyaz karın üzerinde yayılıyordu. Gölge büyüsünün kokusu havaya karışırken kollarım karıncalansa da Adara ona elmayı yedirmeye devam ederken Aria'nın bacaklarını sıkıca tutmaya devam ettim.

İşimiz bittiğinde onu simsiyah olmuş kar yığınının üzerinden kaldırdık ve hem büyüden hem kuş leşlerinden uzakta, temiz bir yere yatırdık.

Başta, vücudunda kalan son büyü kırıntılarının buharlaşıp uçması dışında bir şey olmadı. Ama birkaç saniye sonra Aria derin bir nefes aldı ve kuşun yaraladığı kolunu sıkıca tutarak olduğu yerde doğruldu. Sarı gözleri dehşetle parlıyordu.

"N-ne oldu?" diye kekeledi etrafına bakarak. "Be-ben gökyüzündeydim ve gölge yaratıklardan biriyle savaşıyordum ve sonra..."

"Büyüye yakalandın," dedi Eleerie, nazik bir ses tonuyla ve onu rahatlatmak için elini Aria'nın omzuna koydu. Ardından, sanki gölge büyüsü hiç bulaşmamış gibi normal görünen ko-

lunu işaret etti. “Bu peri sana büyülü bir elma yedirdi ve seni iyileştirdi. Bu bir mucize.”

“Mucize değil.” Leap bulutundan aşağı atladı. Yaklaşık on metreden atlamış olmasına rağmen inişi epey nazikti. Adara’ya hayran hayran bakıyordu. “Gerçi Ithir elmalarını ele geçirmenin ne kadar zor olduğunu düşünürsek, bir bakıma mucize sayılabilir. Elmayı nasıl aldın?”

Adara ona alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi. “Leydi Mossi’nin botanik bahçesinden çaldım.”

Leap’in gözleri kocaman açıldı. “Yok artık! Bunu yakalanmadan yapmayı nasıl başardın?” Çocuk gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

Hafifçe gülerek, “Leydi Mossi’nin dikkatini dağıtan bir şey vardı,” dedim, ejderha formundayken sera penceresini nasıl kırdığımı ve botanik bahçesini nasıl darmaduman ettiğimi hatırlayarak. Adara, *katkılarımin* hakkını az da olsa verecek miydi?

“Yani bu oldukça nadir bir elma, değil mi?” diye sordu Aria, bir Adara’ya bir Leap’e bakarak. “Ve sen buna rağmen elmayı bana yedirdin. İyi de neden?”

Biraz rahatsız olmuş gibi görünen Adara omuzlarını silkti. “Annem bir şifacıdır. Yaraların nasıl sarılacağını öğrendiğim yaştan beri hastaları ve yaralıları iyileştirmesine yardım ediyorum. Şey... Seni o şekilde kaderine terk etmek içime sinmedi. Gölge büyüsünün birine neler yapabileceğini gözlerimle görmüşken buna izin veremezdim.”

Wynna sıkkın bir şekilde iç çekti. “Eh, bu durumda artık onu yiyemeyiz,” dedi. Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. “Ona kan borcumuz varken olmaz.”

“Teknik olarak ona kan borcu olan tek kişi benim,” dedi Aria düşünceli bir şekilde. “Geri kalanımız onu hala yiyebiliriz.”

“Hey, hâlâ *burada* oturuyorum!” dedi Adara. Sesi sinirli değil de daha çok yorgun çıkıyordu. Savaşın yarattığı gerilim yavaş yavaş ortadan kalkarken yorgunluk benim bedenimi de ele geçirmeye başlamıştı.

“Onu yemeyeceğiz ama yine de kraliçeye götüreceğiz.” Eleerie, bir kaşını kaldırıp Adara’ya baktıktan sonra bana döndü. “Aynı anda ateş ve buz büyüsü yapabilen bir dişi periyle ve ejderha dostuyla yakından ilgileneceğini düşünüyorum.”

Adara irkilirken ben iç çektim. Bunu anlamaları zaten an meselesiydi. “Ejderha mı?” diye çığlık attı Leap. Dehşet ve sevinç karışımı bir ifadeyle bana baktı ve kanatlarımı, pullarımı ve pençelerimi dikkatle inceledi. “Sizin nesliniz tükendi sanıyordum!”

“Ama bak buradayım.” Alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar Eleerie’ye baktım. “Peki ya sizinle gelmek istemezsek?”

Eleerie de alaycı bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi. “Gelmeyi reddedebilirsiniz ama bize direnecek durumda olduğunuzu sanmıyorum. Ayrıca, ayakta duramayacak kadar bitkin düşmüş durumdasınız ve yuvamızda sıcak ve rahat yatakları-
mız var. En azından size biraz yemek verip dinlenmenizi sağlayabiliriz.”

Adara ayağa kalkmadan önce göz göze geldik. “Teklifinizi kabul edeceğiz,” dedi ve gülümseyerek dizlerindeki karları silkeledi. “Sonuçta çok az peri bir harpia yuvasının içini görmüş ve sağ çıkıp bunu başkalarına anlatabilmiştir. Bir istisna olmaktan memnuniyet duyarım.”

Bölüm 20

Adara

“Peki bu bulut şeyi tam olarak nasıl çalışıyor?”

Harpiaların peşinden uçup giderken Leap bana bakıp gözlerini devirdi. Einar şu anda şekil değiştiremiyordu ve harpiaların bizi taşıyamayacağı kadar ağır olduğumuz için Leap bizi bulutuyla götürmeyi teklif etmişti. Başlangıçta bundan pek emin değildim çünkü bulut sadece Leap'i taşıyabilecek boyuttaydı. Ancak kabarık bulut diğer bulutlardan birkaç tutamı kendine çekerek üçümüzün de sığabileceği kadar genişlemişti.

“O bir *bulut şeyi* değil,” dedi Leap, bir dağ keçisi sürüsünün yanından geçerken. Bu tüylü hayvanların dimdik dağ yamaçlarında rahatlıkla durup, kayaların arasındaki bitkileri yiyerek otlanmasını hayranlıkla seyrettim. “Onun adı Cirra ve o benim yoldaş bulutum.”

“Yoldaş bulut mu?” Altımızdaki kabarık buluta baktım ve o an ilk kez, diğer bulutlardan biraz farklı olduğunu fark ettim. Farkı sadece bizi taşıyabilmek için daha kabarık ve yoğun olması değil, aynı zamanda bundan uzun yıllar önce biri onu gün ışığına batırmış gibi hafiften altın rengi olmasıydı. “O da ne?”

“Onlar bulut ruhları,” diye homurdandı arkamızdaki Einar.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bağdaş kurarak oturuyordu ve yakışıklı yüzü somurtuyordu. Mevcut durumdan oldukça rahatsız olduğu *belliydi* ve muhtemelen başka koşullarda bir hava perisinin bulutuna binmeyi kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi. “Hava perilerinin şimşek binicileri kanat yerine bu bulutları kullanır. Bulut ruhlarının kendi bilinçleri vardır ve ateşle bile yok edilmeleri imkânsızdır. Zamanında birini buharlaştırmayı denemiştım ama lanet şey yeniden beliriverdi ve ben binicisini öldüremeden onu yakalayıp kurtardı.”

Bulut bunun üzerine öfkeyle titredi ve Leap, omzunun üzerinden Einar’a baktı. “O bulutlardan birinin üzerindeyken, bir bulut ruhunu öldürmeye çalıştığın anlardan bahsetmesen daha iyi olur,” dedi. “Cirra, duyguları incindiğinde yağmura dönüşmesiyle ünlüdür.” Eliyle bulutun kenarını okşadı ve tatlı bir sesle konuşmaya başladı. “Şşş, sakın ol Cirra. O sadece eski ihtişamlı günlerini yad eden yaşlı ve huysuz bir ejderha. Onu da söylediklerini de boş ver.”

“Ben yaşlı ve huysuz bir ejderha *değilim*,” diye hırladı Einar. Leap ile baktık ve kıkırdamamak için kendimizi zor tuttuk.

O sırada bir dağ sırtını aştık ve harpiaların yuva dedikleri yer gözlerimizin önüne serildi. Yemyeşil bir dağ yamacına kuleler yerleştirilmiş gibi görünen taş bir binaydı. Üzeri yosun kaplı kayalardan inşa edilmişti ve çevresiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Çatı kenarlarına ve surlara tünemiş ve şahin gibi gözlerini bize dikmiş olan birkaç tane harpia gördüm. Bize şüpheyile baktılar ancak bize öncülük eden üç harpiayı görünce seslerini çıkarmadılar. Onları takip ettik ve kulelerin uzunluğu boyunca belirli aralıklarla yerleştirilmiş büyük, kemerli pencere-lerden birinden geçtik.

Ortak salona benzer bir yere indik. İçeride gürleyerek yanan bir şömine, yere serilmiş kürkler ve sağa sola gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmiş kaba ahşap masalar vardı. Masaların birkaçında içkilerini yudumlayan harpialar oturuyordu ve biz içeri girdiğimizde hepsi dönüp bize baktı.

“Eleerie,” dedi aralarından biri, pençeli ayaklarının üzerine kalkarak. Zift gibi kara tüyleri, mavimsi beyaz teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu ve omuzlarındaki kafataslarının yanaklarına siyah hançerler çizilmişti. Bize doğru yürürken sert hatlı yüzü öfkeyle asıldı. “Ne diye yuvaya daha fazla peri getiriyorsun? Zaten beslememiz gereken yeterince boğaz yok mu?”

Leap’e pis pis bakınca Leap de ona dilini çıkararak karşılık verdi. “Hey,” diye karşı çıktı harpiaya. “Yaptıklarımla burada yediğim her lokmayı hak ediyorum.”

“Bunlar onur konuğumuz Rachis,” dedi Eleerie sertçe. “Bu ikisi gölge yaratıklara karşı savaşmamıza yardım etti ve Ari’nın hayatını kurtardı.”

Rachis tüylü başını salladı. Hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Yine de burası bir peri sığınağı değil. Periler bizim düşmanımız ve bu tarih boyunca da böyleydi. Şu akşam yemeğimiz olmalı ve şu da...” Şehvetle parlayan sarı gözleriyle Einar’ı baştan aşağı süzerken dudaklarını yaladı. “Eh, ben yavrularımı büyüttüğüm için benden geçti ama bu yakışıklıya sahip olmak isteyecek bir kızım var.” Masada oturan ve Einar’a yüzünde açgözlü bir ifadeyle bakan inci grisi tüylü harpiayı işaret etti.

Aniden kıskançlık damarım kabardı ve kendimi tutamayıp Einar’ın önüne atladım. “Onu alamazsın.”

Einar nefesi kesilerek öksürdü.

“Senin gibi bir ufaklığın beni durdurabileceğini mi düşü-

nüyorsun?” Rachis sırtarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Omuzları ve göğsü epey genişti ve benden rahat bir otuz santim kadar uzundu. Einar’dan bile uzun olabilirdi. Kalçasından sarkan devasa kılıçla beni rahatlıkla ortadan ikiye böleceğine hiç şüphem yoktu.

“Ben...” Devam etmeden önce tereddütle durdum. Eğer Einar bir harpia ile sevişmek istiyorsa bundan bana neydi? Sonuçta benim değildi ve onu istediğim de yoktu.

“Teklifinizden onur duydum,” dedi Einar sakın bir sesle. Beni cümlemi tamamlama derdinden kurtarmıştı. Yarı ejderha formundan çıkmıştı; kanatlarını ve pençelerini içeri çektiği için sivri kulaklarının eksikliği dışında bir peri gibi görünüyordu. Rachis’e çapkın bir bakış atıp göz kırptı ve bu, içimdeki kıskançlık canavarının öfkeden deliye dönmesine sebep oldu. İçten içe duyduğum bu kıskançlık yüzünden kendime kızıp kaşlarımı çattım. “Ama yanlış hatırlamıyorsam harpialar işleri bittiğinde eşlerini öldürüyor ve ben ne yazık ki biraz daha yaşamak istiyorum.”

“Ah, bundan pek emin değilim,” dedi Rachis, sırtarak. “Çiftleşme dönemini atlatabilecek kadar güçlü görünüyorsun.”

Annemin harpialarla ilgili anlattığı hikâyeleri hatırladım. “Hava perilerinin sizden neden nefret ettiğini şimdi hatırladım,” dedim tiksintiyle. “Her yıl köylerini basıp genç erkeklerini kaçıyorsunuz ve her biri yorgunluktan ölene dek onları sizinle tekrar tekrar çiftleşmeye zorluyorsunuz!” Harpialar, erkek perileri çılgına çeviren, kalpleri daha fazla dayanamayana kadar kendileriyle defalarca çiftleşmeye zorlayan özel bir feromon salgılıyorlardı. Annem bana bunu anlattığında nasıl dehşete düştüğümü hâlâ hatırlıyordum.

Rachis omuzlarını silkti. “Harpia yumurtalarının döl lenmesi için çok fazla sperme ihtiyaç var,” dedi. “Hem erkekler de bundan zevk alıyorlar, yaklaşan ölümleri onları korkutsa bile.” Sol omzundaki kafataslarından birinin yanağını okşarken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. “Ama bazen özellikle bunu özlediğimi itiraf etmeliyim. Onun cinsel organı inanılmaz bir şekle sahipti, tam da yerine-”

“İyy, iğrenç.” Leap, yüzünü tiksintiyle buruşturarak araya girdi. “Benim önümde harpiaların, hava perisi yoldaşlarımı ölene dek becermesinden bahsetmeseniz olmaz mı?”

“Dikkatli ol, ufaklık!” dedi Rachis alay ederek. “Sana da aynısını yapmamamızın tek nedeni kraliçenin sana karşı zaafı olması.”

“Ve henüz ergenliğe girmemiş olması,” diye belirtti Aria.

“Ve *ufaklıklara* asla zarar vermiyor olmamız,” diye hatırlattı Eleerie sert bir ses tonuyla. Hem Aria’ya hem de Rachis’e dik dik bakıyordu.

“Bir dakika... Bunlar *ölü eşlerinizin* kafatasları mı?” Mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Omuzlarındaki kafataslarına bambaşka bir gözle bakarak üç harpiaya döndüm. “*Hepsi mi?*”

“Elbette.” Aria, sağ omzundaki kafatasını sevgiyle okşarken. Kafatasının etrafında minik güllerden oluşan bir taç vardı. “Savaşırken onları gururla omuzlarımızda taşıyarak eşlerimizin fedakârlıklarını onurlandırıyoruz.”

“Bu... barbarca,” dedim.

Einar’ın tepkisini görmek için ona baktım. Yüzünde şaşırtıcı derecede düşünceli bir ifade vardı. “Erkekleri rızaları dışında kaçırmamız ve sırf kendi soyunuzu devam ettirebilmek için ha-

yatlarını feda etmeye zorlamanız korkunç bir şey,” dedi sonunda. “Ama onları onurlandırma şeklinize saygı duyuyorum.”

Başımı onaylamayarak salladım. “Akıl alır gibi değil.” Einar’ın omuzunun üzerinden, bulutunun üzerinde bağdaş kurmuş oturan Leap’e baktım. “Kendi türünü avlayan harpialarla nasıl yaşayabiliyorsun?” diye sordum.

Omuzları düşen Leap gözlerini kaçırdı. “Zor bir dönemde beni yanlarına aldılar.”

Gözlerindeki o kırılgan ifadeyi görünce ne kadar yargılayıcı olduğumu fark ettim ve biraz suçluluk duydum. Leap daha bir çocuktu... Burada harpialarla birlikte yaşıyor olması, bir sebepten ötürü ailesinden ayrıldığı anlamına geliyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni yargılamak istememiştim.”

“Bu konuşma çok uzadı,” dedi Eleerie. Odadaki herkesin onu duyabileceği kadar yüksek sesle devam etti: “Kraliçenin bu perileri görmesi gerekiyor. Bu yüzden burada kaldıkları sürece kıllarına zarar gelmeyecek.” Wynna’ya döndü. “Onlara nerede yıkanabileceklerini göster ve ben kraliçeyi ararken sen de onlara yiyecek bir şeyler getir. Açlıktan ölüyor olmalılar.”

Harpialar bizi pek sıcak karşılamasalar da Einar ve ben oldukça iyi muamele gördük. Yıkanabilmemiz için bize ortak bir banyo alanı gösterdiler ve karnımızı doyurabilmemiz için taze pişirilmiş et, lezzetli sebzeler ve yanında birer bardak bira verdiler.

Yıkanıp karnımızı doyurduktan sonra Wynna geldi ve bizi kulenin tepesindeki kraliçenin taht odasına götürdü. Burası ge-

niş ve dairesel bir odaydı ve duvarlara iki metrede bir yuvarlak camlar yerleştirilmişti. Böylece odanın her yeri güneş ışığını alabiliyordu. Pencereilerin arasındaki duvarlarda farklı renklerde, iyi korunmuş harpia kanatları asılıydı ve odanın diğer ucunda, büyük ihtimalle perilerin ya da harpiaların kemiklerinden yapılmış olduğunu düşündüğüm bir taht duruyordu. Eleerie ve Aria, kanatlı kollarını arkalarına katlamış, başları ve omuzları dik, gururlu bir şekilde tahtın önünde bekliyorlardı. Odanın duvarları boyunca, her an kraliçelerini savunmaya hazır muhafızlar nöbet tutuyordu.

Kemikten tahtın üzerinde, uçları beyaz, altın rengi tüyleriyle, kaslı bir harpia oturuyordu. Deri zırhı da tüyleriyle uyumlu olarak beyaz ve altın rengiydi. Hatta omuzlarını süsleyen kafatasları bile altın yaldızlı boyayla boyanmıştı. Tüylü başında opallerle süslenmiş bir taç vardı. Tahtının sağ tarafındaki stantta, beyaz mermerden bir asa duruyordu. Asanın tepesinde, içten içe parlayan beyaz bir taş olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısıp bu tanıdık parıltıya baktığımda bunun bir kudret taşı olduğunu anladım.

“Harpiaların Kraliçesi, Makani Windrider’in huzurundasınız,” diye bildirdi Wynna. Tahtın önünde durarak eğildi. “Kraliçem, bunlar topraklarınızda yakaladığımız davetsiz misafirler Adara ve Einar.”

Yanımdaki Einar’ın gerildiğini hissettim ve midem kasıldı. Bizi davetsiz misafirler olarak mı tanıtıyordu? Bu iyiye işaret değildi.

“Davetsiz misafirler mi?” Kraliçenin altın rengi kaşları hızla kalktı. Dar, badem şekilli gözleri; sivri, gagaya benzeyen bir burnu ve dolgun dudaklı, geniş bir ağzı vardı. Gözlerinin ke-

narlarındaki kazayakları, yaşını ele veren tek şeydi ve harpiaların hayatlarının ne kadar vahşi olduğu düşünülduğünde, bu yaşa kadar gelmiş olması onun ne kadar güçlü ve kurnaz olduğunun bir göstergesiydi. “Onları huzuruma canlı getirdiğinize göre sıradışı bir yanları olmalı.”

“Bir gölge yarattığı tarafından yaralanan Aria’yı iyileştirdiler,” dedi Eleerie, kraliçenin dikkatini üzerine çekerek. “Ayrıca... Gördüğünüz adam bir ejderha ve kadın da ateş büyüsü yapabiliyor.”

“Bir ejderha ve ateş perisi mi?” Kraliçe gözlerini kocaman açarak bizi dikkatle inceledi. Yüz hatlarımı incelerken yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. “Bir su perisine benziyorsun ve herkes su perilerinin ateş büyüsü yapamadığını çok iyi bilir.”

Omuzlarımı silktim. “Ben yapabiliyorum.” Parmağımı şıklatım ve parmak ucumdan ufak bir alev yükseldi. Kraliçe hayretle bağırınca muhafızlar aynı anda kılıçlarını çekerken içeride çelik sesleri yankılandı.

“Sakin olun, sakın!” Ellerimi kaldırıp alevi söndürdüm. “Sadece ufak bir gösteri yapıyordum. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok.”

Harpia Kraliçesi parmağını kaldırdınca muhafızlar istemeyecek de olsa kılıçlarını kınlarına geri soktu. “Bu çok ilginç,” dedi. Gözlerinden, kafasında bir şeyleri ölçüp biçtiği belli oluyordu. “Hem su hem de ateş büyüsü mü yapabiliyorsun?”

“Evet.” Birkaç gün öncesine kadar ikisini de kullanamadığımdan bahsetmeli miyim bilemediğim için başka bir şey söylemedim.

“Ve yaşayan, nefes alan bir ejderha.” Harpia Kraliçesi bakışlarını Einar’a çevirirken dudaklarını yaladı. Sarı gözleri

açlıkla ve arzuyla, avını gözüne kestiren bir avcı edasıyla parıldıyordu. “Harpialarla ejderhaların hiç çiftleşmemiş olması beni hep üzmüştür. İkimiz de yumurtladığımıza göre son derece uyumlu olacağımıza eminim. Ayrıca çok güçlü, savaşçı bebekler yapacak gibi görünüyorsun,” diye mırıldandı öne doğru eğilerek. Eğilmesiyle birlikte dekoltesini gözler önüne serdi ve içimde yeni bir kıskançlık dalgası kabarıırken dişlerimi sıktım.

Einar kahkaha attı. Sesinde davetkâr ve çekici bir tını vardı. “Buraya geldiğimden beri bu teklifi yapan ikinci kişisiniz,” dedi ve o an yüzünü tırmalamak istedim. “Ama ona da söylediğim gibi, eğer bir gün çocuk sahibi olma şerefine erişirsem, çocuklarımın büyüüklerini görmek isterim.”

Bu kez sesinde hafif bir hüüzün sezince içimdeki kıskançlık canavarı da köşesine çekildi. Kral Aolis halkını yok etmeden önce Einar’ın geleceğe, bir aile kurmaya dair hayalleri ve umutları olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tüm ejderhalar öldürülmeden önce evlenmeyi ve birlikte yaşlanmayı düşündüğü bir sevgilisi var mıydı acaba?

Harpia Kraliçesi omuzlarını silkti. “Tohumunu hiç yaymaktansa güçlü bir dişiye emanet edip yaymak daha iyidir,” dedi. “Tabii tohumunu başka bir dişinin rahmine ekmeyi düşünmüyorsan.” Dile getirmese bile gözlerinden rahatlıkla okunan, çok net bir soruyla bir bana bir Einar’a baktı.

İma ettiğı şeyi düşününce yüzüm alev aldı ve Einar’ın da tüm vücudu kasıldı. “Asla,” dedi tıslayarak. Ateşli öpüşmemizden sonra bu cevabı yüzüme tokat gibi çarptı. “Perilerin halkıma yaptıklarından sonra asla.”

“Hmm...” Harpia Kraliçesi ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Sırtını tahtına yasladı ve elini çenesine götürüp bizi inceledi. “Yine de ikinizin bir arada olması bile başlı başına çok tuhaf bir durum. Madem perilerden bu kadar nefret ediyorsun, neden onlardan biriyle seyahat ediyorsun?”

“Bir anlaşmamız var,” dedim sert bir şekilde. Konu değiştiği için minnettardım. “Annemi kralın elinden kurtarmama yardım ediyor.”

“Kral anneni mi aldı? Neden?”

Harpia Kraliçesi’ne yaşananları olabildiğince kısa bir şekilde anlattım. Ateş büyümün ortaya çıkışından, General Slaugh’un beni yakalamaya çalışmasından ve Leydi Mossi ile aramızda geçen savaştan bahsettim. Sözlerim bittiğinde bana ilginç bir bulmacaymışım gibi bakıyordu.

“Bu hikâye buram buram yazgı ve kader kokuyor,” dedi, parmaklarıyla tahtının koluna vurarak. “General Slaugh’un bir kehanetten bahsettiğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” dedim tereddütle. Nereye varmak istediğinden emin değildim.

“Ateş büyünün uyandığı günün gecesinde, Ediriâ’daki yaşayan son ejderhayı uyandırmanın tesadüf olduğuna inanmak güç,” dedi, tekrar Einar’a bakarak. “Anneni kurtarmak için acele ediyorsun ama düşmanın senden tam olarak ne istediği ve *neden* istediği hakkında en ufak bir fikrin yok. Bu kehanet hakkında daha fazla bilgi edinmediğin sürece başarılı olacağını sanmıyorum.”

“Kehanet hakkında daha fazla bilgi edinmek mi?” Tekrar annemi düşünerek dudağımı ısırdım. Kralın zindanlarında ne durumdaydı? Ona işkence ediyorlarsa, ne kadar zamanı vardı? “Ama nereye bakacağımı ya da kime soracağımı bilmiyorum.”

“Ah, bu çok kolay,” diye araya girdi Leap, ilk kez konuşarak. Tüm bu süre boyunca pencere pervazlarından birine oturmuş, biz konuşurken bacaklarını sallayarak bizi dinliyordu. “Wynt-h'teki Kâhin'i görmeyen gerek.”

“Kâhin mi?” diye alay etti Einar. “Şu tapınağına kapanıp kendisini dünyadan soyutlayan şarlatandan mı bahsediyorsun? Evet, eminim harika tavsiyelerde bulunuyordur.”

Leap gözlerini devirdi. “Seni temin ederim ki Quye herkesin zannettiği kadar dış dünyadan kopuk biri değil,” dedi. “Ve gerçekten iyi bir kâhin. Şeyi çok severd-” Gözleri kocaman açıldı ve aniden ağzını kapattı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Görünüşe göre onu çok iyi tanıyor-sun, Leap.”

Omuzlarını silktiler. “Çevrem geniştir,” diye mırıldandı başını başka yöne çevirirken. Yüzündeki somurtkan ifadede, bunun geçmişle ilgili hassas bir mesele olduğunu açıkça görülüyordu. Bu yüzden şimdilik bu konuyu kapatmaya karar verdim. Sonuçta bana daha fazla bilgi vermesi için onu konuşturmam gerekiyordu.

“Pekâlâ, tamam.” Konuyu kapattığımı belirtmek için ellerimi kaldırdım. “Yani Wynt-h'e gitmemiz gerekiyor, öyle mi? Peki oraya nasıl gideceğiz?”

“Yürüyerek gitmeniz bir haftanızı alır,” dedi Eleerie. “Ejderha uçarsa başka ama bunu tavsiye etmem. Bu dağlarda yaşayan tek harpia klanı biz değiliz ve ayrıca hava perileriyle de uğraşmanız gerekecek. Gökyüzünde sürekli devriye geziyorlar ve hava saldırılarına karşı her daim hazırlıklılar. Gece vakti bile sizi görebektedirler.”

Başımı salladım. “O kadar vaktimiz yok. Annem o zamana kadar ölmüş olabilir.”

“Ben sizi götürürüm,” dedi Leap.

Harpia Kraliçesi hariç odadaki herkes bir anda sessizleşti. Kraliçe başını Leap'e doğru çevirdi ve çocuğu, “Böyle bir şey yapmayacaksın,” diye tersledi. “Benim korumam altındayken olmaz.”

“Hem sana güvenebileceğimizi nereden bileceğiz?” diye sordu Einar, şüpheli bir tavrıyla. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki çocuğu korkutarak onu tüm sırlarını açıklamaya ikna edebilecekmiş gibi Leap'e dik dik bakıyordu. “Bir hava perisi olman yetmiyormuş gibi üstüne bir de kendi türünü öldüren ve yiyen bir ırkla birlikte yaşıyorsun. Bana pek güvenilir biri gibi gelmiyorsun.”

Einar'ın düşmanca tavrından etkilenmiş benzemeyen Leap gülümsedi. “Harpialar acımasız ve kana susamış bir ırk olabilir ama kimsem yokken beni yanlarına aldılar.” Sesi minnet doluydu ve Harpia Kraliçesi'ne bakarken yüzü yumuşamıştı. “Kraliçe Makani, beni dağlarda bir başıma, açlıktan ölmek üzereyken buldu. O kadar güçsüzdüm ki ne büyümü kullanabiliyor ne de yiyecek avlayabiliyordum. Beni yanına aldı ve sağlığıma kavuşturduktan sonra bana kalacak bir yer verdi. Karşılığında istediği tek şey, şimşek büyümü kullanarak yuvalarını korumam oldu ve bunu yapmaktan memnuniyet duyuyorum.” Ardından yüzünü bir hüznün kapladı. “Ama onlara yardım etmek zorundayım, Kraliçe Makani. Bunu yapabilecek tek kişi benim ve birinin anne babasını kaybetmesinin nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Eğer Adara'nın annesini geri almasına yardım edebiliyorsa bunu yapmayı çok isterim.”

Gözlerimde yaşlar birikirken Einar'ın bile Leap'in sözlerinden etkilenmiş gibi görüldüğünü fark ettim. “Ah, pekâlâ...”

diye homurdandı kraliçe. Sesi hem sinirli hem de pes etmiş gibi çıkmıştı. “Ama işin biter bitmez yuvaya dönmelisin.”

“Döneceğim,” dedi Leap. Oturduğu pencere pervazından atladı ve ellerini kalçalarına dayadı. Bana ve Einar’a bakarken kocaman gülümsedi. “Bir ejderha, bir şimşek süvarisi ve bir ateş perisi, Kâhin’i ziyaret etmek için gizlice Wynth’e giriyor. Bu çok eğlenceli olacak!”

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 21

Adara

Leap'e edilen samimi vedaların ardından -en duygusal olanı Rachis'ten gelmiş ve bizi oldukça şaşırtmıştı- Leap'in buluştu Cirra'ya atlayıp Wynthe doğru yola çıktık. Harpialar, Aria'yı kurtardığımız için teşekkür etmek adına bize yolculuk sırasında giymemiz için kapüşonlu kürk pelerinler vermişlerdi. Her ne kadar soğuktan etkilenmesem de sert rüzgarlara karşı cildimi koruyacak bir kalkan görevi gördüğü için minnettardım.

Uzun bir uçuştı ve Leap'in dikkat süresi kısaydı, bu yüzden gönülsüz de olsa Einar'ı *Taş-Kâğıt-Makas*, *Evet mi Hayır mı?* ve *Hangisini Tercih Ederdin?* gibi türlü oyunlar oynamaya ikna etti.

Onların eğlencesine ortak olmayı ne kadar istesem de zihnim sayısız düşünceyle doluydu ve yemyeşil manzaraları, dağları ve kayaları dalgın dalgın seyrederken bu düşüncelerin zihnimde dolaşmalarına izin verdim.

Harpia Kraliçesi'nin haklı olduğunu ve kralın ne istediğine dair daha fazla bilgi edinmenin akıllıca bir hareket olacağını biliyordum. Doğruca Kaipei Kalesi'ne dalıp annemi zindanlardan kurtardıktan sonra onunla birlikte günbatımına doğru kaçmayı çok isterdim ama bu gerçekçi bir plan değildi. Kral

beni bulmak için krallıkta aranmadık yer bırakmazdı. Benden ne istediğini ve bunu kendi yararına çevirmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

“Dirseksiz mi yoksa dizesiz mi olmayı tercih ederdin?” diye sordu Leap, Einar’a.

Einar yüzünü buruşturdu. “Bu ne aptalca bir soru?”

Leap sırtıttı. “Sadece soruya cevap ver ihtiyar.”

“Bana böyle demeyi kes!”

Einar, şakayla karışık hafifçe Leap’e vurdu ve altındaki bulut neredeyse buharlaşıp da Einar’ı az kalsın düşürecek gibi olunca korkuyla bağırdı. Einar, “Özür dilerim!” diye bağırırken Leap kahkahalar atarak yuvarlanıyordu. Çok geçmeden bulut eski haline dönünce Einar, “Dirseklerimin olmasını tercih ederim. Cirra’nın beni tekrar öldürmeye çalışacağından korkmasan sana nedenini söyledim.”

Leap kıkırdadı. “Of, abartmayı bırak. Uçabildiğimi biliyorum, kanatlarını gördüm.”

“Yapabildiğim tek şey o değil,” dedi Einar, tehditkâr bir ses tonuyla.

“Leap,” diye araya girdim, Einar tekrar Cirra’yı sinirlendirmeden önce. “Gaoth Aire şehirleri, gölge yaratıklarının saldırılarına karşı epey yoğun bir şekilde güçlendirilmemiş miydi? Muhafızlar tarafından görülmeden Wynth’e nasıl gireceğiz? Sonuçta kral tarafından aranan biriyim ve haberin tüm krallığa yayılması an meselesi. Hatta belki de hakkımda çoktan bir arama emri çıkarılmıştır. Bu ihtimali yok sayamam.”

“Evet, bunu ben de düşündüm,” dedi Leap başını sallayarak. “Wynth şehri, resmi giriş çıkışlardan geçiş yapmadan uçarak içeri girmeye ya da dışarı çıkmaya çalışan her şeyi çarpan.

elektrikli bir kubbe ile korunuyor. Ama kendi şimşek büyüümü kullanarak bize bir yol açabilirim.”

“Emin misin?” diye sordu Einar şüpheyle. “Birkaç gölge yaratığını vurmak için şimşeğini kullanmakla koskoca bir şehrin koruma kalkanını geçmek için kullanmak çok başka şeyler. Ve sen *hâlâ* bir çocuksun.”

Leap gözlerini devirdi. “On üç yaşımdayım. Yani reşit olma-
ma üç sene kaldı. Bu da yakında seni gölgede bırakabileceğim anlamına geliyor ihtiyar.” Homurdanan Einar’a dil çıkardı. “Koruma kalkanında daha önce de kullandığım zayıf bir nokta var. Girmek için sadece karanlık çökmesini beklememiz gerekiyor.”

“Bu zayıf noktayı bildiğine göre daha önce şehre gizlice girip çıkmış olmalısın,” dedim. “Peki neden gizlice girmen gerekti?”

“Bu sadece benim bileceğim ve senin merak etmekle yetineceğin bir şey.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Çok gizemli birisin.”

“Ben gizemli bir erkeğim ve bu da beni kadımlara karşı çok daha çekici yapıyor.” Bana göz kırptı ve Einar’la aynı anda homurdandık. Bir an için göz göze geldik ve ben bakışlarımı kaçtırmadan önce hafifçe gülümsediğine yemin edebilirdim.

Keşke aramızda geçenler bu kadar karmaşık olmasaydı. Keşke bana aynı anda hem çok güvende hem de savunmasız hissettirmeseydi, keşke dokunuşuyla bedenimi alev alev yakmasaydı ve keşke beni hiç öpmemiş olsaydı. Dudaklarının tadını, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirişini ve beni kendine çekişini hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Einar o lanet öpücüğü hatırlamıyordu bile ve ben, onun hiç umursamadığı bir öpücük için heyecanlanıyordum!

Öfkeyle soludum ve Einar'a sırtımı dönerek olduğum yerde kıvrıldım. Erkekleri ve anlamsız öpücüklerini aklımdan çıkarmaya çalıştım. Dün gece pek uyuyamamıştım ve beni bekleyen zorluklar için gücümü toplamam gerekiyordu.

“Adara, uyan.”

Einar'ın sesiyle homurdanarak kıpırdandım. Ilık nefesini sivri kulağında hissettim ve beni hafifçe sarsmak için omzuma dokunduğunda vücudumdaki her hücre canlandı. Avcunun içindeki dizginlenmiş gücü hissedebiliyordum. Elinin sıcaklığı kıyafetlerimi ve tenimi aşır kemiklerime kadar işliyor, içimde ona sokulma isteği uyandırıyor.

Ama bunun yerine elini ittim ve gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Etrafa göz atarken, “Uyandım,” dedim. Gökyüzü kırmızı, altın ve lavanta tonlarında boyanmış bir tablo gibiydi. Batmakta olan güneş yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. “Neredeyiz?”

“Şşş,” dedi Leap, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. “Rüzgâr burada her şeyi taşır.”

Eliyle işaret ettiği noktaya baktım. Önümüzdeki dağın zirvesinde duvarlarla çevrili ıslık ıslık bir şehir vardı. Şehir baştan sona, hiç şüphesiz dağın kendisinden çıkarılmış olan mavimsi beyaz bir taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Surlar ve yuvarlak kuleler şehri kuşatmış durumdaydı ve taş binalar, dik dağ zirvesi boyunca belli aralıklarla, kademeli olarak yükselecek şekilde konumlandırılmıştı. Zirvede, şehrin tam merkezinde pagoda tarzı bir tapınak yükseliyordu. Tapınağın tepesinde iğne gibi

uzun ve dar bir kule gökyüzüne doğru uzanırken, tabanında kendisini çevreleyen dört küçük kule bulunuyordu. Bu kulelerin hemen aşağısında küp şeklindeki kaidelerin üzerinde geniş teraslar yer alıyordu. Tapınağın ve kulelerin tepesinde mavi beyaz ışıklar yükseliyordu. Sanki yıldızlar, ölümlülerin arasında yaşamak için gökyüzünden inmiş gibiydi.

Şehir duvarları boyunca belirli aralıklarla yerleştirilmiş ufak kulelerin tepelerinde de benzer ışıklar gördüm ve ne amaçla kullanıldıklarını merak ettim.

“Elektrik alanı nerede?” diye sordum Leap’e, olabildiğince alçak sesle konuşabilmek için ona doğru eğilerek. Muhafızların bizi yaklaşık bir kilometre uzaktan duyabileceğine inanmak zordu ama Leap’in sözlerine güvenmek zorundaydım. “Bu ışıkların elektrik alanıyla bir ilgisi var mı?”

Başını salladı. “Alanın ihtiyacı olan gücü bu ışıklar ürettiyor,” dedi. “Her biri bir kudret taşıyla çalışıyor. Alanı görmek mümkün değil ama yaklaştıkça uğultusunu duyabilirsin ve bir şey bu alana çarparsa...” Birden nefesi kesildi. “Eh, aslına bakarsan alana bir şey çarptığında ne olduğunu kendi gözlerinle görmek üzeresin.”

İşaret ettiği yöne baktım ve batı yönünden gelen gölge yaratığı sürüsünü görünce benim de nefesim kesildi. İnce, deri gibi kanatlarıyla devasa yarasalara benziyorlardı ve çıkardıkları sesler o kadar rahatsız ediciydi ki bu mesafeden bile tüylerimi diken diken eden bu sesi duymamak için ellerimle kulaklarımı kapattım.

Bize saldıracaklarını düşünerek kendimi dövüşmeye hazırladım ama gölge yaratıkları doğrudan şehre daldı. Menzile girdikleri anda koruma kalkanı devreye girdi ve gökyüzünde mavi beyaz renkte, titreşen ve cızırdayan bir kubbe belirdi. Kendisini

delip geçmeye çalışan yaratıkları tek tek yakıp küle çevirirken yaratıkların külleri rüzgârla dört bir yana savruldu. Burnuma yanık tüy ve etle birlikte biraz da kara büyüünün kokusu gelince tüm vücudum ürperdi.

“Umarım zayıf nokta konusunda *gerçekten* haklısındır,” diye mırıldandı Einar korkuyla.

Leap homurdandı. “Ey kıt imanlılar...” dedi İncil’den alıntı yaparak ama Einar’a hak veriyordum. Kızarmış tavuğa dönme-yi *hiç* istemiyordum.

Şehri tekrar incelerken ana kapıya giden bir yol olmadığını fark ettim. Bunun yerine kapıların hemen dışına iniş pisti gibi görünen bir platform inşa edilmişti.

“Normalde şehre nasıl giriliyor?” diye sordum Leap’e. “Yani bir suçlu değilsen?”

“Rüzgâr yolunu kullanman gerekiyor,” dedi Leap eliyle göstererek. Gözle görülmeyen bir hava akımını işaret ettiğini varsaydım. “Ki bu da sadece hava perilerinin yapabileceği bir şey. Hava perisi değilsen, şehir kapılarına ulaşmak için bile sana eşlik eden bir hava perisi olması gerek.”

“Ya da bir ejderha olman gerek,” diye mırıldandı Einar.

“Evet ama ejderhaların kapıdan öylece geçmelerine izin vereceğimizi hiç sanmıyorum,” dedi Leap, düz bir sesle.

“Kesinlikle izin vermiyorsunuz,” dedi Einar homurdanarak. “Ne zaman şehirlerinizden birine saldırırsak kuleleri de yıkmak zorunda kalıyorduk ve doğal kaynaklarınız yok denecek kadar az olduğundan, çoğu zaman girdiğimiz zahmete değmiyordu. Domhain ve Lochanlee’yi yağmalamak çok daha kârlıydı.”

“Sanıyorum ki halkınız korsanlığı *bırakmayı* hiç düşünmemiş bile,” dedi Adara alay ederek.

Einar bir kaşını kaldırdı. “Halkınız bizimle ticaret yapmayı reddetmeseydi düşünebilirdik. Ama hayır, bunun yerine hava ve toprak perilerini Hearthfyre’in madenlerine gönderdiler ve böylece zamanında ateş perileriyle takas ettikleri kudret taşlarını ve değerli madenleri *çalabildiler*. Biz sadece yapılan iyiliğin karşılığını verdik.”

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Einar haklıydı. İhtiyacımız olan şeyler için ejderhalarla ticaret yapabiliirdik. Tabii bu, onların ırkımızın büyük bir kısmını tamamen ortadan kaldırdıkları gerçeğini görmezden gelmemizi gerektirecekti ama bu konuyu gündeme getirirsem yeni bir tartışma daha doğacaktı. Şu an tek yapmamız gereken, amacımıza odaklanmak olduğundan susmak en mantıklısıydı.

Güneş batana ve dağ yamacına karanlık çökene dek sessizce bekledik. Elektrik alanına güç veren kudret taşları, artık güneş ışığıyla yarışmak zorunda kalmadıklarından çok daha parlak görünüyordlardı. Ayrıca şehrin üzerindeki kubbe şeklindeki koruma kalkanını da belli belirsiz görebiliyordum.

“Pekâlâ,” dedi Leap. “Haydi şu işi bitirelim.”

Cirra’ya hafifçe vurmasıyla birlikte bulut, dikkat çekmemek için normal bulutlar gibi yavaşça ileri doğru süzölmeye başladı. Şehre yaklaşırken üçümüz de sırtüstü uzanıp nefeslerimizi tuttuk. Koruma kalkanına yaklaşık elli metre kala, elektrik alanının uğultusunu duymaya başladım. Enerjinin tenimde dolaştığını hissedebiliyordum. Yaklaşan tehlikeyi sezen vücudum tepki veriyordu; kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve tüm kaslarım gerilmişti.

Neredeyse menzile girmiştik ki sol tarafımda bir hareketlilik sezdim. “Bize doğru uçan bir şey var,” diye Leap’in kulağına

fısıldadım. Kanat çırparak bize yaklaşan bu şey yüzünden kalbim hızla atmaya başladı. Başka bir gölge yarattığı mıydı?

Leap, davetsiz misafirimize doğru bakarken ben de yaratığın gözlerinin karanlıkta bembeyaz olduğunu gördüm. “Daha hızlı, Cirra,” diye zorladı bulutu. “Bu kadar yakinken şimşek ya da ateş kullanmayı göze alamayız. Muhafızlar bizi anında fark edecektir.”

Şehre bir bakış attığımda, en yakın kulede bir muhafız olduğunu gördüm ve bu kule Leap’in inmeyi planladığı yerden yalnızca yirmi metre uzaktaydı. Başka yöne bakıyordu ama sol tarafına bakarsa bizi kesinlikle görecekti.

Ancak diğer yandan, gölge yarattığı hızla bize yaklaşıyordu. En az dört metrelik bir kanat açıklığına sahip devasa bir kuştu ve ölümcül derecede sivri görünen büyük pençeleri vardı. Bizi rahatlıkla buluttan düşürebilirdi ve şu anda bir başka hava savaşıma girebilecek durumda değildik.

Hızlı düşünmek zorundaydım. Cirra’nın neminden faydalanarak iki buz kazığı oluşturdum. Bulut, bu müdahaleme karşı çıkarak titredi ama onu görmezden geldim ve kazıkları uçan yaratığa doğru fırlattım. Yaratık, kazıklar kanatlarına saplanırken kulakları sağır eden bir çığlık attı ve sesi dağlarda yankılanırken yuvarlanarak düşmeye başladı.

Bunun üzerine muhafızlar hemen oklarını sesin geldiği yere çevirdiler ve böylece dikkatleri de başka tarafa kaymış oldu. Sessizce küfreden Leap buluttan atladı ve onu koruma kalkasına götüren bir hava akımına kapılarak uçtu. Kollarını uzatıp kalkandaki enerjiyi kendine çektikten sonra elleriyle tıpkı bir kumaşı ortadan ikiye yırtar gibi bir hareket yaptı.

Hareketiyle birlikte enerji alanında bir yarık meydana geldi ve Cirra hızla bu yarıktan içeri süzüldü.

“Çabuk!” diye tısladı Leap. Kalkan ile şehir duvarları arasındaki patika boyunca koşmaya başlamıştı bile. Duvarın kalanından farksız görünen bir noktaya kadar onu takip ettik ve diğer tuğlalardan biraz daha ufak bir tuğlaya üç kez vururken onu şaşkınlıkla seyrettik. Leap’in vurduğu tuğla, duvarın içine doğru çekilmeye başlarken etrafındaki tuğlalar da aynısını yapmaya başladı ve önümüzde, karanlık bir yeraltı geçidine çıktığını tahmin ettiğim bir merdiven belirdi.

“Radyantlar aşkına, bu da ne?” diye sordu Einar. Ses tonundan, onun da en az benim kadar şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

“Of tabii ki gizli bir geçit,” dedi Leap, gözlerini devirerek. “Biri bizi yakalamadan önce acele etsen iyi olur ihtiyar.”

Einar’la birbirimize şüpheyle baksak da başka bir seçeneğimiz olmadığı için Leap’i takip ettik. Merdivenlere adımımızı atar atmaz arkamızdaki tuğlalar kapandı ve zifiri karanlıkta kaldık. Etrafımızı görebilmek için parmak ucumda ufak bir ateş yaktım.

Daha merdivenlerin sonuna ulaşmadan burnuma rutubet ve kanalizasyon kokusu geldi ve yüzümü ekşittim. Merdivenlerin sonundaki kapıdan geçip kanalizasyona adım attığımızda, “Biliyordum,” dedim. Ayaklarımın altındaki yapış yapış zeminden gelen ses midemi bulandırırken sağa sola kaçışan farelerin sesleri tüylerimi ürpertti. Tünel boyunca yavaşça akan kirli bir su birikintisi vardı ve içinde nelerin yüzdüğünü görmediğim için şükrediyordum. “Burası iğrenç bir yer.”

“İşte bu yüzden kimse buraya inmiyor,” dedi Leap, içinde bulunduğumuz duruma göre fazla neşeliydi. Bizi dar bir patika boyunca yürüttükten sonra birkaç metre ilerideki kanalizasyon merdivenine yöneldi. Ayaklarımın altında çatırdayan ufak ke-

mikleri duymazdan gelmeye çalışarak peşinden gittim. “Buradan yukarı çıkacağız.”

Leap, bir maymun gibi evik hareketlerle merdiveni tırmandı ve Einar’la ben de onu takip ettik. Rgar kapağı olduğunu düşündüğüm şeyi kenara iterek açarken hafif bir sürtünme sesi duyuldu ve hemen ardından kendimizi loş bir ara sokakta bulduk.

“Hey!” diye bir ses duyuldu ve o an neredeyse kalpten gidecektim. Bol keten pantolonu, sağlam botları ve çok sayıda cebi olan uzun kruvaze paltosuyla, p konteynırının üzerinde başka bir ocuk hava perisi oturuyordu. Parlak mor saçlarını iki atkuyruğu yapmıştı ve tombul, pembe yanaklarıyla masum bir suratı vardı. Geniş ağzı, gülümsemeyi çok sevdiği izlenimini veriyordu. Gümüş rengi gözlerini kısarak Leap’e bakıyordu.

“Elra,” dedi Leap, bıkkın bir ses tonuyla. “Burada olacağını tahmin etmem gerekirdi.”

“Tabii ki buradayım. Ara sokağı gözetleme sırası bende.” Konteynırın üzerinden atladı ve kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturarak karşımıza dikildi. Leap’ten en az on beş santim uzundu ve ondan bir yaş büyük gibi görünüyordu. “Neden Wynth’e döndün? Burayı sonsuza dek terk ettiğini sanıyordum.”

Önümüzde duran Leap, bir elini bana ve Einar’a doğru salladı. “Arkadaşlarıma tur rehberliği yapıyorum da,” dedi sırtarak. “Wynth’in karanlık yüzünü özel bir turla yakından görmek istediler.”

Elra güldü. “Ee, ceplerini karıştırmayacak mısınız?” Sanki birer hedefmişiz gibi gözleriyle bizi bir aşağı bir yukarı szdd. “Gerçi pek varlıklı kimselere benzemiyorlar.”

“Ah, sağ ol ya!” dedim.

Einar homurdandı. “Pis bir ara sokakta durup bir sokak çocuğunun bana hakaret etmesini ses çıkarmadan dinleyeceğimi tahmin bile edemezdim ama olunca oluyormuş.”

Elra ikimizi de duymazdan gelerek Leap’e döndü. “Burada olman Storm’un hiç hoşuna gitmeyecek, biliyorsun değil mi?”

Leap gözlerini kıstı. “Umurumda değil. Storm bu şehrin sahibi değil ve buraya onun işine karışmaya gelmedim.” Bir elini kaldırmasıyla birlikte sokakta serin bir rüzgâr esti ve Elra’nın saçlarını savurdu. “Yolumda durmaya devam edecek misin Elra, yoksa geçmemize izin verecek misin?”

Elra iç çekti. “İzin vereceğim ama keşke ikiniz barışsanız. Bu küslük hoşuma gitmiyor.”

Leap omuz silkti ama yüzündeki ifade bir nebze olsun yumuşamıştı. “Rüzgârın ne yöne eseceğini her zaman değiştiremeyiz,” dedi nazikçe.

“Biliyorum.” Elra kenara çekildi ve Leap’in omzuna hafifçe vurdu. “Dikkatli ol.”

Elra’nın yanından geçerek ara sokaktan, bir sürü dükkânın ve restoranın bulunduğu geniş bir caddeye çıktık. Cadde aceleyle bir yerlere yürüyen işçi sınıfı perilerle dolu olduğu için kalabalığın arasına karışmamız zor olmadı. Kaldırımlardaki aydınlatma direklerinin arasma rengârenk kâğıtlardan turnalarla süslenmiş ipler gerilmişti.

“Tüm bunlar da neyin nesiydi?” diye sordu Einar, bir yandan Leap’i takip edip diğer yandan bizi ele verecek özelliklerimizi gizlemek için kapüşonlarımızı yüzümüze doğru çekerken. “Bir tür sokak çetesine mi bulaştın?”

“Hayır,” dedi Leap neşeyle, yürümeye devam ederken. Ancak adımlarındaki abartılı neşe ve kasılmış omuzları aksini söylü-

yor gibiydi. “Sadece eski dostlar arasındaki ufak bir tartışma. Bizi etkilemeyecektir.”

“Hı-hı.” Ona hiç inanmamıştım. “O kızın seni şehirde istemeyen bir periden bahsetmesinin sebebi bu muydu?”

Leap omuzlarını silktilti. “Mükemmel kişiliğimin herkes tarafından sevilmemesi benim sorunum değil,” dedi ve bana göz kırptı. “Rahat ol, ateşli kız. Seni bir çete savaşına bulaştırmayacağım.”

“Pekâlâ...” diye iç çektim. “Peki Kâhin’i nasıl göreceğiz? Randevu mu alacağız?”

“Hayır,” dedi Leap, dumanı üstünde çörekler satan bir arabanın yanında durarak. Üç çörek aldı ve kemerindeki kesesinden çıkardığı madeni parayı satıcıya fırlattı. “Sadece kraliyet mensupları ve tapınağa büyük miktarda bağış yapabilecek kimseler Kâhin’den randevu alabilir. Diğer herkes reşit olma törenini beklemek zorundadır. Gaoth Aire’in dört bir yanındaki periler, çocuklarının geleceklerini okuması için onları Kâhin’in huzuruna çıkarmak adına Wynth’e seyahat ediyor.”

Leap bize birer çörek uzatırken Einar şüpheyle, “Bu para kesesini nereden aldın?” diye sordu. “Şehre girerken böyle bir kesen yoktu.”

“Yok muydu?” Leap, Einar’a göz kırptı ve çöreğinden bir ısırık aldı. “Bu çöreklerin tadına bakmalısınız, gerçekten çok lezzetliler.”

Einar suratını assa da Leap’i dinleyip çöreğin tadına baktı. Aksi yüzü yerini keyiften mest olmuş bir yüze bıraktı. “Mmm, çok lezzetli,” diye mırıldandı.

Ben de bir ısırık aldım ve ağzımda eriyen bol baharatlı etle dolu, tuzlu hamurun tadını alınca âdeta kendimden geçtim. “Bu şimdiye dek yediğim en iyi şey olabilir,” dedim.

Ağı çörekle tıkabasa dolu olan Leap sırttı. “Beğeneceğinizi biliyordum. Eskiden her gün bu çöreklerden yedim. Çok özlemişim.” Çöreğin kalanını ağına tıkmadan önce yüzünde hüznünlü bir ifade belirdi.

Çörekten bir ısırık daha alıp düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladım. “Benim için reşit olma töreni yapılmadı,” dedim Leap’e. “Acaba benim için sahte bir tören düzenleyip geleceğimi okumasını sağlayabilir miyiz?”

Leap başını salladı. “Bu sadece Gaoth Aire halkı için yapılan bir şey ve senin hava perisi *olmadığın* çok belli.” Eğlenerek lavanta mavisini örgümün ucunu çekti.

Kaşlarımı çattım. “Saç rengimi değiştirebilir ve araya karışmayı deneyebilirim.”

“Bunu yapsan bile anne babaların gelecek okuma için en az bir yıl önceden randevu alması gerekiyor.” Leap, kuleleri parlayan tapınağa baktı. “Tapınağa gizlice girmekten başka çaremiz yok.”

“Bu berbat bir plan,” diye karşı çıktı Einar. “Kâhin bizi görür görmez muhafızlarını çağıracaktır. Bize kehaneti anlatması için onu zorlayamayız.”

“Ah, onu zorlamamıza gerek kalmayacak,” dedi Leap kıkırdarak. “Quye ziyaretçileri sever ve her zaman cesareti ve kurnazlığı ödüllendirir. Muhafızları ve tapınak savunmalarını atlatmayı başarırız bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaktır. Ama önce biraz uyumamız gerek.”

Hoş görünen bir otelin önünde durduk ve Leap’i takip ederek içeri girdik. Leap resepsiyona gidip iki yataklı bir oda ayırttı. “Endişelenme,” dedi, omzunun üzerinden bana bakıp göz kırparak. “O ihtiyarla aynı yatağı paylaşmak zorunda değilsin. Onun yerine benimle uyuyabilirsin.”

Ben gülmemek için kendimi zor tutarken Einar öfkeyle hırladı. “Peki ya siz bir yatağı paylaşırsanız da ben de tek başıma uyusam nasıl olur?” Aramızda geçenlerden sonra, Leap de oda da olsa dahi Einar ile aynı yatağı paylaşma fikrine tahammül bile edemiyordum ama on üç yaşındaki bir ergenin, uykusunda eline koluna sahip çıkacağından da emin olamazdım.

Leap kaşlarını oynatarak, “Ne oldu, çekiciliğime dayanamayacağından mı korkuyorsun?” diye sordu.

“Hem de nasıl,” dedim ve ona dil çıkarınca kıkırdamaya başladım.

Resepsiyondaki peri, Leap'e odanın anahtarını verdi ve hep birlikte merdivenlerden çıkıp koridorun sonundaki odaya doğru ilerledik. Leap kapıyı açarken alçak sesle, “Öbür gün *On İki Rüzgâr Festivali* düzenlenecek,” dedi ve içeri girdi. “Herkes kutlama havasında olacağımdan aslında bizim için mükemmel bir zamanlam-”

Leap aniden durunca Einar'la az kalsın ona çarpıyorduk. Tam ne olduğunu sormak için ağzımı açmışken açık pencerenin pervazında oturan başka bir çocuk peri görünce kelimeler boğazıma tıklandı. Yanları kazınmış ve tepeleri uzun bırakılmış gümüş rengi saçları ve şeytani bir gülümsemesi vardı. Ona iki beden büyük gelmiş gibi duran, altın rengi ve mavi tonlarında bir tunikle bol bir pantolon giyiyordu.

Ayrıca kurulu bir arbalet tutuyordu ve okunu Leap'in göğsüne doğrultmuştu.

“Bak sen şu işe,” dedi çocuk, alaycı bir şekilde gülümserken. “Birileri günahlarından pişman olup kürkçü dükkânına dönmüş demek. Neden şöyle oturup yaptıklarından sonra hangi yüzle şehrimde döndüğünü anlatmıyorsun ha?”

Bölüm 22

Einar

Peri çocuk, arbaletini Leap'e doğrulturken sırtıyordu. Bakışları kaya gibi sabitti, çok iyi nişan almıştı ve söylediklerini harfiyen yerine getirmezsek Leap'i gözünü kırpmadan vuracağından emindim.

Yine de Leap'in bir şey yapmasını bekliyordum. Mesela rüzgâr büyüsünü kullanarak diğer perinin yayını elinden düşürmesini ya da bir şimşekle onu vurmasını. Ama Leap bunları yapmak yerine avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini yavaşça kaldırdı. Bu açıkça teslimiyet demekti.

"Sorun yok," dedi bana ve Adara'ya, gözlerini odamıza izinsiz giren bu periden ayırmadan. "Storm bize zarar vermeyecek."

Storm alay ederek güldü. "Ben olsam bu kadar emin konuşmazdım," dedi. Nefretle gözlerini kısıp dudaklarını sıkıca kapattı. "Şehirden kaçmadan önce seni az kalsın öldürüyordum, unuttun mu?"

"Ama öldürmedin," diye karşılık verdi Leap. "Çünkü Skye bunu istemezdi."

"Of yeter ama." Adara ayağını sertçe yere vurdu ve iki çocuk da şaşkın bakışlarla ona doğru döndü. "Leap, sırların konusun-

da sana yeterince anlayış gösterdik ama artık bizden sakladığın şeyler yolculuğumuzun önüne geçmeye başladı ve bu belirsizlikten çok sıkıldım. Burada *neler* dönüyor?”

“Ah, size anlatmadı mı?” Storm keyifle güldü. “Leap bir zamanlar Planörler adlı çetemin üyelerinden biriydi. Burada, Wynth’ta birtakım işler çeviriyoruz ve zaman zaman da-”

“O *senin* çeten değil,” diye araya girdi Leap öfkeyle. “Biz demokratik bir topluluğuz-”

“Senin artık dahil olmadığın...” diye devamını getirdi Storm ve Leap olduğu yerde irkildi. “Her neyse, dediğim gibi, zaman zaman da hedefin kim olduğuna ve ne kadar ödeme alacağımıza bağlı olarak ufak tefek hırsızlık işleri de üstleniyoruz. Daha az şanslı olanlardan asla çalmayız ama konu zenginlere gelince...” cümlesini yarıda bırakıp göz kırptı. “Siz ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Her neyse, bu gördüğünüz Leap, gerekli araştırmayı yapmadan bizi bir işe soktu ve tuzığa düştük. Belli ki yanlış ata oynamışsınız,” diye ekledi omuzlarını silkerek ama tekrar Leap’e baktığında yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Grubumuzun üyelerinden biri olan Skye kaçmaya çalışırken öldürüldü. Cesedini arkamızda bırakmak zorunda kaldık ve muhafızlar, yakalanan tüm hırsızlara ve suçlulara yaptıkları gibi, onun bedenini de belediye binasının kapısına astılar. Gecenin bir vakti gizlice oraya gidip cansız bedenini indirdim ve böylece onu yakıp küllerini kuzey rüzgârlarıyla savurabildik.”

Storm’un yaşlarla dolan gözleri öfkeyle parlıyordu. Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarının akmasını engellese de onları görmüştüm. Leap’in yüzünü göremiyordum ama çökmüş omuzlarından Skye’in ölümünden dolayı duyduğu suçluluğun, sırtında büyük bir yük olduğunu anlayabiliyordum.

“Bazen en iyi planlar bile ters gidebilir,” dedim. Bu veledi savunduğum için kendime şaşırmıştım ama savaşta o kadar çok arkadaşımı kaybetmiştim ki bir şeyleri farklı yapabilir miydim, onları bir şekilde kurtarabilir miydim diye düşünerek yıllarca kendime işkence edip durmuştum. Leap’in nasıl hissettiğini anlayacak biri varsa o da bendim. “Eğer çeteniz gerçekten demokratik bir topluluk ise bu soygunun sonucundan hepiniz eşit derecede sorumlusunuz demektir. Suçu yalnızca Leap’in üzerine yıkamazsınız.”

Storm, göz açıp kapayıncaya kadar yayını Leap’ten bana çevirdi. “Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, yabancı.” Küçümseyen bakışlarla beni baştan aşağı süzdü. “Hem sen de kimsin? Görüntün hiç de bir-”

Storm daha cümlesini bitiremeden yıldırım gibi fırlayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Arbaletini elinden kaptığım gibi arkasındaki açık pencereden dışarı fırlattım. Oda birden ölüm sessizliğine büründü. Duyulan tek ses, silahın çatının kenarından aşağı kayarken ve ardından sokağa düştüğünde çıkardığı takırtı oldu.

“Benim hakkımda söylemek istediğin başka bir şey var mı, ufaklık?” diye sordum, tehditkâr bir şekilde üzerine doğru eğilirken. Çocuk başını kaldırıp kocaman olmuş gözleriyle bana baktı ama geri çekilirken bile elinin, kemerindeki bıçağına uzandığını görebiliyordum. “Senin yerinde olsam bunu yapmazdım,” dedim. “Tabii onu da pencereden dışarı fırlatmamı istiyorsan başka.”

“Einar.” Adara kolumu tuttu ama onun dokunuşu bile beni sakinleştirmeye yetmezdi. Bu velet o yayı benim yerime Adara’ya doğrultmuş olabilirdi ve bu, görmezden gelebileceğim bir tehdit değildi. “O sadece bir çocuk.”

“Geçimini hırsızlık yaparak ve haraç keserek sağladığına göre *sadece* bir çocuk olmadığı kesin,” dedim, gözlerimi çocuk-tan bir an olsun ayırmadan. “Onu da pencereden dışarı fırlatmamam için bana mantıklı bir neden söyle.”

“Birincisi, süzülerek geri gelebilirim, yani bu işe yaramaz,” dedi Storm alaycı bir şekilde. “İkincisi, eğer bana zarar verirsiniz yetkililere gidip sizi tarif etmeleri için ekibime emir verdim.” Bana bakıp sırtırken arkamda duran Adara ve Leap’in gerildiklerini hissettim. “Leap’in sizi gizlice şehre sokmuş olması, göze batmamaya çalıştığınız anlamına geliyor. Nedenini bilmiyorum ama öğrenmek hiç de zor olmaz, bundan eminim.”

“Seni küçük pislik,” diye hırladı Adara ve onunla aynı fikir-deydim.

“Pekâlâ, pekâlâ!” diye bağırdı Leap, sesi tüm bu olanlardan bezmiş gibiydi. “Einar, acaba... Sadece bir adım geri atabilir misin? Ve sen Storm, bizden tam olarak ne istediğini söyler misin? Buraya beni öldürmek için gelmediğini biliyorum.”

Storm gözlerini devirdi. “Öldürmeye gelmiş olsaydım bile artık öldüremem.” Oflayarak kendini yatağa bırakıp uzandı. Ardından Leap’e sert bir bakış attı. Silahsızken bile mekânın sahibi oymuş gibi davranmaya devam ediyordu. “On İki Rüzgâr Festivali sırasında Onche’nin Yelpazesini çalmanızı istiyorum.”

Leap kaşlarını çattı. “Onche’nin Yelpazesini mi? İyi de yelpazenin nerede tutulduğunu kimse bilmiyor. Hatta son beş yüz yıldır kimsenin onu gördüğünü sanmıyorum!”

“Ah, emin ol biri gördü,” dedi Storm, dişlerini göstere göstere sıratarak. “Son birkaç yıldır Wynt’ın en büyük finansörlerinden biri olan Madam Gale’in elinde ve hava tapınağı festivali galasında yanında getirecek. Ve inanır mısın ama elimde birkaç

tane davetiye var.” Göğsündeki iç cebinden gümüş balmumu ile mühürlenmiş üç tane krem rengi zarf çıkardı ve bize doğru sallamaya başladı. “Elbette etkinliğe uygun kıyafetlere de ihtiyacınız olacak ama bu davetiyeler sizi içeri sokmaya yeter.”

“Onche’nin Yelpazesi paha biçilmez bir eser,” dedi Leap, gözlerini şüpheyile kıсарak. “Bunu benim yerime yapabilecek onca kişi varken ve yaşananlardan sonra, senin için yelpazeyi çalacağım konusunda bana nasıl güveniyorsun?”

Storm dudaklarını sıkarken yüzünde yine nefret dolu bir ifade belirdi. “Çünkü kılık değiştirsek bile aramızdan birinin yetişkin gibi davranıp içeri girmesi çok zor,” dedi. “Yanında iki yetişkin olduğuna göre üçünüz bir aile gibi davranabilirsiniz. Ayrıca bu bir maskeli balo olduğu için tanınmak gibi bir çekinceniz de olmayacak.”

Adara, Leap ve ben imalı imalı birbirimize baktık. Bir yandan, bu ufaklığın kirli işlerini yaptırmak için bizi zorlamasından nefret ediyordum ama diğer yandan, bu davetiyeler sayesinde tapmağa kolaylıkla girebilirdik. Deyim yerindeyse bir ateş topuyla iki peri vurabilirdik.

“Pekâlâ,” dedi Leap. “Dediğini yapacağız.”

“Mükemmel.” Storm doğrulup oturdu ve ellerini neşeyle ovuşturmaya başladı. Leap’e davetiyelerle birlikte birtakım talimatların yazılı olduğu kâğıtları verdi. “En geç saat yedide orada olmalısınız,” diye uyardı. “Belirtilen saatte giriş yapmazsanız sadece arkadaşlarını ihbar etmekle kalmayacağım. Dayına da haber göndereceğim.”

Leap’in yüzü bembeyaz oldu. “Bu kadarını da yapmazsın.”

“Emin ol bundan çok daha kötüsünü hak ediyorsun,” dedi Storm yataktan fırlarken. Pencereye doğru yürüdü ve birden

arkasını dönüp bana ve Adara'ya göz kırptı. "Sizinle tanıştığuma memnun oldum. Wynth'e hoş geldiniz."

Ve pencereden atlayarak karanlık gecenin içinde kayboldu.

"Pekâlâ," dedi Adara, Storm'un arkasından pencereyi kapatıp bizi başka kötü sürprizlerin beklemediğinden emin olmak için odanın her bir köşesini kontrol ettikten sonra. Leap'e dönerken yüzü öyle öfkeliydi ki yıldırım yüklü bir bulut gibiydi ve eğer buna gücü olsaydı onu oracıkta bir yıldırımla yere yığacağından emindim. "Bize hikâyenin tamamını anlatma vakti geldi."

Pencereden uzaktaki yatağa oturdu ve yerinde huzursuzca kıpırdanmaya başlayan Leap'e dik dik baktı. Sınıfın önünde tahtaya çıkarılmış bir çocuk gibi ellerini arkasında birleştirmiş, ayaklarını sağa sola sürüyordu.

"Sanırım baştan başlayıp anlatmamı istiyorsun," dedi Adara'nın bakışlarından kaçınarak.

"Aslında evet," dedi Adara. "Ama önce bu yelpazenin ne olduğunu ve Storm'un onu neden istediğini öğrenmek istiyorum."

"Reatha Hanedanı'nın en eski hükümdarlarından biri olan Ythor tarafından yaptırılan bir kraliyet yadigârı," dedi Leap. "Hanedanın diğer üyelerinin fazla serbest düşünceli olduklarını hissetmiş ve cadılardan kendisine etrafındakileri etkilemesini sağlayacak, büyümlü bir yelpaze yapmasını istemiş. Konuştuğunuz kişinin karşısında yelpazeyi biraz salladığınızda, o kişi oldukça kolay etkilenebilir hale geliyor." Leap'in gözleri kısa bir süre için hayranlıkla parladı. "Bir hırsızın çok işine yarardı doğrusu."

“Ya da bir politikacının,” dedi Einar. “Anlaşılan bu Madam Gale üst tabakalarda yer alıyor ve bunu elindeki yelpazeyle borçlu olmalı.”

Başımı salladım. “Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordum Leap’e.

Leap sırtıttı. “Bu tür şeyleri bilmek benim işim.”

“Leap...” dedi Adara uyarırcasına. “Sırlara bir son vermiştik”

Leap ofladı. “Bu tür şeyleri bilmek benim *işim*,” diye itiraz etti. “Çalıntı mal ve bilgi ticareti yapan bir çetenin üyesiydim.”

“Peki,” dedi Adara, elini sabırsızca sallayarak. “Ama Storm ile aradaki düşmanlık da neyin nesi? Skye dediğiniz kişi kim?”

Skye’in adını duyan Leap’in yüzü düştü. “O da tıpkı bizim gibi yetim bir hava perisiydi,” dedi üzgün bir ses tonuyla. “Storm da ben de Skye’dan hoşlanıyorduk. Görevler dışında bize hiç vakit ayırmasa da ikimiz de onun ilgisini çekmek için durmadan yarışırdık. Skye, grubumuzun kasa hırsızıydı. Şifresi ne kadar karmaşık olursa olsun tüm kasaları ve kapıları açabilirdi. Ama son görevimiz sırasında...” Sesli bir şekilde iç çekti. “Bir tüccarın kasasındaki paha biçilmez bir kolyeyi çalmıştık ama göz yumması için şantaj yaptığım muhafız bize ihanet etti ve şehir muhafızları bizi çatıdan kaçarken yakaladı. Hepimiz kaçmayı başardık ama Skye gözüne bir ok yiyerek düştü. Ben onu yakalamaya fırsat bile bulamadan çatıdan aşağı yuvarlandım.”

“Leap, canım...” dedi Adara, Leap yüzünü buruştururken. Gümüş beyazı saçlarını elleriyle karıştıran çocuğa bakıp yüzündeki kederi görünce ona çok acıdı. “Çok üzgünüm.”

“Muhafız sana neden ihanet etti?” diye sordum. “Şantaj için kullandığın koz yeterince güçlü değil miydi?”

“Belli ki değilmiş,” dedi Leap. Elleriyle yüzünü ovuşturuyor-

du ve gözlerinde karanlık bir ifade vardı. “Muhafıza, tüccarın karısıyla yaptıkları gece kaçamaklarını karısına anlatacağımı söyledim. Görünüşe göre işi onun için daha önemliymiş ya da belki de tüccarın karısının bu kolyeyi ne kadar sevdiğini biliyordu ve onu üzmemek istememişti. Ben de ihanetine karşılık, tüccara bir not yazıp her şeyi açıkladım.”

“Yani muhafız her türlü işini kaybetmiş oldu,” dedi Adara. “Eh, bu seni biraz olsun teselli etmiştir.”

Leap alaycı bir şekilde sırıttı. “Tabii, Skye’in *canına* karşılık çok adil bir ceza oldu.”

İçimi çektim. “Yani Storm, Skye’in ölümünden seni sorumlu tutuyor ve bu şekilde sana günahının bedelini ödeteceğini düşünüyor.”

“Öyle görünüyor,” dedi Leap, az önce oturduğu yataktan atlarken. “Bu tartışmaya devam etmeyi ne kadar çok istesem de bunu şimdilik başka zamana bırakmak zorundayız. Artık burası güvende olmadığına göre kendimize kalacak başka yer bulmalıyız.”

“Ne? Ama parasını ödedik bile,” diye karşı çıktı Adara, Leap kapıya doğru yürürken. “Hem nereye gideceğiz ki? Eğer Storm ikinci kattaki bir otel odasına sadece pencereden içeri uçarak girebiliyorsa dilediği yere girebilir.”

“Evet,” dedi Leap ve kapıyı açıp koridora çıktı. “Bu yüzden onun hiç ummayacağı bir yere gitmemiz gerekiyor.”

Leap’in peşinden otelden çıkarken kaşlarımı çattım. “Bu kulağa hiç hoş gelmiyor,” dedim, tekrar kalabalık sokaklarda yürürken. Leap bizi şehrin alt tabakalarından uzaklaştırıp *dağın* daha yüksek kesimlerinde yer alan, üst orta sınıf bir mahalleye götürüyordu. Buradaki evlerin büyük bir kısmı çok katlıydı

ve köyümdeki en büyük evlerden bile beş kat daha büyüktü. Hepsinin önünde bakımlı bahçeleri vardı. Leap'e yetişmek için adımlarımı genişletmek zorunda kaldım. Çocuk, boyumun yarısı kadardı ama sanki ayaklarının altında kanatlar varmış gibi hızla ilerliyordu. Normalde kısa bacaklarının el vermeyeceği kadar hızlı bir şekilde yürüyebilmek için hava büyüsünü kullandığından şüpheleniyordum.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu Adara, kırma bir çatısı ve birden fazla kulesi olan, iki katlı bir evin önünde durduğumuzda. Bakımlı ön bahçesini kanatlı at heykelleri süslüyordu ve açmış olan birkaç dağ gülü, maviye dönük gri taşlardan inşa edilmiş bu eve renk katıyordu. "Burası saklanabileceğimiz bir yer gibi durmuyor. İçeride bir aile var!"

"Biliyorum," diye homurdandı Leap. Yüzü asılmıştı. "Burası, bu mahallede sadece tatil dönemlerinde kullanılan birkaç evden biri. On İki Rüzgâr Festivali için gelmiş olmalılar."

"Fikrin bu muydu yani?" diye sordu Adara öfkeyle. "Birinin evine zorla girmek?"

"Aslına bakarsan çok da kötü bir fikir değil," dedim alçak bir sesle. Ev sahiplerinin bizi duymasından çekiniyordum. "Bu civarda girmeyi deneyebileceğimiz başka evler var mı?" Bir an önce kapalı bir alana geçmek ve tapınağa nasıl gireceğimizi özel olarak konuşmak istiyordum.

"Cidden onun tarafını tutuyor olamazsın, Einar," diye tısladı Adara gözlerini kısarak. Kapüşonu yüzünden yüzüne gölge düşmüş haliyle bile, peygamber çiçeği mavisi gözlerindeki öfkeli parıltı, zayıf bir erkeğin geri adım atmasına yeter de artardı. "Yakalanırsak neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Evet, dikkatli olmamız gerekecek," diye kabul ettim. "Ama

boş bir evde olmamız da kulak misafirleri ya da potansiyel düşmanları dert etmek zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor.”

“Kesinlikle,” dedi Leap sırtarak. “Benimle aynı fikirde olmana sevindim ihtiyar.”

Leap’e ters ters baktım ve tam ona karşılık verecekken bir hareketlilik fark ettim. Üçümüz birden başımızı çevirdik ve evdekilerden birinin perdeyi açtığını gördük. Uzun kestane rengi saçları, bronz teni, orman yeşili gözleri ve alaycı gülümsemesiyle tanıdık bir yüz görmenin verdiği heyecanla kalbim hızla attı.

Adara, “*Mavlyn?*” diye çığlık attı ve tiz sesi mahallede yankılanırken kulaklarım çınladı. “*Bu gerçekten sen misin?*”

Bölüm 23

Adara

Pencerede Mavlyn'in yüzünü görmek, düşman topraklarında geçen onca gecenin ardından ruhuma bir merhem gibi geldi. Leap'in bağırıışlarını duymazdan gelerek çitin üzerinden atladım ve verandaya giden patıkada koşmaya başladım.

Veranda merdivenlerine adımımı attığım an evin kapısı açıldı. Karşımda uzun boylu ve heybetli görüntüsüyle bir hava perisi görünce sendeledim. "Sen de kimsin?" diye sordu badem şeklindeki gözleri bana şüpheyile bakarken. Uzun, fildişi rengi saçlarını başının tepesinde zarif bir topuz şeklinde toplamıştı ve bu da solgun yüzündeki ince kemikleri ortaya çıkarıyordu. Kat kat incecik kumaşlardan dikilmiş gök mavisi bir elbise, narin vücudunun etrafında dalgalanıyordu ve ufak tefek biri olmasına rağmen etrafındaki havada muazzam bir gücün varlığını hissedebiliyordum.

Hiç şüphe yoktu. O bir Yüce Peri'ydi.

Kapüşonumun hâlâ başımda olduğunu fark edince aceleyle indirdim. "Affedersiniz," dedim, yanaklarım utançtan kızarıırken. Bu peri zarafetin vücut bulmuş haliydi ve ben ise karşısında bir sokak serserisi gibi duruyordum. Einar ve Leap'in ya-

nıma geldiklerini hissettim ve hemen, “Benim adım Adara ve bunlar da arkadaşlarım Einar ve Leap,” dedim.

Onların da kapüşonlarını indirmeleri için işaret ettim ve istemeyerek de olsa dediğimi yaptılar. Hava perisi soracak daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama daha ağzını açamadan Mavlyn arkasındaki kapıdan fırlayıp verandaya daldı.

“Adara!” diye bağırdı en iyi arkadaşım, yüzü neşeyle parlıyordu. Hava perisini geçti ve bana sımsıkı sarıldı. Büyük bir rahatlamayla ben de ona sıkıca sarıldım; aşına olduğum çam, akçaağaç ve zengin, humuslu toprak kokusunu içime çektim. “Seni burada bulacağımı umuyordum!”

“Beni aramaya mı geldin?” Geri çekilip Mavlyn’e ve arkasındaki periye baktım. “Peki burada olacağımı nereden bildin?”

“Annemle seni bulmak için Talamh’a gittik ve Leydi Mossi’den yaşananları öğrenmeyi başardık. Daha doğrusu onun anlattığı şekliyle.” Mavlyn iç çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi. “Leydi Mossi, Einar ve senin ona saldırdığınızı, ardından Gaoth Aire Dağları’na kaçtığınızı iddia etti ama içten içe, senin anlatacağın hikâyenin çok farklı olacağını biliyordum.” Omzunun üzerinden bakıp hava perisine gülümsedi. “Annem seni bulmak için buraya benimle gelemedi ama Bayan Aeolan yardım etmeyi seve seve kabul etti. Kendisi annemin arkadaşı ve Talamh Üniversitesi’nde profesör.”

“Öyle mi?” İnanılmaz derecede utanarak Yüce Peri’ye döndüm. “Sizinle tanıştığuma memnun oldum, Bayan Aeolan.”

“Ben de öyle,” dedi hava perisi. Yüzü biraz olsun yumuşamış, ince dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Buyurun içeriye gelin de daha fazla üşümeyin. Hem bize Wynthe nasıl geldiğinizi ve neden sokağın karşısında durup evimi gözetlediğinizi anlatırsınız.”

Bayan Aeolan'ın rahatsız edici derecede iyi gözlem yeteneği karşısında neye uğradığımı şaşırıp bir şeyler geveledim ama Leap sevimli bir gülümsemeyle öne çıkarak beni cevap verme derdinden kurtardı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Aeolan," dedi, abartılı bir şekilde eğilerek. "O kadar güzel bir eviniz var ki durup hayran hayran izlemeden edemedik. Bana inanın ki hiçbir kötü niyetimiz yoktu."

Leap'in yapmacık nezaketinden etkilenmediği her halinden belli olan Bayan Aeolan, fildişi rengi kaşlarından birini kaldırdı. "Laf salatasından pek hoşlanmam," dedi ve kenara çekilerek kapıyı işaret etti. "Haydi artık girin, içeriyi soğutuyorsunuz."

"Buna dikkat edeceğim," dedi Leap neşeyle içeri girerken. Ben ise suçluluktan midem kasılarak onu takip ettim. Mavlyn elimi tuttu ve beni koridor boyunca çekerek oturma odasına götürdü. Einar ve Bayan Aeolan da hemen arkamızdan geldi. Orta sehpanın üzerinde hazır bekleyen bir çay takımı ve sandviçlerle dolu bir tabak vardı. Zavallı midem guruldadı ve harpi-aların bize verdiği kahvaltıdan beri sadece Leap'in aldığı çöreği yediğimi fark ettim.

Harpiaların kalesinde yemek yiyip onlarla pazarlık yapmamızın üzerinden gerçekten bu kadar az mı zaman geçmişti? Seçmelerden beri yaşanan her şeyi düşünürken resmen başım döndü. Bu kadar kısa bir süre içinde hayatımı değiştiren bu kadar fazla olay yaşamış olmam inanılır gibi değildi ama yine de...

"Bayan Aeolan dışarıda konuştuğunuzu duyduğunda biz de tam çay içiyorduk," dedi Mavlyn, bizi koltuklara buyur ederken. Şömine ateşi gürül gürül yanıyordu ve Einar'ın ateşin yakınındaki sandalyeye otururken keyifle iç çektiğini duydum. Muhte-

melen soğuşa alışkın değildi. Daha önce hiç Hearthfyr'e gitmemiştim ama oradaki volkanları, çölleri ve lav göllerini düşününce pek de soğuk bir yer olmadığını tahmin edebiliyordum. "Rüzgârlı günlerde yapılan konuşmaları duymakta çok iyidir. Özellikle de onun duymasını istemediğiniz konuşmaları."

"Evet, sizinki de pek ilginç bir konuşmaydı doğrusu." Bayan Aeolan, keskin bakışlarını Leap ve Einar'a çevirdi. "Evime çökmengin iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyordunuz."

Einar'ın yüzü kızardı ama Leap sadece omuzlarını silketti. "Evinize çok iyi bakardık, Bayan Aeolan," dedi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Bulaşıkları yıkardık, yerleri süpürürdük, tezgâhların tozunu alırdık. Hatta sizin için şuradaki aynayı bile parlatırdık," dedi, Bayan Aeolan'ın arkasındaki duvarda asılı duran, çerçevesi yaldızlı dikdörtgen aynayı işaret ederek. "Güzel bir cilalansa iyi olur gibi görünüyor."

Bayan Aeolan homurdandı. "Aynaya yapmayı planladığınız şeyin temizlik olduğundan şüpheliyim," dedi ve hafifçe gülmüştü. Ardından bana doğru dönerken bakışları yumuşadı. "Ama neden saklanmak istediğinizi çok iyi anlıyorum. General Slaugh acımasız ve zorlu bir düşman. Ondan kaçmak pek kolay olmayacak."

"Siz de izimizi Wynth'e kadar sürebildiğinize göre gerçekten de pek kolay olmayacak," dedi Einar, ters ters bakarak. "Burada olacağımızı nereden biliyordunuz?"

"Bilmiyorduk," dedi Bayan Aeolan, zarifçe omzunu silkeerek. "Ama Gaoth Aire Dağları'na kaçtığınıza göre, Adara'nın annesinin tutulduğu Kaipei'ye gitmek için Wynth'ten geçecek olmanız mantıklı görünüyordu." Einar'ın tepkisini görmek için ona baktı ama Einar ifadesiz bir şekilde ona bakmaya devam

ediyordu. “Senin ve bu delikanlının, Adara’ya annesini bulması için neden yardım ettiğinizi merak ediyorum. Bundan ne gibi bir çıkarınız olabilir?” diye sordu bir süre sonra.

“Ona delicesine âşığım,” dedi Einar bir an bile tereddüt etmeden. Duyduklarım karşısında az kalsın boğuluyordum. “Onun gibi yardıma muhtaç, genç ve bekâr bir kıza kim yardım etmek istemez?”

“Hmm.” Bayan Aeolan pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Lütfen pelerinini ve tuniğini çıkar.”

Einar kaskatı kesildi ve bu kez *gerçekten* nefes alamadım. “Vay canına,” diye kıkırdadı Leap. “Görünüşe göre profesör özel bir gösteri istiyor.”

“Bayan Aeolan?” diye sordu Mavlyn, şaşkınlıkla. “Ne yapıyorsunuz?”

“Şüphelerimi doğruluyorum.” Bayan Aeolan gözlerini Einar’dan bir an olsun ayırmıyordu. Einar’a gözlerinin rengini değiştirmek için verdiğim iksirin etkisinin çoktan geçmiş olduğunu hatırlayınca kalbim sıkıştı. Hiçbir perinin böyle altın rengi gözleri yoktu ve Bayan Aeolan’ın savaşı görmüş olacak kadar yaşlı olduğundan emindim. “Derhal üstünü çıkar.”

“Ya çıkarmazsam?” diye sordu Einar, kılım bile kıpırdatmadan. Sesi sakindi ama sözlerinin altında yatan ölümcül tehdidi hissedince omurgamdan aşağı buz gibi ürperti yayıldı. Ejderha ile hava perisi arasındaki güç savaşı, kendisini havada görünmez bir akım olarak hissettiriyordu ve tüylerim diken diken olmuştu. Yanlış tek bir kelimenin ya da hareketin, savaşın fitilini ateşleyeceğini biliyordum.

“O zaman seninle külahları değişeceğiz demektir,” dedi Bayan Aeolan, en az Einar kadar sakin bir ses tonuyla.

İkisi uzun bir süre boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Einar yavaşça ayağa kalktı. Pelerinini çözüp nazikçe sandalyenin arkasına astı ve tuniğini ağır ağır yukarı çekmeye başladı.

Einar tuniğini çıkarırken oda bana birden çok sıcak ve bunaltıcı gelmeye başladı. Duvarlar üzerime üzerime gelirken kalbim âdeta ağzımda atıyordu. Kumaş yavaş yavaş karnına doğru çıktı ve çok geçmeden pürüzsüz bronz teni ve karın kasları, alevlerin ışığıyla parlamaya başladı. Daha önce onu üstü çıplakken görmüştüm ama aramızda geçen onca şeyden sonra, o kaslı vücudunu vücudumda hissettikten ve beni günaha davet eden, şehvetli dudaklarını öptükten sonra önümdeki manzara bana izlemesi mahrem ve yasakmış gibi geliyordu.

Odadaki herkes Einar'ı izlemekle meşgul olduğu için minnettardım çünkü yanaklarımın da en az kasıklarım kadar alev aldığını hissedebiliyordum. Dişlerimi sıkarak bacaklarımı birleştirdim ama bu, baskıdan dolayı daha da uyarılmama sebep olunca bunu yaptığıma pişman oldum.

Bana ne oluyordu böyle? Azıcık çıplak ten gördüm diye vücudum neden böyle büyük bir tepki veriyordu? İlk kez üstsüz bir erkek görüyor değildim. Daha önce Fenwood'da tarlalarda çalışırken ya da antrenman sırasında üstsüz gezen bir sürü erkek görmüştüm. Dune bile içimde böylesine büyük bir arzu dalgası uyandırmayı başaramamıştı.

"Ah, işte beklediğim şey," dedi Bayan Aeolan, Einar'ın dövmeleleri yavaş yavaş gün yüzüne çıkarken. "*Umnar*. Bir savaşçı ejderhanın, ergenliğe ulaştığında kendi kanıyla bedenine işlenen kutsal dövmeler."

Tuniği başından geçirip tamamen çıkardığında sert bakışları

Bayan Aeolan'a kilitlendi. Gururla, dimdik duruyordu ve göğsünden uzanıp sol kolunun tamamını kaplayan dövmelerini gözler önüne seriyordu. Daha önce dövmelerinin ne kadar güzel olduğunu hiç takdir etmemiştim. Şömine ateşinin titreyen ışığıyla birlikte gerçek birer alev gibi dans ediyorlardı sanki.

"Çoğu peri Umnar'ın ne olduğunu bilmez," dedi Einar. "Bunların sıradan mürekkep dövmeleri olduğunu zannediyorlar."

Bayan Aeolan gülümsedi. "Ben bir profesörüm, ejderha," dedi. "Ve halkım binlerce yıldır gökyüzünde sizin halkınızla karşı karşıya geldiği için ejderhaları her zaman büyüleyici bulmuşumdur. Yumurtluyorsunuz ama yumurtadan sürünge formunuz yerine iki ayaklı formunuzda çıkıyorsunuz. Dövmeleriniz ejderha formunuzu uyandırıyor ve onları tamamen içgüdülerinizi takip ederek kendi ellerinizle vücudunuza işliyorsunuz. Hiçbir savaşçı ejderhanın dövmesi bir diğerkinkiyle aynı değil ve hiçbir zaman vücudunuzun aynı yerinde bulunmuyor."

Daha da büyülenmiş bir halde dövmelere baktım. "Bunları kendin mi yaptın?" diye sordum, yüksek sesle konuştuğumu sonradan fark ederek. "Bitirmen ne kadar sürdü?"

"Üç gün," dedi Einar, gözleri gün yüzüne çıkan anılarıyla birlikte uzaklara dalarken. Parmağının ucuyla alevlerin kıvrımlarını takip etmeye başlayınca benim parmaklarım da aynısını yapmak için karşı konulmaz bir arzuyla titredi. Odada başkalarının olması iyi bir şeydi yoksa kendime engel olamayabilirdim. "Beni bir tür trans haline sokacak bir ot verip meditasyon yapmam için Furian Dağı'nın zirvesine gönderdiler. Dövme tasarımı birden gözümde canlandı ve büyük bir heyecanla üzerinde çalışmaya başladım. Acı, kelimelerle tarif edemeyeceğim

ruhani bir deneyimdi. İğne derime her battığında içimde kıvrılmış uyuyan canavarın yavaş yavaş açıldığını ve uyandığını hissediyordum ta ki...”

Einar, fazla konuştuğunu fark etmiş gibi sözlerini yarıda kes-ti ve boğazını temizledi. “Ee, tatmin oldunuz mu?” diye sordu Bayan Aeolan’a kaba bir şekilde.

“Hiç de bile!” Mavlyn beklenmedik bir şekilde araya gire-rek odadaki tüm gergin havayı dağıttı. Ayağa fırlayıp gözlerini kocaman açtı ve eliyle Einar’ı işaret ederken dönüp bana baktı. “Devler aşkına, Adara! Yeni arkadaşının bir *ejderha* olduğunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Mavlyn’in sesi tizleşirken yüzümü buruşturdum. “Son gö-rüştiüğümüzde pek vaktimiz olmadı,” diye açıkladım. “Konuş-mak için sadece birkaç dakikamız vardı. Zaten sonra Dune ve babası beni yakalamaya geldi, sen de biliyorsun.”

“Haklısın ama bu sefer de pek söylemeye niyetin yok gibiy-di,” diye karşılık verdi. Tekrar dönüp Einar’a baktı ve “Radyant-lar aşkına,” diye fısıldadı. “Onu nereden buldun ve nasıl oldu da seni hâlâ yiyip bitirmedi?”

Einar tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Bir periyi yiyerek be-denimi asla kirletmem.”

Mavlyn kaşlarını oynatarak sıırttı. “Bedenini kirletmenin çok daha keyifli yolları olduğunu söyleyebilirim,” diye mırıldandı.

Einar’ın kaşları kalkarken vücudumda tekrar uyanan kıs-kançlık dalgasını bastırmak için tüm kaslarımı kasmak zo-runda kaldım. Mavlyn’i saçlarından tutup çekerek Einar’dan olabildiğince uzaklaştırma isteğiyile yanıp tutuşuyordum ama hemen kafamı *sertçe* sallayarak bu düşüncüyü zihnimden uzak-laştırdım. Mavlyn benim arkadaşımды, bunu ona asla yapama-

yacağım gibi, Einar'ı kıskanmak için de bir nedenim de yoktu. Einar'ı istemiyordum. Radyantlar aşkına, o bir ejderhaydı.

Kendini kandırmaya devam et, dedi zihnimdeki o çokbilmiş ses. Onu duymazdan geldim.

“Öff, önce harpialar şimdi de sen!” dedi Leap tiksintiyle. “Hepimiz bu kızın ağzından akan salyalarda boğulmadan önce tuniğini giyer misin, Einar?”

“Bir dakika, bir dakika. Harpialar mı?” diye sordu Mavlyn. “Harpialarla mı flört ediyordun?”

Einar tuniğini tekrar başından geçirirken omuzlarını silkti. “Ne diyebilirim ki? Görünüşe göre hangi ırktan olursa olsun tüm kadınlar bana bayılıyor.”

“Ejderha arkadaşın egosundan şişip patlamadan önce bize hikâyenin kalanını anlatsan iyi olacak,” dedi Bayan Aeolan, resmi bir ses tonuyla. Solgun yanaklarında en ufak bir kızarma belirtisi yoktu. Görünüşe göre Einar'ın dövmeleriyle ilgilenmesinin sebebi sadece akademik bir meraktan ibaretti.

“Yani... Einar'ı yetkililere ihbar etmeyecek misiniz?” diye sordum çekinerek.

“Radyantlar aşkına, hayır!” diye homurdandı. “Bunu yaparsak üstümüze hiç istemediğim türden bir ilgi çekeriz. Ama görünüşe göre onca yaratık arasından gidip bir ejderha ile ortak olup üstüne bir de kaçarak kendini oldukça kötü bir duruma sokmuşsun. Eğer bize olanları anlatmazsan Mavlyn de ben de size yardımcı olamayız.”

“Pekâlâ. Ama bunun için çaydan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak.”

Bayan Aeolan ayağa kalktı ve küçük bir dolabı açıp içinden mor renkli bir likör çıkardı. Kristal bir bardağa üç parmak ka-

dar doldurup bana uzattı, ardından bir bardak da Einar'a verdi. Şişeyi Leap'in erişemeyeceği bir yerde tutarak sert bir şekilde, "Sana yok," dedi. "Ufak bir sokak serserisi olman, benim evimdeyken de öyle davranmana izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Hay ben böyle işin..." diye homurdandı Leap, botuyla halıyı tekmelerken.

"Ayrıca evimde küfretmek de yok," diye ekledi Bayan Aeolan. Leap somurttu ama bu kez ağzını kapalı tuttu.

Cesaretimi toplamak için likörden büyük bir yudum aldım. Boğazımı yakarak inen içki, mideme varır varmaz vücudum gevşemeye başladı. Bu da rahatlamamı ve düşüncelerimi toparlamamı sağladı. Takip eden bir saat boyunca, Bayan Aeolan ve Mavlyne başımızdan geçen her şeyi anlattım. Zaman zaman Einar ve Leap de kendi kısımlarını desteklemek için araya girip bana yardımcı oldular.

"Büyüleyici," dedi Bayan Aeolan. Gümüş mavi gözlerini Leap'e dikmişti. "Yani Adara ve Einar'ı, onlara yardım etme kisvesi altında çok daha büyük bir belaya bulaştırmayı başardın."

"Kisve falan yok," dedi Leap öfkeyle ve oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Onlara sadece gerçekten iyi biri olduğum için yardım ediyorum! Şey, bir de Aria'yı kurtardıkları için tabii," diye ekledi. "Ama Storm'un beni böyle bir soyguna bulaştırmasını hiç beklemiyordum. Rızam olmayan bir işi yapmaya zorlanıyorum. Bundan bir kazancım bile olmayacak!"

Bayan Aeolan başım salladı. "Normalde hırsızlığı asla hoş görmem ama Madam Gale ahlaksız biri ve Onche'nin Yelpezesi'ni kendi çıkarına kullanması kabul edilemez bir şey. Tüm bunlar bir kenara, Kâhin'i görmek şart, Adara." Yüzünde cid-

di bir ifadeyle bana döndü. “Biz Yüce Periler, Kral Aolis’in çok uzun zamandır ateşin ve buzun kızını aradığının farkındaydık ama nedenini bilmiyorduk. Kendi kaderini ve krallığımızın geleceğinde nasıl bir rol oynadığını öğrenmen çok önemli.” İçini çekerek dizlerinin üzerindeki elbisesini düzeltti. “Eğer zamanımız olsaydı Quye’den randevu alırdım ama en az bir ay önceden ayarlamak gerekiyor.”

Leap homurdandı. “Haftada sadece bir kişiyi görmeyi kabul ederse olacağı bu,” dedi. “Kalp gözünü çok yormamak için böyle yaptığını söylüyorlar ama bence sadece tembellikten.”

“Böyle şeyler söyleme, çocuk,” dedi Bayan Aeolan. “Kâhin hakkında böyle ileri geri konuşmak büyük terbiyesizlik ve bize hiçbir faydası yok. Kâhin’in kaprisli biri olduğunu duydum ama eğer festival sırasında yanına gitmeyi başarabilirseniz sizinle görüşmeyi kabul edebilir. Bence denemeye değer.”

“Kâhin tapınakta düzenlenecek galada yer alacak mı?” diye sordum.

“Gelecek yılın kehanetlerini halkla paylaşmak için bir süreliğine görünecek,” diye onayladı Bayan Aeolan. “Herkes bu sınırlı sayıdaki davetiyeleri bulmak için can atıyor, bu yüzden şu serseri arkadaşının elinde birkaç davetiye olduğu için şanslısın. Aileme duyulan saygıdan ötürü her sene bana da bir davetiye gönderiliyor. Eğer katılmak isterse onu Mavlyn’e verebilirim.”

“Tabii ki katılmak istiyorum,” dedi Mavlyn heyecanla. “On İki Rüzgâr Festivali çok meşhurdur! Ayrıca yardıma ihtiyacın olursa sana destek olmak için orada olmak istiyorum,” diye ekledi bana dönerek. “Yelpazeyi çalmak ve Kâhin ile bir görüşme ayarlamak pek de kolay olmayacak.”

“Kesinlikle olmayacak,” dedi Bayan Aeolan. Sandalyesinden

kalkarak sehpanın yanına gitti. Orada duran deri ciltli bir defterle birlikte bir tüy kalem ve mürekkep aldı. Gümüş  er eveli g zl   n  burnuna yerleştirerek tekrar yerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Defterini açıp kalemini hazır vaziyete getirdi. “O halde derhal i e koyulalım,” dedi. “Bir plan yapmak ve size dört kostüm bulmak için kırk sekiz saatimiz var. O festivale giderken muhteşem görünmeniz için elimden geleni yapacağım.”

Bölüm 24

Einar

“Kıpırdama,” dedi Bayan Aeolan. “Yerinde durmazsan yanlışlıkla iğneleri sana batıracağım.”

“Bunu zaten iki kez yaptınız,” diye homurdandım, ağırlığımı güç bela taşıyabilen bir sandığın üzerinde dikilirken. Üzerimde bileklerime doğru daralan, kalça kısmı bir balkabağı gibi kabarık altın rengi bir pantolon, pantolonla uyumlu kırmızı ve altın işlemeli bir yelek ve onun altında da kabarık kollu ipek bir gömlek vardı. Görünüşe göre artık tarihi bir kostüm olarak kabul edilebilecek kadar eski olan bu kıyafetler, neredeyse bin yıl önce hava sarayında modaymış ve ailesi bu kombini günlük olarak kullanmayı bıraktığından beri Bayan Aeolan’ın tavan arasında inanılmaz derecede iyi bir şekilde korunmuştu.

“Ben de onu diyorum.” Bayan Aeolan dudaklarının arasında tuttuğu iğnelerden birini çıkardı -ağzında iğneler varken nasıl konuşabildiğine asla anlam veremiyordum- ve sol ayak bileğimi saran kumaşa tutturdu. “Maskeli balo yarın akşam ve inan bana bir kirpi saldırısından çıkmışsın gibi görünmek istemezsin. Şimdi kıpırdanmayı kes ve işimi bitirmeme izin ver ki şu paçaları doğru düzgün dikebileyim.”

Ağzından başka bir iğne alırken dişlerimi sıktım. Gözümün ucuyla baktığımda Adara ve Mavlyn'in tavan arasında kurdukları masada oturmuş, yarın takacağımız maskeleri özenle dikip süslediklerini gördüm. Leap ortalıkta yoktu, yarın akşamki maceramız için malzeme ve bilgi toplamakla meşguldü.

"Bir hava perisine bu kadar yakın olmaya alışık değilim," dedim kısaca. "En azından kanatlarımı yaralamaya ya da beni öldürmek için herhangi bir şekilde yere indirmeye çalışmayan bir hava perisine."

"Eh, ben de daha önce hiç beni kızartmaya çalışmayan bir ejderhaya bu kadar yaklaşmamıştım," dedi Bayan Aeolan ciddi bir şekilde. "O zamanlarda her eli ayağı tutan peri gibi ben de Ejderhalar ve Periler Savaşı'nda savaştım. Ejderha kanı döktüğüm kadar, peri arkadaşlarımin ejderhalar tarafından parçalanmasına da şahit oldum."

Oda birden ölüm sessizliğine büründü. Adara ve Mavlyn'in pürdikkat bizi izleyip dinlediklerini hissedebiliyordum. Havadayken şimşek süvarileri tarafından pusuya düşürüldüğüm anlar zihnimde canlanmaya başladı. Adına rüzgâr dedikleri hava akımında hızla süzülüyor, parmak uçlarına çektikleri şimşeklerle bize saldırıyorlardı. Havadaki ozon kokusunu alabiliyor, onların birliğimdeki diğer ejderhalara saldırılarını izlerken öfkeyi ve korkuyu iliklerimde hissediyordum. Demir içeren derimiz bizi perilerin büyülerine karşı koruyordu ama kanatlarımızın ince zarları bizim zayıf noktamızdı ve hava perileri bu dezavantajımızdan acımasızca faydalanıyorlardı. Üzerine bindikleri bulut yoldaşları hızlı ve kurnazdı, biz daha boğazımızdan alevlerimizi püskürtmeden önce kaçabiliyorlardı. Eğer üçten fazla şimşek süvarisi tek bir ejderhaya saldırırsa bu, ejderha için genelde ölüm fermanı demekti.

Bir pusu karşısında hayatta kalmanın tek yolu saflarımızı sıklaştırmak ve bizi ayırmalarını engellemekti. Ama o zaman bile en az birimizi yakalamayı başarıyorlardı. Kaç ejderhanın kanadının bir hava perisi tarafından parçalandığını ve zavallı yoldaşlarımın, işlerini bitirmek için kendilerini yerde bekleyen toprak perilerinin arasına düştüğünü sayamadım.

Bayan Aeolan, bacaklarımın etrafında dolanıp çalışmaya devam ederken, “Ejderha kanı döktüğünüz için gurur duyuyor olmalısınız,” dedim duygusuz bir sesle.

Soylu hava perisi birden durdu. “Hayır,” dedi. Başını kaldırıp bana bakarken oldukça ciddi görünüyordu. “İrklarımızın böyle bir vahşet döngüsüne hapsolmuş olması bence büyük bir trajedi. Siz ejderhalar muhteşem bir ırksınız ve halkınızdan bu kadar çok kişiyi öldürmek zorunda kalmamızdan hep nefret etmişimdir.”

Bakışlarım ona odaklandı. Gümüş rengi gözlerindeki üzüntüyü görmek beni hem şaşırtmış hem de öfkelenmişti. “Zorunda kalmanızdan mı?” diye tekrar ettim, sesim öfkeyle titrerken. “Dilediğiniz an silahlarınızı bırakabilirdiniz.”

“Denedik,” diye kısaca karşılık verdi. “Barış karşılığında size prensesimizi sunduk.”

“Biz de size prensimizi sunduk ve siz de buna karşılık onu öldürdünüz.” Artık öfkeden iyice gözüm dönmüştü. Ayağımı hızla Bayan Aeolan’ın elinden çekip dayanıksız sandığın üstünden indim. “Ejderhaları seviyormuş gibi görünebilirsiniz ve anladığım kadarıyla bizi merak uyandıran, egzotik canavarlar olarak görüyorsunuz ancak yine de bizi öldürürken bir an olsun tereddüt etmemişsiniz.”

Bayan Aeolan bu beklenmedik çıkışım karşısında şaşırmış

gibiymi. “O zamanlar sesimi ıkarmadığım için mi bana kızgınsın?” diye sordu. “Eğer savaş ilk başladığında hayatta olsaydım barış için mücadele edebilirdim ama her iki tarafın da üç bin yıl boyunca işlediği onca savaş suçundan sonra ne söyleyeceğim ne de yapacağım şeyler savaşı durdurmaya yeterdi. Halkınız her geçen gün daha fazla toprağımızı işgal ediyor, kaynaklarımızı alıyor ve yoluna çıkan her periyi öldürüyordu!”

“Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk,” diye hırladım. Yüzyıllarca mahsur kaldığımız, orada yaşıyor olmanın bizim suçumuz ya da tercihimiz olmadığı topraklarda hayatta kalmaya çalışıyorduk. Periler içinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalışmaya tenezzül bile etmemişlerdi. “Prenses Olette, halkımı savunmak için sesini çıkaran tek periydi ve bizden biriyle eşleşmemiş olsaydı onu da yapacağından emin değildim.”

“Evet ve buna karşılık eline ne geçtiğine bir bak,” dedi Bayan Aeolan sert bir şekilde. “lm, yıkım ve soyunun yok olması!”

Bayan Aeolan’ın ayaklarının dibine tkrdkten sonra topraklarımın üzerinde döndüm ve bir fırtına gibi eserek tavan arasından ayrıldım. Merdivenleri ikişer üçer inerken öfkeden gözlerim karardı. Ardından arka kapıyı iterek bahçeye ıktım. Gğm hızla inip kalkarken soğuk dağ havasını derin derin içime çekerek duygularımı bastırmaya çalıştım. İçimde fokurdayan bir ateş vardı ve onu serbest bırakmam, bu huzurlu topraklara ateş pskrmem, güzel dağ gllerini ve gözümün gördüğü diğer her şeyi yakıp kl etmem için yalvarıyordu. Bahçenin ortasındaki küçük çeşmenin önünde volta atmaya başladım. Yakındaki taş banklara oturmayı reddederek rahatlatıcı şırltıyı dinledim.

Hava perileriyle dolu bir şehre gelirken aklımdan ne geçiyordu acaba?

“Einar.” Adara’nın sesi, havadaki kül dumanını dağıtan taze bir yağmur gibi içimdeki öfkeyi dağıtıverdi. Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde yanıma yürüdüğünü gördüm. Çakıltaşları ayaklarının altında çıtırdarken kalçaları hafifçe sallanıyordu. Üzerinde beyaz ve sade bir pamuklu elbise vardı. Elbisesinin üst kısmı vücudunu sımsıkı sararken belden aşağısı bol bir şekilde ayaklarına kadar uzanıyordu. Saçlarını da her zamanki gibi balıksırtı örmüştü. Yeni yağmış kar gibi saf ve temiz görünüyordu. Zaten huzursuzlanmış olan içimdeki canavar, bu manzara karşısında şehvetli bir açlıkla homurdandı. Saflığını bozmak, onu kokumla ve tohumumla kirletmek ve bana ait olduğunu tüm dünyaya duyurmak istiyordum. Sadece *bana*.

“Beni yalnız bırak,” diye hırladım arkamı dönerek. İçimdeki canavarla savaştığım durumda değildim. Ejderha formuma dönüşüp buradan olabildiğince uzağa uçmamak için tüm gücümle kendimle savaşıyordum zaten.

Adara içini çekti ve yürümeye devam etmeden önce bir an için duraksadığını duydum. Bana dokunacağını düşündüm ama onun yerine hafif sağımda kalacak şekilde çeşmenin kenarına oturdu.

“Burada *bir başına* kalmışsın,” dedi ciddiyetle. “Neredeyse yirmi yıldır.”

Ona dişlerimi göstermeme rağmen peygamber çiçeği mavi-si gözleriyle, gözlerimin içine sakince baktı. Gözlerinde hiçbir korku, acıma, öfke ya da hayal kırıklığı belirtisi yoktu. Sadece bana bakıyor, beni olduğum gibi görüyor ve ona bir şey dememi bekliyordu.

İçimdeki canavar biraz daha homurdandıktan sonra sakinleşti. Göğsüme batan pençeleri çekilirken omuzlarım düştü ve daha sakin nefes almaya başladım.

“Ediriâda kalan son ejderha olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu tahmin edemezsin,” dedim. Sesim, Adara’nın yüzüne düşen birkaç saç telini hafifçe uçuran rüzgâr kadar yumuşak çıkmıştı. Elimi uzatıp saçlarını yüzünden çekmeyi ne kadar çok istesem de çeşmenin kenarına oturup sımsıkı tutundum. Parmak uçlarıma dokunan soğuk suyla birlikte zihnim de beraklaştı. “Ailemi, en yakın arkadaşımı, halkımı ve artık buram buram ölüm ve gölge büyüsü kokan vatanımı yeni kaybetmiştim. Gidebileceğim güvenli hiçbir yer olmadığı gibi yanlarında yaşayabileceğim, elleri ejderha kanına bulanmamış tek bir halk yoktu. Acıdan kaçmanın tek yolu sonsuza dek uyumaktı.”

“Sana bu uyku büyüsünü yapan kimdi?”

Bu soruya cevap verip vermemem gerektiğini düşünürken, ışığın tam olarak kırmızı taşa vurup parlamasını sağlamak için bileğimdeki bileklikle oynadım. Adara’ya, halkım için yeni bir diyara giden bir portal açan ve bu portali kimse onların peşinden gidemesin diye kanımla, yaşama gücümle mühürleyen Radyant’tan bahsetmeli miydim? Hayatıma son vermem mümkün olmadığı için acımı dindirmek adına bana yapabileceği tek iyiliği yapıp beni uyutan kişinin kim olduğunu söylemeli miydim?

“Sana bunu söyleyemem,” dedim nihayet.

Adara’nın gözlerinden, bu cevabın onu kırdığı anlaşılıyordu ama anlayışla başını sallayarak, “Bana güvenmiyorsun,” dedi.

“Evet.” Pişmanlık ve keder boğazımı düğümlerken güçlükle yutkundum. “Ama güvenebilmeyi çok isterdim.”

Adara başını çevirdi. Bakışları, yakındaki bir ağaca asılı yemliğin etrafında kanat çırpıp iki sinekkuşuna takıldı. Kanatları gözle takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyor, kendilerine sunulan yemleri yerken hoş bir vızıltı çıkarıyorlardı. Yeşil ve turuncu tüyleri, mavi yeşil dağ manzarasına canlı bir renk katıyordu. İkisinin eş olup olmadıklarını, yaklaşan ilkbaharda minik yumurtalarıyla dolduracakları bir yuvaları olup olmadığını merak ettim ve bu düşünce kalbimin sızlamasına neden oldu.

“Köyümüzde yaşlı bir erkek peri vardı,” dedi Adara, bir dakikalık sessizliğin ardından. “O da çoğu peri gibi savaşa katılmıştı. Diğer yaşlı savaşçılar emekliye ayrılıp son günlerini huzur içinde yaşarken bu periye ölen arkadaşlarının ruhları dadanmıştı. Onu sık sık, acısını boğmak istercesine barda bira içerken bulurduk. Annem ona, acısını hafifletecek, günlerini bir nebze olsun daha katlanılır kılacak özel bir iksir yapardı. Onu geçmiş hakkında konuşmaya ikna etmeye çalışırdı ama ihtiyar adam konuşmaya hiç yanaşmazdı. Ta ki bir gün acı dolu anılar dayanamayacağı bir noktaya gelip de tüm iksir şişesini tek seferde içene kadar. O gece derin bir uykuya daldı ve bir daha asla uyanmadı.”

Adara bana döndü ve gözlerindeki o yumuşak, neredeyse şefkatli bakış karşısında nefesim kesildi. “Yaşadığın acıyı anladığımı söylersem yalan olur,” dedi sessizce. “Ama gittiğin yolun nereye çıktığını gördüm ve senin sonunun da böyle olmasını istemiyorum Einar. Günün birinde etrafına ördüğün duvarları kırman ve birinin içeri girmesine izin vermen gerek. Herkesin konuşacak birine ihtiyacı vardır.”

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemeyerek tekrar kapattım. Konuşabileceğim kimse yoktu; kendisine güvenip acı-

mı paylaşabileceğim yaşlı bir ejderha ya da savaşçı yoldaşım kalmamıştı. Perilerin beni anlaması zaten mümkün değildi. Tamam, belki Adara bir istisna olabilirdi ama ona kalbimde yatanları dökemezdim. Zaten şimdiye dek fazlasıyla yakınlaşmıştık. Şu anda bile kalbimin etrafına ördüğüm duvarları zorluyordu. Gözlerindeki net ve dürüst bakış, onu içeri almam için yalvarırken; bedeninden yayılan lavanta ve deniz tuzu kokusu, onu kollarıma alıp kalbim nihayet sakinleşene, içimdeki canavar derin bir uykuya dalana dek bu kokuyu içime çekmemi söylüyordu.

Ama o bir *periydi*. Ve içimdeki ejderha onu her ne kadar istese de buna izin veremezdim. Daryan ve Olette'in kaderinden bir şey öğrendiysem o da bir ejderha ile bir perinin birlikteliğinin imkânsız olduğuydu. Birlikte bir gelecek inşa etmeye çalışsak bile birinin bizi hedef alıp ayırması an meselesi olurdu. Doğanın düzeni buydu.

Ejderhaların ve perilerin kaderinde düşman olmak vardı. Sevgili ya da arkadaş değil.

"Tavsiyen için teşekkür ederim ama bunun bir önemi yok," dedim onu tersleyerek. "Ne de olsa anneni bulduğumuzda beni tekrar uyutacak."

Adara homurdandı. "Tabii ya, unutmuşum. Derin bir uykuya dalıp her şeyi unutacaksın ve tüm sorunların çözülecek."

Omuzlarımı silktim. "Bu plan yaklaşık yirmi yıldır gayet işe yarıyordu."

Adara oflayarak yerinden kalktı ve ellerini beline koydu. "Sen..." diye söze başladı ama her ne konuda nutuk atmayı planladıysa arka kapının gürültüyle açılmasıyla yarıda kaldı.

"Hey!" diye bağırdı Leap, bize el sallayarak. Darmadağın

olmuş beyaz saçlarının arasındaki gözlük yamulmuş, yüzü kir içinde kalmıştı. “Çifte kumrular gibi cilveleşmeyi bırakın da içeri gelin. Yarın akşam için yaptığımız planı gözden geçirme vakti geldi!”

Bölüm 25

Adara

“Çok komik görünüyorum,” diye homurdandı Einar, Bayan Aelolan’ın ailesine ait arabada yolculuk yaparken. Karşımda, Leap’in yanında oturuyordu ve saray kıyafetleri içinde oldukça rahatsız görünüyordu. Aslma bakılırsa ona hak veriyordum. Üst kısmı balon gibi olan pantolonu kabarık bir etek gibi şişmişti ve balon kollu ipek gömleği durumu daha da kötüleştiriyordu. Üzerindeki tek güzel şey, vücuduna cuk diye oturan ve geniş göğsüyle omuzlarını öne çıkaran yelekti. Tuhaf bir şekilde hem erkeksi hem de kadınsı görünüyordu ve giydikleri, eski zamanlarda yaşayan şımarık bir saraylının giyeceği türden kıyafetlerdi, bir savaşçı ejderhanın değil.

İşte tam da bu yüzden kıyafetinin mükemmel olduğunu düşünüyordum.

“Haydi ama, rahatla biraz,” dedi Mavlyn elini sallayarak. Eteği ve korsesi özenle yerleştirilmiş tavus kuşu tüyleriyle kaplıydı ve maskesinin kenarında da bir tane tüy vardı. “En azından bir kuş gibi görünmüyorsun.”

“Kuş gibi görünmeyi sen seçtin,” diye altını çizdi Einar. “Dün o kutudan tavus kuşu tüyünden yapılmış yelpazeyi çıkardığında yüzündeki neşeyi görmedim sanma.”

İkisi didişmeye devam ederken iç çekmemek için kendimi zor tuttum ve ellerimi kucağıma koyarak elbisemin kumaşını okşadım. Tavan arasında bulduğum ıslıl ıslıl parlayan deniz mavisi elbise, bana küçükken sirenler hakkında dinlediğim masalları hatırlatmıştı. Üst bedenleri bir peri gibiyken alt bedenleri balık formunda olan ve bambaşka bir diyardan gelmiş gibi güzel sesleriyle erkekleri ölüme sürükleyen inanılmaz denizaltı yaratıkları... Kolsuz ve askısız elbise, kalp şeklindeki göğüs kısmından başlayarak kalçalarım kadar vücudumu sıkıca sarıyor, sonra tıpkı bir sirenin kuyruğu gibi genişleyerek aşağı iniyordu. Mavlyn eteğin bazı kısımlarına büyük ve parlak pullar ekleyerek balık pulu gibi görünmesini sağlamış ve görünümümü tamamlamak için maskemin kenarlarına yüzgeçler eklemişti. Bayan Aeolan saçımı tepede gevşek bir şekilde toplayıp uçlarında inciler bulunan tel tokalarla sabitlemiş, birkaç tutamı da yüzüme dökülecek şekilde serbest bırakmıştı.

Hayatımda hiç bu kadar zarif bir şey giymemiştim ve baloda ayaklarımı yerden kesmeyi bekleyen bir prens olmadığını bildiğim halde kendimi bir prenses gibi hissediyordum.

“Bu kadar sızlanma ihtiyar,” diyen Leap beni daldığım hayallerden uyandırdı. Siyah beyaz bir saray soytarısı kostümü giymiş ve beyaz saçlarım, ucunda arabanın her hareketiyle sallanıp çingırdayan çanlar bulunan, komik bir şapkanın altına sıkıştırmıştı. “O kıyafetleri sadece bir, bilemedin iki saat giyeceksin. Yelpazeyi alır almaz oradan kaçacağız.”

“Bana ihtiyar demeye devam edersen yelpazeyi çalmana yardım etmeyeceğim,” dedi Einar. Elini uzatıp parmağıyla Leap’in burnuna hafifçe vurdu. “Sonuçta tapınağa girdikten sonra sana ihtiyacımız kalmayacak.”

“Aah!” Leap suratını buruşturarak burnunun ucunu ovuşturdu. “Umarım söylediklerinde ciddi değildir, mangal uzmanı.”

“Elbette ciddi değil,” dedim onu yatıştırmak için. “Şimdiye dek bize çok yardımcı oldun, Leap, Sana bu şekilde ihanet etmeyiz.”

Onu uyarmak istercesine Einar’a sert bir bakış atınca gözlerini devirdi. “Hayatım boyunca tartışmaya açık çok şey yapmış olabilirim ama asla hainlik yapmam,” dedi homurdanarak. Koltuğuna yaslandıktan sonra, “Seni yarı yolda bırakmayacağım Leap,” diye ekledi.

Arabanın penceresinden dışarı baktım ve tapınağın hemen altındaki dağ eteğinde, kıvrımlı bir yola girdiğimizi gördüm. Yolun kenarına baktığımda ise nefesim kesildi çünkü hemen aşağıda dik bir yamaç vardı ve gecenin karanlığında ne kadar derin olduğunu kestiremiyordum.

“Araba bir devrilse şuracıkta ölürüz,” dedi Mavlyn, aklımdan geçenleri okuyarak.

Leap gözlerini devirdi. “Hayır, ölmeyiz,” dedi göğsüne hafifçe vurarak. “Ben bir hava perisiyim, unuttunuz mu?”

“Bir at arabasını yakalayacak kadar kuvvetli bir rüzgâr çıkarabilecek misin? O kadar güçlü müsün gerçekten?” diye sordu Mavlyn şüpheyle.

“Henüz değil,” diye itiraf etti Leap. “Ama rüzgârdan yardım alarak düşüşümüzü hafifletebilirim. Böylece bin parçaya bölünmeyiz.”

Kaşlarımı çattım. Leap yaşına göre çok yetenekli bir periydi ve bir şimşek süvarisi olması, onun Yüce Perilerden biri olduğunu gösteriyordu. Anne babası nüfuzlu kimseler olmalıydı,

muhtemelen ikisi de ünlü şimşek süvarilerindendi. Leap gibi bir çocuk nasıl olmuştu da böyle büyük bir şehirde yetim kalıp suçlularla birlikte sokaklarda yaşamaya başlamıştı?

Araba yavaşladı ve neredeyse vardığımızı fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. “Rüzgârdan bahsetmişken...” dedi Leap, araba durduğunda. “Girdabın içine dalma vakti geldi!”

Arabacı kapıyı açınca önce Leap, ardından Einar aşağı atladı. Ayağa kalkıp, bir elimle kapının kenarına tutunarak inmeye hazırlanırken sıcak ve güçlü bir el, boştaki elimi kavradı. Einar inmeme yardım etmek için hiç vakit kaybetmemişti.

“Bu senin için fazla centilmence bir hareket,” dedim, ayaklarım çakıllı yola bastığında. Maskesinin altındaki altın rengi gözlerini yakalamaya çalışarak başımı kaldırıp ona baktım. Tıraş olmuş ve güzelce yıkanmıştı. Omuzlarına dökülen kestane rengi saçlarını da ensesinde düzgün bir kuyruk şeklinde toplamıştı. Onu daha önce hiç görmediğim kadar medeni görünüyordu. Başındaki şık şapka sivri olmayan kulaklarını gizlerken kıyafetini de tamamlıyordu. Bayan Aeolan, bu gibi etkinliklerde saç ve göz rengini değiştirmenin normal olduğunu söylemiş ve gözlerinin rengini olduğu gibi bırakmanın sorun olmayacağına karar vermişti. Kostümü ne kadar tuhaf olursa olsun, yine de ona yakışmıştı. Yelek geniş omuzlarını ve göğsünü vurguluyor, pantolonunun dar kısmı güçlü baldırlarını gözler önüne seriyordu. Kabarık kolları ve pantolonu olmasaydı da olurdu ama normalde inanılmaz yakışıklı olduğu için -ki kendisi de bunun farkındaydı- bu kostümün karizmasını çizdiğini görmek beni keyiflendirmişti.

“Ee, sonuçta bu akşamlık benim karımsın değil mi?” dedi Einar. Ben mi yanlış duymuştum yoksa sesinde farklı bir ton mu

vardı? Parlayan altın rengi gözleri, bir yırtıcının kokusunu alan vahşi bir kurt gibi vücudumda gezinirken vücudum resmen alev aldı. Hâlâ elimi tuttuğunu ve parmaklarının, beni sahiplenircesine parmaklarımı kavradığını fark ettim. Ve tuhaf bir şekilde... Bu bana çok iyi hissettirdi. Olması gereken buymuş gibi.

Einar hiçbir şey söylemeden kolumu koluna geçirdi ve Leap'i takip ederek birkaç metre ilerideki dimdik yamacın dibine kurulmuş olan daire şeklindeki taş platforma doğru ilerledik. Tapmak tepemizde yükseliyordu; kuleleri birer elmas gibi parlıyor, açık yüzlerce kapıdan ve pencereden sızan altın rengi ışıklar, sıcak ve davetkâr bir şekilde bizi karşılıyordu. Platformun ortasındaki rüzgâr girdabı, bakınca bile beni rahatsız edecek kadar hızlı bir şekilde dönüyordu.

"Bununla mı tepeye çıkmamız gerekiyor?" diye tısladı Mavlyn, Leap'e bakarak. "Uçuruma savrulacağız!"

"Şşş," dedi Leap. "İyi izle." Önümüzdeki arabadan inip girdaba doğru yürüyen çifti başıyla işaret etti. Soldaki perinin elini kaldırıp işaretparmağıyla saat yönünün ve girdabın dönüş yönünün tersine doğru bir hareket yaptığını gördüm. Girdap hemen yavaşladı ve çift, el ele tutuşarak içine adım attı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım ve çift yavaşça yukarı doğru süzülürken onları izledim. Oldukça kontrollü bir şekilde yere indiklerinde pembe ve gümüş renk etekleri hafifçe hışırdadı. Birbiriyle uyumlu elbiseler giiyorlardı, kardeş mi yoksa sevgili mi olduklarını merak ettim. Maske taktıkları için birbirlerine benzeyip benzemediklerini anlamak imkânsızdı.

"Gördün mü bak ne kadar güvenli? Tabii sana eşlik edecek bir hava perisi olduğu sürece." Leap göz kırparak elini Mavlyn'e uzattı. "Şimdi müsaade ederseniz gidelim leydim."

“Sizinle uçmaktan onur duyarım beyefendi.” Mavlyn sırtarak Leap’in elini tuttu ve platforma kadar kendisine eşlik etmesine izin verdi. Leap, az önceki kadının yaptığına benzer bir hareket yapıp girdabı yavaşlatırken, Einar’la ben de hemen arkalarından gittik. Leap ve Mavlyn hava akımına adımlarını attılar ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Einar beni çekerek peşlerinden götürdü.

Hava akımı bizi tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde yukarı çekerken heyecanla çığlık attım. Hafiften başım döndü ve herhangi bir şeyin üzerinde durmuyor olmamıza rağmen dengemi sağlamak için Einar’ın kolunu sıkıca tuttum. İstem-sizce sırtıyordum. Bu hissi en son çocukken, Mavlyn’in bahçe-sindeki ipten salıncakta sallanırken yaşamıştım.

Ama yolculuk çok geçmeden bitti ve ayaklarım tekrar yere değdi. Havada süzölmeye kendimi öyle kaptırmıştım ki aniden ayaklarımın altında beliren toprak karşısında afallayıp sendeledim ama Einar kolunu belime dolayarak beni tuttu.

“İyi misin?” diye sordu.

Yüzüne baktım ve ne kadar yakın olduğumuzu fark edince nefesim kesildi. Dudakları, dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve parmak uçlarımda biraz yükselsem dudaklarımız birbirine değdi ve o leziz tadını tekrar alabilirdim.

“Hey, acele edin!” diye bağırarak Leap, aramızdaki büyölü anı bozdu. Daldığım hayallerden uyandım ve tam sıçrayarak Einar’ın kollarından kaçacaktım ki bu akşam bir çift gibi davranmamız gerektiğini hatırladım. Ama neyse ki o bunu hiç unutmamıştı ve tapınağın bulunduğu ana platforma giden teraslardaki aydınlatılmış merdivenleri çıkarken kolumu sıkıca koluna geçirdi.

“Bu heykeller on iki rüzgârı mı temsil ediyor?” diye sordu Einar, merdivenlerin iki yanını süsleyen heykellerin yanından geçerken. Heykellerde hem kadınlar hem erkekler tasvir edilmişti ve üzerlerindeki cüppelerle elbiseler o kadar ustalıkla yontulmuştu ki rüzgârda dalgalanıyor gibi görünüyordular. Her birinin elinde farklı bir nesne vardı. Zeytin dalı tutan uzun saçlı bir kadın barışı simgeliyor olmalıydı, diğerleri ise yanan meşale, narin çiçekler, çeşitli aletler ve silahlar tutuyordu.

“Evet,” dedi Leap. “On iki, burada çok sık karşınıza çıkacak bir sayı. On iki kule, on iki heykel, on iki sütun... Böyle devam eder. Rüzgârlar, kültürümüzün oldukça önemli parçası.”

“Belli,” dedi Mavlyn, hep birlikte taş kemerli girişten geçip devasa, görkemli bir salona girerken. Etrafa bakmakla o kadar meşguldüm ki yanımda silah olup olmadığına bakmak için üzerimizi arayan muhafızın ellerini hissetmedim bile. Tıpkı az önce Leap’in söylediği gibi salonda tam on iki sütun vardı ve her biri, devasa rüzgâr girdaplarını andıracak şekilde incelikle oyulmuştu. Tavanda, her bir rüzgârı beyaz bulutlarla dolu inci mavisi gökyüzünde dans eden periler formunda betimleyen bir fresk vardı. Siyah mermer zeminin ortasında, hareketli müzikte dans eden konukların ayakları ve savrulan etekleri arasından görebildiğim kadarıyla altın rengi bir pusula gülü vardı.

“Kâhin’in yukarıda bir yerlerde olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Einar, başını yukarı kaldırarak. Bakışlarını takip edip ikinci kata baktım ve tüm mekânı saran gösterişli balkon korkuluklarının arkasında oturup balonun tadını çıkaran başka misafirler olduğunu gördüm. Balkonun tam önünde taht benzeri sandalyelerin olduğu daha küçük bir platform vardı. Sandalyelerin ikisinde, beyaz ve altın renkli, süslü cüppeler

giymiş, başrahip ve başrahibe olduklarını düşündüğüm iki kişi oturuyordu. Başları tıraş edilmişti ve görebildiğim kadarıyla saçlarının olması gereken yerde kıvrımlı, mavi dövmeler vardı. İkisinin ortasında, platformun biraz daha alt kısmında üçüncü bir sandalye duruyordu ve bunun Kâhin için ayrılmış olduğunu tahmin ediyordum.

“Kâhin’le konuşmak için oraya nasıl çıkacağım ki?” diye fısıldadım Leap’in kulağına. “Şu tahtta oturacaksa muhafızlarla, soylularla ve kimbilir daha kimlerle dolu o özel misafirleri aşmam mümkün değil!”

“Ah, Quye zorunda olmadıkça orada oturmaz,” dedi Leap kıkırdayarak. “Ya hâlâ tapınağın üst kısmında, kendisinin ve rahiplerin yaşadığı yerde saklanıyordur ya da kılık değiştirmiş, hiçbir şeyden şüphelenmeyen konukların arasında dolanıyordur. Halkın arasına karışıp sıradan biri gibi davranmaya bayılır.”

Mavlyn homurdandı. “Burada sıradan biri gibi görünen tek bir kişi bile yok ki,” dedi, ihtişamlı konukları tek tek süzerek. “Buradaki elbiselerden birinin parası, bizim köyün sakinlerini en az bir ay boyunca doyurmaya yeter.”

Leap omuzlarını silkti. “Sağ elmacıkkemiğinde yıldız şeklinde bir doğum lekesi olan, beyaz ve kıvrıcık saçlı bir kadın görürseniz odur,” dedi bana dönerek. “Madam Gale’i bu katta göremiyorum, o yüzden üst kata çıkıp gelmiş mi diye bir baka-
cağım. Siz de o sırada keyfinize bakın ve kalabalığa karışmaya çalışın.”

Bunu der demez kalabalığın içinde kayboldu ve ben, Einar ve Mavlyn salonun bir köşesinde öylece kalakaldık.

“Sanırım yiyecek bir şeyler alacağım,” dedi Mavlyn, kısa bir sessizliğin ardından. “Siz bir şey istiyor musunuz?”

Başımı iki yana salladım. “Şu an bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim. Geldiğimizden beri gerginlikten midem düğümlenmişti.

“Anlıyorum.” Mavlyn bana destek olmak istercesine omzumu sıktıktan sonra uzaklaştı ve salonun sol tarafındaki, yiyeceklerle donatılmış uzun masalara yöneldi.

Einar’la birlikte sessizce dikilmeye devam ederken midemdeki kasılma daha da kötüleşti. Kalabalığın arasına karışmamız gerektiğini biliyordum ama o kadar endişeliydim ki birine yaklaşma fikri bile beni korkutuyordu. Sırtımdan aşağı soğuk terler süzülürken sol ayağımı endişeyle yere vurmaya başladım. Bu gece pek çok aksilik yaşanabilirdi. Leap yakalanabilirdi. Kâhin bana yardım etmeyi reddedebilir ya da daha da kötüsü, beni krala ihbar edebilirdi.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ne olursa.

“Benimle dans etmek ister misin?” diye soruverdim Einar’a.

“Ne?” Şaşkınlıkla kocaman açılan altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi.

“Dans diyorum,” diye tekrarladım. Ancak bu kez bambaşka bir endişe vücudumu ele geçirdi ve yanaklarımın utançtan kıpkırmızı olduğunu hissettim. En son bir erkeği dansa davet ettiğimde altı yaşındaydım ve bahar festivalindeydik. Ve beni reddetmişti. Şimdi yıllar sonra yine aynısını yapıyordum ama bu kez karşımdaki inatçı bir ejderhaydı ve ona karşı karmaşık duygular besliyordum.

Aklımdan ne geçiyordu acaba?

“Boş ver,” diye mırıldandım arkamı dönerek. Zaten kalabalığa karışıp Kâhin’i bulmaya çalışmam gerekiyordu, tabii buradaysa. Einar başının çare-

Güçlü, sıcak bir el bileğimi kavradı ve olduğum yerde kalakaldım. Şaşkınlıkla omzumun üzerinden arkama baktım ve Einar'la göz göze geldik. Altın rengi gözlerindeki ifadeyi tam olarak çözemesem de içimi boydan boya kaplayan ve güçlü bir fırtınanın ortasında kalmışım gibi hissettiren, aramızdaki o elektriği inkâr etmek mümkün değildi.

“Evet,” dedi. Sesinin karanlık tınısı tüm vücudumun heyecanla ürpermesine neden oldu. “Seninle dans etmeyi çok isterim.”

Bölüm 26

Einar

Adara bana bakarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ben de en az onun kadar şaşkındım.

Dans teklifine evet demek gibi bir niyetim yoktu. Onunla kol kola yürümek, göğsünün hafifçe koluma değmesi, büyüleyici kokusunun kalbimi sarması zaten başlı başına bir işkenceydi. Dans etmek için onu kollarıma almak sadece baştan çıkarıcı değil, aynı zamanda tehlikeliydi de.

Ama arkasını dönerken gözlerindeki incinmiş ifadeyi görünce dayanamadım. Vücudundan yayılan korkuyu ve endişeyi hissedebiliyordum ve içimdeki canavar onu yatıştırmak için herhangi bir şey yapmamı emretmişti.

Adara'nın elimden kurtulmaya çalışmadığını görünce elimi bileğinden aşağı doğru kaydırıp parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Bu hareketin, şimdiye kadar yaptığımız onca şeyden çok daha samimi gelmesi çok tuhaftı ve Adara elimi hafifçe sık-tığında kalbim duracak gibi oldu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemeden onu dans pistine götürdüm ve kendilerini müziğin ritmine bırakmış olan diğer konukların arasına

karıştık. Biz piste çıkarken çalan hareketli ve canlı müzik yerini daha yumuşak, daha ağır bir müziğe bırakınca iç çektim. Onu etrafında döndürebileceğim, bir kol mesafesi kadar uzağımda tutabileceğim ve ona uzun uzun bakmaya zaman bulamayacağım kadar hareketli bir parçaya denk gelseydik her şey çok daha kolay olabilirdi.

Bunun yerine boştaki elimi nazikçe beline yerleştirdim ve hâlâ birbirine kenetlenmiş olan ellerimizi kaldırarak ağır ama ritmik dansa ayak uydurduk. Sol elini omzuma koyarken başkılarını omzumun arkasında bir yere sabitlemişti. Gözlerinden ne kadar düşünceli, gergin sırtından ise ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordum.

“Rahatla biraz,” diye mırıldandım, başparmağımla belini hafifçe okşayarak. O an zevkle nefes alması içimdeki canavarı uyandırmaya yetmişti ama düşüncelerimi sadece Adara’ya ve ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağlamaya odaklamak için elimden geleni yaptım. “Derin bir nefes al ve zihninde dolaşan tüm kötü düşünceleri bir kenara bırak. Sadece bir an için.”

Derin bir nefes alıp verdiğini hissettim ve vücudu da yavaş yavaş gevşemeye başladı. Şarkının temposunun biraz artmasıyla birlikte daha hızlı hareket etmeye başladık ve pistte dans eden diğer çiftlerin arasında zahmetsizce süzülürken iyice rahatladı.

“Çok iyi dans ediyorsun,” dedi, gözlerini benden kaçırmaya devam ederek. Gözlerimin içine baksa ne güzel olurdu ama kalabalığı tarayarak Kâhin’i aradığını biliyordum. “Bunu beklemiyordum.”

Sırıttım. “Senin gözünde kaba bir ejderha olabilirim ama kendi ırkım içinde yüksek sosyetenin bir üyesiydim,” diye fısıldadım kulağına. Dudaklarımı hafifçe kulak memesine değ-

dirdiğimde tüm vücudu ürperdi ve içimdeki canavar zevkle homurdandı. “Buradaki en kendini beğenmiş soylu perileri bile cebimden çıkaracağımdan emin olabilirsiniz.”

Adara şaşırarak bir kahkaha patlattı. Neşeli sesini duyunca, içim yeni doldurulmuş bir şampanyanın baloncukları gibi kıpır kıpır oldu ve gülümsemeden edemedim. Göz göze geldiğimizde gözleri âdeta parladı ve içimdeki o yumuşak ve güzel his biraz daha büyüyerek, zırhlarla bürünmüş kalbimdeki kırıkları okşadı.

Hislerime daha fazla karşı koyamayıp onu biraz daha kendime çektim ve elimi yavaşça belinden sırtına doğru kaydırdım. Dudaklarımı omzuna yaklaştırıp bağımlılık yapan o güzel kokusunu doyasıya içime çektim. Zihnimde, ıslıl ıslıl parlayan bir okyanus kenarında, dalgaların ayak parmaklarımıza vurduğu bir kumsalda el ele tutuştığımız bir anın görüntüleri canlandı. O an, her şeyin çok daha farklı olmasını diledim. Onu hayalimdeki bu yer her neresiyse oraya götürebilmeyi ve yıldızların altında vücudunun her bir noktasını doyasıya öpebilmeyi istedim.

Ona âşık oluyorum, dedim içimden. Bunun yanlış olduğunu bile bile, eş bağına dişimi tırnağıma takarak karşı koymama rağmen. Bir periye âşık oluyordum.

Peki bu beklenmedik gelişme beni neden biraz olsun dehşete düşürmemişti?

“Einar,” dedi Adara. Sesi daha çok bir mırıltı gibi çıkmıştı ve başımı kaldırdığımda yanaklarının kızarmış olduğunu gördüm. Bu kızarıklık boynuna ve elbisesinin yakasından görünen tenine kadar inmişti. Kızarıklığı dilimle takip etmek, beni nereye götüreceğini ve parıldayan gümüş mavi elbisesinin al-

tında neler gizli olduğunu öğrenmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. “Ben-”

“Hey.” Birinin kolunu çekmesiyle bu büyülü an bozuldu. Kaşlarını çatarak başımı çevirdim ve dirsek hizamda duran Leap'i gördüm. “Gösteri zamanı.”

Başıyla girişi işaret etti ve bakışlarını takip ettiğimde kalabalığın arasında süzülerek ilerleyen tıknaz bir peri gördüm. Omuzları açık bir elbise giyyordu ve elbisenin kesimi, hiç kuşkusuz göz alıcı göğüslerini ortaya çıkarıyordu ancak elbisenin kat kat genişleyen eteği, acemi bir pastacının elinden çıkmış çok katlı, eğri büğrü bir pastaya benziyordu. Gümüş rengi saçları tepede toplanmış ve göğsündeki gösterişli altın kolyeyle uyumlu mücevherlerle süslenmişti. Bileğinde ise tutma yerinde koyu mavi bir taş olan gümüş bir yelpaze sallanıyordu.

Madam Gale gelmişti.

Adara, “Sorun değil,” derken bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Mavi gözlerindeki hüznü görür görmez onu tekrar kendime çekmek istedim ama kollarımın arasından sıyrıldı. “Zaten benim de Kâhin'i bulmam lazım. Size bol şans... ve dans için teşekkürler.”

Benden uzaklaşırken içimden küfrettim. Korkunç bir ikilemde kalmıştım. Hem peşinden gitmek için can atıyordum hem de gitmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Ne söylemek üzere olduğunu ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyordum ki bu, kesinlikle aklımı kaçırdığının kanıtıydı.

Ne düşündüğü ya da ne istediği hiç umurumda olmamalıydı. Bu saçma hisler muhakeme yeteneğimi etkiliyor, önceliklerimin sırasını bozuyordu. Adara'ya dair tüm düşüncelerimi

bir kenara itip en çekici gülümsememi takındım ve kalabalığın arasından ilerleyerek yaşlı kadına doğru yürüdüm. Bu gece etkilemem gereken tek kadın oydu ve onun ayışığı altındaki bir kumsal ya da lavanta bahçesi gibi kokmadığına emindim.

Bölüm 27

Adara

“Eh, bu kesinlikle Kâhin değildi,” dedi Mavlyn, beyaz saçlı başka bir kadınla konuştuktan sonra yanından uzaklaşırken. “Düzenlediği kokteyl partileri için taze deniz ürünleri ithal etmenin zorluklarını dinlerken gözlerini oymamak için kendimi zor tuttum.”

Gözlerimle kalabalığı tarayıp, Leap’in tanımına uyan başka bir peri ararken iç çektim. “Belki de Kâhin sıkıcı biridir,” dedim. Herkes maskeli olduğundan, gördüğümüz kişilerin Leap’in bahsettiği yıldız şeklindeki doğum lekesine sahip olup olmadıklarını anlamak zordu ama konuklar arasında birkaç tane kıvrıkcık saçlı peri vardı.

“Saçmalama,” dedi Mavlyn. “Geleceği görebilen birinin konuşurken bu kadar sıkıcı olması mümkün değil. Ayrıca Leap’in anlattıklarına bakılırsa biraz yaramazlık yapmaktan keyif alan biri gibi duruyor. Onu, konuklarla oyun oynarken hayal edebiliyorum. Küçük sırlarını bilmiyormuş gibi yapıp onları konuşurken türlü tuzaklara düşürüyordur.”

Kaşımı kaldırdım. “Onunla tanışmak için can atıyor gibisin,” dedim.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Mavlyn, heyecanı sesine yansı-
mıştı. Bana bakıp sırtırken yeşil gözleri parlıyor, kestane rengi
cildi âdeta ışıldıyordu. “Kâhin tarafından geleceğinin okunması
yalnızca hava perilerine bahşedilen bir onurdur. Bana geleceği-
mi söyleyeceğini iddia etmiyorum ama onunla tanışmış olmak
bile evime döndüğümde gururla anlatacağım bir hikâye olacak.”

Ev. Fenwood’u ve annemle uzun yıllar boyunca yaşadığımız
o huzurlu kulübeyi düşününce içim sızladı. Şu an tekrar ora-
da olmak, iksir malzemelerini doğrarken annemin kan otu ve
ejderotunun özelliklerini anlatmasını dinlemek için neler ver-
mezdim. Evet, hayatımız mükemmel değildi ama hem güvende
ve rahattık hem de birbirimize sahiptik. Bunu hafife alarak ve
bir macera uğruna riske atarak nasıl bir aptallık ettiğime ina-
namıyordum.

Annemi geri alabilirsem -hayır, aldığımda- doğruca Fenwo-
od’a döneceğiz ve bir daha asla oradan ayrılmayacağız.

Mavlyn’e arkamı dönüp balkon korkuluğuna yaslanarak Kâ-
hin olabilecek birini aramaya başladım. Mavlyn ile üst kata
çıkmadan önce aşağıda bir saatten fazla zaman geçirmiştik ama
Kâhin’i bulmayı başaramamıştık. Gözüm Einar’a takıldı. Görü-
nüşe göre nihayet Madam Gale ile görüşme fırsatı bulmuştu.
Gale salona adımını atar atmaz etrafını bir grup peri sarmıştı
ve Einar, o konuşmasını tamamlayana kadar geri çekilip bekle-
mek zorunda kalmıştı.

Ona yaklaşmasının bu kadar zaman alması Einar’ın suçu
değildi. Madam Gale’in üzerinde bu kadar çok göz varken, Le-
ap’in yelpazeyi çalmaya çalışması iyi bir fikir olmazdı. İkisi bir
kenarda duruyordu ve Einar, Gale ile flörtleşirken Gale tom-
bul parmaklarının arasında bir kadeh şarap tutuyordu. Bir ara

Gale, Einar'ın söylediği bir şey üzerine başını geriye atıp yüksek sesle kahkaha attı ve Einar, Gale'in kulağına bir şey fısıldamak için eğildiğinde içimde hırçın bir kıskançlık dalgası yükseldi. Öfkeyle korkuluğu sıkarken bileğindeki yelpazeyi çekip almak ve onu yelpazeyle dövmek istiyordum.

"Hey." Mavlyn'in koluma değen eliyle kendime geldim. "Adara, iyi misin?"

Bıkkınlıkla derin bir nefes alıp verdim. "İyiym. Sadece... Şu Kâhin işinin bir an önce bitmesini istiyorum."

"Yıllık kehanetlerde bulunmak için birazdan ortaya çıkacak olmalı," dedi, başıyla tek bir konuğun bile kalmadığı dans pistini işaret ederek. Tiril tiril beyaz kostümler içindeki keşişler, pistte zıplayıp dönüyorlardı. Hareketleri gerçekten büyüleyiciydi. Akrobatik hareketler yaparken kollarından ve bacaklarından sarkan tül gibi ince kumaşlar uçuşuyor, keşişleri rüzgârda süzülüyorlarmış gibi gösteriyordu. Gerçi hava perisi oldukları düşünülürse muhtemelen gerçekten de havada süzülüyorlardı. "Yanılmıyorsam bu, keşişlerin her yıl on iki rüzgârı onurlandırmak için yaptığı geleneksel bir dans. Kâhin'in hâlâ ortaya çıkmamış olmasına biraz şaşırdığımı söylemem gerek."

Mavlyn'in dediklerini yarım yamalak duydum. Tüm dikkatim aşağıda olup bitenlerdeydi. Einar, Madam Gale'in kulağına bir şeyler fısıldarken Leap'in sütunlardan birinin arkasından yavaşça çıktığını gördüm. Tek bir hamleyle yelpazeyi Gale'in bileğinden sıyrıp aldı ve cebine attıktan sonra kalabalığın arasına karışıp hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Gerçekten kusursuz bir kapkaçtı. Einar, Gale'i oyalarken konukların gözleri de pistteki dansçılarda olduğu için kimse olan biteni fark etmemişti.

“Oldukça etkileyiciydi, değil mi?” Canlı bir ses kulağıma fısıldayınca korkuyla yerimden sıçradım. Kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atarken arkamı döndüm ve karşımda yele gibi kabarık saçları olan bir kadın gördüm. Bukleli saçları süt beyazıydı ve deniz mavisi, ısl ısl kelebek maskesinin ardındaki mavi gri gözleri muzipçe parlıyordu. “Sence Madam Gale’in, yelpazesini kaybettiğini fark etmesi ne kadar sürer?”

“S-siz!” diye kekeledim, istemsizce bir adım geri çekilerek. Aramızdaki mesafe biraz olsun açılınca periyi daha net görebildim. Benden en az on santim daha uzundu, ince belini saran ve maskesiyle uyumlu olarak eteğine kelebeklerin dikilmiş olduğu bir kraliyet elbisesi giyiyordu. Maskesinin hemen aşağısında, elmacıkkemiğinin kenarında yıldız şeklinde bir doğum lekesi olduğunu fark ettim. “Siz Kâhin’siniz!”

“Kâhin mi?” Peri sanki göğsünden vurulmuş gibi elini abartılı bir şekilde göğsüne götürdü. “Ne münasebet! Oirtha gibi giyindiğimi görmüyor musun?”

Etrafında döndü ve eteğindeki kelebekler kanat çırpmaya başladı. Dışarıdaki heykellerden birinin omzuna, koluna ve parmağına kelebekler konmuş bir kadını tasvir ettiğini hayal meyal hatırladım.

“Rüzgâr ruhunu mu kastediyorsunuz?” gibi aptalca bir soru sordum.

“Oo, demek geleneklerimiz hakkında az da olsa bir şeyler biliyorsun!” Kâhin burnuma hafifçe vurdu. “Hayatının tamamını o küçük, kimsenin bilmediği toprak köyünde, dünyanın kalanından izole bir şekilde geçirmiş olduğunu düşünürsek bu çok etkileyici.”

Kaşlarımı çattım. “Hayatının tamamını bu tapınakta geçiren

biri olarak sizin de dünya hakkında çok şey bildiğinizi hiç sanmıyorum,” dedim, sesimdeki savunmacı tona engel olamayarak.

Quye güldü. Kahkahası, rüzgârda uçuşan küçük çanların sesi gibiydi. “Ah, emin ol bu kutsal tapınaktan kaç kez çıktığımı muhafızlarım bile bilmiyor olsa da tapınaktan çıkmama gerek yok. Rüzgârlar, dünyada meydana gelen tüm önemli şeyleri kulağıma getiriyor. Senin kim olduğunu ya da seni burada bulacağımı nereden biliyorum sanıyorsun Adara?”

Omurgamda bir ürperti hissettim ama daha ne cevap vereceğimi düşünmeden Mavlyn omzuma dokundu. “Hemen dönüp bakma ama sanırım Einar ve Leap’i tutukluyorlar.”

Elbette hızla dönerek balkondan eğilerek baktım ve Leap ve Einar’ın iki çift muhafız tarafından etkisiz hale getirildiklerini gördüm. Konuklar, etrafında bir çember oluşturmuş olanları izlerken, birkaç adım ötedeki Madam Gale bayılacak gibi görünüyordu. Başka bir muhafız koluna girmiş, onu teselli ediyor ve sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Devler aşkına!” diye bağırdım korkuluğu var gücümle sıkarken. “Onlara yardım etmeliyiz!”

“Peki ama nasıl?” diye sordu Mavlyn. O sırada muhafızlar Einar’ın kollarını arkasında birleştirip kelepçe takmakla meşguldü. Yüzünü öfkeyle buruşturmuş olan Einar, birkaç saniye sonra tüm salonu küle çevirecek gibi görünüyordu. Onu, bunu yapmaktan alıkoyan şeyin, kimliğinin açığa çıkmasından duyduğu korku olduğundan emindim.

“Ah, sanırım size bu konuda yardımcı olabilirim,” dedi Quye. Arkamızı dönüp ona baktığımızda kocaman gülümsüyordu. “Benimle birlikte aşağı inmeye ne dersiniz? Böylece olaya dahil olabiliriz.”

Bölüm 28

Einar

“Demek toprak krallığından geldiniz, Bay Fahar. Ne kadar süreliğine buradasınız acaba?” diye mırıldandı Madam Gale, garsonun tepsisinden üçüncü şarap kadehini kaparken.

Boştaki elini omzuma doğru kaydırды ve sanki satın almayı düşündüğü bir aygırı kontrol eden bir çiftçi gibi tombul parmaklarıyla tenimi sıkarken dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tuttum. O an tek yapmak istediğim, o elini vücudundan koparıp aşırı makyajlı suratına geçirmektir.

Elbette bunun yerine, ona gizemli bir gülümsemeye karşılık verip kendi içkimden bir yudum aldım. “Sadece birkaç günlüğüne,” dedim, alkol boğazımı yakarak aşağı inerken. “Birkaç toplantım var, ardından evime yani Talamh’a ve işimin başına döneceğim.”

Görev başındayken içki içmek pek akıllıca bir hareket değildi ama bu çekilmez yaşlı kadınla on dakika sohbet ettikten sonra, su yerine daha sert bir şey içmem gerektiğini anladım. Ve dürüst olmak gerekirse, şarap beni olması gerekenden daha fazla etkiliyordu.

En son ne zaman içki içmiştim? diye düşündüm kendi kendi-

me. Daryan ve Olette'in düğününde mi? Yani neredeyse yirmi yıl olmuştu. O korkunç günün anılarının yüzeye çıkmaya çalıştığını fark ettim ve hemen onları geri bastırdım. Geçmişin hayaletlerinin peşine takılmanın vakti değildi.

"Açıkçası sadece yıldız ipeği almak için bunca yolu gelmeniz çok cesurca," dedi Madam Gale. "Domhain'deki gölge yarattığı saldırılarının arttığına dair haberler aldım. Seyahat etmek için tehlikeli bir zaman."

"Evet ama müşterilerim yıldız ipeğinden yapılmış kıyafetleri çok seviyor ve onları hayal kırıklığına uğratma fikri beni deli ediyor." Madam Gale'e, Talamh'ta birkaç tane terzi dükkânım olduğunu ve eski tedarikçimin fiyatları çok artırması nedeniyle yeni bir yıldız ipeği tedarikçisi bulmak için buraya geldiğimi söylemiştim. Yıldız ipeği çok nadir bulunuyordu ve o incecik, ısıltılı ipliği ören tırtıllar sadece Gaoth Aire Dağları'nda yaşıyordu. Bu da yıldız ipeğinin mutlaka ithal edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Ama haklısınız, oldukça tehlikeli bir yolculuktu ve bu yüzden tekrar yola koyulmak için acele etmiyorum." Buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırırken ona doğru eğildim ve kulağına, "Belki birkaç gün daha kalmak için bir sebep bulabilirim," diye fısıldadım.

Madam Gale bir genç kız gibi kıkırdadı. Ağır parfümünün kokusuyla az kalsın kusacaktım. Ondan uzaklaşmak için can atıyordum ama Leap'in yaklaştığını da hissedebiliyordum. Bu yüzden çenesini parmaklarımla hafifçe kaldırıp boynunu kokladım. Kendimi bu şekilde küçük düşürmekten nefret ediyordum ama bizi buraya soktuğu için Leap'e yardım edeceğime söz vermiştim ve sözümünden asla dönmeyecektim.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye mırıldandım. "Bu şehirde... beni birkaç gün daha oyalayacak... ilgi çekici bir şeyler var mı?"

“Ah, ilginizi çekecek bir şeyler bulabileceğimi düşünüyorum.” Şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde elimi tutup dekoltesine doğru indirdi. Yelpazenin bileğinde olmadığını fark edince kalbim hızla atmaya başladı. Onun da yelpazesinin bileğinde olmadığını fark etmesi an meselesiydi ve bu olmadan önce ortadan kaybolmam gerekiyordu.

“Kadehiniz boşalmış,” dedim boğuk bir sesle, parmaklarının arasında duran kadehe uzanarak. “Sizin için yenisini getirmemi ister misiniz?”

“İsterim,” dedi ama kadehi almama izin vermek yerine, boştaki eliyle bileğimi yakalayarak sıkıca tuttu. “Ama önce yelpazemi geri vermenizi rica edeceğim.”

“Ne?” Sırtımdan aşağı terler süzülmesine rağmen şaşırmış gibi yaparak gözlerimi kırıştırdım.

“Beni duydunuz.” Kısa küt tırnaklarını tenime geçirirken cilveli bakışları sertleşti. “Siz kulağıma tatlı sözler fısıldarken küçük arkadaşınızın etrafımızda dolandığını hissettim. Kabul etmeliyim ki ustaca bir işti. Eğer muhafızlardan biri beni kaş göz yapıp uyarmasaydı, ne olduğunu iş iştten geçene kadar fark etmeyebilirdim.”

Midem korkuyla kasılırken, dikkatimi çeken bir kargaşa üzerine Madam Gale’in omzunun üzerinden şöyle bir baktım. Leap, onu zapt etmeye çalışan iki muhafızla boğuşuyordu. Maskesi düşmüştü ve yüzünde öfkeyle karışık şaşkın bir ifade vardı. Öfkesini kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

İhanete mi uğramıştık?

Madam Gale’i geçip Leap’e yardım etmek için ileri atılmamla birlikte başımın arkasına sert bir darbe yedim. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşurken bana saldıran kişiyi görmek için

arkamı döndüm. Ellerinde coplarıyla iki muhafız daha gelmişti ve birinin bana tekrar vurmak için copunu savurduğunu görüp son anda eğilerek ikinci bir darbe almaktan kurtuldum. Öfkeden gözüm döndü ve ikinci muhafızın copunu elinden kaptığım gibi kafasma indirdim. Kalabalığın arasından birkaç çığlık yükseldi ve işte o zaman, bizi seyreden onlarca kişi olduğunu fark ettim.

Kaçmanın imkânsız olduğu şu anda büyük bir kavgaya tutuşmanın bir anlamı var mıydı? Yoksa çok fazla kişinin görmeyeceğini bilerek yeteneklerimi rahatlıkla kullanabileceğim, daha sakın bir yere geçene kadar beklemek mi daha mantıklıydı?

Cevabı bildiğimden omuzlarımı gevşettim ve ellerimi havaya kaldırarak teslim oldum. Buna karşılık muhafızlar ellerimi kaba bir şekilde başımın arkasında birleştirip kelepçelediler. Muhafızlar beni ve Leap'i götürürken Adara ve Mavlyn'i bulmaya çalışarak etrafıma bakındım ama ikisini de göremedim. Neler olduğunun farkındalar mıydı?

Umarım sadece Kâhin'le görüşmekle meşgullerdir, diye umdum, muhafızlar bizi karanlık bir koridordan geçirip ardından vücudumun zar zor sığıdığı daracık bir merdivenden aşağı indirirken. Bizi normalde misafirlerine davranmayacakları kadar kaba bir şekilde bir kabul salonuna ittiler ve dizlerimizin arkasına tekme atarak sert zemine düşürdüler.

"Sen," diye tısladı Leap, arkamızdan kapıyı kapatan muhafızlardan birine öfkeyle bakarak. "Yüzün bana çok tanıdık geliyor. Storm'un arkadaşlarından birisin, değil mi?"

"Storm mu?" Muhafız şaşırmış gibi yaptı. "Haa, bize bu gece yelpazeyi çalmak için buraya geleceğini söyleyen çocuktan

bahsediyorsun. Onu tanımıyorum ama bize verdiği bahşış için ona minnettarız.” Leap’e göz kırptı.

Öfkeyle hırlayarak gücümü uyandırmaya odaklandım. Parmak uçlarımda alevler yaratıp kelepçeleri eritecek ve ardından bu piçin uzuvlarını vücudundan ayıracaktım.

Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ufak bir kıvılcım bile.

“Büyülü kelepçe takmışlar,” diye homurdandı Leap. “Burada büyü işe yaramaz.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım ve başımı olabildiğince çevirerek omzumun üzerinden kelepçelere bakmaya çalıştım. Loş şömine ışığında zor da olsa kelepçelerin üzerine yerleştirilmiş ufak kudret taşlarının parladığını görebiliyordum. “Lanet olsun.” Perilerin böyle kelepçelere sahip olduğunu bilmiyordum. Gerçi nereden bilecektim ki? Savaş sırasında esir aldıkları ejderhaların birini bile serbest bırakmamışlardı.

Kapı açıldı ve asık suratıyla Madam Gale içeri girdi. Şöminedeki titreyen alevler tombul yüzüne gölgeler düşürüyor, onu daha da çirkin gösteriyordu. Arkasını dönüp kapıyı kapattığında midem kasıldı.

“Bir yaşıma daha girdim,” dedi, bana doğru ağır ağır yürürken. Tombul eliyle çenemi tuttu ve başparmağıyla alt dudağı-mı okşarken tüm vücudum tiksintiyle ürperdi. “Hırsızların bu kadar yakışıklı olabileceğini bilmiyordum. Aslında ikinizi de öldürtecektim ama sanırım bu yakışıklıyı kendime saklayacağım. Gerçi çocuk her türlü bize veda etmek zorunda kalacak, veletlere tahammül edemiyorum da.”

Leap, “Çocuklar da *seninle* vakit geçirmek için sıraya girmişti zaten,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Madam Gale tam zamanında çenemi bıraktı -çünkü parmağını ısırp koparma isteğine yenik düşmek üzereydim- ve dikkatini Leap'e çevirdi. "Sokaktaki bir fare bile benimle yaşamak için can atardı," dedi kibirle. "Buradaki hava perilerinin çoğundan -hatta Reatha Hanedam'ndakilerden bile- daha büyük bir servetim ve güçlü bağlantılarım var. Benden bir şey çalmaya çalışman çok kötü oldu, ufaklık. Senin gibi yetenekli biri çok işime yarayabilirdi."

Leap, küçümseyen bir bakışla kadını tepeden tırnağa süzdü. "Sana, senin gibi bir cadaloz için çalışacağımı düşündüren şey ne?"

Madam Gale kaşlarını çatı ve muhafızlara döndü. "Yelpazeyi ondan aldınız mı?" diye sordu bizi ele veren muhafıza dönüp.

"Hayır, henüz değil," dedi yanakları hafifçe kızararak. Leap'e doğru bir adım attı ama daha üzerini aramaya fırsat bulamadan kapı açıldı.

"Bu da ki-" diye hırladı Madam Gale kapıya dönerek ama beyaz cüppeli bir figürün içeri süzüldüğünü görünce cümlesi yarıda kesildi. Tülden bir peçe, bir duvak gibi yüzünü ve saçlarını örtüyordu ama kıyafetleri ve sakın hareketleri kim olduğunu belli ediyordu. Hemen arkasından temkinli adımlarla gelen Adara ve Mavlyn'i gördüğümde ise artık hiç şüphe kalmamıştı.

"Quye," dedi Leap ilgisizce. "Mükemmel zamanlama."

Muhafızlar hemen selam dururken Madam Gale de aceleyle eğildi. "Sa-sayın Kâhin," diye kekeledi. "Sizi burada görmek ne büyük bir onur."

"Ayağa kalk evladım," dedi Kâhin rüya gibi bir ses tonuyla ve Leap yüksek sesle homurdandı. Onun bu saygısız tavrı karşısında kaşlarımı kaldırdım ama bunu benden başka fark eden

biri varsa da çaktırmamıştı. “İşinizi böldüysem kusura bakmayın ama korkarım bu odaya ihtiyacım olacak.”

“Ya,” dedi Madam Gale, sesinden bir şeylere bozulduğu belli oluyordu. Bakışları Adara ve Mavlyn’e kaydı. Kâhin’le ne işleri olduğunu merak ediyordu ama akıllıca davranıp sormamaya karar verdi. “Elbette, başka bir oda bulabiliriz. Bize bir dakika verin yeter.”

Muhafızlara bizi tutup kaldırmaları için işaret etti ama onlar harekete geçmeden Kâhin elini kaldırdı. “Bu ikisinin de kalması gerekiyor.”

Muhafızlar oldukları yerde donakaldı. Madam Gale uzun bir sessizliğin ardından, “Siz nasıl isterseniz,” dedi resmi bir ses tonuyla. “Sadece ufaklıktan bana ait olan bir şeyi almam gerekiyor. Benden bir şey çaldı, anlarsınız ya.”

“Evet, biliyorum,” dedi Kâhin. Ses tonu hâlâ sakın olsa da alttan alttan gülümsediğini duyabiliyordum. “Buraya gelme nedenlerimden biri de bu zaten. Yeni bir yelpazeye ihtiyacım var, anlarsınız ya.”

Odaya yine uzun bir sessizlik çöktü ve sadece bakışlarla biri öldürülebilseydi, Madam Gale bakışlarıyla Kâhin’i oracıkta öldürürdü. “Satın alabileceğiniz bir sürü yelpaze var,” dedi Gale. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

“Evet ama çok azı başkalarının kararlarını yönlendirmek ve kontrol etmek için kullanılabiliyor,” dedi Kâhin. Bu kez sesi bir çelik kadar sertti ve etrafındaki hava, vücudundan yayılan güç dalgalarıyla titreşiyordu. Gücünün belki de çok az bir kısmı olsa da kollarımdaki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Muhafızlar da oldukları yerde huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı. “Rüzgârlar bana, kendi çıkarınız için o yelpaze ile ne-

ler yaptığınızı anlattı, Madam Gale. Lord Oren'a tüm bunları anlatan birkaç sayfalık bir mektup yazmam hiç zor olmaz... Ya da bu odadan kılınıza bile zarar gelmeden çıkmanıza izin veririm ve lordun da hiçbir şeyden haberi olmaz. Tabii bu akşam burada yaşananlardan kimseye bahsetmemeniz şartıyla.”

Madam Gale'in yüzü bembeyaz oldu. Bu haliyle karlı bir dağ yamacına çürümeye terk edilmiş taze bir ceset gibi görünüyordu. “Tabii, Sayın Kâhin,” dedi ve yine aceleyle eğilerek selam verdi. “İyi akşamlar dilerim.”

Sanki harpialar tarafından kovalanıyormuş gibi koşarak odadan çıktı ve çıkarken Adara'ya omuz atmayı da ihmal etmedi. Adara'nın yüzünde sinirli bir ifade belirse de gözlerimiz buluştuğunda rahatlayarak gülümsedi ve içimi eritti.

Demek ki yakalandığınızı fark etmiş ve görünüşe göre Kâhin'i bizi kurtarmaya ikna etmişti.

“Sen,” dedi Kâhin, muhafızlardan birini işaret ederek. “Şu ikisini serbest bırak. Ardından hepiniz odayı boşaltın.”

Muhafız tereddüt etti. “Emin misiniz sayın Kâhin? Bunlar suçlu-”

“Kim olduklarını çok iyi biliyorum,” dedi sakince. “Şimdi onları serbest bırak.”

Muhafız iç çekerek cebinden bir anahtar çıkardı. Önce Leap'in kelepçelerini çözdü, ardından daha temkinli bir şekilde bana yaklaştı. Belli ki serbest kalınca ona zarar vermemden korkuyordu. Evet, ona zarar vermeyi istiyordum ama sadece işini yapan bir muhafız dövmekten daha önemli işler vardı. Bu nedenle kıpırdamadan durdum ve kelepçelerimi açmasına izin verdim. Ellerimin serbest kalmasıyla birlikte büyü yeteneğimin de döndüğünü hissettim ve rahatlardım. Ellerimde alevler beli-

rince muhafız geri sıçradı. Onu yanlışlıkla ateşe vermeden önce hemen alevleri söndürdüm.

“Bunu görmedin,” dedim ona dik dik bakarak.

Fal taşı gibi açık gözleriyle kafasını sallayarak onayladı ve hızla odadan çıktı. Diğer muhafızlar da onu takip etti ve arka-larından kapıyı kapattılar. Nihayet beşimiz baş başa kalmıştık.

“Eh, bu aylardır yaşadığım en heyecan verici andı!” diye ne-şeyle haykırdı Kâhin ve resmiyeti bir kenara bırakıp sandalye-lerden birine yığıldı. Yüzünü örten peçeyi çekip çıkarınca kalp şeklindeki yüzü, buz mavisi gözleri, kalkık burnu ve gülmek için yaratılmış, geniş ağzı meydana çıktı. Az önceki sakin ve oturaklı tavırlarına rağmen, en az omuzlarına dökülen be-yaz bukleleri kadar vahşi bir ruhu olduğuna dair bir his vardı içimde.

“O halde işe koyulalım,” dedi, buklelerinden birini işaretpar-mağına dolayıp kocaman gülümserken. “İlk hanginiz nasıl öle-ceğini duymak istiyor bakalım?”

Bölüm 29

Adara

“Ne?” diye bağırıverdim, Quye’nin sorusu odada yankılanırken. Tüylerim diken diken oldu ve kollarımı kendime sarmamak için kendimi zor tuttum. “Buraya bunun için gelmedim. Nasıl öleceğimi bilmek istemiyorum!”

“Adara’ya katılıyorum,” dedi Mavlyn, işaretparmağını havaya kaldırarak. “Bunu bilmediğim sürece ölümsüz sayılırım. Aslına bakılırsa *sizin* nasıl öleceğinizi duymak daha çok ilgimi çekiyor,” diye ekledi, Kâhin’e bakıp sırtarak.

Kâhin derin bir iç çekti ve başını geriye alıp bir tiyatrocı gibi abartılı hareketlerle elinin tersini alnına bastırdı. “Kâhin’in lanetinin kendi geleceğini görememek olması ne acı!” dedi. “Gerçi ölümümün pek de heyecan verici olacağını sanmıyorum. Ya gölge yaratıklarına yem olacağım ya da kabarık yatağında sıkıntıdan ve yaşlılıktan öleceğim gibi görünüyor. Aslına bakarsanız bu, siz ikinizin vereceği kararlara bağlı.”

Önce bana sonra Einar’a bakarak başını salladı ve bunun üzerine kaşlarımı çattım. “Biz ikimiz mi?” diye sordum.

“Ah! Evet,” dedi Quye, başını ağır ağır sallayarak. “Kaderleriniz birbirine bağlı,” dedi ve Einar’ın karşı çıkmak için ağzını

açtığını görünce, “Buna karşı koymaya çalışmanız mantıksız,” diye ekledi. “Bunu en iyi senin biliyor olman gerek.” Einar’a kinayeli bir bakış attı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum ve ellerimi belime koyup bir Kâhin’e bir Einar’a baktım. “Senin bildiğin ama benim bilmediğim bir şey mi var Einar?”

“Alakası yok,” dedi sert bir şekilde ama benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Öfkeyle hırladım. Doğruca yanına gitmek, benden sakladığı sır dökülene kadar onu tutup sarsmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Mavlyn ve Kâhin’le birlikte telaş içinde buraya inerken onun için gerçekten çok endişeliydim ama Einar onu kurtardığımız için pek minnettar görünmüyordu. Gerçekten de katlanması zor bir adamdı!

“Ne olduğunu söyledim,” dedi Quye, dikkatimi tekrar üzerine çekerek, “ama o zaman işin tüm eğlencesi kaçardı. Bu yüzden bu sırrı Einar’dan öğrenme işini sana bırakıyorum.” Bana bakıp göz kırptı. “Ancak sana kehaneti anlatabilirim. Zaten benimle bunu konuşmak için kalkıp buraya geldin, değil mi?”

“Ee, evet. Doğru.” Zihnimi toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Elbette buraya bunun için gelmiştim. Vücudum karıncalanmaya, kalbim hızla atmaya başladı. Günlerdir bu anı bekliyordum ve nihayet o an geldiğinde ise Einar’ı düşünüyordum. Derdim neydi acaba? “Evet, kehaneti duymayı çok isterim.”

Başını tavana doğru kaldırdı ve gözleri süt beyazına döndü. Odadaki hava, vücudundan yayılan güçle birlikte ağırlaştı ve her zamanki sakin ve neşeli ses tonunun yerine, derin ve yankılanan bir sesle konuşmaya başlayınca tüm vücudum ürperdi.

*Ateşle buzun kızı gelecek
İki âlemin ve ışığın gücünü getirecek
Ediria'yı kurtarmak için uyandırmalı canavarı
Ve yenmeli doğuda kök salan karanlığı
En sevdiğinin içinde saklı düşmanı
Onun ki karanlık ve korkudur yaşam kaynağı
Onun ikilemine son vermeli ve kendi kalbine güvenmeli
Yoksa sevdiği her şey karanlığa gömülmeli*

Quye kehanetin sonuna gelirken sesi ağır ağır kısıldı ve gözleri normal rengine döndü. “Üff,” dedi, başını omzuna doğru eğip boynunu çıtlatırken. “Transa geçmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ee ne düşünüyorsunuz? Beklentilerinizi karşıladı mı?”

“Anlamıyorum,” dedim, az önce söylediklerine bir anlam vermeye çalışırken elim kafama gitti. Tokalarımдан birkaçı yere düşünce saçımın süslü bir topuz halinde toplandığını hatırlayarak durdum. “Işığın gücü mü? Ediria'yı kurtarmak mı? Sözlerinle beni bir çeşit kurtarıcı gibi gösteriyorsun!”

Quye omuz silkti. “Kehanetleri ben uydurmuyorum. Sadece onları iletiyorum.”

“Eh, canavarı uyandırdığın kesin,” dedi Mavlyn, Einar'ı işaret ederek. Einar kaşlarını çatsa da karşı çıkmadı. “Ama şimdiye kadar ışık büyüsü yapabildiğine dair en ufak bir kanıt görmedim, Adara.”

“Çünkü hiçbir peri ışık büyüsü yapamaz,” dedi Leap homurdanarak. “Bu sadece Radyantların sahip olduğu bir özellik.”

“Aslına bakarsan bu tam olarak doğru değil,” diye atıldı Mavlyn. “Bize anlatılan hikâyeleri hatırlamıyor musun?”

“Ooo,” dedi Quye doğrularak. “Şampiyonların tarihini hatırla-

layan biri! Sanırım âşık oluyorum,” diye ekledi, elini abartılı bir şekilde kalbinin üzerine koyarak.

“Kâhin’in bu kadar açıksözlü ve flörtöz biri olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Mavlyn sırtarak. Işıktan dolayı mı öyle görünüyordu yoksa Mavlyn’in yanakları gerçekten kızarmış mıydı?

“Ne diyebilirim ki?” Quye göz kırptı. “Zekâya ve güzelliğe karşı koyamıyorum.”

“Affedersiniz,” diye araya girdi Einar, “ama siz ikiniz neden bahsediyorsunuz? Ne şampiyonu?”

“Her bin yılda bir, Radyantlar layık gördükleri bir periye görünür ve ona şampiyonlarından biri olmayı teklif ederler,” dedi Mavlyn. “Kabul ederse halihazırda sahip olduğu peri yeteneklerine ek olarak kendisine ışık büyüsü yapma yeteneğini bahşederler. Işık büyüsü çok güçlüdür ve diğer özelliklerinin yanı sıra, bizzat algıyı ve gerçekliği değiştirebilir. Şampiyonlar her zaman güçlü konumlara gelirler. Genelde kral ya da kraliçe olurlar ama zaman zaman general ya da nüfuzlu kimseler oldukları da görülmüştür. Bu yüzden Radyantlar, gerçekten iyi işler yapacağına inandıkları kişileri seçmeye çalışırlar.”

“Tüm bunlar iyi hoş da,” dedim, annemin küçükken bana şampiyonlar hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlayarak, “şampiyonlar her zaman Yüce Periler arasından seçilirdi ve bu reşit olma törenlerinde gerçekleşirdi. Ben o kişi değilim.”

“Henüz değilsin,” diye düzeltti Quye ve ben donakaldım. “Senin için henüz bir reşit olma töreni düzenlenmedi.”

“Ben...” Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Elbette benim için reşit olma töreni düzenlenmemişti çünkü kendimi hep sıradan bir peri olarak görmüştüm. Reşit olma törenleri, Yüce Perilere özgü ritüellerdi ve on altı yaşına

geldiklerinde içlerindeki canavar formunu uyandırmak için düzenlenirdi. Sıradan perilerin canavar formları yoktu, bu yüzden ergenliğe girdiğimizde sıradan kutlamalar düzenlerdik. Benimkini Fenwood Gölü kıyısında annem ve Mavlyn ile kutlamıştık. Birlikte pasta kesmiş ve gölde yüzmüştük. Hepsi bu kadardı.

“Yani diyorsunuz ki Adara reşit olma töreni düzenlerse Radyantlar gelip ona ışık büyüünü mü bahşedecek?” diye sordu Einar. “Ve o zaman gölge yaratıklarını yenebilecek mi?”

“Orada bir dur,” dedi Quye bir elini kaldırarak. “Bunların hiçbirini söylemedim.”

“Ah, yapma Quye,” diye söylendi Leap. “Her zaman böyle gizemli olmak zorunda mısınız? Adara’ya annesini geri alabilmek için ne yapması gerektiğini söyleyeceksin, hepsi bu kadar!”

Quye iç çekti ve sandalyesinde dönüp Leap’e baktı. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun kuzen,” dedi. “Kehanetlerde söylenenlerin ötesinde geleceğe dair belirli ayrıntıları söylersem rüzgârlara ihanet etmiş olurum. Ve eğer onlara ihanet edersem kulağıma fısıldamayı bırakırlar. O zaman ne hale düşeriz bilmiyor musun? Ama şunu söyleyebilirim ki Adara şimdiye dek yetişkinlik törenini çoktan yapmış olmalıydı ve *benim* fikrimi soracak olursanız ilk *önceliği* bu töreni düzenlemek olmalı.”

Bana bakıp göz kırptı ama ben ilk cümlesine takılıp kaldığım için onu tam anlamıyla dinlemiyordum. “Kuzen mi?” diye tekrarladım, öfkeyle Leap’e bakarak. “Siz ikiniz kuzen misiniz?”

Leap küfrederken Quye gözlerini kırptırdı. “Aa, bilmiyor muydunuz?” diye sordu masum masum. “Leap’in size söylemiş olduğunu düşünmüştüm.”

“Onlara söylemediğimi çok iyi biliyorsun,” diye tersledi Leap. “Ne diye beni ele verdin ki?”

“Eh, bu da Quye hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini açıklıyor,” dedi Mavlyn tek kaşını kaldırarak. “Ve onunla akra-ba olduğuna göre, annenle baban soylulardan olmalı.”

“Daha fazla sır yok diye anlaştığınızı sanıyordum!” Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. “Bu kadar önemli bir şeyi bizden nasıl saklayabildin Leap?”

“Ne hakla sırlarımı sana açmam gerektiğini düşünüyorsun?” diye bağırdı Leap. Birden tam karşıma geçmiş, dişlerini göstererek hırılıyor ve fırtına grisi gözlerinde şimşekler çakarak bana bakıyordu. Şaşkına döndüm ve bir adım geri çekildim. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. “Geçmişim, hayatım hakkında her şeyi bilmeye hakkın mı var sanıyorsun? Seni şehre sokmak, Kâhin’i görmeni sağlamak için yardım etmeyi kabul ettim ve anlaşmamızın bana düşen kısmını hakkıyla yerine getirdim! Bundan daha fazlasını almayı bekliyorsan yanılıyorsun!”

Hışımınla odadan çıkmak için arkasını döndü ama Quye onu bileğinden yakaladı. “O kadar çabuk değil Leap. Sende istediğim bir şey var.”

Öfkeyle Quye’ye döndü. “Yelpazeyi alamazsın. Onu Storm’a vermeliyim ki gidip kimseye-” Cümlesini yarıda kesti ve susup dudaklarını sıkıca kapattı.

Quye gözlerini devirdi. “Ne diye siz zavallıları kurtarmaya geldim sanıyorsun?” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. “Madam Gale’in o yelpazeyi kullanarak yıllardır yolsuzluk yapmasını ve ekonomimizi kontrol etmesini izliyorum ve artık bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğine karar verdim. Bu akşam yelpazeyle birlikte burada olacağını ve onu aradan çıkarmak için karşıma bir fırsat çıkacağını biliyordum. Bu yüzden yelpazeyi almak için doğru zamanda doğru yerde

olmak için elimden geleni yaptım. Hem...” diye ekledi, “zaten Storm senin başarısız olacağını düşünüyordu. Seni ele vermesi için o muhafıza rüşvet veren de Storm’dan başkası değildi.”

“Bu kadarını ben de tahmin ettim,” dedi Leap dişlerini sıkarak, “ama kaçtığımı duyar duymaz, her türlü Oren dayıya ben-den bahsedecek.”

“Oren dayı mı?” dedi Mavlyn dehşet içinde. “Yani Raetha Hanedanı’ndan Lord Oren mı? Gaoth Aire’in hükümdarı olan?”

“Evet,” dedi Leap iç çekerek. Elini yüzünde gezdirirken de, “Lord Oren benim dayım,” diye ekledi.

Einar alay ederek hafifçe güldü. “Hava diyarının dağlarında ihtişamlı bir sarayda yaşayıp el üstünde tutulmak varken sokaklarda yaşayıp serserilerle takılmayı tercih ettiğine göre epey kötü bir dayı olmalı,” dedi.

Leap öfkeli gözlerle Einar’a baktı. “Soylu olmak uzaktan görüldüğü kadar muhteşem bir şey değil. Oren dayının çatısı altında bir gece geçirmektense bir çukurda uyumayı tercih ederim.”

“Her neyse,” dedi Quye yüksek sesle, “demek istediğim, Storm zaten senin buradan yelpazeyle ayrılmanı beklemiyordu. Bu yüzden bu geceden sonra Wynth’ten uzak durursan sorun yaşamazsın.”

“Peki ya Wynth’ten uzak durmak istemiyorsam?” diye meydan okudu. “Ya burada kalıp Storm’dan eski yerimi geri almak istiyorsam?”

Quye gülümsedi. “İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz Leap.”

Yelpazeyi vermesini isteyerek elini Leap’e uzattı ve o da iç çe-

kerek teslim oldu. “Neden bende kalamıyor ki?” diye homurdandı yelpazeyi cebinden çıkarıp ona verirken.

“Çünkü onunla ne yapacağın konusunda sana güvenmiyorum,” dedi sırtarak ve yelpazeyi elbisesinin kolunun içine gizledi. “Kâhin olarak, birine bir şey yaptırmak için yelpazeye ihtiyacı olan son kişiyim. Bu yüzden yelpazenin bende kalması herkes için en iyisi olacak.”

“Oren dayının buna katılacağından pek emin değilim,” dedi Mavlyn kıkırdarak.

Kâhin sırttı. “Evet, haklısın ama bence, Oren dayısı bunu bilmediği sürece bir sorun olmayacağı konusunda kuzenim Leap de benimle hemfikir olacaktır, değil mi?”

Quye, Leap'e göz kırparken çocuk gözlerini devirdi ama dudaklarının hafifçe kıvrıldığını ve gülümsediğini görür gibi oldum. “Şimdi sen...” Quye, Einar'a döndü ve onu tepeden tırnağa süzdü. “Sana nereye ait olduğunu ya da ne yapman gerektiğini söylememe gerek yok. Kalbin nereye ait olduğunu zaten biliyor. Bunu kabullenip kabullenmemek sana kalmış. Kaderine karşı gelmeye, onunla savaşmaya devam ettiğin sürece asla mutluluğu bulamayacaksın.”

“Mutluluğu bulmak istemiyorum,” diye hırladı Einar. “Tek isteğim uyumak.”

“Bir zamanlar bu dediğin doğru olabilirdi,” dedi Quye, ona hak vererek. “Ama bana yalan söylemenin bir anlamı yok Einar. Ben her şeyi görürüm. Ve asıl kendine sorman gereken soru şu: Daryan şimdi burada olsaydı ve seni kalbindeki öfkeye sıkı sıkıya tutunmuş halde görseydi ne derdi?”

Einar'a baktım ve yüzündeki acı dolu ifadenin sebebini merak ettim. Ama bu ifade çok geçmeden öfkeye dönüştü ve yum-

ruklarını sıktı. “Onun adını ağzına almaya nasıl cüret edersin?” diye hırlarken çenesindeki kaslar seğiriyordu. “Hiçbir perinin o ismi ağzına almaya hakkı yok. hele bir hava perisinin asla.”

Quye omuzlarını silkip Mavlyn’e döndü. “Sadakatın ciddi anlamda sınanacak,” dedi ona. “Sana tek tavsiyem, zor zamanlarında Gezgin’in Korusu’nu ara. Orada ihtiyacın olan şeyi bulacaksın.”

“Gezgin’in Korusu mu?” Mavlyn’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Onun sadece bir efsane olduğunu zannediyordum!”

Neden bahsettiklerini sormak üzere ağzımı açmıştım ki kapı gürültüyle açıldı ve süslü cüppesi içinde, öfkeli bir keşiş içcri daldı.

“Quye!” Kâhin’i ateşin başında keyif yaparken görünce gözleri şaşkınlık ve öfkeyle kocaman açıldı. “Bu yabancılardan arasında ne yapıyorsunuz? Hem de yüzünüz açıkken!” Eğilip Quye’nin önemsiz bir şeymiş gibi yere attığı peçesini aldığı gibi aceleyle yüzüne yerleştirdi. “Sizi aramadığımız yer kalmadı. Balo salonunda olmanız ve kehanetleri paylaşmanız gerekiyor!”

“Ne yazık ki işimin başına dönmem gerekiyor,” dedi Quye iç çekerek. Ayağa kalktı ve keşişin onu götürmesine izin verdi. Bize veda eder gibi el sallayarak, “İyi şanslar Adara ve arkadaşları,” dedi. “Dünyanın kaderi sizin ellerinizde ya da onun gibi bir şey işte!”

Kapı arkasından sertçe kapandı ve bizi alınayı umduğumuz cevaplar yerine daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

Bölüm 30

Einar

“Ee?” diye sordu Bayan Aeolan, ertesi sabah kahvaltı için yemek odasına girdiğimizde. Okumakta olduğu gazeteyi bir kenara bırakıp burnunun ucundaki gözlüğünü düzeltti ve meraklı gözlerle bize baktı.

Yorgun bir şekilde başını sallayan Adara’ya baktım. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, sabaha karşı yatağa girdiğimizden beri onun da en az benim kadar uykusuz kaldığını gösteriyordu. Lavanta rengi saçlarını tepede dağınık bir topuz yapmıştı ve hem gözlerinin hem de dudaklarının etrafında makyaj kalıntıları vardı. Muhtemelen aynaya bile bakmadan sabahlığını üzerine geçirip odasından çıkmıştı.

Ve yine de, bu dağınık görüntüsüne rağmen mor mavi gözlerine ne zaman baksam kalbim duracak gibi oluyordu. Mantıkla ya da akılla açıklanacak bir şey değildi bu.

Kalbin nereye ait olduğunu zaten biliyor. Bunu kabullenip kabullenmemek sana kalmış.

“Pek umduğumuz gibi geçmedi,” dedi Adara, Quye’nin dün akşamdan beri kulağımda yankılanan sözlerini düşünürken. Bir sandalye çekip kahvaltı masasına oturdu ve ben de onu takip

ettim. Masanın üstü soğuk et, peynir ve ekmek tabaklarıyla doluydu. Adara, çaydanlığa uzanıp kendine bir fincan doldurdu.

“Neredeyse hiçbir şey planladığımız gibi gitmedi.”

“Kâhin’le tanıştık ama,” dedi Mavlyn esneyerek, odaya girerken. Kestane rengi saçları dağınık bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve sabahlığının kuşağını ise özensizce bağlamıştı. “Bir de Leap’in, Lord Oren’in yeğeni olduğunu öğrendik.”

“Bunu gördüğün *herkese* söyleyecek misin?” diye tısladı Leap, onun arkasından içeri girerken. Dördümüz arasında kıyafetlerini giymiş olan tek kişi oydu ama o da en az bizim kadar yorgun ve perişan görünüyordu. “Neden çatıya çıkıp tüm Wynth’in duyacağı kadar yüksek sesle adımı bağırıyorsun?”

“Zaten tahmin etmiştim,” dedi Bayan Aeolan, hepimizi şaşırtarak. Leap’in şaşkın bakışlarını görünce devam etti. “Annen Leydi Orla’ya çok benziyorsun. Onu ve babanı Şimşek Süvarileri Birliği’nde görev yaptıkları zamanlardan tanıyorum. İkisi de gerçekten acımasız ve cesur savaşçılardı.”

Dilimin ucuna iğneleyici bir söz geldi -benim hava perisi savaşçıları hakkında söyleyecek hiç iyi şeylerim yoktu- ama Leap’in yüzündeki acı dolu ifadeyi duyunca dilimi tuttum. “Annem ve babamla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum,” dedi sessizce.

“Arkadaştan ziyade tanıdık desek daha doğru olur,” diye düzeltti Bayan Aeolan kibarca. “Ama sarayda gerçekten saygı duyulan perilerdi ve sen onların gözbebeği, gurur kaynağıydın. Wynth’e dönmek istemeni anlayabiliyorum, sonuçta burası onların yaşadıkları ve seni büyüttükleri yerd. Lord Oren’in çatısı altında yaşamamanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Leap yutkundu. “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi. Bir sandalye çekip oturdu ve masadan iki dilim ekmek kaptı.

Konuşmak istemediğini söylemesine rağmen özellikle Bayan Aeolan'ın yanına oturmayı tercih etmesi gözümünden kaçmadı.

Hava perisi, çocuğun neden konuşmak istemediğini anlarcasına başını salladı ve Adara'ya döndü. "Kâhin sana ne söyledi?"

Adara, Quye'nin kehanetini ezberden okurken Kâhin'in bana söylediği sözler tekrar zihnimde yankılanmaya başladı. *Daryan şimdi burada olsaydı ve seni kalbindeki öfkeye sıkı sıkıya tutunmuş halde görseydi ne derdi?*

Bu sözler tüm gece boyunca bir hayalet gibi bana musallat olmuştu. Kâhin'in söyledikleri kafamda tekrar tekrar dönerken ben de yatakta bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Çünkü Daryan'ın tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum. Bileğimdeki bilekliğe dokundum ve onunla yaptığımız son konuşma sanki dün yaşanmış gibi tüm detaylarıyla zihnimde canlandı.

"Anlamıyorum," dedim ona, odasının balkonunda durup Ejderha Vadisi'ne bakarken. "Bir periyle nasıl evlenebilirsin Daryan? Elleri halkımızın kanına bulanmış bir kadınla nasıl aynı yatağı paylaşabilirsin?"

Daryan iç çekti ve topraklarımıza bakarken bir elini korkuluğa dayadı. *Bulunduğumuz yerden, tek bir bulutun bile olmadığı açık mavi gökyüzüne uzanan Furian Dağı'nın nefes kesen manzarasını görüyorduk. Deri bir yelek ve basit bir pantolon giyiyordu ve kestane rengi kıvrıcık saçlarının arasından her zaman görünen tacı yoktu. Bu haliyle, bizi onlarca kez korkusuzca savaşa sokmuş o Ejderhalar Prensi'ne hiç benzemiyordu.*

Bugün sadece bir ejderhaydı. En yakın arkadaşım, sırdaşım, aynı anadan doğmasak da kardeşimdi. Herkesten, sorumluluklarımızdan ve görevlerimizden uzakta, burada dikilirken birbirimize karşı tamamen dürüst olabiliyorduk.

Uzun bir sessizliğin ardından, nihayet bana dönerek, “Sana bunun sadece eş bağı yüzünden olduğunu söyleyebilirdim,” dedi. Yakut benekli altın rengi gözleri parlıyordu ve bunun sebebi sadece güneş ışığı değildi. Periler Prensesi’nden ne zaman bahsetse içi içine sığmaz, gözlerinin içi parlardı. “Sana Olette’in koşulsuz sevgisinin beni değiştirdiğini, kalbimdeki nefreti yumuşattığını ve babamın elime bir kılıç tutuşturup yaşamak için savaşmak zorunda kalacağımı söylediği günden beri ilk kez geleceğe umutla bakmamı sağladığını söyleyebilirdim.”

Nereye varmaya çalıştığını anlamayarak ona baktım. Ben de aslında tam olarak bunları söyleyeceğini düşünmüştüm. Eş bağının onu bunu yapmaya zorladığını, Olette olmadan yaşamayacağını ve aşklarının, halklarımız arasındaki savaşı sona erdirmeye yeteceğini.

“Ama doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi tekrar vadiye dönerek, “bunu eş bağı yüzünden yapmıyorum. Ya da en azından sadece eş bağı yüzünden yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu nefreti kalbimde taşımaktan çok yorulдум. Yavaş yavaş vücudumuza yayılan bu sinsi zehir yüzünden hepimiz bir perinin kılıcından daha hızlı ve kesin bir şekilde ölüme sürükleniyoruz.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedim. Zihnimde dönüp duran ve başımı döndüren düşüncelerimi toparlamak için taş korkuluğu sımsıkı tuttum. “Periler binlerce yıldır bizi katlediyor. Bu nefreti sonuna kadar hak ediyorlar!”

“Belki de öyledir,” dedi Daryan. “Ama perilere göre biz de onların nefretini hak ediyoruz.”

“Neden, tüm ateş perilerini öldürdüğümüzü söyleyen o deli saçması hikâye yüzünden mi?” dedim tükürükler saçarak. Öfkeden tüm vücudum titriyor, yerimde duramıyordum. Daryan’ın

odasına açılan çift kanatlı kapının önünde huzursuzca volta atmaya başladım. "Ateş perilerine dokunmadık ki! Biz geldiğimizde çoktan yok olmuşlardı!" Ateş perisi uygarlığının kalıntıları binlerce yıllık kül ve taş birikintisinin altında, zamana ve ölümlere yenik düşmüş gerçeklerle birlikte yatıyordu.

"Evet, evet..." dedi Daryan sabırsızca elini sallayarak. Bileğindeki bileklik meydana çıktı ve ortasındaki kırmızı kudret taşı, kolunun hareketiyle birlikte güneş ışığının altında parladı. "Ejderhalar ve periler, kimi gerçek kimi hayali suçlar için birbirlerini suçlayamaya, misilleme olarak birbirlerini öldürmeye yani kısacası bu sonsuz döngünün içinde yaşamaya devam edebilirler. Kalplerimizdeki nefretin bizi zehirlemesine izin vermeye devam edebiliriz, ta ki iki ırk da rüzgârda savrulup yok olacak kemik tozlarına dönüşene, anılarımız silinip gidene ve bir zamanlar sahip olduğumuz o muhteşem miraslardan hiçbir iz kalmayana dek."

Kaşlarımı çattım. "Bunun olacağından nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ejderhaların bu savaştan galip çıkmayacağından?"

"Çünkü üç bin yıldır savaşı kazanmanın yakınından bile geçemedik de ondan!" Aniden bana dönen Daryan'ın altın rengi gözlerinde nadir gördüğüm bir öfke parıltısı belirdi. Ben şaşkınlıkla bir adım geri atarken üzerime yürüdü ve tuniğimin yakasını sıkıca tuttu. Duygularına kolay kolay yenik düşmeyen, her zaman sakin ve soğukkanlı kalmayı başaran oydu. "Yaptığımız tek şey sınırlarımızı korumak ve perilerin kaynaklarını çalarak onları rahatsız etmek oldu. Ele geçirdiğimiz toprakları nadiren elimizde tutmayı başardık ve periler hâlâ sayıca bizden fazlalar. Demir-den derimiz bizi onların büyülerine karşı korumasaydı soyumuz çoktan tükenmişti."

Derin bir nefes alıp verirken tuniğimi tutan parmakları gevşe-

di ve bakışlarını tekrar vadiye çevirdi. “Böyle devam edemeyiz,” dedi sessizce, bir adım geri atarak. “Nefretin bizi kör etmesine, gururumuzun bizi engellemesine izin veremeyiz. Olette ile evlenmek tüm sorunları bir gecede çözmeyebilir ama bu ilk adım çok önemli. Daha fazla ejderha ve perinin el ele vermesi, eski kırgınlıkları ve husumeti bir kenara bırakıp her şeye sıfırdan başlaması için açık bir davet. Ancak bu şekilde kalplerimizdeki zehirden kurtulabilir ve iki tarafa da yıkımdan başka bir şey getirmeyen bu döngüye bir son verebiliriz.”

Elimi saçımda gezdirerek başımı salladım. “Bilmiyorum Daryan. Bana onlara biraz fazla güveniyorsun gibi geliyor. Perilerin bu evliliğe, bu anlaşmaya saygı duymalarını bekliyorsun. Peki ilk fırsatta bizi sırtımızdan bıçaklamayacaklarını nereden biliyorsun?”

“Bunun garantisi yok,” diye kabul etti Daryan. “Ama periler bana ihanet etmeye kalksa bile Olette’in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Ve iki ırk arasında güven oluşması için birinin ilk adımı atıp elini uzatması gerekiyor. Eğer bunu yapmak için karşıma çıkan bu fırsatı şimdi değerlendirmezsem bir daha elimize böyle bir fırsat geçmeyebilir. Benden de bunu yapmamı beklersin, değil mi?”

“Einar?”

Adara’nın sesiyle daldığım anılardan uyanıp âna döndüm. Kendime gelmek için gözlerimi kırptırırken masadaki herkes bana baktığını fark ettim. “Anlattıklarımızın tek kelimesini bile dinlemedin, değil mi?”

“Affedersiniz.” Zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışarak başımı salladım. “Ben... Düşünüyordum da.”

“Bence daha çok hayal kuruyordun,” diye homurdandı Leap, ağzı ekmek doluyken. Tabaktaki ekmeklerin yarısının bittiğini

fark edince kaşımı kaldırdım ve hemen iki tane kaptım. Leap'in yeme hızına bakılacak olursa hepsini bitirmesi bir dakika bile sürmeyecekti. "Adara'nın reşit olma törenini konuşuyorduk," dedi. "Annesini Kral Aolis'in elinden kurtarmadan önce halledip halletmememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorduk."

"Bu ritüel nasıl oluyor?" diye sordum, ekmeklerimden birine tereyağı sürerken. "Hemen yapılabilecek bir şey mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Bayan Aeolan ciddi bir şekilde. "Öncesinde on günlük bir oruç tutulması gerekiyor ve ardından bağlı olduğun hanedanlığın en kutsal tapınağına gidiliyor ki hanedanın hükümdarı ritüeli gerçekleştirebilsin. Bir su perisi olduğu için Adara'nın Shardian Denizi'nin dibindeki Eldoris Tapınağı'na gitmesi gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "İyi de orasının doğru yer olduğundan nasıl emin olacağız? Bir ateş perisi olarak Adara'nın töreninin Furian Dağı'nda yapılması daha mantıklı olmaz mı?"

Herkes bir anda konuşmaya başlamadan önce odada kısa bir sessizlik oldu. "Bu çılgınlık—aklını kaçırmışsın—çok tehlikeli—hem nasıl olacak ki—!"

Bayan Aeolan, "Yeter!" diye bağırınca oda tekrar sessizleşti. "Adara, Furian Dağı'ndaki gölge yaratıklar ordusunu alt etmeyi başarsa bile orada bu ritüeli gerçekleştirebilecek canlı bir ateş perisi yok ki. Bunu Usige Hanedanı'nın hükümdarı Leydi Axy-la yapmak zorunda."

"Eh, o halde tören beklemek zorunda kalacak," dedi Adara ciddi bir ses tonuyla. "On gün oruç tutacak vaktim yok. Annem zaten bir haftadır Kral Aolis'in zindanında. Onu bu kadar uzun süre bekletirsem artık hayatta olmayabilir."

"Aptallık etme kızım," diye hafifçe azarladı Bayan Aeolan.

“Kaipei Kalesi’nde hizmetinde bulunan yüzlerce savaşçı periyi geçtim, Kral Aolis tek başına bile yeterince zorlu bir düşman. Işık büyüsü, onu yenmek için tek şansın olabilir.”

“Ama onu yenmeme gerek yok,” diye karşı çıktı Adara. “İhtiyacım olan sadece-”

Adara’nın sözleri gürültülü bir çatırdamayla kesildi. Hemen ayağa fırladım ve yaklaşan ağır bot seslerini duymamla birlikte parmak uçlarımda alevler belirdi. İri yapılı, siyah zırhlı bir peri yemek odasına adım atarken öfkeyle hırladım. O korkunç, yarısı erimiş yüzü nerede görsem tanırdım.

“Slaugh!” Başına doğru bir ateş topu fırlattım ama hazırlıklıydı. Cızırdayan, karanlık bir enerji halesiyle kaplı elini kaldırdı ve alevleri, sanki zararsız bir kar topuymuş gibi eliyle ikiye yarıverdi.

“Cık cık cık.” Slaugh işaretparmağını salladı. O sırada onunla benzer zırhlar giymiş olan bir düzine asker içeri daldı ve biz daha masadan uzaklaşmaya fırsat bulamadan masanın etrafını sardı. Slaugh, Adara’yı kolunun üst kısmından tuttu. Adara kaçmaya çalışsa da general onu o kadar sıkı tutuyordu ki yerinden bile kıpırdıyamıyordu. “Seninle görülecek bir hesabımız var Einar ama bugün değil. Önce bu küçük prensesi ait olduğu yere, evine götürmem lazım.”

Hemen arkasında kapkara bir girdap belirdi ve kara büyü’nün uğultusu odada yayılırken hepimiz donup kaldık. Kendime gelmeye çalıştım ama geç kaldım. Slaugh, Adara’yı da beraberinde çekerek bir adım geri attı.

“Hayır!” diye bağırarak masanın üzerinden atladım. Ama girdap, ben daha ulaşamadan kayboldu ve ellerim havada kaldı. Adara gitmişti.

Bölüm 31

Adara

Karanlık etrafımı sararken çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmıyordu. Zift gibi karanlık her yanıma kaplamıştı; burnumdan yukarı, kulaklarımdan içeri, boğazımdan aşağı süzülerek bedenimin her köşesine sızıyordu. Tüm duyularım yok olmuş gibiydi. Görme, işitme, tat, dokunma, koku... Hepsi gitmiş, geriye yalnızca içimi saran *uğursuz* bir his kalmıştı. General Slaugh'un kolumu mengene gibi tutuşu bile kaybolmuştu.

Ölüm böyle bir şey miydi? Ruhum gölgeler tarafından yutuluyor, bedenim ve zihnim yavaş yavaş yok mu oluyordu? Bu dünyadaki varlığıma dair en ufak bir kanıt kalmayana dek her şey silinip gidecek miydi?

Tam da gerçekten yok olup gideceğime inandığım anda, karanlık beni tükürür gibi geri fırlattı. Ayaklarım nemli taş zemine çarparken sendeledim ve karanlığa alışmakta zorlanarak gözlerimi kırıştırdım. Küf tutmuş saman ve kan kokusu alıyordum. Tek ışık, duvarlardaki meşalelerde titreyen zayıf alevlerden geliyordu.

"Gerçekten de kehanetteki kızsın demek," dedi Slaugh, hafif meraklı bir ses tonuyla. Tekrar kolumu tuttuğunu hissettim

ve hâlâ yanımda olduğu gerçeğiyle yüzleşince tüylerim diken diken oldu. “Şimdiye dek birlikte gölge yolculuğu yapmayı denediğim tüm periler yolculuk sonrasında gölge hastalığından öldü. İstisnasız. Ama sen hiç etkilenmişe benzemiyorsun.”

Bu söyledikleri bile beraberinde pek çok soru getiriyordu ama bu soruları sormak için beklemem gerekecekti. İçimdeki öfkenin kabarıp beni ele geçirmesine izin verdim ve Slaugh'un elinden kurtulup alevler içindeki yumruğumu yüzüne doğru savurdum. Slaugh alevli yumruğumdan kaçınca elim yüzü yerine taş duvara çarptı ve acı içinde haykırdım.

“Bu kadar kolay değil prenses.” Daha kendime bile gelemenden ellerimi arkamda birleştirdi. Bileklerimde soğuk ve ağır kelepçeleri hissedince küfrettim. Ama asıl midemi düğümleyen şey, büyümün yok olduğunu fark etmek oldu. “Yüzümün iyi tarafını da senin yakmana izin veremem.”

“Emin ol çok daha kötüsünü hak ediyorsun,” diye öfkeyle soludum. Beni bir koridor boyunca sürükleyip daha aydınlık bir odaya götürürken onu tekmeleyip karşı koymaya çalıştım ama nafile. Benden çok daha güçlüydü ve büyü yeteneklerim olmadan hiçbir şey yapamazdım. “Bunun yanma kâr kalmayacağını biliyorsun, değil mi? Arkadaşlarım beni kurtarmak için mutlaka gelecek.” Böyle söylüyordum ama açıkçası bundan pek emin değildim. Mavlyn'in geleceğinden hiç şüphem yoktu ama Leap de gelir miydi? Ya da Einar?

Slaugh alay ederek güldü. “Senin o isyancı ayaktakımınla hiç mi hiç ilgilenmiyorum,” dedi. “Ayrıca ejderha arkadaşın seni kurtarmak için gelmeye kalkarsa, onun kaderi de türünün diğer üyeleriyle aynı olacak ve hayatı Kral Aolis'in ellerinde son bulacak.”

Odaya dikkatli bakınca midem kasıldı: paslı metal bir masa, zincirler ve korkunç görünen işkence aletleriyle dolu bir raf vardı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum, olabildiğince sakın bir ses tonuyla ama kesik kesik nefesim beni ele veriyor olmalıydı. “Kral Aolis, bana işkence etmeni mi söyledi?”

Slaugh homurdandı. “Hayır, tabii ki. Sen onun kıymetli kurtarıcısısın.” Beni duvardan sarkan zincirlere doğru sürükledi ve bileklerimi bağladı. Geri çekilirken onu tekmelemeye çalıştım ama o kadar hızlıydı ki yetişemedim. “Seni ona sunmadan önce sormak istediğim birkaç soru var.”

“Ne sorusu?” Gözlerimi kısarak ona baktım ve debelenmeyi bıraktım. Eğer beni öldürmeyecekse enerjimi boşa harcamanın bir anlamı yoktu. “Ve annem nerede?”

“Anne babanın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu, sorumu duymazdan gelerek.

Kaşlarımı çattım. “Elbette biliyorum. Annem Chaya, yani Gelsyne demek istedim,” diye düzeltiltim. Bu cevabım beni utandırmıştı çünkü tüm hayatımı geçirdiğim kadının gerçek adını nasıl bilemezdim? “Babamın adı ise Caol’du ve bir su perisiydi.”

“Hmm.” General Slaugh verdiğim cevaptan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Cebinden bir zincir çıkardı ve ucunda sallanan tılsımı tanıyınca kalp atışlarım hızlandı. “Bu tılsımın kökenini araştırdım. Özellikle ateş büyüsünü etkisiz hale getirmek için büyü yapılmış kadim bir kudret taşı. Su büyünü de bir noktaya kadar zayıflatmış gibi görünüyor ki sen daha bebekken bu tılsımı boynuna takan annenin asıl niyetinin bu olmadığına eminim.” *Anne* kelimesini oldukça iğneleyici bir tonla söylemişti.

Kulaklarım utançtan alev alev yanarken dudaklarımı sıkıca

birbirine bastırdım. Aynı şekilde iğneleyici bir ses tonuyla, “Bu sorgunun amacının ne olduğunu anladığımdan emin değilim,” diye karşılık verdim. “Cevaplarını zaten bildiğin soruları soruyorsun ve bana da bilmediğim hiçbir şey söylemiyorsun.”

Slaugh beni yine duymazdan geldi. “Ejderhayı nerede buldun? Ve sana neden yardım ediyor?”

Ne kadarını anlatmam gerektiğine karar vermek için biraz düşündüm. “Onu terk edilmiş bir kulede taş dönmüş halde buldum ve yanlışlıkla uyandırdım. Az kalsın beni öldürecekti ama onu, bana yardım etmesi için ikna ettim. Görünüşe göre benim gibi masum bir kızla uğraşmaktansa, halkını gerçekten katleden perilerden intikam almakla daha çok ilgileniyor.”

“Ateş büyüsünü kullanabilen bir kız, bir ejderhanın ilgisini fazlasıyla çeker.” Slaugh, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için tek gözüyle bana şüpheli bir bakış attı. “Söylediğin kadar cahil olduğuna inanmak zor,” dedi uzun bir sessizlikten sonra. “Ama belki de bu, neden bu kadar uzun süredir kimse- nin bilmediği o küçük köyde kaldığını açıklıyordur.”

Başımı kaldırıp ona öfkeyle baktım. “Madem bu kadar cahilim,” dedim, “öyleyse neden bana bir iyilik yapıp beni aydınlatmıyorsun?”

Başını salladı ve öne doğru bir adım atarken kesesinden bir şey çıkardı. “Her şeyin bir zamanı var,” dedi, ağzıma bir bez bastırarak. Burnuma mide bulandıracak kadar tatlı bir koku geldiğinde nefesimi tuttum ama bir noktada nefes almak ve uyku iksirini solumak zorunda kaldım. Görüşüm kararmaya başlarken vücudum gevşedi ve kendimi generalin merhametine bırakmaktan başka çarem kalmadı.

Uyandığımda, beklediğimin aksine bir zindanda değildim. Bunun yerine yumuşacık bir yatakta yatıyordum ve üzerimde, çeneme kadar çekilmiş bir yorgan vardı. Kulağıma bir arptan yükselen yumuşak, rüya gibi ezgiler geliyordu ki bu da beni uykunun tatlı kollarına dönmeye itiyordu.

Ama arp sesi, odada yalnız olmadığım anlamına geliyordu. Yanımda biri vardı, arp çalıyor ve beni izliyordu.

Hızla doğruldum ve bu ani hareketimle başım âdeta zonkladı. Yüzümü buruşturdum. O bezdeki iksir her neyse epey etkili bir şeydi. Başımı tutarken kelepçelerin hâlâ bileklerimde olduğunu gördüm ama ikisini birbirine bağlayan zinciri çıkartmışlardı. Üzerindeki minik taşlar benimle dalga geçercesine parlıyordu. Kaşlarımı çattım. Ellerimi özgürce hareket ettirebiliyor ama büyümüyü kullanamıyordum. Süslü bir kafesteki bir kuş gibiydim.

“Ahh, demek uyandın.” Sesin geldiği tarafa bakınca yanımdaki yatakta uzanmış, güzel bir toprak perisi gördüm. Dökümlü, zümrüt yeşili, ipek bir elbise giyyordu ve yaprak yeşili saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Gözlerim yüzüne kaydığı anda ise kalbim duracak gibi oldu. Kızıl kahverengi teninin altında ince siyah damarlar uzanıyor, çenesini ve yanaklarını sarıyordu. Gözbebeklerinden de benzer bir karanlık yayılıyor ve yosun rengi gözlerini yutacak gibi görünüyordu.

Bu kız sadece bir tutsak değildi, aynı zamanda gölge büyüünün dokunuşunu tatmıştı.

“Sen de kimsin??” diye sordum temkinli bir şekilde. Bir yandan da yüz hatlarını incelemeye devam ediyordum. Yüzünde,

Kaipei Kalesi'nde bir tutsak değilmiş ve ruhu her geçen gün gölge büyüyle biraz daha çürümüyormuş da rahat bir günün tadını çıkarıyormuş gibi sakin bir ifade vardı.

"Ben Leydi Avani." Kucağındaki kitabı bir kenara bırakıp gü-lümsedi. Arpı çalanın o olmadığını fark edince şaşkınlıkla göz-lerimi kırıştırdım ve sesin kaynağını bulmak için etrafıma ba-kındım. Odanın bir köşesinde duran yaklaşık bir buçuk metre boyunda, gösterişli ve yaldızlı enstrümanı gördüm. Telleri ken-di kendine titreşiyordu. Muhtemelen cadılar tarafından büyü-lenmişti. "General Slaugh yerleşmene yardım etmemi söyledi."

İlgisizce başımı salladım çünkü hâlâ etrafı incelemekle meşguldüm. Ağırıklı olarak -ve muhtemelen Leydi Avani'nin isteğiyle- toprak tonlarında eşyalarla özenle döşenmiş, geniş bir kule odasındaydık. İçeride silah olarak kullanılabilecek tek bir eşya bile olmadığını fark edince büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

"Diğer bütün rehineler de gölge bü-" Gölge büyü yüzün-den hasta mı diyecektim ki Avani'nin yüzüne tekrar bakınca şaşkınlıktan cümlemi tamamlayamadım. Cildini bozan siyah damarlar gözlerindeki karanlıkla birlikte kaybolmuştu. "Yüzü-ne ne oldu?"

Avani kaşlarını çatarak elini yüzüne götürdü. "Ne görüyor-sun?"

"Ben... şey, az önce yüzünde siyah damarlar vardı," dedim mahcup olarak. Kendimi nedense aptal gibi hissediyordum.

Leydi Avani iç çekti ama rahatladığı için değildi. "Gölge le-kesi," derken bakışları hüznü doluydu. "Burada yaşamamanın vü-cudumuz üzerindeki etkisini azaltmak için hepimiz her gün sönmezışık iksiri içiyoruz ama etkisi tüm gün sürmüyor."

“Hepimiz mi dedin?” Etrafıma bakındım. “Burada yaşayan başka periler mi var?”

Avani başını salladı. “Leydi Cascada ve Leydi Tempest, su ve hava diyarlarından gelen diğer iki rehine. Kral Aolis, haneları hizaya sokmak ve diğer diyarların kendisine karşı ayaklanmasını engellemek için bizi burada tutuyor.” Başını hafifçe bana doğru eğdi. “Cascada hiç şüphesiz neden burada olduğunu öğrenmek isteyecektir çünkü Leydi Axly’a’nın buraya ikinci bir rehin göndermesi için hiçbir sebebi yok.”

“Ben-” Avani’ye kendimi ne kadar açmam gerektiğinden emin olamayarak sustum. Belli ki General Slaugh, ona benim hakkımda gerçeğı söylememiştı ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim. Bir yandan da Aolis’in diğer haneları hizaya sokmak için neden onlardan birer rehin aldığını anlamaya çalışıyordum. Diğer diyarlar, onun yönetiminden bu kadar mı hoşnutsuzdu da böyle bir yola başvurmak zorunda kalmıştı? “Benim bu konuda konuşmam yasak,” diye devam ettim.

“Anlıyorum.” Avani bariz bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı ama hemen toparlandı. “Aç mısın? Birazdan aşağıda akşam yemeğı servis edecekler.”

Tekrar odaya göz gezdirirken kapıyı fark ettim. Oda’nın pencerelerinde parmaklıklar vardı ama kapı sıradan bir kapıya benziyordu. Muhtemelen sağlam bir tekmeyle kolaylıkla açabilirdim. “Odadan çıkmamıza izin veriyorlar mı?” diye sordum şüpheyle.

Avani güldü ve kibarca yataktan atladı. Elbisesindeki gül dalları da onunla birlikte hareket edince gerçek olduklarını fark ettim. “Elbette veriyorlar,” dedi kapıya doğru süzülürcesine yü-

rüyerek. “Rehine olabiliriz ama hâlâ soylu perileriz. Kral Aolis bize hak ettiğimiz konforu sağlamak zorunda.” Arkasını dönüp bana baktı ve kaşlarını çatı. “Gerçi önce seni giydirsek iyi olur.”

İlk kez kendime baktım ve üzerimde sadece beyaz bir gecelik olduğunu fark ettim. “Burada giyebileceğim bir şey var mı?” diye sordum, odanın benim tarafımda duran giyinme dolabına bakarken.

Avani dolaba doğru yürüyüp kapaklarını hızla açtı. İçi akla gelebilecek her tonda mavi ve kırmızı elbiselerle doluydu. Bazıları ise iki rengin karışımıydı. “Hem ateş hem su renklerinde kıyafetler getirdiklerini gördüğümde kafam karışmadı desem yalan olur,” dedi, meraklı gözlerle beni süzerken. Hakkımda hiçbir şey bilmiyor olsa da belli ki birtakım şüpheleri vardı. “Belki de bir hata yapmışlardır, ne dersin?”

“Olabilir,” dedim, dolaba yaklaşarak. Uzun kollu, sade, A kesim ve kat kat olmayan, kolay giyilebilir bir elbise seçtim. Koşmam ya da dövüşmem gerekirse üzerimde hareketlerime engel olabilecek ne kadar az kumaş olursa o kadar iyiydi.

Elbiseyi ve elbiseyle uyumlu terlikleri giyip diğer tutsak kardeşlerimle tanışmak üzere Avani’nin peşinden merdivenleri indim. Avluya bakan geniş, dikdörtgen pencereleri olan oturma odasından geçerken parmaklıkların arasından manzaraya bakmak için durdum.

“Ne kadar da... kasvetli,” dedim, bahçeye bakarken. Kış kapıdaydı, bunu biliyordum ama yine de az da olsa bir bitki örtüsü görmeyi bekliyordum. Oysa burada ağaçlar ve çalılar çıplak kalmış; ağaçların dalları bükülmüş, gövdeleri kuruyup büzülmüştü. Çiçek tarhları çoraktı ve kupkuru topraktan fışkıran tek bir filiz bile yoktu. Sağda solda çeşmeler vardı ama

hepsi kuruydu. Kısacası bu bahçede en ufak bir yaşam belirtisi göremiyordum.

“Biliyorum,” dedi Avani üzgün bir şekilde. “Bu da gölge büyüünün etkilerinden biri. Ne kadar uğraşılsa uğraşılsın, bu bahçede hiçbir şey yetişmiyor. Ben bile yazları birkaç çiçek yetiştirmeyi denedim ama hiçbirini kök salmadı. Toprağın kendisi büyü yüzünden bozulmuş durumda.”

Bakışlarımı iç karartıcı manzaradan uzaklaştırıp Avani’nin arkasından yemek odasına girdim. Masada iki peri oturmuş, kremalı olduğunu düşündüğüm bir çorbayı önlerindeki kâselerden nazik bir şekilde kaşıklıyorlardı. Dökümlü mavi elbisesinin içinde bir su perisi ve beyazlar içinde bir hava perisi. Hava perisinin dağınık ve kıvrıkcık saçları bana Quye’yi hatırlattı ama bu perinin bukleleri, başının etrafında bir hale oluştururcasına kısaydı. Su perisinin gözleri ise şaşırtıcı derecede benim gözlerimin rengine benziyordu.

“Cascada, Tempest,” dedi Avani selam vererek. “Bu Adara.”

“Merhaba Adara,” dedi Tempest gülümseyerek. Gümüş gözleri beni incelerken parlıyordu.

“Sen şu kehanetteki kızsın, değil mi?” diye sordu Cascada. Diğer perinin aksine o gülümsemedi ve beni tepeden tırnağa süzdüğü gözlerinde, içimdeki savunma içgüdüsünü tetikleyen, temkinli bir bakış vardı. “O kadar da abartılacak bir yanın yokmuş.”

Kaskatı kesildim ve somurtmamaya çalışarak sandalyelerden birine oturdum. “Bu kehaneti benden başka herkes mi biliyor?” diye çıktım. Bir şeyler yiyemeyecek kadar keyifsizdim. “Ben daha dün akşam öğrendim.”

“Lochanlee’de bu kehaneti bilmeyen tek bir kişi bile yok,”

dedi Cascada. “Kral Aolis her yıl yeni doğan kız bebekler arasında ateş büyüsü olan bir bebek olup olmadığını kontrol etmesi için gölge muhafızlarını gönderiyor.” Gözlerini kısarak bana baktı. “O halde gerçekten yapabiliyorsun ha? Yani su ve ateş büyüsünü aynı anda kullanabiliyorsun?”

“Aynı anda değil,” diye itiraf ettim. “Ama ikisini de kullanabiliyorum.” Bileklerimdeki kelepçelere bakıp iç çektim. “Bunlar olmasaydı size gösterebilirdim.”

“Hmm.” Cascada pek ikna olmuş gibi değildi. “Gölge büyüsünün sebep olduğu bozulmaları gidermek için büyünü kullanacak mısın?”

“Nasıl yapacağımı bilseydim yapardım,” dedim. “Ama şimdiye dek tek yapabildiğim, bir şeyleri ateşe vermek ve söndürmek.”

“Bence bundan daha fazlasını yapabiliyor olman gerek,” dedi Tempest, arkasına yaslanarak. “Sonuçta hâlâ büyü yeteneklerini geliştirmeye çalışan bir ufaklık değilsin.”

Utançtan kulaklarım yanıyordu. “Üç gün öncesine kadar ateş büyüsü yapabildiğimi bile bilmiyordum. Su büyüsünü ise pek kullanamıyordum. Meğer annem bana küçüklüğümünden beri güçlerimi gizlemek için ucunda kudret taşı olan bir kolye taktırıyormuş. Ayrıca beni Domhain'deki küçük bir köyde her şeyden uzakta büyüttü. Şu an bildiğim ne varsa hepsini son birkaç gün içinde öğrendim.”

“Son üç günde mi?” diye sordu Avani şaşkın şaşkın bakarak. “Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden konuyu değiştirdim. “Aolis neden size de kelepçe takmıyor?” diye sordum. “Üçünüzün birleşip bir şeyler yapmasından endişelenmiyor mu?”

Cascada homurdandı. “Pek değil. Güçlü periler olabiliriz ama onun gölge büyüyle boy ölçüşemeyiz. Ayrıca ona karşı gelirsek bunun bedelini doğrudan biz ödemeyiz. Bunun yerine bizi cezalandırmak için ailelerimize saldırır.”

“Ama bu bitmek bilmeyen bir savaşı körüklemeyi mi?” diye sordum. “Sonuçta aileleriniz de misilleme olarak ona saldırmaz mı?”

“Saldırmayı denerler,” dedi Avani sakince. “Ama bu, baştan kaybedilmiş bir savaş olur. Aolis’in gölge büyüü oldukça sinsidir. Dokunduğu her şeyi zehirler. Sönmezışık iksiri gölge yaratıklarının ısırıklarına ve açtığı yaralara karşı etkili evet ama doğrudan büyüünün kaynağından gelen bir saldırı karşısında tamamen etkisiz.”

“Bir keresinde kuzenlerimden biri krala karşı ayaklanmaya çalışmıştı,” dedi Cascada, acı dolu bir ses tonuyla. “Çünkü Aolis, kuzenimin halkından çok fazla kişiyi alıkoyuyordu. Bu ayaklanmaya karşılık gölge büyüünü kullanarak kuzenimin topraklarını bir gecede tarumar etti. Bu olay on yıl önce yaşandı ve o topraklarda, hâlâ tek bir bitki yetişmediği gibi arkasında bıraktığı gölge yaratıkları dışında kimse de yaşamıyor.”

Böylesi mantıksız bir yıkım karşısında midem bulandı. “Bu çok korkunç.”

“Yine de,” dedi Tempest, düşünceli bir şekilde, “bence kral, gölge büyüünün krallığını tamamen ele geçirip tüketmesini istemiyor. Seni de kendi yarattığı bu sorunun çözümü olarak görüyor olmalı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bana olay bu kadar basitmiş gibi gelmiyor.”

Tempest omuzlarını silkti. “Belki de değildir ama bu top-

rakları gölge büyüünün etkilerinden *kurtarabildiğin* sürece, büyüünü açığa çıkaran kişi Aolis olsa ne fark eder ki?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha bir şey diyemeden ağır bir kapının açıldığını ve bunu yere vuran ağır botların takip ettiğini duydum. Belinde ürkütücü kılıcı ve kapkara zırhıyla bir asker yemek odasına girdi. Ona bakarken tüm vücudum ürperdi. Teni, geriye doğru taranmış kar beyazı saçlarıyla neredeyse aynı renkti ve hem boynunda hem de ellerinde siyah damarlar vardı. Avani’ninkilerden farklı olarak, bu askerin damarları gözlerimi ne kadar kırparsam kırpayım kaybolmuyordu.

“Siz gölge muhafızlarından birisiniz, değil mi?” diye sordu-verdim. Bayan Aeolan’ın evini basıp beni kaçırdıkları sırada General Slauch ve adamları da benzer zırhlar giyiyorlardı.

Bize doğru bir adım daha atarken onaylarcasına başını salladı. Vücudunun etrafında neredeyse gözle görülmesi zor, gölge filizleri dalgalanıyordu. Tıpkı General Slauch’ta da olduğu gibi. Bunları benden başka görebilen var mıydı merak ediyordum çünkü seçmelerde de benden başka kimse fark etmemiş gibiydi ya da fark etmişlerse de sessiz kalmayı tercih etmişlerdi.

“Kral Aolis, bu akşam yemeğinde kendisine eşlik etmenizi istiyor,” dedi beni tepeden tırnağa süzerken. “Size huzuruna kadar eşlik etmeye geldim.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya ve alnım boncuk boncuk terlemeye başladı. Demek beklenen an nihayet gelmişti. Annemin uyarılarına dikkat etmek için elimden geleni yapmama rağmen kral ile karşı karşıya gelecektim. Görünüşe göre tüm hayatım boyunca beni arayan ve topraklarımızda yayılan gölge büyüü hastalığına sebep olan peri ile.

Şu anda bu kadar güçsüz hissettiğim için öfkelenerek yumruklarımı sıktım. Ama direnmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Büyümü kullanamıyordum, üzerimde herhangi bir silah da yoktu ama buna karşılık bu asker baştan aşağı zırhlıydı ve belindeki korkunç kılıca ek olarak üzerinde birden fazla bıçak olduğundan emindim. Bırak denemeyi, kaçmayı *düşünüyor-muş* gibi göründüğüm anda bile, beni lime lime doğrayabilirdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve bizi merakla izleyen Avani'ye döndüm. "Sence kıyafetim krala layık mı?" diye sordum, biraz daha zaman kazanmaya çalışarak.

Bana şöyle bir baktı ve dudaklarını büzdü. "Daha gösterişli bir elbise çok daha iyi olurdu ama kralı bekletmek olmaz," dedi. "Kıyafetin yeterince uygun."

İç çektim ve askere döndüm. "Pekâlâ. Önden buyurun."

Gölge muhafızı başını salladı ve onu takip etmem için işaret etti. Oturma odasından geçip kulenin kapısına yöneldi ve kapıyı açıp geçmem için kenara çekildi. Yanından geçerken sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. Bedeninden öyle bir karanlık yayılıyordu ki etrafındaki havayı bile bozuyordu ve öyle uğursuz bir enerjisi vardı ki içgüdüsel olarak ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Ondan birkaç adım uzaklaşınca bu boğucu his de hafifledi ve rahat bir nefes aldım.

Gölge muhafızı arkamızdan ağır ve güvenli kapıyı kapatıp kilitledikten sonra labirente benzer dolambaçlı bir koridorda ilerlemeye başladı. Kalenin bir zamanlar görkemli ve davetkâr bir yer olduğunu anlayabiliyordum. Göz ucuyla baktığım kapısı açık her oda şaşıtalı bir tasarıma sahipti ve tüm şömine raflarına, halılara, masalara ve duvarlara dört elementi temsil eden semboller incelikle işlenmiş, oyulmuş ya da boyanmıştı.

Ama gölge büyüğü her yeri lekelemiş gibiydi; dokunduğı her şeyi daha eski, yıpranmış ve solmuş gösteriyordu. Bu karanlık büyüünün etkilerini soluduğum havada bile hissedebiliyordum ve bu tüylerimi diken diken ediyordu. Burada yaşayan herkesin neden sürekli sönmezışık iksiri içmek zorunda kaldığını anlayabiliyordum.

Nihayet üzerleri kıvrımlı desenlerle oyulmuş ve gül dallarıyla süslenmiş çift kanatlı bir kapıya vardık. Gölge muhafızı kapıyı çaldı ve kapı açıldığında başını uzatıp içeride her kim varsa ona bir şeyler mırıldandı.

Kısa bir süre sonra başını geri çekip bana döndü. Göz göze geldiğimizde nefesim kesildi. Etrafında altın rengi halkalar olan yeşil gözler... Bu gözleri daha önce görmemiş miydim? Uzanıp kolumu tutarken ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim kapı sonuna kadar açıldı ve beni içeri buyur etti.

“Fenwood’dan Bayan Adara,” diyerek geldiğimi duyurdu. Kolumu bıraktı ve benden uzaklaşmadan önce eteğimin cebine bir şey sokuşturduğunu hissettim. Ağır bir şeydi ve ne olduğunu anlayabilmek için elimi cebime daldırdım. Bir ucunda halka, diğer ucunda dişler olan ince uzun bir metaldi.

Bir anahtar.

Anahtarı cebimden çıkarıp daha yakından bakma isteğine karşı koydum ve odanın büyüklüğünü idrak etmeye çalışarak etrafıma bakındım. Gözüm ister istemez uzun bir masanın başında oturan periye takıldı ve bakışlarımız buluşunca güçlkle yutkundum. Elbette Kral Aolis’in çizimlerini görmüştüm ve yakışıklı biri olduğunu biliyordum ama tüm o resimler ihtişamlı sandalyesinde asaletle oturan bu görkemli figürün yanında sönük kalıyordu. Zayıf ama geniş omuzluydu, altın ve

turkuaz tonlarında, kat kat kumaşlardan oluşan gösterişli bir cüppe giyiyordu. Dirseklerine kadar uzanan dalgalı, gümüş mavi saçlarının tepesinde, bir dizi dalgaya benzeyen altın bir taç vardı. Bronz teni pürüzsüzdü ve kemikli, düzgün bir burnu vardı. Gözlerinin ve dudaklarının kenarları gülümsediği için hafifçe kırışmış mıydı yoksa ben mi yanlış görüyordum?

Ayrıca nasıl oluyordu da vücudunda gölge büyüünden en ufak bir iz bile yoktu?

“Annenin kopyasısın,” dedi Kral Aolis. Sesi, bir kaşıktan damlayan altın rengi bir bal gibi tatlı ve yumuşacıktı. Bana uzun uzun baktı. Gök mavisi gözlerinde sanki beni yutmaya çalışan bir şey vardı. *Muhtemelen gözbebeklerinden dolayı,* diye düşündüm bakışlarına karşılık verirken. Gözbebekleri derin bir uçurumdu sanki ve ben o uçurumun eşiğine çekiliyor gibi hissediyordum. Sadece birkaç adım sonra beni bekleyen dipsiz karanlığın içine düşecektim.

Gözlerimi kırpıştırarak zihnimde dolaşan düşünceleri uzaklaştırdım. “Anneme hiç benzemiyorum,” dedim, bir adım geri atarak. Belki annem burada bir yerdedir diye etrafıma bakındım ama kralın maiyetinden ve duvardaki eski kralların portrelerinden başka bir yüz göremedim. “Annem nerede?” diye sordum emredercesine.

“Birazdan bize katılacak,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ayrıca, lütfen otur. Yıllardır seninle tanışmayı bekliyordum.”

Kral Aolis, saygısızlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi bir hali vardı. Bu beklenmedik sıcak karşılama karşısında şaşkına döndüm ve istemsizce isteğine boyun eğdiğimi fark ettim çünkü

ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu. Sandalyemi çekmek için arkamda bir hizmetkâr belirdi ve yerime oturdum. İçten içe acaba kralın niyetini yanlış mı yorumladım diye merak ediyordum.

“Neden birlikte akşam yemeği yiyoruz?” diye sordum kendimi tutamayarak. O kadar endişeliydim ki kelimeler hiç düşünmeden ağızımdan dökülüvermişti. Önümüzde göz alıcı bir sofra uzanıyordu -servis kâselerinde türlü çorbalar, kızarmış kümes hayvanları, geyik eti, çıtır çıtır ekmekler, soslar ve başka yemekler vardı. “Hem neden hâlâ hayattayım? Güçlerim sizin için bir tehdit değil mi?”

Kral başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar yüksek sesle ve uzun süre boyunca güldü ki utançtan yanaklarım kızardı. “Sen ve benim için bir tehdit olmak mı?” dedi nihayet, gülmeye devam ediyor ve gözleri neşeyle parlıyordu. “Kehanette bahsedilen kız olabilirsin ama hâlâ bir çocuksun, Adara. Krallığım için en ufak bir tehdit oluşturmuyorsun.”

Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırıp ona meydan okurcasına baktım. “Eğer kehanetin de dediği gibi gölge yaratıklarım yenersem artık Ediria’yı yönetemeyeceksiniz. Sonuçta hâlâ tahtta olmanızın sebebi gölge büyünüz değil mi?”

Kral Aolis iç çekerek başını iki yana salladı. “Seni buraya getirmemin nedenini belli ki çok yanlış anlamışsın,” dedi, servis kâselerinden birine uzanırken. “Ama sana her şeyi açıklamadan önce yemeğimizi yiyelim. Acıkmış olmalısın.”

Daha parmaklarını kâsenin kulpuna saramadan hizmetkârlardan biri geldi ve kralın önündeki zarif kâseye çorba doldurdu. İkinci bir hizmetkâr yanıma gelip benim kâsemi doldurdu. Sınırlarım had safhada olmasına rağmen kâsedan yükselen

lezzetli kokuyla midem guruldadı. Kesinlikle bir şeyler yemem gerekiyordu, ama...

“Bunun içine bir şey karıştırılmadığını nereden bileceğim?” diye şüpheyile sordum. “Mesela beni emirlerinize uymaya zorlayacak bir iksir katmadığınızı?”

Kral gülümsedi. “Buna ihtiyacım yok,” dedi. “Gelsyne hâlâ elimde, unuttun mu?”

İçimde dev bir öfke dalgası yükselirken kucağımdaki ellerimi yumruk yapıp sıktım. “Hayır, bir an bile unutmadım,” dedim dişlerimin arasından. “Askerlerin onu alıp götürdü ve evimizi yerle bir etti.”

“Üzücü bir olay,” dedi kral, “ama ne pahasına olursa olsun seni buraya getirmem gerekiyordu. Ayrıca artık burada olduğuna göre tekrar o kulübeye dönmeyeceksin. Sen ve Gelsyne, burada hak ettiğiniz her şeye sahip olacak ve Yüce Perilere yakışır bir hayat süreceksiniz.”

Çorbasından bir kaşık alıp ağzına götürürken ben de istemeyerek de olsa aynısını yaptım. Kokusundan tahmin ettiğim gibi gerçekten de çok lezzetliydi. Masadaki diğer yemeklerin de aşağı kalır yanı yoktu ve kısa sürede, küçük bir orduyu doyurabilecek kadar çok yemek yedim. Konuşmaya ara vermemiz, düşüncelerimi toparlamak ve etrafımı dikkatle incelemek için zaman verdi. Duvardaki portreleri incelemeye başladım. Odanın bize yakın olan duvarındaki bir tablo dikkatimi çekti. Kolları ve eteği boydan boya yaldızlı nilüferlerle işlenmiş turkuaz bir cüppe giyen bir periydi. Lavanta mavisi saçları benimkiyle aynı tondaydı ve tıpkı benimki gibi hafif kalkık bir burnu vardı.

“Kral Cyrian,” dedi Aolis, başını ağır ağır sallarken. “Oldukça

bilge ve adil bir hükümdardı. Sadece bana akıl vermek için bile burada olmasını çok isterdim. Onun izinden yürümek hiçbir zaman kolay olmadı.”

“Şu duygusal kral numaralarını bırakıp bana gerçekten ne istediğinizi söylerseniz belki size daha fazla güvenebilirim.”

Kral kaşını kaldırdı. “Bunun bir numara olduğunu mu düşünüyorsun? Söylediklerimde samimi olmadığımı?”

“Annemin birazdan geleceğini söylediniz ama henüz gelen giden yok.” Öne doğru eğildim ve ellerimi masaya koyarak krala öfkeyle baktım. Bileklerimdeki kelepçeler canımı yakıyordu ve bu gösterişli odada lezzetli yemekler yiyor olsam bile burada iradem dışında tutulduğum gerçeğini bana hatırlatıyordu. “Onun hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Ah, inan bana Gelsyne’i ihanetinden dolayı idam etmeyi çok istedim.” Kral bu sözleri oldukça rahat bir şekilde söylemişti ama gözlerindeki o karanlık ifade midemi altüst etti. “Saraydan kaçtı ve seni bunca sene boyunca sakladı. Seni daha önce bulsaydım kaç kişinin hayatı kurtulurdu hayal edebiliyor musun? Krallığınıza nasıl bir zenginlik ve özgürlük getireceğini?”

“Zenginlik ve özgürlük mü?” diye sordum, kafam karışmıştı. “Büyümün krallığınıza bunlardan herhangi birini nasıl getireceğini anlamadım.”

Kral tekrar güldü. “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. “Ölü Topraklar’da yatan hazineleri bilmediğini söyleme.”

Zihnim hızla çalışırken cevap veremedim. Ölü Topraklar’ın -yani eski adıyla ateş perilerinin diyarı Hearthfyre’ın- değerli madenlerle ve daha da önemlisi, perilerin daha sonra kullanmak üzere büyülerini depoladıkları kudret taşlarıyla dolu olduğunu biliyordum. Ateş perilerine ait toprakları ejderhalardan

geri almak için savaşmamızın başlıca sebeplerinden biri de o kudret taşlarına ulaşmaktı. Artık ejderhalar olmasa da madenlere erişmek hâlâ mümkün değildi çünkü gölge yaratıklarıyla dolu Ölü Topraklar'a sadece ölmek isteyenler ya da sürgün edilenler gidiyordu.

“Yani... Sırf Ölü Topraklar'daki madenlere erişebilmeniz için büyümü kullanarak gölge yaratıklarını yenmemi mi istiyorsunuz?” diye sordum dehşet içinde.

“Eh, sadece bunu istemiyorum tabii,” dedi Kral Aolis, elini havada savurarak. “Ayrıca krallığın kalanına yayılmış olan gölge büyüsü izlerini de temizlemeni istiyorum. Gölge yarattığı saldırıları, diyarlar arasındaki ticaret ilişkileri açısından çok kötü oldu ve hanedanların hükümdarları artık bu konuda daha fazla ses çıkarmaya başladı. Bu yüzden son zamanlarda orduya yoğun bir şekilde asker alıyorum. Ama...” dedi ve gözleri parlayarak bana doğru eğildi. Bir elimi ellerinin arasına aldı ve devam etti: “Kraliçem olarak yanımda olursan bunu yapmama gerek kalmayacak.”

“Neyiniz... *Neyiniz* olarak?” Sesim şaşkınlıktan istemeyerek o kadar tiz çıktı ki elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. “Yüce Radyantlar aşkına, *sizinle* ne diye evleneceğimi sanıyorsunuz ki?”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken Kral Aolis'e baktım ve parmaklarım uyuşana dek sandalyemin kollarını sımsıkı tuttum. Kralın büyümü kullanmamı istediğini biliyordum ama onunla evlenmek mi? Bu kadarı çok fazlaydı.

Kral Aolis kaşlarını kaldırdı. “Ne istediğimin oldukça bariz olduğunu düşünüyordum,” dedi. “Sonuçta ben *kralım* ve benimle evlenmek büyük bir onur olsa gerek. Üstelik benim gözümde bana bu evliliği borçlusun çünkü annen benim yerime başkasıyla evlenmeyi tercih etti.”

“Ha?” Boş gözlerle krala baktım. “Annem sizinle mi evlenecekti?”

Kral Aolis önce kaşlarını çatdı sonra tekrar güldü. “Gelsyne’i annen zannettiğini unutup duruyorum,” dedi başını sallayarak. “İzin ver düzelteyim. Annen rahmetli Prenses Olette’ti.”

Ona bakakaldım. Yanlış duyduğumdan emindim. “Hayır,” dedim, sesim titreyerek. “Bu doğru değil. Benim annem Chaya, yani *Gelsyne*.”

Kral Aolis alaycı bir şekilde güldü. “Gerçekten de Gelsyne gibi nüfuzlu bir soydan gelen güçlü bir toprak perisinin, içinde bir damla bile toprak büyüğü olmayan bir kız çocuğu doğurabileceğini mi düşünüyorsun? Hayır canım, sen Gelsyne’in kızı değilsin. Gelsyne, onu benden uzak tutmak için Olette’i saraydan kaçırdığında Olette hiç şüphesiz ki hamile olmalıydı. O lanet olası Ejderhalar Prensi, Olette’in kalbini çalmadan önce Kral Cyrian, Olette’in benimle evleneceğine söz vermişti.”

Ejderhalar Prensi’nden bahsederken öfkeyle dişlerini sıkı ve gök mavisi gözleri nefretle parladı. “Size inanmıyorum,” dedim başım dönerken. “Buna... İnanamam.”

Kral Aolis gülümsedi. “Madem benim sözüme güvenmiyorsun, öyleyse gerçeği birinci ağızdan dinleyelim.” Ellerini birbirine vurmasıyla birlikte odanın sol tarafındaki kapı açıldı. İki muhafız annemi içeri sürüklerken kalbim sızladı. Üzerinde yırtık pırtık, lekeli bir elbise vardı. Bir deri bir kemik kalmıştı ve omuzları, ağır zincirler yüzünden çökmüştü.

“Gelsyne, Adara’yı aydınlatmak için bir dakikanı ayırmaz mısın?” diye sordu Kral Aolis, sırtarak. “Sonuçta bunca yıldır ona yalan söyleyen *sensin*, değil mi?”

Bölüm 32

Einar

Gitmişti.

Az önce Slaugh ve Adara'nın durduğu yerin hemen arkasındaki vitrine çarpmamla birlikte bu kelime zihnimde yankılandı. Sanki bir yerden çıkacakmış gibi etrafımda dönüp çıldırmış gibi Adara'yı ararken kollarıma batan kırılmış cam ve porselen parçaları umurumda bile değildi.

Ama içten içe bunun aptallık olduğunu biliyordum. Slaugh onu alıp götürmüştü. Adara geri gelmeyecekti.

Gölge muhafızlarından biri kılıcını çekmiş, üzerime doğru koşarken, "Geber pis ejderha!" diye bağırdı. Savurduğu kılıcından kaçtım ve üzerine ateş püskürttüm ama alevler, kapkara zırhını yalayıp geçti.

Anlaşılan ateşim bir işe yaramayacaktı. Eski usul dövüşmenin zamanı gelmişti.

Asker kılıcını bir kez daha bana doğru savurdu ama bu sefer daha kılıcını indiremeden bileğini yakalayıp karnına sert bir tekme attım. Duvara doğru savrulurken kılıcı elinden fırladı. Hemen üstüne atılıp miğferini söküp attım. Ağzımı açıp yüzüne ateş püskürürken gözleri kocaman açıldı. Can havlıyla çığlık

attı ama etini kavuran alevler yüzünden ılığı kısa sürdü. Birkaç saniye içinde geriye kararmış bir kafatasından başka bir şey kalmadı ve etrafı yanık et ile kara büyü kokusu sardı.

Arkamda bir hareketlilik sezerek döndüm ve cesedi, üzerime saldıran bir diğer askere doğru fırlattım. Arkadaşının bedeninin beklenmedik ağırlığıyla sersemleyip sendeleyince, hiç vakit kaybetmeden az önce öldürdüğüm askerin yere düşen kılıcını kaptım ve omzundaki zayıf noktaya doğru savurdum. Yarasından kan fışkırmaya başladı ama yere düşmek yerine geri sıçrayarak kılıcın menzilinden çıktı. Kara büyüünün yarasının etrafında yoğunlaşıp kanamayı durdurmasını ve yarayı hızla iyileştirmesini izlerken öfkeyle dişlerimi sıktım.

“Bundan daha iyisini yapman gerekecek,” dedi asker, kendini beğenmiş bir şekilde.

Elini kaldırıp beni sert bir rüzgârla savurduğunda küfürler savurdum. Gölge büyüü tenimin açıkta kısımlarını sarıp kollarımdaki kesiklerden içeri sızarken tısladım. Bu askerler birer peri olabilirdi ama onlara kesinlikle gölge büyüü bahşedilmişti.

“Büyülü saldırılarının size isabet etmesine izin vermeyin!” diye bağırdım diğerlerine. Onlar da kendi başlarına diğer askerlerle dövüşüyordu. “Yoksa gölge büyüü size de bulaşır!”

Dişlerimi sıkarak büyüye direndim ve tekrar askere saldırmak için pozisyon aldım. Bana tekrar gölge büyüüyle saldırdığında havaya sıçrayıp, başının üzerinde takla atarak kaçmayı başardım. Askerin tam arkasına iniş yaptım ve başını yakaladığım gibi büyük bir çatırtıyla kırılana dek boynunu sertçe bük-tüm.

İkisi gitti.

Bir başka askerle dövüşmek için arkamı döndüğümde damarlarım gölge büyüünün izleriyle sızlamaya başladı. Başımı öne eğip öfkenin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Eşimden ayrılmanın verdiği acıyla darbelerim güçlendi ve askerlere acımasızca saldırmaya başladım. Büyülü saldırılarından ustalıkla kaçtım ve büyük bir çeviklikle üzerime gelen her bir askeri teker teker öldürdüm.

Onların gölge büyüü olabilirdi ama ben onlardan çok daha hızlı ve güçlüydüm. Hayatımdaki en değerli varlığı elimden almışlardı ve bu dünyada hiçbir güç onları gazabımdan kurtarmazdı artık.

Ben askerleri bir bir parçalarken diğerlerinin bana yardım ettiğini fark ettim. Mavlyn dikenli sarmaşıklarını savuruyor, Leap odanın içinde bir ileri bir geri dolanıp askerlere yıldırımlar fırlatıyordu. Keskin rüzgâr akımlarını ustaca yönetip askerleri doğrayan Bayan Aeolan bile savaşıyordu. Onlar askerleri oyalayıp yorarken ben de onları paramparça ediyor, Bayan Aeolan'ın bir zamanlar tertemiz olan duvarlarını kanla boyuyordum.

Ne olup bittiğini anlamadan, kendimi gölge muhafızlarının kanına bulanmış odanın ortasında nefes nefese dikilirken buldum. Odanın her bir yanı ceset doluydu ve neredeyse tüm mobilyalar şömine odunu gibi yanıp kül olmuştu. Leap, Mavlyn ve ben tedbiri elden bırakmadan birbirimize bakarken, yakında başka düşman olup olmadığını anlamak için kulak kabarttım.

Ama kesik kesik nefes alışlarımızdan başka ses duyulmuyordu.

“Sabah sabah ne curcunaydı ama!” dedi Bayan Aeolan, ellerini beline koyarak. “Tüm odayı yeniden yaptırmam gerekecek.”

“Bence tüm odayı yakmanız gerekecek,” diye düzeltti Leap, sol kolundan akan koyu renkli kana bakıp yüzünü buruşturarak. “Ayrıca önce Einar’a sonra bize biraz sönmezışık iksiri lazım olacak. Einar doğrudan darbe aldı ve etraftaki bunca kan bizi de etkileyecektir.”

“Yukarıda birkaç doz var,” dedi Mavlyn. “Ne olur ne olmaz diye yanımda getirmiştım.”

“Tüm bu cesetlerden de kurtulmamız lazım,” dedi Leap. “Komşularınızın bu gürültüyü duymamış olması imkânsız. Ne olduğuna bakmak için geleceklerdir.”

Hemen harekete geçtik. Mavlyn yukarıdan iksirleri getirirken Leap ve Bayan Aeolan hava büyülerini kullanarak cesetleri arka bahçeye taşıdılar. Aramızda cesetleri toprağa gömebilecek bir toprak perisi olmadığından, ki olsa işimiz çok daha kolay olurdu, cesetleri yakıp küle çevirmek için ateşimi mümkün olan en yüksek sıcaklıkta üflemek zorunda kaldım.

İşim bittiğinde yorgunluktan başım dönüyordu.

Ben soluklanmak için çeşmenin kenarına otururken, Leap, “Burada kalamayız,” dedi. Daha bir gün önce öfkeyle evden dışarı fırladığımda Adara yanıma gelmiş ve burada benimle oturup bana teselli vermeye çalışmıştı. Bu anıyla birlikte kalbime keskin bir acı saplandı. Peki ben ne yapmıştım? Bir aptal gibi davranıp onu terslemiş, kendimden uzaklaştırmıştım. Hem de bunu daha önce de defalarca yapmıştım. Şimdi ise onu kaybetmişim ve yaptıklarımın dolayısı çok pişmandım. Aramızdaki mesafeye, benden uzak olmasına katlanamıyordum. İçimdeki canavar onun yanına gitmek istiyor ve kanatlarını çılgınca çırpıp kükrüyordu.

“Elbette kalamayız,” dedi Mavlyn, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Adara’nın peşinden gitmeliyiz.”

“Üçünüz de derhal temizlenip buradan gidiyorsunuz,” dedi Bayan Aeolan. “Komşular ve evdeki dağınıklık için endişelenmenize gerek yok. Gerisini ben hallederim.”

“Emin misiniz?” diye sordum, başımı kaldırıp ona bakarak. Elbisesinde is ve kan lekeleri vardı ve gümüş rengi saçları dar-madağın olmuştu. Ama her nasılsa hepimizden çok daha iyi ve asil görünüyordu. “Bu pek kolay olmayacak.”

“Ah, saçmalama!” dedi elini havada sallayarak. “Emin ol Kral Aolis’le kendi kalesinde savaşmaktan daha kolay olacak. Gerçi yemek odasının her bir köşesini mahvetmemiş olmanızı dilerdim.” İç çekti.

“Özür dilerim, Bayan Aeolan,” dedi Mavlyn, yüzünde mahcup bir ifadeyle. “Başınıza bu kadar çok iş açmak istememiştim.”

“Saçmalama.” Bayan Aeolan, Mavlyn’e sarıldı. “Bu yaşlı kemikler böyle bir maceraya atılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve seni görmek çok güzeldi. Ama artık gerçekten gitmeniz gerek. Benim için endişelenmeyin, ben başımın çaresine bakarım.”

Üçümüz de hızla yıkanıp üzerimizdeki kanları temizledik ve üstümüzü başımızı değiştirip kapüşonlarımızı çektikten sonra arka kapıdan sessizce çıktık. Acele ediyormuş gibi görünmeden ama elimizden geldiğince de hızlı bir şekilde yürüyerek gece çökene kadar sığınabileceğimiz bir yer bulma umuduyla şehrin alt kesimlerine doğru ilerledik. Şehir uykuya daldığında gizlice Wytnh’ten ayrılabilirdik.

“Peki şimdi planımız ne?” diye sordu Mavlyn, nihayet kalabalığın arasına karışıp biraz olsun yavaşladığımızda. Sokaklar, çünkü festival kutlamalarından kalan süslemelerle cıvılcıvıldı ama bazı binaların duvarlarına, üzerinde Adara’nın yüzünün

bulunduğu ARANIYOR başlıklı ilanlar yapıştırıldığını fark ettim. “Kaipei Kalesi’ne mi gidiyoruz? General Slaugh onu oraya götürmüş olmalı.”

“Başka şansımız yok,” dedim. Adara’nın yokluğunun acısı, özellikle de her yerde yüzünü gördükçe daha da kötüleşiyordu. Eş bağının, onun benden uzaklaşmasına izin verdiğim için beni cezalandırdığını, yaptığım hatayı derhal telafi etmemi ve bir başkası onu sahiplenmeden önce yanına gitmem için yalvardığını biliyordum.

Ama Adara’yı kurtarmak istememin tek sebebi eş bağı değildi. Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyordu ve sanırım onun gerçekte kim olduğunu tahmin etmeye başlamıştım. Gerçek kimliğini düşündükçe içim içimi kemiriyordu ama daha da kötüsü, onu kurtarmak için geç kalmış olmaktan korkuyordum. O acımasız herif portalı açıp da Adara’yı kendisiyle birlikte sürüklediğinde yaşadığım dehşetin eşi benzeri yoktu.

Slaugh şu anda ona ne yapıyordu? İşkence mi ediyordu? Yoksa onu pis emellerine alet etmesi için çoktan Aolis’e teslim mi etmişti? Aolis denen kokuşmuş kralın Adara’ya elini sürdüğünü düşünmek bile içimde dizginlemesi güç bir öfke dalgası uyandırıyordu. Sakinleşmek için derin derin nefes almak zorunda kaldım.

Adara’ya yardım etmek istiyorsam kontrolümü kaybetmemeliydim. Sakin kalmalı ve bir an önce bu şehirden ayrılmalıydım.

“Kaleye baskın yapacaksak birkaç malzemeye ihtiyacımız olacak,” dedim. “Ben hiç Kaipei’ye saldırmadım ama zamanında savunmalarını gösteren haritalara bakmışlığım var. İçeri girmek hiç de kolay olmayacak.”

Leap başıyla onayladı. “Biraz patlayıcıya ihtiyacımız olacak,” dedi.

“Ve bizi gölge büyüğü saldırılarından koruması içine sönmeliş iksirine,” dedi Mavlyn. “Şehir merkezinde güvenilir bir ilacı var mı?”

İhtiyacımız olabileceğini düşündüğümüz şeylerin bir listesini yaptıktan sonra günün son saatlerini eksiklerimizi tamamlamaya çalışarak geçirdik. Bitmek bilmeyen birkaç saatin ardından güneş yavaş yavaş batmaya ve Wynth'i kızılın binbir tonuna boyamaya başladı. Kanatlarımı açıp Kaipei'ye doğru uçmak için sabırsızlanıyordum ama gözlerimle göremesem de Wynth'i saran enerji kalkanının hâlâ aktif olduğunu biliyordum. Doğrudan uçmaya çalışmak, bir ejderha için bile ölüm demekti.

Güneş nihayet gözden kaybolduğunda. Leap'in Adara ve beni şehre sokmak için kullandığı gizli geçide giden ara sokağa doğru yöneldik. Sokağa girdiğimizde ortalık sakın görünüyordu ama daha birkaç adım atmıştık ki çatılardan aşağı atlayan birkaç kişinin sesini duyduk. Tehlikeyi sezerek arkamı döndüm ve Storm'la birlikte altı diğer genç hava perisinin bize baktığını gördüm. Hepsi de tepeden turnağa silahlanmış ve silahlarını bize doğrultmuşlardı.

“O kadar çabuk değil,” dedi Storm, Leap'e doğru bir adım atarak. Gözleri öfkeyle parlarken dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı. “Yelpazemi getirmedi.”

Leap kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ee? Beni dayıma ihbar edeceğini söylemiştin ama umurumda değil. Şehirden ayrılmak üzereyim. Bana yetişmesi imkânsız. Ayrıca, zaten yelpazeyi alacağımı hiç düşünmüyordun. Madam Gale ve adamlarının beni yakaladıktan sonra öldürmelerini umuyordun.”

“Haklısın, düşünmüyordum,” dedi Storm, gözlerini kısarak. “Ama her zamanki gibi sağın solun hiç belli olmuyor. Madam Gale’den kaçmayı başarmam bir yana, General Slaugh ve gölge muhafızlarından da kurtuldun. Ah, evet...” diye ekledi, yüzündeki öfkeli ifadeyi fark edip gülererek. “Adara’nın yüzünün olduğu afişleri görür görmez doğruca ona gittim. Zaten kasabada dolanıp kızı arıyordu. Yardımlarım için beni ödüllendirmeyi de ihmal etmedi.”

“Seni pis lağım faresi,” diye tısladım ve avcumda bir ateş topu oluşturdum. Bir anda Storm’un tayfasındaki ufaklıklar arbaletlerini bana doğrultunca olduğum yerde donakaldım.

“Cık cık cık.” Storm parmağını bana doğru salladı. “Senin yerinde olsam o ateş topunu hemen söndürürdüm. Tabii kevgire dönmek istiyorsan o başka.”

“Sanırım bizden üstün olduğunuza dair yanlış bir fikre kapılmışsın,” dedi Mavlyn, Storm’un dikkatini üzerine çekerek. “Ama hiç aşağı bakma zahmetine girmedin, değil mi?”

“Gözünüzü onlardan ayırmayın,” diye bağırdı Storm diğerlerine. Eğer hepsi aşağı baksaydı onlara saldırmak için harika bir an olacaktı ve bu fırsat kaçtığı için içimden küfrettim. Storm yavaşça aşağı bakarken ben de baktım ve bacaklarına dolanmış ince sarmaşıkları o an fark ettim.

Storm bacaklarından birini çekiştirip kurtulmaya çalışırken, “Sizin yerinizde olsam fazla hareket etmezdim,” dedi Mavlyn sırtarak. “Leap’le sizi fark ettik ve yürürken yola bu tohumları serptik. Bacaklarınıza dolanan sarmaşıkların üzerinde çok özel ve etkili bir zehir salgılayan, ufak dikenler var. Çok fazla hareket ederseniz öleceğinizden hiç şüphemiz olmasın.”

Storm dişlerini göstererek hırladı. “Yine de sizi öldürebili-

riz,” dedi, arbaletini kaldırıp Leap’in göğsüne doğrultarak. “Bir adım daha atarsan-”

“Storm,” diye araya girdi Leap, sakın bir ses tonuyla. “Yeter artık. Neden öfkeli olduğunu biliyorum ve öfkenin tek sebebi ben değilim. O gece sen de çuvalladın.”

“Ben mi çuvalladım?” diye tısladı Storm, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Tetikteki parmağının titrediğini görünce ister istemez gerildim. Parmağı biraz olsun kayarsa Leap’in işi biterdi. “Eksik iş yapan-”

“Evet, evet, eksik iş yapan ve içerideki adamımızı araştırmayan bendim,” dedi Leap. “Ama oradan kaçarken duvarda asılı duran o mücevherlerle süslenmiş aptal kılıç yüzünden dikkati dağılan sendin. Onu duvardan almak için duran aptal sendin!”

“Elimiz boş dönmeyelim diye uğraşıyordum!” diye karşı çıktı Storm.

“Ve Skye’in aslında sana fırlatılan o okun önüne atlamasının sebebi de sendin,” diye sözlerini tamamladı Leap. “Seni kurtarmak için canını feda eden Skye’a, beni de tıpkı onu öldürdükleri gibi öldürerek mi teşekkür edeceksin? Bu, onun anısına büyük bir saygısızlık olurdu.”

Sokağa ağır bir sessizlik çöktü ve çocuklar silahlarını indirdi. “Leap haklı,” dedi aralarından biri sakın bir sesle. Şehre girerken bizi yakalayan örgülü kızdı bu. “Skye bunu istemezdi, Storm.”

“Skye’in ne isteyeceğini bilemeyiz,” dedi Storm, dişlerini sıkarak. Güneşin son ışıkları da yok olup şehri alacakaranlığın kollarına bırakırken gözleri yaşlarla parlıyordu. “O öldü.”

“Evet,” dedi kız. “Ve bence yeteri kadar ölüm gördük Storm. Leap ve arkadaşlarını bırak. Diyelim ki Leap’i öldürdük, yanın-

daki toprak perisinin intikam için bizi öldüreceğinden eminim. Seni bilmem ama bence öbür dünyada Skye'ın karşısına ellerimizde birbirimizin kanıyla çıkarsak çok sinirlenir."

Uzun bir sessizlik oldu. Onlarla gerçekten savaşmak zorunda kalıp kalmayacağımızı merak etmeye başladığım an, Storm arabaletini indirdi. "Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Ama en azından bizi serbest bıraksanız?"

"Yeterince uzaklaştığımızda sarmaşıklar kendi kendine gevşeyecek," dedi Mavlyn, ciddi bir şekilde. Her zamanki rahat ruh halinden eser kalmamıştı ve bu da bana, toprak perilerinin, özellikle de bitkileri kontrol edebilenlerin, ne kadar ölümcül olabildiklerini hatırlatmıştı.

Leap ve Mavlyn arkalarını dönüp uzaklaşırken ben bir süre daha yerimde durdum ve gözlerimi Storm'a diktim. "Bana bak ufaklık, eğer bu yaptığın şey yüzünden Adara'nın kılına zarar gelirse," dedim ürkütücü derecede sakın bir ses tonuyla, "bura-ya gelip derini kendi ellerimle yüzeceğim."

Vücudumun bir kısmının dönüşmesine izin verdim ve Storm'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Sırtımda beliren kanatları ve gözbebeklerimin aldığı şekli görebildiğini biliyordum. Tam bir adım geri atacaktı ki bacaklarındaki sarmaşıkları hatırladı. Keskin dişlerini göstererek ona sııttım.

"Sen bir peri değilsin," dedi. Bu bir suçmuşçasına, titreyen parmağını bana doğrultmuştu. "Nesin sen?"

"Umarım asla öğrenmek zorunda kalmazsın," dedim ve arkamı dönüp arkadaşlarımla peşinden karanlığa karıştım.

Bölüm 33

Adara

“Anne!” diye haykırdım ayağa fırlayarak. Oturduğum sandalyenin arkaya doğru devrilip düşmesine aldırmadan masanın etrafından dolanarak yanına gitmeye çalıştım.

Ama daha birkaç adım atmıştım ki güçlü bir el, bileğimi kavrayarak beni durdurdu. “Daha fazla yaklaşma,” dedi Kral Aolis. Sesi yumuşak olmasına rağmen, altındaki kötü niyeti sezebiliyordum. “Onunla buradan da konuşabilirsin.”

“Seni *adi* herif.” Arkamı dönüp gözlerinin içine baktım ve hızla kolumu çekip kurtardım. “Onu ne hale getirmişsin!” Gözlerimi bir an olsun kralın üzerinden ayırmadan parmağımla annemi işaret ettim. Ayakta durduğunda bir dağ gibi heybetliydi ve gözlerinin içine bakabilmek için başımı yukarı kaldırmam gerekiyordu ama cüssesinin beni korkutmasına izin vermeyecektim. Muhafızın gizlice cebime koyduğu anahtar alev alev yanıyordu. Anahtarı çıkarıp kelepçelerimden kurtulmak ve kralı olduğu yerde yakıp küle çevirmek için karşı koyması güç bir istek duyuyordum. “Bir deri bir kemik kalmış ve gölge hastalığına yakalanmış!”

“Kalede çok fazla zaman geçirmenin üzücü bir yan etkisi,” dedi Kral Aolis iç çekerek. “Kalede yaşayan herkesin düzenli

olarak sönmezişik iksiri almasını sağlıyorum ama son zamanlarda birtakım sorunlar yaşadığımız için bu kadar kıymetli bir iksiri hainlere vererek ziyan edemem. “Ama,” diye ekledi gülümseyerek. “Gelsyne’i sağlığına kavuşturabileceksin. Sadece güçlerinde biraz ustalaşman gerek.”

Sakin kalmaya çalışarak ellerimi birkaç kez sıkıp gevşettim. Aolis’e cevap verirsem öfkeme hâkim olamayacağımı bildiğimden ona sırtımı dönüp anneme baktım. Muhafızlar onu taş zemine bırakmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüştü ve yırtık pırtık elbisesi dizlerinin etrafında toplanmıştı. Normalde ıslıl ıslıl olan saçları cansız ve dağınıktı. Beti benzi atmıştı ve bana bakarken yeşil gözlerinde acı dolu bir ifade vardı.

“Adara,” diye hıçkırdı. “Sözümü dinlemen ve uzak durmanı umuyordum.”

“Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu?” Yanma gidip zayıf bedenini kollarımın arasına alıp ona sıkıca sarılmayı çok istiyordum ama arkamda duran Aolis’in tehditkâr varlığı yüzünden cesaret edemiyordum. Onu büyük bir pazarlık kozu olarak gördüğünden annemi öldürmezdi ama dilediği zaman ona daha fazla acı çektireceğinden emindim ki şimdiye dek yeterince acı çekmişti zaten. “Uzak duramazdım. Seni bırakacağımı nasıl düşünebildin?”

Yüzünde hüznü bir ifadeyle başını salladı. “Hayatım boyunca seni saklamak ve korumak için savaştım, böylece Kral Aolis seni bir piyon olarak kullanamayacaktı. Yaptığım onca fedakârlıktan sonra seni onun pençelerinde görmek...”

Sesi giderek kısıldı ve cümlesinin devamını getiremedi. Perişan halde görünmesine rağmen ona duyduğum acıma duygusu, içimdeki öfke ve hayal kırıklığı su yüzüne çıktıkça azal-

di. Benim için en doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyordum ama bana o kadar çok konuda o kadar çok yalan söylemişti ki...

“Ne aptallık ama,” dedi Kral Aolis küçümseyen bir ses tonuyla. Arkamı dönüp bakınca, yüzünü ekşittiğini ve ona, sanki botlarını yalamaya bile layık olmayan bir sokak köpeği gibi baktığını gördüm. “Kehaneti bildiğine göre bunun kaçınılmaz olduğunu da bilmen-”

“Sana ve dalkavuklarına defalarca söylediğim gibi...” diye karşılık verdi Gelsyne. “Kehanet hakkında hiçbir şey bilmiyordum! Adara doğduktan kısa bir süre sonra Olette, son nefesini vermeden önce onu senden uzak tutmam için bana yalvardı. Adara’nın, Daryan’ın kızı olduğunu anladığında, onu öldüreceğinden korkuyordu. Ve içinde bu kadar güçlü bir ateş büyüğü varken Adara’nın soyunu gizlememiz mümkün değildi!”

Odada yankılanan kelimeler birer tokat gibi yüzüme inerken olduğum yerde kaskatı kesildim ve anneme baktım. “Da-Daryan mı?” diye kekeledim, duyduklarıma inanamayarak. “Ejderhalar Prensi benim babam mıydı?”

“Evet, öyleydi,” dedi annem -hayır, *Gelsyne*- yorgun bir ses tonuyla. Düşüncelerini toparlamaya çalışarak kelepçeli elini yüzünde gezdirdi. “Olette’in gözü başkasını görmüyordu ve ikisi eşleşmişti. Aralarındaki bağ o kadar kuvvetliydi ki Daryan öldüğünde, Olette acısından neredeyse ölüp onun yanına gidecekti. Aldığın en aptalca kararlardan biriydi, Aolis!” dedi sertçe. Krala öfkeyle bakarken gözleri resmen ateş saçıyordu. “Olette’i hayatta tutan tek şey karnındaki Adara’ydı. O doğduktan birkaç dakika sonra Olette gözlerini yumdu. Kızını görmeye çok az fırsatı oldu.”

Kral Aolis'in yüzü kızardı. "Ejderhaların eş bağının bu kadar kuvvetli olduğunu nereden bilebilirdim?" diye hırladı. Sesi öfke ve utanç doluydu. "İlkel yöntemlerini bize anlatma zahmetinde bile bulunmadılar ki!"

"Ah, yapma!" dedi annem alaycı bir sesle. "Kıskançlıktan ve nefretten gözün öyle dönmüştü ki bunu sormadın bile. Gerçi sorsaydın da bir şey değişmezdi. Senin gözünde Olette, sahip olmak istediğin değerli bir eşya gibiydi. Onu hiçbir zaman sevmedin ya da mutluluğunu önemsemedin. Eğer ona biraz olsun değer verseydin, hayatının kalanını Daryan'la birlikte mutlu mesut yaşamasına izin verirdin. Ama sen ne yaptın? Daryan'ı öldürterek Ediria'nın tüm geleceğini tehlikeye attın. Şimdi geldiğimiz hale bak!"

Bir Gelsyne'e bir Kral Aolis'e baktım ve söylediklerini idrak etmeye çalıştım. Dünyam başıma yıkılmış, yer ayaklarımın altından kayıp gitmişti sanki. Kendi hakkımda bildiğimi düşündüğüm her şey, bu odada yankılanan kelimelerin ağırlığı altında ezilip toza dönüşmüştü.

Annem Periler Prensesi Olette'ti.

Babam ise Ejderhalar Prensi Daryan'dı.

Kral Aolis babamı öldürtmüştü.

Ve -annem sandığım- Gelsyne, beni tuhaf güçlerimden dolayı değil, *yarı ejderha* olduğum için bunca senedir saklamıştı.

Bacaklarım titremeye başlayınca yere yığılmamak için masanın kenarına tutundum. "Adara?" diye sordu biri ama sesi sanki çok uzak, başka bir diyardan geliyor gibiydi.

Hayır, başka bir diyardan değil, başka bir hayattan. Başka birine ait olan bir hayat.

Çünkü ben olduğumu sandığım kişi aslında yoktu. Koca bir yalandan ibaretti.

“Bu kadar önemli bir şeyi benden nasıl saklayabildin?” diye sordum anneme. Kalbime saplanan ihanetin hançeri daha derine inmiş gibi göğsümde keskin bir acı hissettim. “Benliğim konusunda hayati öneme sahip bir şeyi? Bütün hayatım boyunca büyü konusunda yeteneksiz olduğuma... bende bir sorun olduğuna inanmama izin verdin. Tek seçeneğimin senin izinden giderek bir şifacı olmak ve sırf farklı olduğum için herkesin benden nefret ettiği ufacık bir köyde yaşamak olduğuna inanmama izin verdin!”

Şimdiye dek bastırdığım öfkem âdeta bir volkan gibi patlayarak yüzeye çıkmıştı. Gözlerim yanıyor, boğazım düğümlendiği için güçlükle nefes alıyordum. Gözlerim kararmaya başlarken yumruklarımı sıktım ve gözyaşlarımı savuşturmak için gözlerimi kırptırdım. Hem anneme hem Aolis'e saldırmak istiyordum. Beni böyle güç bir duruma soktukları için... Beni hayatım boyunca zayıf ve değersiz olduğuma inanarak yaşadığım o kutuya hapsettikleri için.

“Çok üzgünüm,” diye hıçkırdı annem. Gözlerinden yaşlar süzülürken yüzünde öyle perişan bir ifade vardı ki ona bakınca, var gücümle tutunmaya çalıştığım öfkemin hafiflediğini hissettim. “Her şeyi ne kadar yanlış yönettiğimi yeni fark ediyorum. Aolis'in seni bir gün mutlaka bulacağını bilmem ve seni ona karşı hazırlamam gerekiyordu ki o gün geldiğinde kendini savunabilesin. Ama sağlıklı düşünemiyordum; hem korkudan hem Olette'e verdiğim sözden...” Sesi titrerken derin bir nefes aldı.

“Ah, ne kadar da dokunaklı!” dedi Kral Aolis, aynı küçümser ses tonuyla. Dikkatimi tekrar ona çevirdim. “Hepimiz geçmişte bazı şeyleri daha farklı yapmış olmayı dilesek de olan oldu ar-

tık. Bunu değiştiremeyiz. Ve mevcut durumda krallığın gölge büyüsü yüzünden mahvolacağı aşikâr. Gölge büyüsüne karşı gelebilecek güce sahip tek kişi sensin.”

Bakışlarını bana indirirken sesi yumuşamıştı ve tam da gücünün zirvesindeki bir krala yakışır şekilde asil ve görkemli görünmesine rağmen, gözlerinin derinliklerindeki katran karası karanlığı görmemek mümkün değildi. Gölge büyüsü bedenine kök salmıştı.

“Bu çürümüşlüğün kaynağı sensin,” dedim sakince. “Bu topraklardan sadece gölge büyüsünü arındırıp seni es geçeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

Kral Aolis gülümsedi. “Evlilik anlaşmamızı imzaladıktan sonra bunu yapman pek kolay olmayacak,” dedi. Tam ağzımı açıp itiraz edecekken, “Zaten bu da içindeki gücü ortaya çıkaracak reşit olma törenini gerçekleştirmeyi kabul etmek için tek şartım olacak. Ben bu krallığın başında olduğum sürece bu töreni benden başka kimse yapmayacak,” diye ekledi.

“Seni şerefsiz,” diye tısladım. “Biraz olsun vicdanın olsaydı beni buna zorlamazdın.”

“İktidar sahibi olanlar için vicdanın, çoğu zaman pahalıya patlayan bir ayrıcalık olduğunu zamanla anlayacaksın.” Kral Aolis iki elini sanki bir şey tartıyormuş gibi açarken yüzüne şeytani bir gülümseme yerleşti. “Peki kararın ne olacak Adara? Benimle evlenmeyi kabul edip pek kıymetli ‘anneni’ kurtaracak ve herkesin gözünde bir kahraman mı olacaksın? Yoksa gurur yapıp benimle evlenmeyi reddedecek ve tüm krallığın çürümmesine izin mi vereceksin?”

Bu iki imkânsız seçenek karşısında yüzüne bakakaldım. Ya onunla evlenecek ve büyümüyü onun emrine amade edecektim

ya da özgürlüğümü seçecek ve krallığın sonunu getirecektim. Rehinelerin ne karar vermemi isteyeceklerini biliyordum... Ama gerçekten bunu yapabilir miydim? Üstelik Kral Aolis'in sözünü tutacağını bir garantisi var mıydı?

Daha karar vermeden kalenin duvarları gümbürdemeye başladı. Dışarıdan gelen patlama seslerini ve patlamaları takip eden çığlıkları duyunca nefesim kesildi.

"Bu da ne?" diye sordu Kral Aolis, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden birine doğru giderek. Ben de hemen ardından pencerelere doğru koşup burnumu cama dayadım ve gökyüzünde hızla uçan bir bulut görünce yüreğim ağzıma geldi. Üzerindeki beyaz saçlı çocuğu ya da parmak uçlarından çıkan ve surlardaki muhafızları bir bir yere seren yıldırımları tanımak imkânsızdı.

"Leap," diye fısıldadım, içimde bir umut yeşerirken. Leap'in burada olması Einar ve Mavlyn'in de burada olduğu anlamına geliyordu. Hızla eteğimin cebindeki anahtarı çıkardım ve bileklerimdeki kelepçeleri çıkarıp attım.

"Demek arkadaşların geldi ha?" diye dalga geçti Kral Aolis, gözlerini gökyüzünden ayırmadan. "Hiç sorun değil. Savunma hattını geçmeyi başarsalar bile gölge büyümle başa çıkabilecek güçte değiller."

Elimi uzattım ve Kral Aolis, üzerine doğru fırlattığım ateş topuyla birlikte çığlık atarak geri sıçradı. Cüppesinin eteği alev alsa da savurduğu bir rüzgâr dalgasıyla alevleri söndürmeyi başardı.

"Kelepçelerinden kurtulmayı nasıl başardın?" diye bağırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Benim de kendime göre yöntemlerim var." Sırıtarak ona

doğru yürümeye başladım. Alevler kollarımda dans ediyordu. “Ne oldu Aolis? Korkuyor musun yoksa?”

“Senden mi?” diyerek güldü. “İnan hiç korkmuyorum.” Kollarını kaldırdı ve vücudundan karanlık filizler fışkırmaya başladı. Kara büyü havayı sararken tüylerim diken diken oldu ve o sırada annemin öksürdüğünü duydum. “O alevleri söndürsen iyi olur Adara. Yoksa birileri zarar görecektir gibi görünüyor.”

“Beni annemle tehdit ettin diye seninle evlenecek değilim,” dedim. “Hatta tam aksine, bunu seninle evlenmeyeceğimin bir garantisi olarak görebilirsin.”

Kral Aolis alay ederek güldü. “Anlaşılan, kendini olduğundan daha güçlü sanıyorsun,” dedi etrafımda dönerken. “Gelsyne’i dilediğim zaman öldürebilirim ama sen zaten her türlü bana boyun eğeceksin. Senin gibi biri, sırf kendi özgürlüğü için koskoca krallıkta yaşayan binlerce kişinin hayatını tehlikeye atmaz.”

Vücudundan yayılan gölge filizlerinden birini bir kırbaç gibi Gelsyne’e doğru salladı. Ben de aynı anda elimi uzatıp alevden bir kırbaçla müdahale ettim. Alevim, gölgeyi havada yakaladığı gibi yakıp yok edince keyiflendim.

“Bu oldukça dikkat çekici bir gelişme,” dedi Aolis, yakışıklı yüzünde bir an için şaşkın bir ifade belirdi. “Yalnızca ateşinle bile gölgelerimi durdurabileceğini bilmiyordum.”

“Öğrenmiş oldun işte.” Yüzümde şeytani bir gülümsemeye üzerine doğru yürürken avuçlarımdaki alevleri büyüttüm. İçimde büyüyen gücü nihayet tamamen serbest bırakırken ve büyüm parmak uçlarımda birikirken kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Etrafımda alevler yükselmeye başladı ve bedenimi şefkatle sarmalarına izin verdim.

Ateş emrime amadeydi ve Aolis'i yok edecektim.

Aolis bana küçümseyerek baktı ve eliyle havayı yarıyormuş gibi bir hareket yaptı. Yana doğru sıçradım ama yeterince hızlı değildim. Görünmeyen bir şey kolumun üst kısmını kesip derin bir yara açtığında öfkeyle tısladım.

"Hem hava hem su büyüünde usta olduğumu unutuyorsun," dedi kibirli bir şekilde. "Senin gibi tecrübesiz bir perinin benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

İçimden küfrederek omuzlarımı dikleştirdim. Bana karşı kullanabileceği başka silahları olduğunu unutarak büyük aptallık etmiştim. "Sanırım bunun cevabını öğrenmek üzereyiz," dedim.

Aolis yine elini kaldırıp havada bir yay çizdi ama bu sefer hazırlıklıydım. Hava saldırısından kaçıp ona fırlatmak üzere bir buz kazığı oluşturmaya çalıştım. Etrafımda güröldeyen alevler, havadaki nemi toplamamı engelliyordu ama ateş büyümü durdurmaya da cesaret edemiyordum. Bunu yaptığım an annem ölürdü.

Bunun yerine masadan bir biftek bıçağı kapıp Aolis'e fırlattım. Hava büyüünü kullanarak bıçağı savursa da dikkatini dağıttığım bu kısacık andan faydalanmış ve ona iyice yaklaşmayı başarmıştım. Yüzüne alevlerle kaplı yumruğumu indirecekken son anda elimi yakaladı ama alevler elini yakınca acı içinde bağırmaya başladı. Boştaki sağ elimle ona ikinci bir yumruk geçirmek üzereyken sııttım.

"Bu kadarı yeter!" diye kükredi ve hava büyüünü kullanarak beni geri savurdu. Büyünün etkisiyle yemek masası devrildi ve üzerindeki tüm yemekler, tabaklar ve çatal bıçaklar bir yağmur gibi üstüme yağdı. Bıçaklardan biri baldırıma saplanınca acıyla haykırdım.

Yine de kendimi zorlayıp kalktım ve Aolis ile annemin arasına girdim.

“Ona ulaşmak istiyorsan önce beni öldürmen gerek,” dedim dişlerimin arasından.

Aolis kahkahalara boğuldu. Gözleri, aklını kaçırmış gibi parlıyordu. Gözbebeklerindeki karanlık büyümüş, gözlerinin tamamını sarmıştı. “Seni öldürmem gerekiyorsa öldürürüm,” dedi. “Ama gerçekten istediğin bu mu, Adara? Krallığımızı üzerine çökmüş bu karanlıktan kurtaracak güce sahipken, hayatını boş yere feda mı etmek istiyorsun?”

Ona, krallığa çöken karanlığın kendisi olduğunu söylemek için ağzımı açtığım sırada odanın kapıları büyük bir gürültüyle açıldı. İkimiz de sesin geldiği yöne doğru döndük ve odaya giren iki tanıdık yüzü görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gelmişlerdi. Benim için.

Bölüm 34

Einar

“Bu şey daha hızlı gidemez mi?” diye homurdandım, Leap’in yoldaş bulutunun üzerinde gökyüzünde süzülürken. Wynt-h’ten ayrılalı tam bir gün olmuştu ve Kaipei daha yeni ufukta görünmeye başlamıştı. “Ben uçuyor olsaydım çoktan varmış olurduk.”

“Bu şeyin bir adı var,” diye uyardı Leap, altımızdaki Cirra homurdanırken. “Ve de hisleri.”

“Tamam tamam.” Bulutun kabarık kısımlarından birini gönülsüzce okşadım. “Cirra. Cirra daha hızlı gidemez mi?”

“Sadece beni taşıyor olsaydı gidebilirdi,” dedi Leap. “Ama siz ikiniz onun için ağırsınız ve Cirra üçümüzü de taşıyabilmek için kendini genişletip inceltmek zorunda kaldı. Elinden gelen en iyisini yapıyor.”

“Bence Cirra harika bir iş çıkarıyor,” dedi Mavlyn, bulutu nazikçe okşarken. Bulut hemen homurdanmayı bıraktı ve bunun yerine kedi mırıldamasına benzeyen bir ses çıkarmaya başladı. Toprak perileri, ayaklarının topraktan kesilmesinden pek hoşlanmadığından, yolculuğun ilk birkaç saati Mavlyn içi zorlu geçmişti ama çabucak alışmıştı ve artık bir hava perisi

kadar rahat görünüyordu. Kızıl kahverengi saçları bir sancak gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Yanakları ve burnunun ucu ise soğuktan kızarmıştı. “Ayrıca, bizi Kaipei’ye götüremeyeceğini kendin de kabul etmiştin. Gündüz vakti gökyüzünde bir ejderhanın uçuşması çok tehlikeli ve karanlığın çökmesini bekleyerek kaybedecek zamanımız yok.”

“Cirra’ya binmenin bize sağladığı müthiş bir avantaj da var,” dedi Leap. “İş işten geçene kadar geldiğimizi fark etmeyecekler bile.”

İç çektim. “Bu da bize en azından güçlerimizi koruma fırsatı veriyor,” dedim, bakışlarımı Kaipei’den bir an olsun ayırmadan. Tepesindeki kara bulutlar sayesinde başkenti fark etmemek imkânsızdı. Kaipei, geniş bir gölün ortasındaki dağlık bir adanın üzerine kurulmuş bir şehirdi ve en az beş kat yüksekliğinde, şehrin alt kısmını da içine alan devasa surlarla çevriliydi. Tepede ise ana bina ile diğer küçük kısımları birbirine bağlayan köprüleriyle Kaipei Kalesi yükseliyordu. Kulelerin ve burçların tepelerinde tıpkı Wynth’tekiler gibi paratonerler vardı ve surlarda da benzerleri göze çarpıyordu.

“O kuleleri yok etmek için ne kadar yaklaşman gerekecek?” diye sordum Leap’e.

“En az elli metre,” dedi. “Daha uzun mesafeden yıldırımları isabetli şekilde fırlatmak zor olur.”

“Peki sen zehirli sarmaşıkları etkisiz hale getirebileceğinden emin misin?” diye sordum Mavlyn’e. Tarih boyunca kalede dört hanedanın da perileri hüküm sürdüğü için kalede dört elementin savunma sistemi yer alıyordu. Su ve hava en güçlü olanlardı çünkü bunlar Aolis’in elementleriydi, bu da toprak ve ateşin daha zayıf olacağı anlamına geliyordu.

“Rahatlıkla,” dedi Mavlyn. Bir anlık sessizlik oldu ve sonra devam etti: “Adara’yı tam olarak nerede bulacağını bildiğini söyledin ama bunu bize hiç açıklamadın. Kaipei Kalesi devasa bir yer olmalı. Adara her yerde olabilir ve onu ararken ne kadar vakit kaybedersek yakalanma veya öldürölme ihtimalimiz de bir o kadar artar. Ayrıca bize sadece birkaç saat yetecek kadar sönmezışık iksirimiz var.”

“Kokusunun izini süreceğim,” diye yalan söyleyiverdim. Onlara gerçeğı, eş bağının kalbime saplanmış bir çapa gibi olduğunu ve ucundaki zincirin beni hiç durmadan Adara’ya doğru çektiğini söylemeyecektim. Ne kadar uzakta ve tehlikeli bir yerde olursa olsun, Adara’nın Ediria sınırları içinde benden saklanabileceğı tek bir yer yoktu.

“Kokusunun mu?” Leap şüpheyile bana bakıyordu. “Nasıl yani? Bir kurt gibi mi?”

“Tam olarak öyle,” dedim. “Biliyorsun ki ejderhalar da yiyecek bulmak için avlanmak zorundadır. İz sürme konusunda oldukça iyiyizdir.”

“Hıhı,” dedi Leap. Hiç de ikna olmuş gibi görünmüyordu ve ona hak veriyordum. Sonuçta ejderhalar avlarını gökyüzünden görürlerdi ve kokularını alacak kadar yaklaşmalarına gerek bile kalmazdı.

“Gölge muhafızlarının saldırısından beri aklımı kurcalayan bir şey var,” dedi Mavlyn. “Sizin fark edip etmediğinizi bilmiyorum ama Slaugh, Adara’ya ‘prenses’ dedi ve bunu bir sevgi sözcüğü olarak söylemediğinden eminim.”

“Öyle mi dedi?” Leap kaşlarını çatı. “Hiç hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum,” dedim sessizce. Wynt’h’eyken bunun üzerine pek düşünmemiştim ama bulutun üzerindeyken dü-

şünmek için bolca zamanım olmuştu. “Eğer Adara gerçekten bir prensesse bu, Olette’in kızı olduğu anlamına gelir.”

“Olette mi? Rahmetli su perisi prenses mi?” diye sordu Mavlyn şaşkınlıkla. “Ama Olette’in düğününde öldürüldüğünü herkes bilir. Kral Aolis onun ardından aylarca yas tutmuş. Tüm hikâyeler onun Olette’e delicesine âşık olduğunu söylüyor.”

“Daryan öldüğü an Olette’in de ölmesi gerekiyordu,” dedim. “Çünkü ikisi eş bağıyla eşleşmişti. Ama her şeye şahit oldum. Soylu bir toprak perisi olan nedimesinin onu sürükleyerek oradan uzaklaştırdığını gördüm. Eğer o sırada hamileyse bebek onu hayatta tutmuş olmalıydı. En azından doğduğunu görene kadar.”

“Ama... ama bu, Adara’nın yarı ejderha olduğu anlamına gelmez mi?” diye sordu Leap, yüzünü şaşkınlıkla buruşturarak.

“Devler aşkına, elbette *gelir*!” dedi Mavlyn, şaşkınlıkla soluyarak. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Bu neden ateş büyüsü yapabildiğini de açıklıyor. Ve annesinin neden bunu gizlemek için bu kadar uğraştığını da!”

Tekrar kaleye bakarken dişlerimi sıktım. Artık epey yaklaşmıştık. Tahminimce bir saat kadar sonra kaleye varmış olacaktık. Adara’yı tekrar görmeyi, onu kollarımın arasına alıp yüzüne gerçekten *bakmak* istiyordum. Peri genleri o kadar baskındı ki ejderha yanını hiç fark etmemiştim ama onda Daryan’dan bir iz bulacağımdan emindim.

En iyi arkadaşımdan bir iz. Adara, en iyi arkadaşımın kızıydı. Ve Radyantlar onun eşim olmasını uygun görmüşlerdi.

“Lanet olsun,” diye homurdandım yumruklarımı sıkarak. Böyle olmaması gerekiyordu! Daryan’ın hâlâ hayatta olan ve bu da yetmiyormuş gibi bir de dünyanın kaderini omuzlarında

taşıyan bir kızı olduğunu bilerek uyku nöbetime nasıl dönebilirdim ki? Eğer Adara'yı bir başına bırakırsam Daryan beni asla affetmezdi ve doğrusunu söylemek gerekirse, onunla yeniden bir araya geldiğimizde Adara'nın yanından ayrılabilceğimi sanmıyordum.

“Einar, iyi misin?” Mavlyn koluma dokununca düşünce-
rimden sıyrıldım. “Her an Cirra'nın üzerinden atlayacak gibi
görünüyorsun.”

“Çok da haksız sayılmazsın,” diye mırıldandım. Doğruca
kalenin üzerine uçup onu yerle bir etmek, Adara'yı bulmak ve
onu sahiplenmek için karşı koyması güç bir istekle dolup taşı-
yordum.

Ama bunun yerine çantama uzandım ve içindekileri kont-
rol ettim. Saatlerce hazırlamak için uğraştığım patlayıcılar hâlâ
sağlamlardı ve onları ateşlememi bekliyorlardı. Birini elime
alıp avcumun içinde döndürmeye başladım. Cam kürenin pü-
rüzsüz yüzeyinde beni rahatlatan bir şey vardı.

Gerçek bir savaşa girmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama
zamanında o kadar çok savaşmıştım ki bunu gözüm kapalı bile
yapabilirdim.

“Pekâlâ,” dedi Leap, Cirra yavaşlarken. Surlara beş yüz metre
kadar bir mesafe kalmıştı. İki elini havaya kaldırdı ve parmak
uçlarında şimşekler çıkmaya başladı. “Siz ikiniz, hazırlanın.”

Leap bulutun üzerinde ayağa kalkarken, surdaki muhafızla-
rın bize doğru baktığını fark ederek gerildim. Birkaçı hava pe-
risiydi ve bu, gökyüzünde bizimle savaşabilecekleri anlamına
geliyordu. Leap bir elini en yakınımızdaki paratonere, diğerini
ise kalenin tepesindeki bir başka paratonere doğrulttu. Nefesi-
mi tuttum. Parmak uçlarına daha fazla şimşek çekiyor, onları

ışıl ışıl parlayan ve çatırdayan mavi beyaz kürelere dönüştürüyordu. Elektrik akımını tenimde hissediyordum. Acıdan yüzümü buruşturdum. Leap bir an için bile olsa kontrolünü kaybetse hiç şüphesiz hepimiz ölecektik.

Ama kaybetmedi. Parmaklarını şıklatarak ellerinde biriken tüm enerjiyi serbest bıraktı. Gökyüzünde devasa şimşekler çakarken ve hedeflerini hiç şaşmadan birer birer vururken muhafızlar bağırmaya başladı. Başkenti koruyan enerji alanı, şimşekler içinden zikzaklar çizerek geçerken çığlığa benzer tiz bir ses çıkarıp aydınlandı ve çok geçmeden söndü. Leap'in vurduğu iki kule, aşırı enerji yüklemesinden dolayı kömür gibi kararmıştı ve üzerlerinden dumanlar yükseliyordu.

“Kalkan indi!” diye bağırdı Leap. “Çabuk! Tekrar devreye girmeden önce içeri girmelisiniz!”

Mavlyn'i belinden yakaladığım gibi buluttan atlayıp havada süzölmeye başladım. Ejderha kanatlarım sırtımda hazır bekliyordu. Bizi bir ok yağmuru karşılasa da Leap bizi koruduğu için korkmadan yoluma devam ettim. Rüzgâr büyüsunü kullanarak okların bize isabet etmemesini sağlıyor ve onları yere düşürerek muhafızların dikkatini dağıtıyordu. Bombalardan birkaçını tutuşturdum ve kalenin stratejik noktalarına fırlattım. Çok geçmeden iki köprü, bir nöbet kulesi, ahırlar ve kalenin ana girişindeki avlu havaya uçtu.

“Bu delilik!” diye bağırdı Mavlyn, kalenin dört bir yanı patlamalarla sarsılırken. Gözlerini kocaman açmış, aşağıda çığlık çığlığa koşturan muhafızları seyrediyordu. Ahırlardan sendeleyerek çıkan bir grifon, alev almış kanadına dehşet dolu bir ifadeyle bakıyordu. Yaratığın acı içinde çığlık attığını duyunca ben bile suçluluk duydum.

Ama şu an ihtiyacımız olan son şey bir başka grifon saldırıydı. Adara ile Leydi Mossi'den kaçarken az kalsın bizi yakalıyorlardı. Leap tek başına çok güçlü bir peri olmasına rağmen koca bir grifon sürüsüne karşı koyamazdı.

Kale savunmasını kırdığımdan emin olduktan sonra doğrudan ana kulelerden birine doğru uçtum. Kulenin taş duvarlarını siyaha çalan mor sarmaşıklar boydan boya sarmıştı ve bizi yakalamak için sabırsızca kıvranıyorlardı.

“Sakin olun,” diye mırıldandı Mavlyn, elini sarmaşıklara uzatarak. “Korkacak bir şey yok. Biz dostuz.”

Sarmaşıklar isteksizce pencerelerden uzaklaşıp yolu açtılar ama Mavlyn'in zorlandığını görebiliyordum. “Lanet olası gölge büyüsü,” diye homurdandı kendi kendine. “Sarmaşıkları kontrol edebilme yeteneğime müdahale ediyor.”

Ayaklarım önde olacak şekilde pencereye doğru fırlarken Mavlyn'i sıkıca tuttum ve kanatlarımı etrafımıza sardım. Camın kırılmasıyla birlikte cam parçaları kanatlarımı çizdi ve acıyla inledim. Zar atıp oyun oynayan birkaç muhafız panik içinde bağırıp yerlerinden fırladı ve hemen kılıçlarına sarıldı. İlkine ulaşip pençeli elimle boğazını kesmem birkaç saniyemi alırken diğer ikisini alevlerimle havaya uçurdum. Muhafızlardan yükselen çığlıkların ve yanık et kokusunun dikkatleri üzerimize çekeceğine şüphe yoktu. O yüzden boğazını kestiğim muhafızı bir kenara fırlatıp vakit kaybetmeden kapıyı açtım ve hızla merdivenlerden inmeye başladım.

“Nereye gidiyoruz?” diye nefes nefese sordu Mavlyn, arkamdan koşarken. Dışarıdan dövüş sesleri gelirken içten içe Leap'in iyi olmasını diledim. Dışarıdaki muhafızlarla tek başına savaşması gerçekten cesurcaydı. Zeki, çevik ve becerikli bir çocuktuktu

ve bombaların yarısını ona bıraktığım için başının çaresine bakacağına inanıyordum.

“Adara’nın kokusunu takip ediyorum,” dedim merdivenlerin sonuna geldiğimde. Önümdeki kapıyı hızla açtım ve sağlı solu pek çok odanın olduğu geniş bir koridor boyunca koşmaya başladık. Karşımıza bizi durdurmaya çalışacak muhafızların çıkmasını bekliyordum ama koridor, şüphe uyandıracak kadar boştu. Sadece bizi gördükleri an korkuyla kaçan birkaç hizmet-kâra denk gelmiştik.

Mavlyn de aklımı okumuş gibi, “Muhafızlar yerin dibine mi girdi?” diye sordu. “Neden kimse bizi durdurmaya çalışmıyor?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim köşeyi dönerken. Büyük salona açıldığını tahmin ettiğim çift kanatlı, devasa bir kapının önünden geçtik. Ancak Adara’nın varlığını hissedemeyince koşmaya devam ettim. “Tam bir tuzağa benziyor. Bir şekilde geldiğimizi öğrenmiş olabilirler mi?”

“Her şey mümkün,” dedi Mavlyn düşünceli bir şekilde. “Ama Adara’nın burada olduğunu bildiğimiz sürece dönmemiz söz-konusu bile olamaz.”

“Sen de duyuyor musun?” diye sordum, adımlarımı yavaşlatırken. Koridorun sonundan dövüş sesleri geliyordu. Kükreyen alevler, bağırışlar ve şeytani kahkahalar...

“Birileri dövüşüyor gibi,” dedi ciddi bir ses tonuyla. Temkinli adımlarla sesin geldiği tarafa doğru ilerlerken cebinden bir avuç tohum çıkardı. Kapının önüne gelip durduğumuzda, “Adara içeride mi?” diye sordu.

“Evet.” Eş bağının beni içeri çektiğini ve bana ait olanı almak için kapıları kırmamı emrettiğini hissedebiliyordum. Kapı kolunu tuttum ve Mavlyn’e, “Hazır mısın?” diye sordum.

“Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsin.”

Kapıyı hızla açtım ve Mavlyn’le içeri dalmamızla birlikte önümüzdeki manzara karşısında durmamız bir oldu. Büyük ve ihtişamlı bir yemek odasındaydık ancak muhtemelen ortada duran masa devrilmişti ve etraf kırık mobilyalar, tabaklar, şamdanlar ve yiyeceklerle doluydu. Adara ve Aolis salonun tam ortasında hararetle dövüşüyordu. Bu, ateş ile gölgenin düellosuydu.

“Oo, misafirlerimiz var,” dedi Aolis alaycı bir sesle. Doğrudan bana bakıyordu. Kollarımı Adara’ya doğru uzatmıştı ve vücudundan zehirli birer yılan gibi süzülen gölge filizleriyle sanki tüm odayı karanlığa boğmaya çalışıyordu. Ölümle burun buruna olduğumuzu görünce omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti geçti.

“Biliyorum.” Adara alev büyüleriyle Aolis’e karşı koyuyordu. Alevlerinin gölgeleri yutmasını izlerken âdeta büyülendim. Gölge yaratıklarına karşı ateş kullanılabilirdi ama Aolis’in gölge büyüleriyle ejderhaları sanki çim biçirmiş gibi kolaylıkla biçtiğini bizzat görmüştüm. En güçlülerimiz bile onu durdurmayı başaramamıştı ama Adara bir şekilde Aolis’i durdurmayı başarıyordu. “Arkadaşlarımla tanışmam çok isterim, Aolis.”

Adara dönüp bana bakmadı ama onu suçlayamazdım. Aolis’i durdurmak için var gücüyle savaştığını görebiliyordum. Ama hemen sonra kaşlarımı çattım. Gölge büyüüne bağışıklığı olduğu halde neden bu kadar çabalıyordu ki? Derken Adara’nın birkaç adım arkasında duran iki muhafızı ve yerde iki büküm duran birini fark ettim. Muhafızlardan birinin General Slaugh olduğunu anlayınca tüylerim diken diken oldu ama asıl dikkatimi çeken yerdeki kişiydi.

Bu Gelsyne'den başkası değildi. Adara'nın koruyucusu.

"Lütfen," diye fısıldadı, bize doğru dönerek. Perişan ve bakımsız haline rağmen onu hemen tanıdım. Düğünde Olette'i oradan uzaklaştıran nedimeydi bu. "Ona yardım edin. Uzun süre dayanamaz."

"Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazsınız," dedi Aolis küçümseyen bir ses tonuyla. "Adara güçlü olabilir ama ışık büyüsü serbest kalmadığı sürece gölge büyümle başa çıkamaz. Bunun için de önce ritüeli tamamlaması gerekiyor ki benimle evlenene kadar buna izin vermeyeceğim."

Öfkeden gözlerim döndü ve az kalsın olduğum yerde ejderha formuma dönüşecektim. "Seninle evlenene kadar mı?" diye gürledim, Aolis'e doğru bir adım atarak. "Bir ejderha gelinini çalmak yetmedi demek, ha? Şimdi ikincisine de mi göz diktin?"

Kral Aolis donakaldı ve büyüsü biraz olsun hafifledi. "Siz ikiniz eşleşmediniz," dedi bakışlarını Adara'ya çevirerek. "Değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Adara, dişlerinin arasından. Aolis'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek ona daha fazla ateş püskürttü. Cüppesinin kolu alev alırken Aolis öfkeyle hırlamaya başladı. Elini sallamasıyla birlikte devrilmiş sürahideki su havada süzülerek ateşi söndürdü.

"O halde onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin ejderha," dedi Aolis keyifle. General Slaugh ve yanındaki muhafızına işaret ederek, "Öldürün onları," diye emretti. "İşime yaramazlar."

Bize saldırmalarını beklerken, muhafızların hareket etmediklerini görünce şaşırdım. "Bilemiyorum," diye mırıldandı General Slaugh. Biçimsiz dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Onu zincirleyebilir ve bir evcil hayvan olarak zindanda besleyebiliriz. Eğlenceli olmaz mıydı?"

“Sana fikrini sormadım Slaugh,” diye tısladı Aolis. “İkisini de derhal öldürün.”

Ama ilgisizce tırnaklarını incelemekle meşgul olan Slaugh, kılını kıpırdatacak gibi görünmüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım. Bu lanet olası herifin ejderhalardan nefret ettiğini çok iyi biliyordum. Neden bu fırsatı değerlendirmiyordu ki?

Slaugh, kendisini duymazdan gelmeye devam edince Kral Aolis öfkeyle soludu. “Kralın emrine karşı gelmeye nasıl cüret edersin?” diye kükredi.

Slaugh gözlerini kısıp Aolis’e bakarken bakışmalarını hayran hayran seyretmekten kendimi alamadım. “Şimdiye dek ne istediyseniz yaptım, en sadık destekçilerinizden biri olarak hep arkanızda oldum ve size defalarca danışmanlık yaptım. Ama siz kalenizde saklanmaktan, büyünüzü kullanmayı reddetmekten ve diğer hanedanların krallıkta dilediği gibi hüküm sürmesine izin vermekten başka bir şey yapmadınız. Zayıfladınız, Kral Aolis. Tahta layık olmadığınız gibi gölgelerin size bahşettiği güce de layık değilsiniz.”

“Öyle olsun,” dedi Aolis öfkeyle. Yakışıklı yüzü öfkeyle kızırırken, gözbebeklerinden yayılan karanlık, gözlerini tamamen yuttu. “Madem sen yapmıyorsun, o zaman ben de hepinizi öldürürüm!”

Bana doğru bir adım attı ve gölge filizlerinden birini üzerime fırlattı. Saldırısından kaçındım ama ikinci kez saldırmaya fırsat bulamadan Adara vücudunu siper ederek aramıza girdi. Onu izlerken hem onunla gurur duyuyordum hem de acı içinde kıvranıyordum. Bir intikam tanrıçası gibi görünüyordu. Ateşe ustalıklı hükmederken lavanta mavisi saçları ve elbisesinin eteği etrafında dalgalanıyordu.

“Senin rakibin benim Aolis,” dedi Adara, elik gibi sert bir sesle. “Eğer arkadaşlarımı öldürmek istiyorsan önce beni öldürmen gerek.”

Aolis iç çekerek, “Gerekirse öldürürüm,” dedi ve gözlerini kapattı. Tüm gölgeleri kendi etrafında toplarken yemek odasındaki tüm ışıklar birer birer söndü. Bedeninden yayılan gölge filizleri korkunç, devasa bir canavar gibi büyümeye başladı. Bu görüntü karşısında dehşete düştüm. İkisinin de boyunu aşan bu karanlık, Adara’nın tek başına yaratabileceğı herhangi bir alevden çok daha büyüktü. Saldırıdan sağ çıkabilirdi ama büyüünü tüketmiş olurdu ve Gelsyne’in kaderi Aolis’in insafına kalırdı.

Buna izin veremeyeceğim gibi büyüümün burada işe yarayacağını da biliyordum. Yapabileceğim tek bir şey vardı...

“Adara.” Ateşin içine doğru bir adım attım ve alevlerin tenimi yalayıp geçmesine izin vererek Adara’nın yanına gittim. Adara başını hızla bana çevirip bakınca dikkati dağıldı ve alevler titremeye başladı. Yüzüne bakınca kalbime derin bir acı saplandı. Kararlı bakışlarının altında yatan korkuyu, bitkinliğı ve ruhunun derinliklerindeki kederi görebiliyordum. Ona bu kadar yaklaşıncaya yaralarını da görebiliyordum. Kolunda derin bir yarık, baldırında bir bıçak yarası ve vücudunun farklı yerlerinde sayamayacağım kadar çok sıyrık vardı.

Bakışlarımı gözlerinden bir an olsun ayırmadan bileğimdeki bilekliğı çıkarıp onun koluna taktım.

“Bu ne?” diye sordu, kolunun üst kısmındaki bilekliğı bakarken.

“Daryan’a aitti.” Güçlölkle yutkundum ve devam ettim. “Babana... Üstündeki kudret taşında bolca ateş büyüü saklı.” Geri

çekildim ama ondan uzaklaşmak yerine tam arkasında durup ellerimi omzuna koydum. Ona büyümle yardım edemiyor olabilirdim ama sonuna kadar arkasında olacaktım. “Kudret taşını kullan ve Kral Aolis’i yen, Adara. Oturduğu taht sana ait ve sana ait olanı geri alma vakti geldi.”

Bölüm 35

Adara

Einar'ın parmakları omuzlarımı sıkarken derin bir nefes aldım. İçime tarifsiz bir güç doldu ve bunun sadece bana verdiği kudret taşından gelmediğini biliyordum. Hayır, Einar'ın sıcak ve güven veren varlığı kemiklerime kadar işliyor, kararlılığımı perçinliyordu. Kalbim heyecanla kabardı. Nihayet bir olmuş, ortak düşmanımız karşısında farklılıklarımızı bir kenara bırakmayı başarmıştık. Kendimi bir dev kadar büyük ve güçlü, bir tsunami kadar şiddetli ve bir ateş fırtınası kadar yakıcı hissediyordum. Kimse, kara büyüyle dolup taşan kötü kalpli bir kral bile karşımda duramazdı artık.

Kudret taşını nasıl kullanacağımı sormama gerek bile kalmamıştı. Kolumdan bileğime doğru inen ve onu serbest bırakmam için yalvaran gücü hissedebiliyordum. Sessizce kendimi ona bıraktım ve damarlarımda dolaşan saf büyü beni içten dışa alev alev yakarken şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Bedenimin bu eşsiz güçle dolduğunu ve bu gücün taşmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Tüm vücudum titrerken dişlerimi sıktım ve aniden içimde yükselen bu gücü kontrol altında tutmaya çalıştım.

“Adara’dan uzak dur, ejderha,” dedi Aolis, kollarını kaldırır-

ken. Arkasındaki gölge canavarı, onun için dövüşmeye hazır bir savaşçı edasıyla Aolis'in önüne geçti. "O benim."

"Hayır, değil!" dedi Einar. "Adara canın isteyince sahip olabileceğin bir eşya değil."

Ellerimi öne doğru uzattım ve içimdeki tüm gücü serbest bıraktım. Alevler kükreyerek gölge canavarının içinden geçerek göğsünde kocaman bir delik açtı. Ateş fırtınası Aolis'i yutarken kraldan kulakları sağır eden bir çığlık yükseldi. Yere yığıldı çırpınmaya başladı. Gölge canavarı buharlaşıp yok olurken o da büyüleriyle alevleri söndürmeye çalıştı ama nafile... Ateşim, onun büyüünden çok daha güçlüydü. Hava büyüü zayıf bir esintiye dönüşene dek ona saldırmaya devam ettim. Bir noktada artık bana yenik düştü ve alevler yavaş yavaş ses tellerini, ciğerlerini ve kalbini yakarken çığlıkları susuverdi. Tüm vücudunun yanıp küle dönmesini keyifle izledim ve tüm bunlar sona ererken o kadar rahatladım ki dizlerimin bağı çözüldü.

"Sorun yok," diye fısıldadı Einar, ben ona yaslanırken. "Ben yanımdayım."

Başımı kaldırıp ona baktım. Bir an için sanki orada sadece ikimizdik. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, alnımı çenesine dayarken. "Sensiz başaramazdım."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve tek kelime etmeden öylece durduk. Söylenmeyi bekleyen çok şey vardı. Sorulacak sorular, yapılacak açıklamalar...

Ama şimdilik burada omuz omuza durmamız ve kazanmış olmamız yeterliydi.

Vücudumdaki son güç zerresi de tükenip etrafımdaki alevler söndüğünde gözlerim kararmaya başladı. Mavlyn'in, "Adara!"

diye bağırdığını duydum. Mavlyn bana doğru koşarken Einar, nefesimi toparlamam için beni bir sandalyeye oturttu.

“İyi misin?” diye sordu, elini alnıma koyarken. Ama ona bakmıyordum bile. Bakışlarım, hâlâ muhafızların arasında yerde baygın halde yatan Gelsyne’deydi. Sıcaklık yüzünden bayılmış olmalıydı. Yanına gidip iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu.

“Annem...” diye söze başladım ama tam o anda Aolis’in küle dönmüş bedeninden yükselen dumanları fark ettim. Hayır, duman olamayacak kadar yoğunlu. Vücudundan yükselenin gölgeler olduğunu anlayınca kanım dondu. Yemek odası korkunç bir kahkahayla inlerken gölgelerin bana, Einar’a ya da muhafızlara değil, doğruca anneme ilerleyişini dehşet içinde izledim.

“Hayır!” diye haykırdım, gölgeler onu yutarken. Gözlerinden, burnundan, ağzından ve kulaklarından içine akıyorlardı. Mavlyn ve Einar’m ellerinden kurtulup fırladım ve annemi omuzlarından tuttum. “Hayır, lütfen!”

Annemin gözleri açıldığında nefesim kesildi. Gözleri simsiyahtı. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirirken zarif bir hareketle yerinden doğruldu.

“Sorun ne?” diye sordu. Şarkı söyler gibi konuşuyordu ve sesi her ne kadar onun sesine benzese de farklı bir tınısı vardı. Öyle karanlık bir tınıydı ki bu, duymamak için kulak zarlarımı delebilirdim ve aynı anda damarlarında dolaşan karanlık varlığı hissedince irkilerek geri çekildim. “Beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa, Adara?”

“Sen o değilsin.” Ayağa kalktım ve ondan olabildiğince uzaklaştım. Annem -ya da her kimse- ayağa kalktı ve gözlerimin önünde başka birine dönüşmeye başladı. Dağınık saçları siyaha

dönüp ıslıl ıslıl bir hal aldı, bitkin cildi pürüzsüzleşti ve üzerindeki yırtık pırtık kıyafetleri dökümlü, siyah bir tuvalete dönüştü. Soylu ve güçlü biri gibi görünüyordu ve etrafında uğuldayan karanlık büyü olmasaydı belki de ondan korkmazdım. “Sen de kimsin?”

“Bana Nox diyebilirsin,” dedi. “Gölgelerin Anası. Uzun zamandır gelmeni ve Aolis’i öldürmeni bekliyordum ve sen sadece gelmekle kalmayıp bana emellerime ulaşmamda yardımcı olacak harika bir piyon getirdin. Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Einar. Öne çıkıp yanıma geldi ve onu takip eden Mavlyn de diğer tarafıma geçti. Bir kez daha dünya ayaklarımın altından kayarken ve bildiğimi sandığımı her şey değişirken burada benimle oldukları için minnettardım. “Adara’nın Kral Aolis’i öldürmesini sen mi *planladın*?”

“Elbette,” dedi Gelsyne -pardon, Nox- sinsi sinsi gülümseyerek. “Kaleye baskın düzenlediğinizde karşınıza neden kimse çıkmadı sanıyorsunuz? Gerçekten bu kadar kolay olacağına inandınız mı? Ve yakışıklı generalimin hayatınızı neden bağışladığını hiç düşünmediniz mi?” Ağır ağır Slaugh’a doğru yürüdü ve elini yanmış yanağına koydu. “Çok iyi iş çıkardın, cesur askerim. Sadakatinin ödüllendirileceğinden emin olabilirsin.”

“Sizin için her şeyi yaparım, Gölgelerin Anası.” Slaugh gülümsedi. Bu kadına körü körüne bağlı olması karşısında midem bulandı.

“Yani General Slaugh’un kral hakkında söyledikleri gerçektir,” dedi Mavlyn. “Onun krallığı yönetemeyecek kadar güçsüz olduğunu fark edip onu ortadan kaldırdın. En başında Aolis’e

güçlerini verenin de sen olduğunu tahmin ediyorum, haksız mıyım?”

“Evet ona güçlerini ben verdim ama belli ki hata etmişim.” Nox iç çekti. “Görüşüne göre Aolis vicdan sahibi biriydi ve gölge büyüsü her şeyi zehirlediği için kendini kötü hissediyordu. Bu yüzden güçlerini kullanmak yerine kalesine tıkalı kaldı ve böylece krallığa daha fazla zarar vermekten kaçındı. Bir aptal gibi kendisini odasına kapattı ve kehanet kehanet diye sızlanıp durdu. Ne yazık ki iradesi çok kuvvetliydi ve onu istediklerimi yapmaya ikna edemedim,” diye ekledi dudaklarını bükerek. “Neyse ki Gelsyne onun kadar güçlü değildi... Onu işkence ve gölge büyüsü ile iyice zayıflatmayı başardık. İsteklerime neredeyse hiç karşı çıkmıyor.”

“Yani hâlâ içinde bir yerlerde mi?” diye sordum. Midem umut ve korkuyla ağzıma gelirken. “Yani annem hâlâ hayatta mı?”

“Elbette hayatta.” Nox gülümsedi. “Yaşamak zorunda yoksa onun bedenini bir piyon olarak kullanamam. Hiç merak etme her zaman güvende ve sağlıklı olacak. Onu bir kenara atmadan önce yapmayı planladığım çok şey var.”

“Neymiş o şeyler?” diye hırladı Einar.

“Öteberi işte.” Nox omuzlarını silkti. “Slaugh, bana bir iyilik edip şu mahkûmları zindana götürür müsün? Konuşmaktan çok yoruldu ve halletmem gereken çok iş var.”

“Elbette.” Slaugh bize bakıp sırtıttı. Arkasındaki kapının açılmasıyla birlikte içeri silahlı ve zırhlı on gölge muhafızı girdi. Midem düğümlendi. Aolis'i öldürmek için tüm büyümü harcamıştım ve bu perilerle savaşacak halim kalmamıştı.

“Bizi öylece alıp götürmenize izin vermeyeceğiz,” dedi Mav-

lyn, bir adım öne çıkarak. “Gerekirse son nefesimize kadar savaşacağız.”

“Benim için hava hoş,” dedi Nox umursamaz bir tavırla. “Sonuçta sizinle işim bitti.”

Muhafızlar harekete geçse de Mavlyn onlardan daha hızlı davranarak tohumlarını onlara doğru fırlattı. Yere düşen tohumlar patlayıp dikenli sarmaşıklara dönüştü ve muhafızların ayaklarına dolanarak onları yere doğru çekmeye başladı. Einar da muhafızlara ateş topları fırlattı. Birkaçını tutuşturmayı başarsa da her geçen saniye daha fazla muhafız ayaklarını saran sarmaşıklardan kurtuluyordu. Slaugh’un parlayan gözlerini dikmiş bana doğru yaklaştığını görünce arkamdaki masanın kenarını sımsıkı tuttum. İşimi bitirmeye geliyordu ve benim onunla savaşacak gücüm yoktu.

“Ondan uzak dur,” diye tısladı Einar, önüme geçerek. Kanatlarını kocaman açıp bana kalkan oldu. Hiçbir şey göremiyordum.

“Ölmek için bu kadar hevesli birini hiç görmemiştim,” diye alay etti Slaugh. Başımı uzatıp Einar’ın omzunun üzerinden baktım ve Slaugh’un kılıcını kınından çıkardığını görünce nefesim kesildi. Einar çok güçlüydü ama ejderha formuna geçmeden Slaugh’u yenmesine imkân yoktu ve dönüşebileceği kadar geniş bir alanda değildik. Dışarı çıkabilseydik işler çok daha-

O sırada yemek odasının kapısının tekrar açılmasıyla düşüncelerim yarıda kesildi. Avani, Tempest ve Cascada’nın bize doğru hızla koştuğunu görünce ağzım açık kaldı. “Kaçın!” diye bağırdı Avani, Slaugh’a saldırırken. Ellerinden fırlayan sarmaşıklar Slaugh’un kılıcını sarmıştı. “Hâlâ şansınız varken kaçın!”

Slaugh, kendisini tehdit eden Avani’ye dönerken Einar öf-

keyle hırladı. General'e saldırıp oracıkta işini bitireceğini sandım ama beni tuttuğu gibi omzuna atıp Mavlyn bizi korurken hızla koşmaya başladı. Einar oda boyunca koşarken ben de üç rehinenin gölge muhafızlarıyla dövüşmesini seyrettim. Tempest ellerindeki yelpazeler sayesinde oluşturduğu rüzgârla rakiplerinin saldırılarını engellerken, Cascada muhafızlardan birinin yüzüne koyduğu eliyle vücudundaki tüm suyu çekerek onu kupkuru bir ağaç kabuğuna dönüştürmekle meşguldü. Hemen ardından koridora çıktık. Mavlyn ve Einar kalan son güçleriyle olabildiğince hızlı koşuyordu.

Koridor boyunca uzanan kapılardan birinin önünden geçerken kapı açıldı ve buraya gelirken cebime anahtarı koyan muhafız görüldü. "Bu taraftan!" diye bağırınca Einar ve Mavlyn birden durdu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Einar, muhafıza dönerek.

Muhafıza bakmak için Einar'ın omzunun üzerinde döndüm. "Sorun yok," dedim ikisine de. "Bana yardım etti. Ona güvenebiliriz."

"Slaugh da teknik olarak bize yardım etmişti ve nasıl sonuçlandığını hepimiz gördük," dedi Mavlyn. "Bizi Nox'a götürmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?"

Gözlerimi muhafızın altın ve yeşil renk gözlerine diktim. "Seni birkaç kez gördüm," dedim. Tüm bu kargaşayla allak bulak olmuş zihnimde parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu. "İlk olarak annemin eczanesinde. Sonra beni Einar'ın uyuduğu yere yönlendirdiğin gün ormanda. Ve sonra hava tapınağında."

Muhafız başını salladı. "Sana kim olduğumu söyleyeceğim ama önce buradan çıkmamız gerek." Kapıyı ardına kadar açtı ve kapının hemen ardında aşağı inen bir merdiven gördüm.

“Dilerseniz burada kalabilirsiniz ama Nox’un adamlarının sizi bulacağından emin olabilirsiniz. Nox’un eline geçtiğinizde de size durmadan işkence edecek ve ona, sizi öldürmesi için yalvarır hale geleceksiniz. Sonunuz böyle olsun istemiyorsanız beni takip etseniz iyi olur.”

Bu sözlerden sonra merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu. Kararsızlık içinde birbirimize baktık. “Kesin işkence ve ölüm mü yoksa olası ölüm mü?” diye sordu Mavlyn, omuzlarını silkerek. “Sanırım ben şansımı deneyeceğim.”

Mavlyn muhafızın ardından merdivenleri inmeye başlarken Einar’ın iç çekişinden onun da aynısını yapacağını anladım. Kapıyı arkamızdan kapatınca ortalık tamamen karardı ve midem korkuyla kasıldı. Merdivenlerin sonunda ne olduğunu bilmiyordum ve önümüzü görebilmek için parmak ucumda ufak bir kıvılcım bile yaratacak gücüm kalmamıştı.

Hayatımda ilk kez gerçekten güçsüzdüm.

Ve bizi neler beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Son...

Şimdilik.

